ALFA
Felinare Stinse
CRISTINA OȚEL
Quantum

CRISTINA OȚEL

Felinare stinse

Quantum Publishers
2016

COLECȚIA

© 2016 Cristina Oțel
© 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente
reale este întâmplătoare.

Copyright © Quantum Publishers, 2016
pentru prezenta ediție

Quantum Publishers
www.quantumpublishers.ro
Email: office@quantumpublishers.ro
Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN ePUB: 978-606-8862-51-4
ISBN PDF: 978-606-8862-52-1
ISBN Print: 978-606-94205-0-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Ea stârnea scântei reci sub cerul de metal.

El, născut din suflul cerului și flăcări oarbe, sângera cenușă dincolo de nori.

Pământul se cutremura sub atingerile lor,

Vântul spulbera marea,

Marea zdrobea stâncile,

Lumea murea: esența ei se scurgea printre crăpături.

Dar ei mergeau pe răsărit,

În zori, trupurile lor se descompuneau în lumina care brăzda cerul.

Și când amurgul a venit,

Lumina a devenit fum în lumi pierdute,

Lumi dintr-o poveste veche.

Capitolul 1

O fierbințeală pe piept mă trezește din reverie.

Cineva îmi lovise cotul, iar cafeaua sărise din paharul de plastic pe tricoul meu cel nou.

Icnesc din cauza usturimii și caut cu privirea factorul perturbator. Într-o fracțiune de secundă, cel care adună niște hârtii de pe jos se ridică brusc, trece pe lângă mine, lovindu-și cu putere umărul de al meu și pleacă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu reușesc să descifrez cine e, dar comportamentul lui e deplorabil. Străbate în grabă holul și, când intră în altă clasă, observ o claie de păr negru. Fir-ar! M-a murdărit un idiot care nici nu și-a cerut scuze! Aș vrea să intru în clasa aia după el, însă, cel mai probabil, mi-ar arunca o privire inocentă și eu mi-aș găsi probleme pentru că sunt needucată și nu știu cum să accept scuzele unei persoane politicoase. Nu m-ar încălzi cu nimic părerile lui de rău, dar ar fi frumos ca cineva să-și asume greșeala, neatenția sau nesimțirea.

O mai fi vreun prost ca mine, care bântuie prin școală de Zilele Colegiului? Nu. Doar Sorina e obligată să participe la aceste activități și să piardă timpul prin liceu.

Ora de chimie zboară extrem de repede. Din fericire, ne-au fost prezentate anumite filmulețe și, privindu-le cu atenție, mi-am dat seama cum să rezolv o problemă pe care o aveam ca temă. Pare simplă acum.

La ieșirea din clasă dau de o liniște surdă, ceea ce nu mă miră, numărul copiilor din școală, în această perioadă, este mic. Scot telefonul din buzunar, arunc o privire la ceas și, în același timp, dau iama pe scările elevilor, către secretariat.

Profesorii se plimbă frenetic de colo-colo, zgomotul pașilor, în special, cel al tocurilor pe gresie, producând un sunet ascuțit ce-mi râcâie timpanele cu mare talent. Toți își etalează ținutele elegante, încadrate în regulament. Profesoară de muzică se evidențiază cu acel costum al ei, roz-siclam, și cu părul blond, în timp ce dă indicații unei femei de serviciu despre nu știu ce tavă de prăjituri. E adevărat, în fiecare an, de Zilele Colegiului, profesorii se desfată în cancelarie cu delicatese și platouri cu mâncare, însă, de obicei, aceste tabieturi sunt ascunse de elevi pentru a menține aparența de disciplină.

Din secretariat iese o altă elevă. Îmi amintesc de ea, fusese o participantă a concursului de limba română. Și ea, la fel ca mine, este aici pentru întrunirea din biroul directorului unde ni se vor acorda diplome pentru rezultatele speciale și ne vom preface că lor le pasă de abilitățile noastre, de faptul că aducem beneficii colegiului, datorită premiilor, și că sunt încântați la maximum de ideea de a lăuda munca unui elev. Se apropie de mine, zâmbindu-mi timid. Îi reîntorc zâmbetul mai forțat decât speram, cu toate că vina nu-i a ei. Pur și simplu, mă dezgustă toate încercările de a conserva o

atitudine rigidă și corectă, când adevărul nu e nici pe aproape. Minutele ce trec sunt ascunse de vacarmul creat de profi și îmi dau seama, judecând după modul în care tipa de lângă mine bate din picior, că e la fel de nemulțumită de cererea de a fi punctuale care se aplică numai în cazul nostru. Prin agitație își face loc profesoară de româna. Părul ei e prima caracteristică ce îmi sare în ochi, părul ei roșu. În mâini ține un dosar gros, iar chipul îi trădează lipsa de somn. Trece de ceilalți profesori cu greu, îmbulzindu-se, și ajunge la noi respirând apăsat, cu broboane de transpirație pe frunte.

Mutându-și dosarul dintr-o mână în alta, doamna ne face semn să intrăm în biroul directorului. Ușa masivă, îmbrăcată în piele, mereu deschisă, acum îmi produce oroare. Directorul, un bărbat încă bine la cei șaizeci de ani ai săi, cu stomacul revărsându-i-se prin costumul de stofă, negru și scump, ne poftește în birou cu o veselie falsă. Se vede treaba că preferă să fie în altă parte și nu aici, cu niște țânci. Să nu-și facă griji, am aceleași sentimente. Într-un scaun confortabil de piele, răsfoind un teanc cu diplome, stă diriginta mea. Ooo, exact ce lipsea! Un ghimpe în coastă! După atenția ce ne-o acordă, adică deloc, aș presupune că prezența noastră nu o interesează și îndrăznesc să vă asigur că presupunerea mea e întru totul corectă. Decid să nu-mi bat capul cu ea și să rezist cu stoicism până la acordarea diplomelor.

Directorul intră în detalii protocolare, parcurgând

dosarul înmânat de profesoară de română, dar eu mă deconectez un pic de la discursul lui, cât să nu sesizeze nimeni neatenția mea, și îmi fixez ochii în fruntea bărbatului. Așa, pare că sunt atentă la ceea ce bălmăjește, lucru de care ține cont și îl apreciază, însă rămân la stadiul de a fi nestresată de cele rostite. Cutele de pe fruntea lui capătă alte dimensiuni când schițează un zâmbet de admirație. Sceneta aceasta nu mă impresionează, din simplul motiv că nu îl interesează câtuși de puțin să ne aprecieze cu adevărat meritele.

— Vă mulțumim că vă enumerați printre elevele ce contribuie la bunul renume al acestui colegiu minunat, încheie directorul discursul, inoculându-și optimism în voce.

Un costum roșu, un sac și o mulțime de acadele de-ar fi avut și tot nu ar fi arătat destul de convingător.

Semnează diplomele și le ștampilează pe rând, apoi, mișcându-se în reluare, ni le înmânează. Profesoară de româna, transformată în bibelou între timp, ne felicită și se așază pe scaunul de lângă dirigintă. Convinsă că nimeni nu mai avea nimic de adăugat, dau să ies din birou, însă diriginta pune teancul de diplome pe birou cu o bufnitură și se întoarce spre noi.

— Felicitări pentru rezultate!

Vocea ei sună de parcă ne-ar spune „Odihniți-vă în pace", nu „Felicitări". Ochii ei mă analizează și mi-e clar că nu mă suportă. De ce? Răspunsul la această întrebare nu-l am nici în ziua de azi. Nu sunt un copil problemă și

nici nu am de gând să devin, chiar dacă ale mele convingeri v-ar putea face să credeți contrariul. N-am jignit-o vreodată, nici pe ea, nici pe alți profesori, dar intuiesc că persoana mea îi repugnă din motive personale. Se prea poate ca eu să-i aduc aminte de cineva din trecut, de cineva care a încercat s-o omoare, altfel nu-mi explic bariera pe care-a ridicat-o între mine și ea. Nu e ca și cum mi-aș dori să fie confidenta mea, personalitatea ei stranie reprezintă un impediment colosal, dar mi-ar fi plăcut ca viața de liceană să nu devină și mai sumbră din cauza unei diriginte ce are, la propriu, un dinte împotriva mea.

Dau din cap, în semn de mulțumesc, le urez o zi bună, apoi părăsesc încăperea. Pe hol, dau de profa de psihologie.

— Bună ziua!

— Sorina, bine că am dat de tine. Am citit materialul pe care mi l-ai trimis pentru Școala Altfel și e foarte bun. Am modificat anumite exprimări, îl verifici și tu, să-mi spui cum ți se pare.

Doamna Ivanov scotocește în geantă, apoi scoate de acolo un dosar mare.

— Materialul e aici. Ți-am mai adus ceva. Tocmai a venit în vizită un fost elev. Am mai corespondat cu el, băiat deștept, și a realizat un fel de studiu de caz despre Emil Grigorescu. Este extrem de bine realizat; aș vrea să îl citești și să îl prezinți împreună cu materialul tău. Studiul se axează pe ceea ce exprimă proza autorului, în special, pe temperamentele conturate în romane. E

interesant și îți este folositor ca exemplu în prezentarea despre temperament.

— Mulțumesc mult, zic, știind că oricum mai trebuie să mă documentez pentru prezentarea respectivă; iubesc psihologia datorită complexității, dar, câteodată, îmi vine să o dau naiba cu toți termenii ei. Este bine dacă vă trimit un mail cu ceea ce aș vrea să selectez? Trebuie să coroborez informațiile de aici cu cele din proiectul meu.

— Da, da, tu îmi trimiți și eu îți explic la ce mai trebuie lucrat.

— Doamna, sper să nu am probleme că studiez și dosarul acesta. Poate băiatului îi este necesar undeva sau vrea să îl publice... eu știu?

— Nu, stai liniștită. Așa nu ți-l mai dădeam. Aaa, și spune-le și colegilor tăi să pregătească măcar un referat pentru activitățile de atunci. Numai tu muncești.

Îmi reprim impulsul de a izbucni în râs. Cine să muncească? Leneșii ăia răsfățați? Le pică mâna ălora.

— Le voi transmite.

— Mulțumesc, aștept să îmi trimiți mail.

— Sigur, mulțumesc de asemenea.

— O zi bună!

— O zi bună!

Când doamna Ivanov se îndreptă spre secretariat, ies și eu din școală. Constat că vremea e tot urâcioasă. Trag de poarta din fier ca să ies din liceu, și zumzetul infernal al mașinilor mă lovește din plin.

Șoferii gonesc pe autostradă cu o viteză inimaginabilă, iar roțile scârțâie pe șoseaua udă; mirosul de benzină, de carosabil încins, distruge acel parfum al naturii umede. Înaintând, văd cum vânzătorii de la magazinele de vizavi se grăbesc să-și înceteze activitatea, lumea se îmbulzește pe stradă vrând să ajungă acasă. La fel și eu, deși nu cu aceeași tragere de inimă ca ei. Nu mă aștept să mă întâmpine cineva. Inima mi se strânge și, imediat ce construcția apare în raza mea vizuală, oftez; luminile sunt stinse, iar poarta închisă.

Casa e goală, ca de obicei. Părinții mei nu s-au sinchisit să sune pentru a anunța că întârzie, dar obișnuința îmi dă de înțeles că au o urgență de care nu se pot ocupa mai târziu. Cum bine știu, urmează să sosească în miezul nopții, când eu voi dormi, iar a doua zi dimineața — sâmbătă — ei vor fi la serviciu și eu acasă. Îmi arunc ghiozdanul pe canapeaua din sufragerie, zgomotul produs de stomacul meu determinându-mă să merg spre bucătărie. Am noroc că știu să gătesc, altfel aș fi murit de foame de mult. Câteva minute pentru prepararea pieptului de pui, alte câteva minute pentru savurat, spălat vase. Din cauza foamei uitasem că tricoul meu e îmbibat de cafea uscată. Mă duc la baie, hotărâtă să mă curăț de toată mizeria. Sunt roșie pe piept, dar sunt prea obosită ca să mă ocup de rezolvarea acestei situații și prea obosită pentru a-mi aplica un unguent. Poate că vreau să-mi rămână o cicatrice pe piept, în ideea că le voi testa puterea de observație alor

mei sau gradul de atenție pe care mi-l acordă. Las tricoul în apă și gata. Reîntorcându-mă în sufragerie, scotocesc prin ghiozdan în căutarea telefonului. Ecranul pâlpâie. „4 apeluri nepreluate. Două mesaje noi", scrie pe ecran. Patru apeluri nepreluate, și toate sunt de la mama. Mda, cu siguranță nu am dispoziția necesară să o ascult. Sigur vrea să-mi spună că nu ajunge acasă în seara asta. Întotdeauna se întâmplă așa: noi pacienți, cazuri grave, ture de zi, ture de noapte... Unui pacient i s-a înfundat o valvă, altul a făcut preinfarct. Ăsta de azi cred că a făcut direct infarct și acum se dau de ceasul morții să stabilească cu exactitate de ce a dat omul ortu' popii. De parcă nu aș fi conștientă de toate cauzele care îi țin pe ai mei la spital. Am auzit de toate bolile de pe lume și am doar șaptesprezece ani. Asta înseamnă ca părinții tăi să lucreze într-un spital.

Vreau să dorm și să tratez ziua aceasta cum le tratez pe multe altele, ca pe un coșmar. Numai că eu mă trezesc tot timpul în același vis urât care nu dă semne că ar dori să-și mute locuința.

Capitolul 2

Ceasul electronic de pe măsuță indică ora 11:00. Mă răsucesc în tot patul, bucuroasă că azi e sâmbătă. Ridicându-mă în capul oaselor, îmi întind mâinile deasupra capului și casc. Judecând după liniștea din casă, realizez că sunt încă singură. Majoritatea adolescenților și-ar dori asta mai mult decât orice, însă mie mi-ar plăcea să petrec mai mult timp împreună cu ai mei. Dificil lucru, ținând cont de faptul că amândoi sunt medici. Dar, oameni buni, am șaptesprezece ani, am nevoie să nu fiu singură!

Un soare plăpând, ascuns de câțiva nori, se ivește dincolo de geamul meu, anunțând o zi călduță de primăvară, fără ploaie. Îmbrăcată cu un tricou lălâi, mă dau jos din pat, și cobor scările tropăind în voie. Un miros pregnant de cafea plutește în aer, inundându-mi nările, trezindu-mi simțurile instantaneu. Mă gândesc că poate au ajuns ai mei sau că mătușa mea ne-a făcut încă o surpriză și a venit neanunțată. Surpriza asta nu ar fi foarte plăcută, dimpotrivă, mătușa mea are... căluții ei pe creier și nu reușește să călărească prea bine minciunile pe care le spune. Noi avem o relație dificilă cu rudele maică-mii. Ea mai are trei surori, toate avare, toate mincinoase, genul ăla de persoane care vin în vizită numai ca să se vaite și să ne spună că, vai Doamne, nu le mai ajung banii. Nu contează că toate lucrează în domeniul IT și că salariile lor se învârt undeva în jurul sumei de opt mii de

lei. Eh, un fleac, nu le ajunge nici pe-o măsea. De asta m-ar mira vizita lor. Nu suntem apropiați și nici nu-mi doresc. În fiecare casă există o rudă din-asta care-ți mănâncă ficații. Eu sunt mai specială, toate rudele mele sunt așa.

O mie de posibilități îmi trec prin minte, de la cele mai proaste la cele mai bune, însă ceea ce văd nu e nici pe departe una dintre ele. Rămân împietrită de uimire.

Pe canapea stă un băiat necunoscut, care soarbe liniștit dintr-o cană de cafea. Cana mea roșie! În cealaltă mână are un ziar. Rămân cu gura căscată.

— Ăăă, cine ești? întreb mai mult pentru mine, deoarece băiatul are o atitudine gen „Suntem prieteni din copilărie".

Asta e cea mai idioată întrebare pe care am pus-o vreodată, clar — cea mai tâmpită. În loc să mă tem pentru că un necunoscut stă pe canapeaua familiei mele ca la el acasă, cu un aer relaxat, eu îl întreb cine e?

Tipul își ridică privirea lejer, mă cercetează atent, plimbându-și privirea de sus până jos, apoi își fixează ochii într-ai mei. Dincolo de acei ochelari pătrățoși cu ramă groasă, două irisuri căprui mă privesc cu nedumerire. Se ridică, adoptând o atitudine protocolară, și-și drege vocea.

— Bună! Eu sunt noul tău meditator, îmi clarifică el.

— Cine? întreb buimăcită.

Mirarea mea îl destabilizează. Scoate din buzunar

o hârtie și zice, extrem de oficial:

— Casa doamnei Mariana Diaconescu, Strada Doljului, nr. 34. Iar tu ești Sorina. Numele meu este Adrian Gherman. Sunt noul tău meditator, continuă de parcă nu aș fi auzit de prima dată.

— Ce meditator? Ce tot spui acolo? Nu te cunosc. Uite, asta sigur e o greșeală. Te rog să ieși. De fapt, nu te rog, vreau să ieși din casa mea în momentul ăsta, ori chem poliția.

Ce dracu' ar face poliția? Pân-ar veni, ăsta poate să-mi întoarcă locuința pe dos. Și la cum acționează ei, l-ar sprijini pe el, nu pe mine, în cazul în care m-ar apuca pandaliile și l-aș ataca în legitimă apărare.

— Nu ești Sorina Diaconescu? întreabă și, văzând că nu spun nimic, interpretează tăcerea mea precum un răspuns concludent. Nu e nicio greșeală. Mama ta m-a contactat, mi-a spus că ai nevoie de un meditator la limba engleză, m-a rugat să vin la ora 11:00, azi, 14 martie și mi-a dat o copie a cheilor de la casă. Așa am intrat.

— A făcut ce? mă răstesc. Mi-a luat meditator fără să mă anunțe și ți-a și dat cheile de la casă? A luat-o complet razna.

— Am fost anunțat că ești la curent cu acest lucru.

Are tendința să bată în retragere. E vizibil. I-am tăiat macaroana cu atitudinea mea. Și pe bună dreptate!

— Ei bine, nu, nu știu, OK? Nu te cunosc absolut deloc, iar maică-mea nu s-a obosit să mă anunțe. Acum stai jos până o sun și așteaptă-mă! Aaa, și nu mai bea

din cana aia, e a mea! i-o trântesc eu.

Urc scările ca nebuna. Nu pricep ce se întâmplă aici. Omu' ăsta a intrat în casă cu niște chei pe care i le-a furnizat propria mea mamă. De mințit nu minte. Nu cred că maică-mea a pierdut cheile de la casă; el știe foarte bine unde a ajuns. Atunci ce naiba s-a întâmplat? Mi-a adus un meditator fără să mă întrebe, fără ca măcar să-mi zică? Iau telefonul, tastez numărul mamei și sun. Sun... sun...

— Da, se aude vocea ei de la capătul celălalt.

— Un străin e la noi în casă și zice că tu l-ai trimis să mă mediteze. Ce e tâmpenia asta?

— Nu e o tâmpenie, Sorina. Adrian e noul tău meditator la engleză. E un băiat bun, îl cunosc foarte bine. Te rog, comportă-te frumos și străduiește-te să înveți, astfel încât munca lui să nu fie în zadar.

— Mamă, tu auzi ce spui?

— Nu am timp. Vorbim acasă! conchide ea.

Asta a fost toată conversația noastră. Calm, calm, îmi repet în minte. Cel puțin, tipul nu e vreun psihopat în serie. Trag pe mine o pereche de pantaloni scurți și mă duc în sufragerie, neștiind cum să reacționez.

Tipul, Adrian, stă încă pe canapea, dar sunt evidente gesturile lui încurcate; se joacă încontinuu cu mâinile, nu se aștepta la scena asta.

— Îmi pare rău, însă nu vom desfășura ora de azi. De fapt, nu vom desfășura aceste ore de pregătire. Nu am nevoie.

Am nevoie de meditații. Numiți-o furie, pentru că nu m-a anunțat nimeni, sau prostie, pentru că dau cu piciorul unor pregătiri de care chiar am nevoie, însă maică-mea nu mi-a acordat cinci minute din viața ei, într-o dimineață, să-mi vorbească față în față despre ce are de gând. De ce m-aș supune dorințelor ei, când lipsa de interes e fățișă? Pe bune, din moment ce știe cât de repede îmi sare țandăra, cât de nebună sunt, nu e în stare să mă anunțe dinainte?

— Îți mulțumesc pentru buna intenție și scuze că te-am pus pe drumuri. La revedere, termin eu, arătând cu mâna spre ușă.

Reacția mea îl uluiește de-a dreptul, nu preconiza ca evenimentul să ia o asemenea turnură. Cu toate astea, aerul de surprindere îi cuprinde chipul două-trei secunde, apoi se evaporă la fel de repede cum a apărut. Se îndreaptă de spate, își ia dosarul și iese pe ușă, murmurând niște scuze.

Asta nu s-a întâmplat! Mă trântesc pe canapea; un miros vag de parfum amestecat o aromă aparte de cafea s-a imprimat în canapea. Parcă tipul nici n-ar fi plecat. M-am trezit și-am fost aruncată într-un univers paralel unde lumea e cu susul în jos și eu nu mă potrivesc în niciun colțișor? Scotocesc prin mintea mea după răspunsuri plauzibile în legătură cu situația asta, cu indiferența mamei, cu decizia ei de a nu mă anunța că o să am un musafir și nu găsesc nimic. Ideea e că eu chiar am nevoie de meditații și, probabil, tipul e un preparator

bun, din moment ce l-a angajat mama (diriga i-a spus la ultima ședință că am luat un mare șapte la lucrare). Problema e vizita lui neanunțată. Bine, nu pot să zic că e chiar neanunțată, deoarece n-am răspuns la telefon aseară și ceva îmi spune că de-aia licărea pe ecranul meu insistența mamei, dar nu asta contează. Cu engleza nu stau perfect. Cum aș putea sta? Profesoarele mele de engleză — de la gimnaziu la liceu — au umblat cu o singură vorbă-n gură: „Ați parcurs această materie anul trecut. Nu vom relua lecțiile". Eh, cum să nu, le-am parcurs înainte și-napoi, de le știu pe dinafară. Poate că așa s-a întâmplat cu unele, nu neg, însă modul de predare a fost deplorabil; se străduiau s-o facă rapid, de neînțeles, pentru ca elevii să le contacteze în scopul meditațiilor. Altele n-au parcurs materia deloc, așteptându-se să o visăm noaptea. Noi, ca elevi ce putem face? Nimic, stăm și înghițim mizeria aruncată, întrucât ei reprezintă autoritatea.

Mă uit la telefon, căutând în mesajele de aseară. Erau și mesaje, nu numai apeluri nepreluate. De la maică-mea. „Răspunde la telefon!", „Bine, nu răspunde. Mâine vine la tine un meditator, poartă-te frumos, servește- cu cafea." , „Sorina trebuie să discutăm ceva important."

Da, păi, domnu' meditator s-a servit singur cu cafea, se instalase ca la el acasă. M-am purtat destul de bine, nu i-am dat cu nimic în cap, cu nicio tigaie, cu nicio cană. Greșeala mea că nu am verificat telefonul,

dar cum naiba vrea să reacționez când văd un străin în casă? Trebuia să sar pe el și să îl pup de bun venit? Hai, că asta e culmea! Serios acum, ce persoană întreagă la minte intră în casă pe nepusă masa, mai ales dacă e doar un angajat? Și, nu se presupune că trebuie să mă deplasez eu până la el pentru meditații? Ce să facă el la mine?

Normal că eu sunt vinovată și anticipez ce scandal se va isca.

E mai mult decât dezamăgitor să stai într-o casă goală, așteptându-ți părinții. În momente ca astea nu te gândești la efortul lor, ci la singurătatea ta. Și te cuprinde furia. Un copil, oricât de zvăpăiat ar fi, simte o satisfacție nemărginită când își aude părinții sosind de la serviciu, când petrece momente normale în familie și când observă implicarea lor în creșterea lui. Poate nu se exteriorizează și rebelul din el nu participă la tabloul de familie, dar este mulțumit. Mereu visam să ajung acasă și să găsesc mâncarea pregătită, să adulmec mirosul în aer, mirosul care îmi confirma prezența mamei. Numai visuri au rămas... Nu sunt zvăpăiată, n-am probleme la școală — atâta doar că diriga nu suportă moaca mea și, pe cuvânt, mi-aș face o operație estetică, însă nu-mi permite bugetul, că altfel pentru dirigă mut și munții din loc —, iar în public sunt catalogată drept „o fată prea cuminte". Măi, chiar sunt, adevărul este că am o fire liniștită și când răbufnesc o fac numai mental; vizualizez răbufnirea, indignarea altora și ceea ce declanșează,

apoi am o stare de bine, tac mâlc și nu mă iau la harță cu nimeni. Așa e bine, nu-s atât de inconștientă, încât să mă cert cu alții, să fac scandal; îmi cunosc interesul. În plus, urăsc acest comportament de mahala, unde toți țipă ca să-și expună părerile, iar jignirile sunt în floare. Ce demonstrează manifestările astea? Doar prostie. Îmi permit să mă dau în spectacol în fața alor mei, mai ales când starea mea de om ursuz se lovește de a mamei. Se pornesc reproșurile surescitate de oboseală, supărare și multe alte emoții. Astea sunt cele mai rele momente — și singurele — pe care le petrec cu ai mei. Nu m-ar deranja așa de tare dacă maică-mea nu și-ar fi făcut un obicei din a considera orice lucru făcut de mine o catastrofă. O dată uiți cana nespălată la bucătărie și o apucă damblaua. Mereu mă face să mă simt ca un nimic, aruncându-mi imediat comparații dureroase. Îmi vorbește de copiii minunați ai colegilor ei, de ea, de tata când erau copii și, vai, ce cuminți erau; țipă despre tot ce vede bun în alții și rău în mine.

Mă scoate din sărite! E inteligentă, descurcăreață, privită ca un doctor bun la spital, se poartă impecabil în societate. Când e într-un context unde apar persoane cunoscute, își însușește niște gesturi delicate și joacă rolul mamei care-și dedică viața copilului prin munca asiduă. Pe naiba, ce mai grijă, când eu o văd de două ori pe săptămână? E mama model în societate, iar acasă își varsă năduful pe mine și nu evită să menționeze faptul că viața ei ar fi fost mai plăcută fără mine. Uite, așa o

ținem, ca șoarecele și pisica! Cum tata e comod și nu se bagă în chestii femeiești, nu ne oprește nimeni.

Pe la zece seara, sunetul produs de rotirea cheii în broască, însoțit de „ Am venit", zboară până în camera mea. Sigur a aflat că i-am gonit fleștea de meditator, reacționând total nepotrivit la prezența lui (de care trebuia să fiu conștientă cu mult mai devreme decât am fost). Astea, adunate cu faptul că i-am ignorant apelurile – lucru detestat de ea –, înmulțite cu supărarea ei, rezultă o predică interminabilă.

Îi aud pașii apăsați pe trepte, înainte să o văd în ușă. Are privirea mijită și o duritate pe care rar o găsesc la ea. Chiar și cu picioarele ei scurte, spulberă distanța dintre noi imediat și următoarea ei mișcare e o palmă pe obrazul meu. Îmi strâng pumnii atât de mult, încât mușchii brațelor resimt durerea și senzația de sfâșiere. Maică-mea țipă mai ceva ca un vânzător ambulant și mă plesnește încă o dată, în același loc.

Nu mă mișc.

— Cum ai îndrăznit să refuzi meditațiile și să te porți cu atâta nesimțire față de Adrian? țipă ea. Sorina, ți-ai luat-o-n cap! Parcă ai înnebunit de la o vreme-ncoa`, nu te recunosc. E posibil așa ceva? Tu ai uitat rolurile în casa asta, cine ești tu să-mi nesocotești ordinele? Eu ți-am spus să stai cu Adrian, măcar pentru o primă ședință, ca să vezi dacă te descurci și te înțelegi cu el. Tu ai făcut exact pe dos...

Usturimea e insuportabilă, dar îi ascult predica,

nemulțumirea, cuvintele despre inutilitatea mea, neobrăzarea și idioțenia caracteristică. Nu contează că mă doare și lacrimile curg șiroaie pe obraji, ea se înfoaie în pene, repetându-mi la nesfârșit că sunt proastă, că n-am să fac nimic în viață și că nu apreciez eforturile lor.

— Te ia mama dracu' imediat! De ce mă spetesc eu cu tac-tu muncind, dacă nu avem nicio bucurie de la tine? Nu ai habar de nimic, vii acasă și stai în camera asta, făcând numai prostii pe laptop! Fată, fată, tu ne bagi pe noi în pământ! Auzi ce-ți spun eu!? țipă, zgudu-indu-mă.

Sunt o pagubă la casa omului, asta rostește în continuare și nu se oprește din a mă altoi. Primesc palme până ce nu-mi mai simt obrazul, lacrimile se usucă și nu mă pot gândi decât la ceea ce demonstrează atitudinea ei rece.

— Ești vai de capul tău! De-ai fi trăit tu în vremea comunismului, când mâncam pâine cu zahăr, cartofi și ouă, n-ai îndrăzni să te comporți așa. Lasă-mă dracu` în pace! Ce, muncim ca idioții în spitalul ăla de doi bani, pierdem orele ca să-ți fie ție bine și tu nu înțelegi nimic? Un copil am și eu, trebuia să fiu mândră! Ce mândrie să am când te văd pe tine? zbiară, și fața îi capătă o culoare vineție. Ți-am zis să te porți frumos cu băiatul ăla! Ce îți făcea? Ce părere și-o fi făcut despre tine? Că ești proastă, nu? Vai de capul tău! spune, întorcându-se cu spatele la mine.

Tata vine sus, chemat de zgomot, și e stupefiat s-o

vadă pe mama în halul ăsta. O prinde de mâini, cerându- să se calmeze, însă, în același timp, mă privește drept, indiferent, de parcă nu aș exista. Gura mamei se strâmbă ca și cum ar fi mâncat ceva acru, se uită la mine cu dezgust și ultimele cuvinte se pierd odată ce tata o scoate din cameră.

Închid ușa, mă așez pe podea și aici stau, cu lacrimile pâlpâind la coada ochilor, până dimineață.

*

— Oprește-te! Mi-a împletit mamaie părul de dimineață.

El nu mă ascultă. Aleargă în jurul meu și știu că vrea să mă supere, iar eu nu ar trebui să îi dau atenție, dar mereu mă trage de păr.

— Așa aș vrea să pleci de aici pentru totdeauna!

— O să rămân mereu lângă tine, râde el lângă urechea mea și nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

Capitolul 3

Nu este prima dată când ajung pe acest bloc fără să am locația ca obiectiv fix. Se întâmplă să vin aici, neștiind când plec de acasă sau când poposesc. Totuși, în inconștiența pornirilor mele există dorința de a mă refugia într-un loc cât se poate de bizar. O simt. O fi devenit o mișcare mecanică, din moment ce, de fiecare dată când mă simt pierdută, părăsesc orice strop de rațiune și stau cu orele pe acoperiș. Pe acest bloc sunt liberă, mă împresoară doar aerul, sunetele înfundate de jos și peisajul care se topește în privirea mea. Mult prea des pășesc pe betonul zgrunțuros, având senzația că pietricelele – rămășițe ale stratului de beton ce s-a măcinat în timp – îmi perforează talpa tenișilor, rănindu-mi pielea. Așa sunt eu. Simt prea puternic, atât de puternic că mă distruge. Coloritul sentimentelor mele este energie pură, gândurile la fel. Emoțiile se manifestă la intensitate maximă, dominându-mă. Faptul că le stăpânesc e doar o iluzie.

Era o vreme când mă întrebam de ce m-am născut anormală în raport cu ceilalți. Nu-l învinuiam pe Dumnezeu, nu-mi învinuiam părinții în încercările mele de a-mi răspunde. De fapt, aversiunea față de mama și tata – ce nu se manifestă constant – vine din teama de singurătate, de tăcere absolută și frustrare. În 50% din timpul zilei tac; nu am cu cine și nu am despre ce să vorbesc. Nu doresc să atrag atenția nimănui, dar, cum

omul e înșelător, asta se întâmplă. Chiar și atunci când tac – cuprinsă de suferință, confuzie, pustietate sau de somnolența produsă de orele de matematică – atrag atenția. Unul mă va compătimi, altul va râde, cineva va fi surprins, iar altcineva mă va ignora – doar după ce mă observă. Momentan, propria tăcere mă stârnește. Mă face să vreau să vorbesc, să mă întreb, să smulg răspunsuri de la mine. Nefericirea mea, ce nu are un temei concret – asta este, în principiu, problema – este compensată cu vârf și îndesat de clipele mele de fericire, în care parcă îl apuc pe Dumnezeu de-un picior.

Sunt ceea ce sunt fără a ști cum am devenit așa. Câteodată, nu mă recunosc. Amestecată printre oameni, văd ceea ce văd și ei: o simplă fată.

Când sunt singură, văd tentacule de trăiri și simțiri, multe încununări ale contradicției și confuziei. Văd o sumă de alegeri fără finalizare, o ființă singură, neîncrezătoare, ce are așternută înainte o enigmă. Ființa aceasta – eu – nu numai că nu e în stare să soluționeze corect misterul. Ea, în realitate, nu cunoaște enigma.

Sunt pierdută într-un abis, nu-mi găsesc locul niciunde, alături de nimeni. Mă aflu la granița dintre mediocritate și genialitate. Nu excelez pe niciun plan, iar într-unele sunt de-a dreptul groaznică. Dorind să decupez ideile controversate, realizez că nu ar rămâne nimic din mine prin înlăturarea acestora. Figura mea, fără aceste frământări, nu există. Nu pot să aleg *schimbarea* de care am atâta nevoie.

Am nevoie de un semn.

— Mă gândeam că ești aici.

Nu mă refeream la un semn de genul ăsta. Timbrul vocii lui plutește în aerul mohorât. Cu toate că l-am văzut o singură dată, îmi vine foarte ușor să identific persoana din spatele meu. N-am idee cum îmi înăbuș impulsul de a mă răsuci spre el. Ascund surprinderea printr-o poziție fixă, demnă. N-aveam de gând să întrețin contactul vizual, dar el se așază turcește înaintea mea.

— Tu ce cauți aici? reușesc să rostesc.

— Sorina, face el, vocea fiindu-i calmă, prietenoasă, hai să mergem acasă.

Mă privește împăciuitor, așa cum o fac psihologii ăia din filmele americane.

— Ei, nu mai spune! Acum sau mai târziu?

— Preferabil acum. E posibil să înceapă ploaia.

— Oricât m-ar tenta ideea de a merge cu tine, eu am fost învățată să nu plec cu vreun străin. Îmi pare rău că ai bătut drumul degeaba.

— Perfect, atunci admirăm amândoi priveliștea și vom merge acasă mai încolo.

Inspiră adânc, prefăcându-se că se bucură de aerul curat. Închide ochii, iar părul îi e măturat de o pală de vânt. Ăsta e mai mult decât un meditator băgăreț, e nelalocul lui.

— Priveliștea mea este un pic stranie momentan. Neașteptată, zic, împingându-mi bărbia spre el, pentru a-i sugera că prezența lui nedorită nu mă încântă.

Nu pare să fie afectat deloc de ostilitatea mea, deschide ochii și mă cercetează cu seninătate. În minutele care se scurg, își îngustează de câteva ori ochii și, din cauza ochelarilor, nu deduc cu exactitate culoarea lor. Asta mă scoate din sărite!

Persoana lui îmi produce o senzație de sufocare, îmi invadează spațiul, murdărind locul acesta, deoarece atmosfera de la ultimul etaj al blocului turn îmi e rezervată doar mie. Sacralitatea legăturii mele cu înălțimea a fost întinată de el. Am chef să-i dau două după ceafă și să plece învârtindu-se. În schimb, mă refugiez în muzică, ajutându-mă de căștile pe care nu le las niciodată acasă. Cu Bastille bubuindu-mi în urechi, mă ridic și merg pe marginea acoperișului, măsurând distanța cu privirea.

Rămânem amândoi pe acoperiș până ce norii se metamorfozează în gloanțe plumburii. Până ce nesfârșitul cer e doar o baltă de metal topit și privirea mea nu mai distinge alte culori.

El nu dă semne că ar pleca. Eu nu bat în retragere.

— Cum ai aflat unde sunt? îl întreb, scoțându-mi o cască din ureche.

Pentru o secundă, cred că e dispus să-mi răspundă, însă mă înșel. Primesc o modificare infimă a atitudinii lui – pur și simplu, păstrează tăcerea, adoptând o mimică plină de stoicism. Rece, aș zice, îngândurată, extrem de matură pentru tinerețea vădită. Nepăsarea lui se lovește cu furie de trupul meu și clocotesc

pe dinăuntru din pricina acestui fapt. Numai ideea că se așteaptă să mă înduplec în fața cerinței și a răbdării lui se înfiripă în mine ca o boală și reacționez ca atare, vrând să o înlătur.

Un lucru e cert: eu sunt drăcoasă și încăpățânată.

Pun telefonul și căștile jos. Sunt foarte aproape de margine, mă las pe vine și fac în așa fel încât să-mi trec picioarele peste, plutind în gol. Îmi culeg căștile, pipăind neatentă, permițându-i lui Bastille să-și continue cântecul. Miros pericolul. Ar fi simplu să mă arunc, să mă înghită aerul și să mă poticnesc, în final, de asfaltul rece. Știu foarte bine că ultima oară am văzut șuvoaie de sânge, inundând strada. Sânge și morți. Copii morți. Ploaie rece. Alb mânjit de roșu. Țipete. Durere. Abandon. Imaginile acelea sunt prezente în mintea mea și îmi pulsează în tâmple. Mă dor. Bubuitul instrumental al melodiei împinge și mai tare imaginea, proiectând-o pe tot cerul. Ah, ce nu vreau să-mi amintesc e viu în mine și ce vreau să-mi amintesc a pălit. N-aș vrea, dar tot ceea ce văd este roșu, alb, moarte, vieți curmate, durere și panică. Doare... Trupul mi se leagănă încet. Mă încearcă o senzație nouă, de vulnerabilitate, fluiditate și ambiție. Sunt conștientă că îmi periclitez viața singură.

Două mâini mă înșfacă de umeri și mă trag ca pe o cârpă, în spate. Corpul fiind maleabil, neprezentând niciun pic de voință, nu se opune și, când Adrian mă eliberează, mă lovesc de ciment. El nu-mi atenuează căderea, dar se apleacă peste mine. Mă intrigă tăcerea

lui și modul pătrunzător în care mă privește.

Și mă uit, pentru prima oară, la persoana care stă în fața mea. E cu un cap mai înalt decât mine, slăbuț, dar cu o constituție atletică, brațe lucrate, mușchi evidențiați frumos, nu grotesc, reliefați nu prin mărimea lor, ci prin finețe. Părul negru dobândește anumite reflexii castanii la impactul cu lumina. Nu e tuns foarte scurt, altfel, din bretonul care-i acoperă fruntea nu s-ar mai întinde mici onduleuri total lăsate la voia sorții, nearanjate. Ochii lui, ce m-au analizat în prea multe feluri azi, sunt căprui-pământii, însă de o culoare ireal de vie, de intensă și închisă, întrucât pupila nu se evidențiază deloc. Cred că nu voi uita niciodată ochii aceștia secretoși. Pleoapele abia sesizabile, cu genele dese, lungi și arcuite, linia sprâncenelor ce se îngroașă treptat, pe măsura ce privești dinspre baza nasului, cu o ușoară arcuire a colțurilor, buzele pline, construite simetric, contrastează puternic cu tenul lui – o combinație între zăpadă proaspătă și tentă măslinie căpătată de la un strop de soare văratic – definind un ten de porțelan. Nu știu cum de observ atâtea la el. Deși forma feței are dimensiuni micuțe, e rotunjoară, cu trăsături fine, aristocrate, la o examinare neatentă pare ovală, cu bărbia ușor ascuțită și pomeți ridicați.

— Ești încăpățânată precum un catâr.

Te rog, spune ceva inteligent, interesant, nu asta și străduiește-te să-mi faci impresie bună.

Nu mai scoate vreun cuvânt. Îmi imită poziția și

stă lângă mine, lungit, la câțiva centimetri distanță.

Bastille a cântat aceeași melodie de 50 de ori. Așa știu că a trecut timpul.

— Îți pot spune ceva? îl aud vorbind din senin.

— Dacă am de ales, voi spune nu.

— Minunat! se hlizește la mine, sprijinindu-se într-un cot și mai că-mi vine să râd, realizând că nu avea de gând să ia în considerare răspunsul meu. Toți avem demonii noștri. Important este să nu te transformi într-unul dintre ei.

Spusele lui sunt relevante pentru mine, însă irelevante pentru nonrelația noastră, chestie care nu-mi dă pace și declanșează un alt șir de întrebări cu privire la el și tot ceea reprezintă.

Eu sunt o tragedie. Sunt un copil sănătos care are tot ceea ce îi trebuie, o viață bună, părinți, dar mă plâng pentru că am un gol în mine, pentru că sunt un hău neumplut de ceea ce simt că trebuie să am. Există copii în lume care mor în fiecare zi. Copii cu cancer și copii fără mâncare, fără apă, fără condiții, fără casă și tot nu se lamentează atâta, ci își trăiesc viața așa cum le-a fost dat. Și luptă pentru fericire până în ultima clipă. Eu sunt un copil prost care refuză să se maturizeze. În apărarea mea, cred că suferința nu are grad de comparație. Nu ai cum să suferi mai mult sau mai puțin, suferința e universală și la fel de dureroasă pentru toată lumea. Sunt diferite motive pentru care lumea suferă, dar modul în care percepe fiecare le dă forță. Suferința unui copil

bolnav de cancer poate echivala cu suferința dobândită în urma pierderii cuiva, în funcție de cum o tratezi, de câtă importanță îi oferi.

E ca dracu' atunci când ești prins între două idei, când ești indecis și te lupți să găsești o singură cale.

Mă desprind de betonul rece și-mi scutur blugii.

— Deci acum putem merge acasă? mă întreabă.

— Tu chiar mergi cu mine?

— M-a chemat mama ta, zice, în timp ce se curăță de praf.

— Ah, și de ce nu ai spus asta de la început? Îți făceam și altar de flori.

— Nu-s pretențios, mi-o întoarce el, apropiindu-se.

Șocul se abate peste mine brusc și neașteptat: meditatorul băgăcios își înfășoară brațele în jurul meu, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare de urs. Nedumerirea mea se manifestă printr-o lipsă totală de reacție: rămân cu brațele inerte și răsuflarea tăiată. El e cel care exteriorizează căldura și mă îmbrățișează îndelung, ca pe un prieten dispărut de mult. Slavă Domnului că îmi revin și-mi împing palmele în pieptul lui, dându-l la o parte.

— Ești dus, mă!

Doar zâmbește amuzat.

Capitolul 4

Acasă îl las să se relaxeze. Îl servesc și cu cafea. Am chef să mă joc nițel cu el.

— Deci, tu te culci cu maică-mea.

Și uite așa, el se înecă cu lichidul călduț, stropind parchetul. Ce greu îmi e să-mi rețin râsul. Ba chiar îl privesc, chipurile, cu îngrijorare.

— P... Poftim? se nedumerește el exagerat de mult.

— Fantastic! Și orb, și surd. De ce n-am avut norocul să fii și mut?

Omul ține cana cu o mână și pescuiește cu cealaltă o batistă din buzunar. Se curăță migălos, cu înceti-nitorul, și murmură niște scuze, văzând mizeria de jos. S-a stropit și pe haine, dar se privește două secunde cu resemnare, oftând. Își aranjează ochelarii, total bulversat de cuvintele mele. Cum mă privește el, cuprins de-un soi de disperare, cu un chip blând, transparent, parcă îmi place. Nu la modul că îl iubesc, doar că e liniștitor, emană pace. Are și o față simpatică.

— De ce ești surprins? Știam că maică-mea are o aventură, iar când te-a plasat aici pe nepusă masă... a fost evident.

— Nu, în niciun caz, se grăbește el să mă contrazică, să nu te gândești la...

— Prea târziu, îi tai macaroana, m-am gândit deja.

— Sorina... Mama ta mă cunoaște de când m-am născut...

— Și mai rău! îl întrerup eu, mimând repulsia. De când erai copil se întâmplă treaba asta?

Tipul se holbează la mine alarmat. Pe bune, l-aș lua la mișto în continuare, dar nu mă pot abține și mă bufnește un râs isteric. El are nevoie de câteva clipe până să i se aprindă beculețul. Clătină din cap a dezaprobare, însă poartă urma unui zâmbet vag, semn că nu este supărat sau ofensat.

— Ai glumit, rostește. De fapt, râdeai de mine.

— Voiam să râd cu tine, dar cred că tu ești genul care se prinde greu și uită repede. Ce să-ți fac eu?

— O să consider că ăsta-i modul tău de a-ți cere scuze.

— Consideră ce vrei tu, dacă asta te face fericit, însă nu-ți imagina că părerea ta este în concordanță cu realitatea.

Părinții mei ajung acasă relativ repede. Maică-mea îl îmbrățișează pe Adrian, zăbovind mult. Brațele ei îl cuprind cu dragoste și eu îi privesc lung, dorindu-mi să fi avut și eu parte de asemenea gesturi. Stând în picioare, așteptând să fiu luată în seamă, o văd pe mama cum îl cocolosește pe băiatul ăsta. Tata vine lângă mine. Schițez un zâmbet fals când mă întreabă ce fac. Arată rău, obosit. Îi spun că totul este în regulă, iar el mă surprinde cu o mângâiere pe cap.

— Bine, fata tatii, bine...

Resemnarea îi răzbate din voce. Am eu o presimțire că venirea lor mai devreme nu aduce nimic bun.

— Nu ți-a făcut Sorina probleme, nu? o aud pe maică-mea.

Mă privește aspru, cerându-mi socoteală.

Tipul nu îi răspunde imediat, se uită la mine cu superioritate de parcă aș fi la mâna lui, dar, dincolo de asta, observ acel aer pierdut. Se comportă straniu, ca și cum nu ne-am fi văzut de mult timp și dorește să mă analizeze. Bun, sunt la mâna lui. Dacă îi spune mamei ce discuții drăguțe am purtat, o să fie martorul unui nou scandal. Mi-ar părea rău să o vadă pe maică-mea în momentele ei urâte. Cu toate astea, nici de-a dracu' nu-i permit să vadă că mă îngrijorează acest aspect. Îi întorc zâmbetul.

— Chiar deloc. Am stat de vorbă. Și-a cerut scuze pentru reacția nepotrivită de ieri.

Am făcut ce? Mult tupeu are.

Chipul mamei mustește a neîncredere, însă nu insistă, îl crede.

— Perfect, având în vedere situația, mă bucur să văd că vă înțelegeți.

Ăăă, situația? Eu nu accept ca el să mă mediteze, dacă la asta face referire maică-mea.

— Mariana, zice tata.

Urmează un schimb de priviri și pare că atitudinea mamei se înmoaie. Oftează, pierzându-și pentru un moment atenția. Așadar... a venit clipa. Chiar mă întrebam când îmi vor spune. Peste două zile nu vor mai fi aici.

Mama îl poftește la masă. Totul devine din ce în ce

mai ciudat. Până se schimbă ei, eu stau cu Adrian în sufragerie, gândindu-mă că maică-mea nu a fost niciodată așa de apropiată de mine.

Reîntorcându-se, îl cheamă în bucătărie. Are privirea unei mame mândre de odrasla ei. Îi zâmbește sincer, cum nu mi-a zâmbit mie vreodată. El nu e stânjenit, de parcă atitudinea ei este normală. Doar îl cunoaște de mic, nu? Mă retrag în camera mea și nimeni nu pare să bage de seamă.

Camera mea este tot ceea ce sunt, fiecare colțișor mă reprezintă.

În urmă cu doi ani, părinții mei au decis să modifice camerele și magazia din spatele casei. Doamne, ce față făcuse maică-mea când i-am explicat cum vreau să arate camera mea! Cu greu, după multe rugăminți, a acceptat, mai ales că tata i-a spus să-mi facă pe plac. A fost ultima data când am simțit că ar face ceva pentru mine.

N-am un pat, ci o saltea. Peretele alăturat este acoperit de cărți, aranjate sub forma unor turnuri de diferite dimensiuni; un scaun menit să susțină tăvile cu mâncare pe care le tot car în cameră, greutăți, un laptop, un raft în care păstrez numai căni drăguțe. Am vrut neapărat o cameră spațioasă, care să-mi dea prilejul de a mă bucura de activitățile mele preferate.

De jos se aud câteva râsete stridente. Mama e veselă.

Citesc materialul pe care mi l-a dat profa de

psihologie, doar ca să treacă timpul. Din nefericire, nu sunt foarte atentă, mă gândesc la ceea ce va urma. Aștept să văd cum se vor descurca ai mei cu situația. Oare vor încerca să se justifice sau mama îmi va spune hotărât că vor pleca? Și cu mine ce se va întâmpla? Le-am auzit clar și răspicat planul și eu nu mă număram printre priorități, chiar deloc.

La un moment dat, mă pomenesc cu Adrian în prag. Continui să citesc, nu-i dau importanță, dar îl surprind cu coada ochiului cum stă și mă privește tăcut.

— Masa este gata, catadicsește el să spună.

Bun. Acum m-a anunțat, de ce mai stă în ușă degeaba? Mă admiră? Las dosarul pe saltea, după ce subliniez ultima idee care mi-a atras atenția.

— Mamei tale nu i-ar plăcea să întârzii, își dă el cu părerea.

E foarte bine că tu știi ce preferințe are maică-mea. E bine că tu o cunoști de mic. E bine că tu știi cine sunt ei, dar eu nu am auzit niciodată de tine. Mă ridic încet și mă întind. Trec pe lângă el cu nepăsare și merg la bucătărie.

Mâncăm toți în liniște, dar nu pot ignora gesturile mamei față de Adrian. Îl servește, îi pune mâncare în farfurie și vorbește cu atât drag, îl întreabă cum o duce și cum se descurcă cu meditațiile și programul încărcat. Tata îi zâmbește obosit și aruncă uneori ocheade spre mine. Eu nu am ce căuta la această masa, sunt în plus, sunt un decor inutil. Mama îl numește pe Adrian...

copilul ei, atunci când el îi povestește ceva. Nu știu ce, nu sunt atentă, doar aud frânturi în zbor. Îmi vine să plâng. Îmi ascund durerea, mănânc în continuare. Toate lacrimile mele... Ai spune că nu mai simt trădare din partea nimănui. Au curs de atâtea ori pe obrajii mei, din același motiv, încât aș fi crezut că s-au obișnuit cu situația. Ele, nu neapărat eu. Lacrimile mele au viață. Ele respiră și țipă în sufletul meu, ele vorbesc pe chipul meu și apoi se retrag. Dar se întorc mereu.

— Sorina, noi avem ceva să îți spunem, începe tata.

Involuntar, compar modul în care tata mi-a rostit numele cu acela în care mama îi vorbește lui Adrian. N-ar fi trebuit să fac asta. Toată lumea s-a oprit și îi acordă atenție tatei.

— Cu puțin timp în urmă, noi am primit o nouă ofertă de muncă.

Puțin timp? Suntem în martie, iar eu le-am auzit discuțiile în ziua de Crăciun. Bravo, tată!

— Am luat legătura cu un spital privat, spune el, și eu mestec îmbucătura de cartof. Oferta este extraordinară. Pe lângă salariul foarte bun, aceasta implică și acoperirea locuinței.

Las furculița jos, simțind că ajunge la subiect. Tata vorbește precum un politician, calm, stăpân de sine. Ridurile din jurul gurii nu trădează niciun sentiment. Ochii lui albaștri, în schimb, îl dau de gol. Nu vrea să vorbească. Nu vrea să îmi spună că pleacă.

— Singura inconvenientă este că spitalul se află în București.

Știu, tată, am auzit. Maică-mea mă privește fix. Dacă se așteaptă să mă urc pe pereți, îmi pare rău să-i dezamăgesc, dar nu se va întâmpla. Murmur un „Bine" și încep să mănânc din nou, umplându-mi farfuria cu salată. Atenția tuturor este concentrată asupra mea.

— Îmi pare bine să văd că înțelegi, intervine maică-mea. Este bine că am lămurit situația, mai ales că vom pleca peste două zile.

— Mariana, te rog, o întrerupe tata, dă-mi voie. Sorina, tu trebuie să rămâi acasă, nu te putem lua cu noi.

Nici nu credeam. Nimeni nu rămâne cu mine, toată lumea pleacă.

— Eu și mama ta am decis ca tu... Singură nu poți sta, se pronunță el fără să fie în stare să mă privească în ochi, dar...

— Victor, zice mama și tata se oprește, știind că ea are să gând să vorbească. Uite ce este, nu ai cum să stai singură acasă, așadar vei sta cu Adrian. Adrian se va muta la noi începând de mâine și el va avea grijă de tine. Dacă îndrăznești să comentezi, te ia mama dracu'.

Nu-mi dau seama cum o privesc. Oare chipul meu este expresia șocului sau a dezamăgirii? Nu știu dacă sunt stupefiată că mi-l bagă pe ăsta pe gât sau dacă sunt uluită de cuvintele ei. În piept răsare durerea. Nu e cauzată de ceea ce am auzit, cunosc durerea asta. Simt că mă înec. Nu vreau să fac o scenă, ai mei nu au habar de

aceste episoade și, la cum o cunosc pe mama, va crede că inventez totul.

— Am înțeles, răspund cu greu. Nu este nicio problemă, mint eu, vrând să pot pleca mai repede de lângă ei.

Îmi țin ochii în farfurie, încerc să-mi controlez respirația și să alung acest sentiment nefast; am impresia că toată camera este plină de fum.

— Mă bucur. Adrian va sta în camera noastră și se va asigura că totul merge bine. El este fiul unei prietene dragi, prietena mea din facultate, și am încredere că, în lipsa noastră, se va descurca cu toate, spune mama strângându-i mâna.

— Bine. Îmi pare rău, dar trebuie să lucrez la un proiect, mă scuz și mă ridic de la masă.

O aud pe mama cum se vaită. În urma mea, spune că sunt needucată. Mă închid în cameră, și-mi înăbuș tusea ținându-mi mâinile la gură. Ei nu trebuie să mă audă.

Capitolul 5

M-am refugiat în somn și în visul recurent care mă însoțește de ani buni. Am văzut morți, sânge, roșu pe alb. Din nou.

În această dimineață, mă trezesc cu o migrenă și o avalanșă de strănuturi. Nu aș renunța la starea vegetativă, dar mă obligă nevoile. Merg la baie și apoi îmi procur de la bucătărie trei borcane de unt de arahide și un ibric de cafea ce dă pe dinafară. Mă înclin dinamismului, retrăgându-mă în camera mea cu o rapiditate vulpească: nu vreau să dau de Adrian. În cameră, trag un scaun la fereastră, o deschid, lăsând încăperea să se piardă în răcoarea vremii. Torn cafea într-o ceașcă magică, din cele păstrate la loc de cinste, pe un raft în camera mea și încalec scaunul, rezemând cana de pervaz.

Am stat de atâtea ori pe acest scaun, sprijinindumă cu brațele de cadrul din scândură, odihnindu-mi capul pe antebrațe, privind natura dezlănțuită în fiecare anotimp. Niciodată nu este la fel. Modul ei de a se comporta, adică. Anotimpurile se nasc mereu distincte și, deși le caracterizează un detaliu sugestiv, el capătă noi forme. Acum plouă, însă norii își varsă năduful altfel; nici ca ieri, nici ca săptămâna trecută. Picăturile sunt dolofane și zăbovesc mult în aer până se zdrobesc de pământul din curte. Un singur lucru se repetă mereu: rotocoalele formate în băltoace. O singură picătură

distruge staticitatea apei, împrăștie impulsuri care nasc cercuri. Și cred că noi suntem acolo; noi, oamenii. Suntem prinși în propria minte, călăii gândurilor noastre. Supuși rotației ciclice. Înconjurăm cușca încontinuu, pe etape, dar niciodată nu ne oprim. Nu lovim. Nu ripostăm.

Sunt propriul meu torționar. Și dacă mi-aș ierta imperfecțiunile, aș respira senin. Nu pot ierta greșelile altora, atâta vreme cât nu-mi iert tot ceea ce ar trebui să fiu și nu sunt. Imperfecțiunile mele au construit ființa asta inutilă: o bucată de carne predispusă distrugerii.

Drace! Fiecare gând pe care-l am se transformă într-o cușcă, iar eu mă lovesc mereu de zidurile ei. Pur și simplu, nu am cu cine să conversez pe tema asta. Nu există o persoană căreia să-i pot divulga gândurile mele macabre care, parcă, nu se nasc din mine. Se prea poate să fi avut un dram de speranță cât au fost ai mei acasă (teoretic vorbind, căci erau zece zile din șapte la muncă), dar acum a dispărut și ăla. Oricât de mult aș vrea să mă mint, în sufletul meu speram să existe o zi normală pentru noi, ca familie. Nu pot spune că am fost surprinsă când i-am auzit discutând despre posibilitatea de a pleca, numai că ziua de douăzeci și cinci decembrie nu mi s-a părut una potrivită pentru a afla asta. L-am auzit pe tata vorbind de un nou loc de muncă, pe maică-mea nu, dar am presupus că este de la sine înțeles faptul că amândoi vor pleca. Nu am stat să ascult tot, ziua oricum mi se stricase. Se pare că lor nu le-a explicat

nimeni ce fel de cadouri se dăruiesc copiilor de Crăciun. Ce-i drept, ei mă credeau habarnistă, n-au menționat nimic în prezența mea, i-am auzit întâmplător șușotind în sufragerie. Cumva, nu consider decizia lor nepotrivită; la urma urmei eu nu sunt ceea ce și-au dorit și se observă acest lucru din comportamentul lor. Tata s-a purtat frumos, însă mereu a fost distant, rece. Zâmbetul afișat nu-i lumina chipul niciodată. Vorbea cu mine așa cum vorbește un vânzător: calm, dozându-și disprețul și plictiseala, ca nu cumva să piardă clientul. Mama, în schimb, era opusul lui. Ea mereu îmi reproșa totul. Niciodată nu am fost destul de: frumoasă, slabă, înaltă precum odrasla unei colege de serviciu. Inteligentă? Eu? Nici nu se punea problema. Să fie ceva de capul meu? Mă puteam naște a treia oară că tot proastă eram pentru ea. Dacă eram tăcută nu era bine, deoarece n-o să vorbească nimeni cu mine. Dacă știam să susțin orice conversație, în funcție de persoanele angrenate în acesta, iar nu era bine, întrucât ar fi trebuit să fiu mai tăcută, elegantă, „mai domnișoară". Eu, pentru ea, nu eram o adolescentă cu defecte, ci un defect în sine.

E ușor să vorbesc despre asta la timpul trecut, din moment ce, în ultima vreme, ne-am văzut și am vorbit din ce în ce mai rar. Singurele întâlniri erau însoțite de comportamentul ei agresiv față de mine: se enerva și dacă mă vedea întorcând capul. Folosesc timpul trecut din instinct; nu mi se pare normal să utilizez prezentul, când eu nu am avut un prezent alături de ei. Eu nu știu

dacă mă asemăn cu ei în anumite privințe, din simplul motiv că nu îi cunosc. Cu toate acestea, am un obicei pe care-l are și maică-mea: suntem capabile să mințim de te doare mintea. Și nu oricum, îți turnăm povești glazurate cu ciocolată și învelite în cea mai scumpă hârtie de cadouri. Da, da! Dar avem o scuză, nu mințim din plăcere, mințim ca să nu vadă alții cât de fracturate suntem. Maică-mea minte pentru a păstra aparențele, pentru că adevărul ar rușina-o, însă eu mint deoarece nu consider că cei din jur trebuie să vadă ceea ce sunt. Nu este nevoie ca alții să știe ce se petrece în casa mea, cu familia mea, cu mine. Mint; îi mint pe alții că este totul în regulă cu mine. Ce-i monstruos în toată tevatura este tocmai incapabilitatea asta nemernică care-mi restricționează efortul de a mă amăgi cu un alt venin, unul, poate, mai dulce. Aparțin unei minorități abstracte; nu mă încadrez în majoritatea care definește conceptul normalității, așadar rămân suspendată deasupra idealului pe care l-au construit părinții mei. Ce s-ar fi ales de mine dacă îndeplineam așteptările alor mei? Dar oare ce se va întâmpla cu mine în viitor, așa mutilată de neajunsuri cum sunt? Tragedia constă în faptul că nu am un țel, un ideal; știu ce vor părinții mei, dar nu știu ce vreau eu. Nu am habar ce drum să pavez, iar incertitudinea asta nu e pardonabilă.

Beau cafea până uit de mine. Uneori, beau cafea în loc de apă.

E greu să mă suport. E greu să mă suporte alții. Nu

ar trebui să-i acuz.

Am nevoie de fericire. Așa că mă schimb, trag pe mine niște pantaloni de trening și o bustieră de sport, apoi iau niște greutăți și-mi fac de lucru. Astea sunt fericire și durere, în același timp. Ce scandal făcuse maică-mea când le-am cumpărat, țipase ca apucata și tot vocifera cum că numai bărbații au voie să ridice greutăți, fetele, plăpânde din fire, că i s-o fi terminat lui Dumnezeu lutul când ne-a făcut, trebuie să alerge pe bandă, domnule. Încă o dată, eu nu făceam ceea ce era normal și corect. T*he whole lifting weights thing* era un fel de „Ți-ai tras-o cu tot cartierul". Bă, dacă sexul conferă fericirea resimțită în urma unei ședințe cu greutăți, atunci nu mă deranjează comparația. Lucrez partea superioară a corpului până când simt cum îmi oblig mușchii să funcționeze și e minunat sentimentul acesta; senzația că tu controlezi ceva, că tu faci totul să lucreze, tu, mintea ta. Fac exerciții pentru biceps o perioadă de timp, astfel încât să existe numai durere și fericire. La un moment dat, îndârjirea dispare și nu mă mai ascultă corpul. Ganterele cad pe podea, cu un bufnet strident, spărgând parchetul, iar eu mă opresc, căzând literalmente pe podea. Respirând greoi, încerc să suport arsura sălbatică din piept și tremurul trupului. Asta voiam, asta am obținut: pulsațiile mușchilor care păreau a se rupe, senzația uimitoare de bucurie. Rămân o vreme nemișcată, cu inima duduindu-mi în piept. Sunt leoarcă, șiroaiele de transpirație se preling și zac într-o baltă pe care o

să trebuiască s-o fac să dispară. Aud ușa izbindu-se de perete și un val de furie, alimentat de energia proaspăt căpătată, mă năpădește.

— Ce..., începe Adrian, dar vocea îi îngheață.

— Ce cauți tu aici? dau eu glas întrebării mele. Fix asta mă întrebam și eu. De ce dracu' ai dat buzna aici?

— Pot să intru?

Mă pregătesc să răspund negativ, dar cuprind cu vederea picioarele lui, lângă mine.

— Care-i rostul întrebării, dacă oricum intri ca la tine acasă?

E la el acasă, de azi, deșteapto! Cum le-o fi venit alor mei idea de a-mi lua o astfel de bonă? Și de ce trebuia să mi-l bage pe gât ca meditator, nu ca bonă? Ce rost avea să tragă de timp? Măcar de-l aduceau mai devreme, să nu bată la ochi. Azi îl aduci meditator, mâine îl aduci bonă.

Mă ridic și, când îmi dezlipesc spatele de parchet, mă ia cu frig. E numai apă pe jos și mâna îmi alunecă ușor când mă împing în ea. Îl privesc pe om cu o nepăsare reală. El zâmbește.

— Am auzit zgomotul, voiam să văd dacă ești în regulă, spune de parcă asta îi justifică prezența nedorită.

Trec pe lângă el, iau din dulap un prosop curat, haine și merg la baie, lăsându-l în balta lui de generozitate și prietenie. După un duș rapid, golesc frigiderul de fructe. Nici nu apuc să le pun pe-o tavă, că mă pomenesc cu dădacă în bucătărie. Nu stau la discuții, ies

exact când el se duce la ibric.

Mno, ce să vezi, camera mea e curată. S-o aștepta să-i mulțumesc acum! Mă trântesc pe saltea, cu mâncarea lângă mine și aprind laptop-ul. Și, când credeam că n-o să-i mai văd mutra, îl surprind pe Adrian intrând alene în cameră, cu două căni de cafea în mâini. Pe una o lasă lângă mine, pe cealaltă o ține precaut până ce reușește să se așeze turcește, la jumătate de metru de saltea. Cafeaua asta nu e o ofertă de pace îndeajuns de îmbucurătoare ca să mă determine să-l înghit. În timp ce eu mă pun la curent cu ultimele cărți apărute și înfulec fructe, el stă, cum s-ar spune în popor, ca boul, părând că studierea mea este singurul lui scop în viață.

— Nu vrei să vorbești cu mine.

Întâi mă încearcă un amuzament vag, apoi am o pornire animalică și-mi vine să-l arunc pe geam.

— Asemenea spirit de observație mai rar!

— Râzi cât dorești, dar o să te obișnuiești cu prezența mea, o să fii la fel de bucuroasă ca mine. Nu mă cunoști încă.

— Nu vreau să te cunosc.

— N-ai încotro, stăm sub același acoperiș.

— Asta-i o pedeapsă pentru un păcat din altă viață.

Râde scurt.

— Haida, că nu-s un băiat așa rău.

Oare e normal să clocotească furia în tine? Furie adresată unui necunoscut?

— Îți sunt chiar antipatic, nu?

— Cum ziceam, ai un spirit de observație grozav. Dacă ai și ține cont de el...

— Nu mă consideri simpatic? insistă cu un entuziasm debordant.

— Nu.

— Drăguț?

— Nu.

— Interesant?

— Nu și iar nu, pe bune. Te crezi vreun Făt Frumos? Dacă-i așa, du-te și caută o prințesă, suiți-vă pe cal, trăiți fericiți până când te-o înșela și lasă-mă în pace!

— Făt Frumos zici? Deja mă simt de parcă aș fi dat peste un zmeu...

— Atunci, asta-i partea în care o iei la fugă, îl întrerup eu, cu un zâmbet din ăla tembel pe care-l afișează ăia pe la televizor când mint de îngheață apele.

— Eu nu fug. Tu fugi de ceva.

De mine fug. Dar nu trebuie să știe el asta.

— De-aș fi în papucii tăi, aș fugi de mine, serios.

— Mi-aș dori să nu mai fii așa țâfnoasă, zice el, însă nu e nici pic de dispreț în glasul lui.

Pe mine tocmai asta mă enervează, că vocea lui prietenoasă pare sinceră și este imposibil ca un necunoscut să se preocupe de tine.

— Du-te și freacă o lampă, poate ai noroc!

— Nu mă pricep deloc la frecat, răspunde râzând.

Nu mai râde!

— Încercarea moarte n-are.

— Îți place să citești.

Cum și-o fi dat seama? După mormanele de cărți din cameră?

— Bun, cred că ar trebui să afli și tu mai multe despre mine. Mă numesc Adrian Gherman, am douăzeci și trei de ani, mă ocup cu meditațiile la engleză și va trebui să te obișnuiești cu mine prin preajmă, căci nu plec niciunde. Îmi place fotbalul de mor, când eram mic voiam să merg la un club, dar n-am avut șansa. Îmi plac filmele și urăsc să mă uit la știri și tot felul de emisiuni. Sunt fost fumător...

Își face damblaua și spune vrute și nevrute despre el, gura nu-i tace o secundă și ajung să cred că îi face plăcere să știe că mă scoate din sărite.

— Mi-ar plăcea să am o florărie...

— Tu înțelegi că nu mă interesează? N-ai și tu o mamă acasă, ce se întreabă pe unde umblă odrasla ei, n-ai un tată care să-ți țină contul, stai pe capul meu pentru niște amărâți de bani? Ai impresia că eu cred vrăjeala mamei, cum că te știe de când erai un țânc și de asta te-a adus? Ai venit pentru bani, ai o slujbă, dar nu încerca să te bagi pe sub pielea mea, nu-ți merge!

Mă privește tăcut. Nu mă contrazice și nu se grăbește să arunce vreo glumă.

— Nu sunt aici pentru bani, îmi explică serios, uitându-se fix la podea. Sunt aici pentru tine, Sorina.

Nu el ar trebui să fie aici pentru mine, ci părinții mei.

Adrian se ridică și părăsește camera, fără să mai scoată o vorbă.

*

Am încercat o bună bucată de timp să mă transform pentru alții. Să fiu acceptată. Plăcută. Considerată normală. Chestia e că niciodată nu este de ajuns. Eforturile tale nu sunt suficiente. Tu vrei să te pierzi pentru ei, însă ei nu apreciază; ei vor să facă o copie a lor, una de proastă calitate.

Am încercat pentru părinți. Nu eram ce doreau ei, nici când mă străduiam să le fac pe plac, deși asta însemna, poate, să tai din mine, să renunț la părți ce mă defineau.

Am încercat pentru colectivul din care făceam parte. Oricum ai fi, oamenii vor să te doboare. Vor asta, întrucât au impresia că ești mai puternic decât ei.

Am rupt fâșii din mine, doar să fiu pe placul altora și tot ce am reușit a fost să mă distrug mai tare.

Așa, s-a scurs Universul din mine. Iar eu m-am scurs în el.

Mă trezesc uneori, crezând că lumea toată o să prindă viață, o să simtă ceva real, pur. Mă gândesc că azi e ziua în care oamenii vor realiza că se robotizează: pășesc printre clădiri și mașini, străbat străzi, visând la tot ceea ce ține de material. Vor haine, poșete, mașini, locuințe, vor tot ceea ce nu au, însă nu-și doresc ceea ce

au nevoie.

Dar imediat îmi dau seama că e o iluzie.

E societatea în care, dacă nu ești precum membrii ei, ești împotriva lor.

Societatea în care ea consumă 1000 de calorii pe zi, doar ca s-o placă el. Iar el se gândește că ar fi putut alege pe una cu sânii mai mari. Ea doarme și se trezește machiată, iar el îi permite, deoarece nu vrea să vadă realitatea. Două carcase ce se folosesc una pe alta.

E societatea în care banul îți dă valoare.

E societatea în care omul ăla deștept și smerit e considerat prost pentru că nu recurge la ilegalități.

E societatea în care bărbatul e mai presus decât femeia, oricât de mult ar vrea alții să susțină contrariul. Când o tipă se culcă cu zece oameni, e catalogată în doi timpi și trei mișcări, e numită curvă. Când un tip procedează la el, lumea spune: „Eh, așa sunt bărbații!“

E o societate care nu te ajută, ci te îngroapă.

Societatea în care toți mint.

În care ne mințim singuri, căutând o speranță.

Capitolul 6

„Caut, nu știu ce caut. Subt stele de ieri,
subt trecutele, caut
lumina stinsă pe care-o tot laud."

Lucian Blaga

Azi a ieșit soarele, dar e un frig crunt și mușcă din mine. Am plecat de acasă de dimineață fără să știu unde merg. Mi se întâmplă des: să merg aiurea, fără un scop sau un drum anume. Am ajuns în parc.

E frumos aici, aerul e liber, așa mă simt și eu. Acasă mă sufoc. Nu că ar fi prima dată. Sunt prea subțire îmbrăcată pentru vremea asta, pantaloni scurți de blugi, un top și o cămașă. Știam că nu sunt hainele potrivite, dar nu-mi pasă. Vreau să simt frigul, vremea, cerul negru și soarele dur. Vreau să simt ceva real, oricât de dureros ar fi, ceva care nu are legătură cu oamenii, ci cu natura, cu forța pe care nu o poți controla.

Diriga a sunat de trei ori în ultimele zile. Apoi a încetat brusc. Probabil a dat de ai mei și i-au închis gura. Când m-oi duce la școală o să dea cu ciocul până o să scoată sufletul din mine, dar poate să facă ce vrea din partea mea; am încetat de mult să mă preocup de ceea ce spun unii profi și învăț totul de una singură, acasă. Mersul la școală e o pierdere de timp azi, înseamnă profi care nu știu cum să îți vâre meditațiile pe gât, care adoră elevii cu gura mare, ce știu să li se

bage pe sub piele, care preferă mai degrabă să te vadă prost, decât mai dezgheţat ca ei. Unii nu sunt aşa, dar sunt atât de puţini că reprezintă cantitate neglijabilă. Deocamdată, nu am de gând să calc pe acolo.

Mă simt cu adevărat inutilă. Am nişte cicatrici, ale căror cauze nu le cunosc.

Câteodată, mă urăsc.

Cred că părinţii mei m-au iubit odată, dar nu-mi amintesc.

Ar fi uşor să-i urăsc dacă ar fi persoane rele. Nu sunt. Sunt cumsecade, atât de buni în prezenţa altora. Cu mine e ceva în neregulă, iar ei nu pot suporta.

Continui să mă plimb prin parc, uitându-mă la luciul ierbii. Trec pe lângă o bătrână care vinde busuioc şi nuci. Nu are voie să vândă aici; o s-o amendeze poliţia la un moment dat. Nu merg o sută de metri şi mă întorc din drum, la ea. Zice că vinde kilogramul de nuci cu şase lei şi că lasă din preţ dacă iau mai mult. Legătura de busuioc e un leu. Se uită la mine cu ochi rugători, adânciţi în pleoapele lăsate. Îmi zâmbeşte slab, un zâmbet la limita dintre sinceritate şi resemnare, de parcă ştie că n-o să cumpăr nimic. În buzunarul şorţului are un colţ de pâine, şi eu sunt puţin distrată, în timp ce ea se oferă să spargă nişte nuci, ca să îmi demonstreze că sunt bune, deşi sunt din toamnă. Îmi vine să plâng, dar nu ştiu de ce. Scot toţi banii pe care-i am în geantă, vreo şaptezeci de lei, şi îi întind. Tot repetă că sunt prea mulţi, iar eu îi spun că am o datorie de plătit, deşi nu e

adevărat, dar vreau să ia banii. Nu-mi permite să plec până nu îmi dă toată marfa, deși nu aveam de gând să iau nimic.

— Nu e, maică, în firea mea să-mi deie lumea bani degeaba. Primesc doar atunci când dau.

Și știu că am jignit-o. Ea nu cerșește, ea își cumpără traiul cu muncă. Iau plasa de la ea, o salut și merg mai departe.

Primește doar atunci când oferă. Înseamnă că și eu îmi primesc răsplata/pedeapsa, însă ar fi drăguț să aflu ce am făcut.

Primesc mesaj de la Rocsana. O întreabă diriga de mine. Îi spun să-i transmită că sunt bolnavă și le chem pe la mine, pe toate trei. Rocsana, Marina și Ana sunt persoanele cu care socializez și mă înțeleg bine, însă nu știu cât o să dureze. Presupusa prietenie cu una dintre ele începe să se deterioreze. Am nevoie de normalitate, deși nu este întru totul reală. Ea zice că vor veni, dar mâine seară.

*

În casă miroase a ars. Și miroase rău de tot. O zbughesc în bucătărie, îmi dau seama că de acolo provine miasma, și mă rog în sinea mea ca totul să fie în regulă. Un fum gros acoperă camera, semănând mai mult cu o ceață densă. Tușesc la inhalarea fumului și flutur mâna în aer, vrând să văd pe unde naiba merg și

ce e înaintea mea. Un tricou roșu ca focul și o pocnitură îmi dau de înțeles că Adrian e aici. Deschide geamul și, cam în cinci minute, fumul dispare, înlocuit de o briză răcoroasă de noapte.

— Am gătit pentru tine, mă informează Adrian printre guri mari de aer.

Sper că nu. Mă așez pe scaun cu o expresie extrem de sceptică.

— Ai gătit bucătăria, pentru că, vezi tu, nu-mi place o bucătărie afumată?

— Un mic incident, se scuză cu zâmbetul ăla comun pe buze.

Ăsta și dacă mi-ar da foc la casă, ar zâmbi neîncetat. Entuziasmat, mă servește cu o farfurie plină de... ouă. Mai degrabă omletă cu încă ceva...

Mă zgâiesc la mâncare secunde în șir, iar el mă fixează cu o privire jucăușă, fericită, în expectativă.

— Gustă! E bun!

Cumva, încrederea lui nu se potrivește în decorul de azi.

— Nu, mulțumesc. Prefer să-mi gătesc singură.

Cum am făcut de atâtea ori.

— Păi... abilitățile mele culinare se rezumă la ouă fierte, ouă românești, ouă în tigaie. Numai asta știu să fac, așadar e bine că există o persoană pricepută la gătit în casa asta.

Ce, mă?

— Ok, și altceva, îl întreb prelungind cuvântul

„altceva".

— Cafea, zice, ridicând cana la nivelul feței.

— Ochelarist afurisit, murmur în barbă.

— Poftim?

— Nimic. Spuneam că totul e perfect, dacă cineva are nevoie de ouă, o să te trimit pe tine acolo. Mă ocup eu de mâncare, asta numai pentru că nu vreau să mor intoxicată.

Un mic pufnet de râs din partea lui.

— Atunci, mă voi ocupa de facturi, cumpărături și alte treburi casnice.

Uau, da' își ia rolul în serios, nu glumă! Bravo lui!

— Nu! Tu speli ce murdărești, eu la fel. Tu mergi la cumpărături, eu la el. Tu faci curat, fac și eu. Tu plătești facturi, plătesc și eu. Nu vreau să aud după că ești vreun sclav în casă și să le îndrugi minciuni alor mei.

Cu asta, pun punct discuției și urc la mine în cameră.

Capitolul 7

— Nu cred!

Rocsana încă are gura căscată a uimire și o față plouată. Marina s-a oprit din a căuta noutăți despre Harry – asta-i o adevărată minune. Ana nu încetează să mă felicite.

— Mda, nu este cine știe ce chestie, mint eu. Serviciul de la București e mult mai bun, financiar vorbind, știți și voi cum merg lucrurile pe aici și, na... E normal.

— Bă, în cazul în care ai mei s-ar hotărî să plece, oricum slabe șanse, mă voi bucura de libertate la maximum. Voi savura momentele liniștite, fără nesuferita de Erika și... aaa, da, cea mai bună chestie: Nu m-ar mai bate cineva la cap pe tema notelor de la școală.

— Eu nu pricep cum de locuiești singură, se minunează Marina.

— Mi-au angajat o bonă.

— Pe bune? se amuză Ana. O bonă, ca la grădiniță? Sigur e o hoașcă bătrână de o sută de kilograme, cu mustață, haine slinoase, cu dinți puși, care te sărută de noapte bună și lasă bale pe obrazul tău.

— Aveți nevoie de ceva?

Adrian bagă capul pe ușă, iar la vederea lui Ana amuțește.

Într-adevăr, acesta era momentul propice pentru a-și face apariția. Pentru prima dată mă bucur că e aici,

întrucât Ana și-a înghițit limba.

— Bună, bună, salută Adrian, făcându-le cu mâna. Aveți nevoie de ceva?

— Ana, Marina, Rocsana, acesta este Adrian, noua mea bonă.

Adrian ridică o sprânceană, Anei i-a picat de-a dreptul falca, Rocsana încă pare nedumerită, Marina are o privire care spune că, momentan, a uitat de Harry. Ca să evităm clipa în care Adrian va observa balele Anei, distrug momentul de contemplare a celor trei.

— Nu, mersi.

— OK, mi-a părut bine.

— Aha, șoptesc fetele.

— Măi, hoașcă nu e, o tachinez pe Ana imediat ce Adrian se retrage.

— Aaa, asta văd, idioato. Cu o bonă ca asta i-aș goni pe ai mei de acasă.

— Ștergeți balele Ana, așa repede l-ai uitat pe Bogdan?

— Ei, ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place.

— Care Bogdan, cu Vlad cum rămâne? pune Marina paie pe foc.

— Ha! Ha! Faza cu Vlad a trecut, acum sunt la Bogdan.

Este pe naiba!

— Dragă Sorina, explică-mi și mie cum e posibil ca tocmai tu să ai norocu' de a te procopsi cu o astfel de bonă, astfel de bunăciune?

— Taci din gură! sâsâie Rocsana. Casa nu-i atât de mare, încât să-ți acopere gura.

— Sau nasul, se bagă Marina în discuție.

Da, are și ea un defect fizic cu adevărat vizibil. Are nasul mare, iar Marina își ia revanșa de fiecare data când prinde ocazia.

— Care-i problema cu voi? E un frumușel și sunt sigură că-și cunoaște calitățile.

Rocsana o lovește pe Ana peste umăr.

— Tipu' n-are mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Douăzeci și trei, o corectez eu.

— În fine. Ideea este alta. Dintre toate bonele de pe lumea asta părinții tăi au angajat un tânăr – Rocsana nu se oprește din vorbit chiar dacă Ana o bruiază adăugând „tânăr superb". Ce vreau să spun e că... nu ți se pare ciudat... tu fată, el băiat... Locuiești cu un băiat!

— Rocsana întreabă dacă nu ți-e frică... Dacă o să-i treacă prin cap să sară pe tine? Pe mine una nu m-ar deranja. Chestia este că, continuă Ana după un moment de gândire, nu ar sări în veci pe tine. Câți pretendenți ai avut? Zero, răspunde tot ea. N-ai avea șanse să se dea la tine, pot să pun pariu. Crede-mă pe cuvânt!

Ei, asta-i acum! Trebuie să deschidă ea gura, să verse paharul cu otravă și mă atâte. N-am de gând să-i dau apă la moară.

Eu iert, însă nu uit când dă cu nuca-n perete și scoate pe gură câte-o prostie de îți stă mintea-n loc. Probabil că, de fapt, nu iert, ci doar mă amăgesc că o fac,

dar, deh, asta sunt. Nu poți să uiți cum te jignește așa, pe nepusă masă, și te holbezi la ea ca prostu'. Cu percepția mea asupra oamenilor, mă mir că îi suport atâtea. Ea le zice de dulce tuturor, indiferent dacă e vorba de prieteni sau dușmani. Mă gândesc și că, dacă m-aș îndepărta de ea, mi-ar lipsi momentele alea hazlii, grupul nostru s-ar micșora. Aș rămâne singură. Nu pot afirma că am suficient curaj cât să mă îndepărtez de oamenii ce distrug o părticică din mine în fiecare zi. Fiecare cuvânt amar se așază pe inimă. Aglomerarea aceasta de urâțenie exterioară acționează ca o boală incurabilă ce se extinde, acaparând totul și, fără să-ți dai seama, ești sfârâmat, deprimat, lovit și învins de negreala ce îți cuprinde inima.

Ana dă semne că o ia pe cărări, pare-mi-se că se urcă pe pereți fără motiv. La început, nu era deloc așa. Faptul că mi-e greu să mă rup de ea și să îi spun în față ce gândesc, să îi trântesc și eu vreo două, mă oripilează, dar sunt om, nu perfecțiunea întruchipată ca să iau numai decizii corecte.

— Bă, ești culmea! De unde...

— Rocsana, o întrerup eu, fii calmă, nu te supăra așa!

— Exact! Eu spun adevărul. Și acum, revenind la mine, își dă Ana importanță, iar Rocsana se strâmbă, vreau să îți arăt ceva.

Scoate din ghiozdan o hârtie și mi-o înmânează. Momentan, mă holbez la o foaie de hârtie albă.

— E o foaie albă, sâsâi printre dinți.

— Știu! Nu e minunat, se exaltează ea? Mi-a dat-o Bogdan. Bine, nu el personal, mi-a trimis-o prin... Nici nu contează prin cine. Contează că asta e o dovadă. Asta e dovada că mă iubește! enunță entuziasmată Ana.

— Nu, asta e dovada că ești nebună, râde Rocsana. Uită-te și tu, mi-a scos peri albi cu foaia asta la școală!

— Mă iubește, tu auzi? ciripește Ana în urechea mea, puțin prea tare. Rocsana e proastă, n-o băga în seamă!

Bă, prieteni, la afirmația asta mă înec cu propria saliva. Dragostea te-o orbi, dar te și prostește.

Rocsana își dă ochii peste cap.

— Asta, Ana, șuier țintind foaia, e goală.

— E plină de sentimente, replică cu un zâmbet tâmp pe chip.

Doamne, ține-mă c-o bat!

Ana l-a văzut pe Bogdan de la începutul anului. Au prieteni comuni, nu neapărat de încredere, dar au. Îi place de el, însă îi place mai mult de Vlad. A trecut printr- dragoste platonică anul trecut. Cu el ajunsese mai departe, de fapt, erau prieteni extrem de buni și se vedea că și el o plăcea, dar amândoi au rămas tăcuți. Erau unul pentru altul, în ceea ce privește caracterul. Nu a fost să fie, dar de la neîmplinirea aia, până la a inventa sentimente pe o foaie de hârtie goală...

— Ție încă îți place de Vlad, ce te tot prostești cu

Bogdan ăsta? Ați putea să vă apropiați acum. Unchiu-tău are nevoie de o trupă care să cânte moca la inaugurarea clubului. Cheamă-l pe Vlad, cu trupa și vezi ce s-o mai întâmpla, îi dă Rocsana o idee.

— Ești nebună! Cu Bogdan vreau să încerc ceva.

— Da, da. Dacă vine Vlad acum și îți bate vreun apropo, aia ești, cazi în brațele lui.

— S-o crezi tu...

O țin așa, contrazicându-se mult. Mă ia cu amețeală între timp, și pieptul mi-e plin de fum. Am un acces de tuse și-l pun pe seama faptului că am stat îmbrăcată subțire afară. Asta le spun lor, că sunt pe punctul de a răci. Mi-ar fi imposibil să le dezvălui că nu este prima dată când plămânii îmi sunt doldora de-un aer greu, înecăcios.

Crezând în vorbele mele, hotărăsc să plece. Rocsana are inițiativa. Nu le opresc. Deja nu mai sunt atentă.

Într-un târziu, Adrian deschide ușa camerei și-mi urează noapte bună. Cu același zâmbet exagerat pe față. Într-o altă viață, tipul sigur a fost bufon.

Capitolul 8

În următoarele două săptămâni numai eu am gătit. Adrian a continuat să trăncănească. Chestia e că se pricepe la asta. Este al dracului de inteligent, sub toată masca aia de om prostănac. În unele zile, am vorbit cu el doar ca să-l contrazic. În altele, l-am ascultat. De cele mai multe ori, l-am ignorat. Dar e plăcut să ai pe cineva în preajma ta, în permanență.

Am avut o revelație conviețuind cu el – nu e faptul că pot conviețui cu el fără să-l omor – și anume că, respingerea inițială, reticența adoptată față de traiul cu el era teamă, teamă și nimic altceva. Teamă de nou. Monotonia în care trăiam fusese spartă: nu mai existau zile în care să mă cert cu ai mei și nici zile în care să le reproșez lipsa, iar asta m-a demoralizat. Până la urmă, credeam că acela e modul în care se derulează viața mea și am perceput schimbarea ca pe o ruptură, ca pe o terminare a realității mele. Teama de nou, teama de a fi dezamăgită și abandonată nu s-a concretizat într-o atitudine prea blândă și primitoare.

Adrian se comportă ca și cum mă cunoaște de-o viață. El s-a comportat bine de la început, deși eram doi străini forțați să stea împreună; apropierea lui m-a intrigat, mă intrigă și acum, nu-mi dau seama cum poate un om să accepte o schimbare cu atâta ușurință. Cu el în casă, cu Adrian contrazicându-mă mereu, expunându-mi conceptele lui ca să-mi redea o altă percepție asupra

lumii, cum zice el, nu mă plictisesc; în realitate mă amuz la auzul propriilor noastre discuții; îmi place, cu toate că nu aș fi crezut că voi afirma asta.

Zilele trecute m-a prins la cotitură. A intrat în camera mea pe nepusă masa (din nou!), a încuiat ușa, s-a trântit pe saltea și a început. A făcut-o pe psihologul (din care totuși răzbătea adolescentul, având în vedere că mereu băga câte-o insinuare sexuală) și-a vorbit despre teamă. Zicea că teama nu se rezumă doar la emoția resimțită în fața unui eventual pericol și că ea nu declanșează mereu lașitatea, incapacitatea de a gândi, prejudiciindu-ne modul de a acționa; uneori teama trezește neînfricarea din noi, își canalizează propria forță, o forță mai presus de puterea noastră de înțelegere, în scopul de a ne deștepta din reveria ridicolului clișeic în care trăim, determinând, la nivel psihologic, o explozie, obligându-ne să introducem factorul ce declanșează acceptarea fericirii obținute cu ajutorul fricii. Cu niște cuvinte mai simple – îi cerusem să vorbească și pe limba mea – dacă ți-e frică de câinele rău, nu fugi, teama în acest caz însemnând curaj, deoarece stăpânești intensitatea emoției, nu te lași pradă disperării și înfrunți situația cu înțelepciune. Am bănuit că a făcut o aluzie la mine în fața lui, sugerând că prima dată, din cauza fricii, am dat înapoi.

Mă încălzește că nu am fost comparată cu un câine. Ba chiar a spus că deja încep să-l plac și că acest fapt e evident.

Îl plac? Probabil că nu, dar faptul că nu se dă bătut și tot se străduiește să converseze cu una ca mine este de apreciat. Și mă face să râd. Nu râd de față cu el, deși e funny, însă e mare figură și nu mă lasă inima să-l urăsc. E așa plin de voioșie! E straniu de vesel. Aaa, și a umplut casa de flori. Flori în bucătărie, în sufragerie și, când prinde ocazia, îmi aduce și în cameră. Cu ce este el vinovat că ai mei i-au oferit o slujbă? Cu absolut nimic. Nu are rost să mă răzbun pe el aiurea.

Tata m-a sunat o singură dată, să mă verifice. Cu maică-mea n-am vorbit, cică era ocupată cu niște pacienți. În schimb, au vorbit cu Adrian; l-am auzit.

— Am nevoie să faci ceva cu mine!

Mai că-mi sare inima din piept când trântește Adrian ușa de perete.

— Ai nevoie de maniere. Nu bați la ușă, nu întrebi.

— Haida, ridică-te din pat, mergem într-un loc frumos! continuă el sporovăiala, nebăgând în seamă vorbele mele.

— Bă, eu ți-am spus că ești dus cu pluta!

Adrian nu mă ia în serios, explicându-mi entuziasmat că vrea să-mi prezinte niște oameni drăguți, iar eu, când aud, îmi vine să mă bag sub un scaun, căci, hai să fim serioși!, eu și socializarea? Baba și mitraliera.

— Nu mai fi rea, nu-s dus cu pluta. Nu vrei tu să pricepi că eu sunt aici să te înveselesc, altfel tu o să mori de plictiseală. Mergi la școală, vii acasă, faci sport, mănânci, citești, asculți muzică și cam atât.

— Ohoo, Harap Alb, dacă știam de la început că ești bufon, te puneam la treabă, nenică!

— Harap Alb? Deci, acum mă alinți? Suntem pe drumul cel bun, zice Adrian, frecându-și palmele ca o vrăjitoare.

Cum să nu te umfle râsul?

— Mă, du-te unde ai treabă și lasă-mă, te rog!

— Păi ce, te-am luat ca să te las? chicotește el și se apropie de saltea.

— Bravo, ia-mă la mișto că-ți sporești șansele de-a mă înduplecа. Dă-i înainte!

— Haida!

Adrian bate din picior copilărește.

— Promit că nu te mai necăjesc după.

— Harap Alb, am treabă. Peste două zile trebuie să prezint un proiect. Să-l prezint, nu să citesc precum papagalul de pe o hârtie și nu-mi stă mintea la plimbări. În plus, ce-ți pasă ție dacă mor de plictiseală? Pân' la urmă suntem niște străini, tu ești plătit să ai grijă de mine; când o să pleci, vei răsufla ușurat că ai scăpat, sunt sigură. De ce ții morțiș să ne complicăm existența împrietenindu-ne, eventual, nu că asta s-ar putea întâmpla, din moment ce timpul nostru împreună e limitat?

— Rea ești!

— Ghinion! Acum, fă cale-ntoarsă!

— Atunci rămân aici, cu tine, zice Adrian, punându-se deloc elegant pe salteaua mea. Știu că mă iubești în secret și vrei să mă ai în preajma ta, însă ți-e

rușine să recunoști.

— Mda, mi se frânge inima de atâta dragoste.

Mă uit urât la el, cu indignare. Singura replică este una tacită: afișează un surâs atotștiutor. Tipul ăsta emană încredere prin toți porii. Interesant este faptul că nu-l consider agasant, deși aș fi fost îndreptățită. Felul în care s-a acomodat aici, lejeritatea mișcărilor, vorbele care stârnesc mereu un val de întrebări, toate sunt de admirat. Într-adevăr, îmi vine greu a crede că bunătatea lui este reală. Există oameni pe care-i cunoști și-i îndrăgești imediat. Eu nu l-am îndrăgit, dar mă încearcă un sentiment asemănător. Are o prezență plăcută; optimismul lui îți dă o stare de bine. E molipsitor. Problema este că mereu apare îndoiala: Oare nu se preface?

Oftez prelung și capitulez; nici măcar nu reacționez când ia teancul cu hârtii – proiectul meu – și răsfoiește, citind pasaje. Îmi aprobă câteva idei prin exclamații și, chiar dacă mă prefac că nu-l ascult, o fac.

— Ficțiunea lui Grigorescu a fost mereu o aglomerare de concepte preluate din diferite domenii. Ai punctat bine, zice el. În cele patru romane, psihologia merge mână-n mână cu fatidicul vieții. Văd că..., Adrian se oprește un moment, căzând pe gânduri, și-mi smulge pixul din mână, urmărește cu degetul o frază, înainte s-o sublinieze, ai găsit conexiuni între temperamente și soarta personajelor respective, dar este o eroare aici. Există un personaj, temperament care și-a depășit condiția, s-a ridicat din sărăcie cu ambiție și a dobândit un

statut social aparte. Exagerarea lui Grigorescu în ceea ce privește conturarea unui temperament e legată de subiectul nostru, colericul. În accepțiunea lui, colericul domină temperamentele, este cel care reușește tot ceea ce își propune. Așadar, el și-a modificat traiectoria destinului.

— Uite unde era mintea luminată! mă minunez eu. Harap Alb, apreciez intervenția, dar eu nu sunt în totalitate de acord cu tine.

Adrian își dă ochii peste cap.

— Mă așteptam.

— Nu te prosti, nu are legătură cu faptul că tu mă scoți din sărite, eu chiar nu îți împărtășesc părerea. Oamenii confundă două cuvinte latinești. Latinescul „fortuna" a fost preluat de vorbitorii de limbă română și l-au tradus ca soartă, destin. „Fortuna" se referă mai mult la noroc; norocul economic, șansa de a-ți schimba statutul social și financiar, argumentez eu. „Fatum" este echivalentul destinului. Aici este confuzia; sensurile sunt apropiate, dar diferența există și e sesizabilă. Și da, cred că oricât ar vrea omul să iasă din granițele stabilite, nu o să reușească. Marile momente din viața cuiva sunt decise de o forță superioară nouă. Că este vorba de Dumnezeu, că este vorba de alți zei ai altor religii... nu contează. La urma urmei, forța superioară este aceeași, oameni o privesc cu alți ochi.

Adrian și-a compus o mimă serioasă, ascultându-mă cu atenție.

— Din acest motiv, închei eu argumentația, consider că personajul nu și-a înfrânt destinul. Doar a crezut că a reușit asta. Faptul că Grigorescu a prezentat acest temperament ca fiind singurul pur, ceea ce este incorect, l-a determinat să construiască un personaj care reușește tot ce își propune. Dar nu este adevărat. Nu temperamentul este singurul motiv pentru care a reușit în viață.

— Ești cam inteligentă pentru vârsta ta, se hlizește el. Mă simt prost.

— În general, proștii se consideră deștepți, așa că poți sta liniștit. Nu cred că-i cazul tău.

Ne privim în liniște. Eu, destul de încruntată. El, cuprins de gânduri. Ochii lui mă fixează, dar sunt tulburați, îndepărtați. Întrerupe contactul vizual, într-un final, scoțând un mic pufnet, o tentativă de râs.

— Bun, să vedem ce grozăvenii ai mai scris aici, spune, și eu nu-l opresc din a citi, de data asta, amănunțit proiectul.

Capitolul 9

Azi am vorbit cu maică-mea. Pe șapte aprilie. M-a sunat după aproximativ trei săptămâni de când a plecat. Se pare că distanța îi face bine și că nu are remușcări sau sentimente de dor față de mine. M-a întrebat ce face Adrian și a menționat de mult ori că ar fi bine să mă comport frumos, că-i un băiat de nota zece. I-am răspuns că este totul în regulă și ne înțelegem bine. Nu am mințit-o, e ușor să te obișnuiești cu o persoană care pare să-ți poarte de grijă, însă aș fi vrut să se preocupe de mine, nu de el. N-a fost interesată de felul în care a decurs Săptămâna Altfel. Dacă ar fi întrebat, i-aș fi povestit totul, ar fi auzit lamentările mele eterne despre sistem.

A fost oribil, mamă. Diriga s-a asigurat că nu vom avea luxul de a ne fofila de la activitățile ei, nici măcar pentru câteva minute. Am alergat întreaga zi precum un titirez turbat de la bibliotecă în parc, din parc la muzeu și așa mai departe. Mai mult m-a durut neputința de a nu obiecta, neputință care mă obligă să particip la asemenea acțiuni, decât picioarele care au străbătut mai mult de jumătate de oraș. M-am simțit ca naiba, mai ales că am avut pe lângă mine cele mai scârboase ființe de pe lume: alea care-și povestesc experiențele sexuale în gura mare și le prezintă ca pe un trofeu. A ajuns să-mi fie rușine că împart specia cu ele. Eu sunt defectă, într-adevăr, dar ele sunt dive wanna be. Ele sunt motivul

pentru care ne-am putea rușina de specia umană. De ce mi-ar păsa că i-a pupat ăla mâna? De ce mi-ar păsa că a impresionat-o profund și că acest gest i-a demonstrat cât de multe merită el? Să mă scutească de aiureala asta! Cred că a fost într-atât de emoționată, încât nu se va mai spăla ca să-i păstreze mirosul. E de vis, mă!

Asta ți-aș fi spus, dragă mamă. Au fost și momente frumoase, cu profa de psihologie. Mi-a plăcut, m-am simțit apreciată, îndrăgită. Și am simțit, de asemenea, că ei – elevii și profa – au greșit lăudându-mă. Eu trăiesc în tortură și nu pot crea lucruri frumoase.

Mamă, de ce nu m-ai învățat să mă iubesc?

Termin cana de cafea dintr-o înghițitură. Cumva, e modul meu de-a mă îmbăta; toată cafeina aia care zburdă prin corp și-mi aprinde creierul... Cafeaua nu este suficientă și vreau mai mult. Mai mult dintr-un ceva care să mă facă fericită. Îmi torturez mușchii, lucrând cu greutățile. Încep să plâng, tam-nesam, dintr-odată. Lacrimile apar la fel cum apare ploaia de vară: încărcate de rebeliune și durere. Sesiunea de sport este eliberatoare. Practic, mă târăsc la duș. Apa fierbinte îmi relaxează mușchii și zăbovesc mult aici.

Nu l-am văzut deloc pe Adrian azi și este deja nouă seara. Fără bâzâiala lui constantă, casa este cufundată în tăcere. Îmi aud gândurile vorbind strident când sunt înconjurată de liniște. Nu e plăcut. Senzația de fum în plămâni e iarăși sesizabilă. Ies afară. Becul de la ușa de la intrare pâlpâie, nehotărându-se dacă vrea să-și

înceteze activitatea sau nu; eu mă așez turcește pe pragul din lemn de cireș al casei. Un vânticel dansează printre copacii care înconjoară fântâna de piatră din mijlocul curții, făcând pietrele de pe alee să scoată un sunet ascuțit, asemănător cu țipătul unui fulger. Mă cutremur din cauza răcelii ce plutește în aer și mă cuprind cu brațele. Mă holbez la cer, vrând să uit de mine.

Într-un târziu, apare și Adrian. Un material călduros cade lin pe spatele meu, căldura inconfundabilă luând locul răcelii de gheață.

— Te vei îmbolnăvi.

Adrian alunecă lângă mine; se sprijină în mâini, lăsându-se pe spate, lungindu-și picioarele în față, apoi încrucișându-le.

— Ce faci afară?

— Mă uit la stele, nu este evident?

— De ce nu la oameni? Pare că, atunci când privești pe cineva, nu îl vezi cu adevărat.

Mă surprinde afirmația lui, faptul că a spus un adevăr neobservabil pentru toți.

— Noi, oamenii, suntem precum felinarele stinse. Suntem așezați sub semnul incertitudinii și obscurității, iar lumina e doar o iluzie, o plăsmuire după care tânjim cu ardoare. Felinarele stinse nu au niciun rol; ele încarcă Universul degeaba. Lipsa luminii este echivalentă cu inutilitatea. Pe când stelele... uită-te la ele, mărețe, felinare cosmice, cum luminează totul.

— Bag de seama că preferi să fii în preajma lor, nu

a oamenilor. Și oamenii au lumină, doar că nu este mereu evidentă. Ai nevoie de timp să o descoperi. Totuși ar trebui să te grăbești, deoarece timpul trece mult prea repede.

— Timpul nu trece, îl contrazic eu. Trupul nostru se trece. Din acest motiv îmi place să cred că felinarele se aprind după finalul vieții pe pământ. Energia rămasă după moartea fizică creează stele și aprind calea cuiva. E frumos să speri că o să fii, în sfârșit, folositor Universului, că nu trăiești și mori în zadar, că ceea ce rămâne din corpul nostru se unește cu natura, cu Universul, dând naștere la lucruri noi. Știu că se contrazice cu ideea creștinismului, dar asta ar fi singura situație în care oamenii nu ar fi egoiști.

— Uoff, Doamne! Tu aștepți să moară oamenii pentru a vedea binele în ei?

— Tare naspa sună când o spui în felul ăsta.

— Tu ai spus asta și e groaznic. Te legi la ochi doar ca să nu vezi lumina din oameni. Tu îți impui să-i vezi stinși. Tu ți-ai stins lumea, Sorina.

Adrian mă privește încrezător, cu un surâs voios pe chip, însă se abține de la alte comentarii. Se ridică brusc și intră în casă. Se întoarce cu haina mea. Crezând că vrea să-i înapoiez jacheta, mă ridic, o dau jos și i-o înmânez.

— Trebuie să mergem undeva, spune hotărât, luând haina. Și nu accept un refuz.

— Nici eu nu accept ordine.

— Era o invitație, zâmbește el.

— Unde să mergem la ora asta?

— Sunt un tip inventiv. Noaptea, e dovedit, inspirația mea atinge cote maxime.

Își lasă capul în jos, părul lui îmi atinge nasul și mă gâdilă.

— Da' ce noroc pe capul meu să dau de un tip inventiv ca tine.

— Șansa vieții tale. Acum, hai, vreau să îți prezint pe cineva!

— Sper că nu ai de gând să mă prezinți părinților tăi.

— Nu aș putea face asta nici dacă aș vrea, replică el, sădind curiozitatea în mine.

— Bine, Harap Alb, să vedem cât te duce mintea!

Îi sunt de ajuns aceste cuvinte, le tratează ca pe aerul indispensabil. Trebuie neapărat să respire, în cazul nostru, trebuie neapărat să ajungă la destinație. Își aruncă pe el jacheta, eu mă încalț și ne urcăm în mașina lui, o Dacie antică, albastră, și pornim la drum. Imaginile fug de sub privirea mea, în timp ce Adrian gonește pe stradă. Nu-mi dau seama unde am putea merge la ora asta.

Prin întunericul nopții observ că trecem de Piața Centrală. Virează la stânga, pe o stradă mică, înconjurată de blocuri masive cu tencuială căzută, cu ferestre de aceeași mărime, prin care se văd siluete slabe, siluete grase, nedeslușite. La mulți metri, dincolo de străduțele

înguste, se ivește o casă, însă lumina scăzută nu-mi permite să evaluez starea în care e. Nu cunosc locul, cred că am trecut și de Calea București. Ne dăm jos din mașină, iar Adrian scoate din portbagaj o pungă de plastic plină cu anumite chestii, nu reușesc să-mi dau seama ce anume. Becul atârnat de perete, fix deasupra ușii, aruncă o lumină slabă, umbrele noastre profilându-se pe pământ. Adrian sună la ușă și, spre marea mea uimire, deschide un copil. Un băiețel. O cicatrice rozalie i se întinde de la colțul gurii până la tâmplă, reliefată pe tenul lui măsliniu. Nefiind sigură că figura mea nu trădează uimirea amestecată cu dezgustul, mă forțez să arborez un zâmbet cât se poate de cald. Și Adrian schițează un zâmbet, paradoxal, nu unul care exprimă fericirea; dimpotrivă, mișcările lui bruște, mecanice, mascate în relaxare scot în evidență încordarea lui, de parcă nu s-ar fi așteptat ca acest copil să deschidă ușa. Băiatul pleacă, în urma lui sosind o doamnă, clar buimăcită de vizita aceasta la o oră târzie. Întâi ochii i se îngustează, apoi femeia îl prinde pe Adrian de o ureche și-l trage în casă. El închide ochii, fața schimonosindu-i-se de durere și se vaită, arcuindu-se de spate, devenind mititel în prezența femeii.

— Nerecunoscătorule ce ești! Au trecut atâtea zile și abia acum ți-ai amintit să dai pe aici? îl ceartă femeia supărată.

Ceva îmi spune că această femeie nu ar avea nevoie de ajutorul unui bărbat într-o situație drastică. De la

trupul masculin, cu umerii lați, gambe lucrate, părul tuns scurt, până la atitudinea înțepată, femeia e o sursă sigură de putere. Tenul oacheș luminează cumva ochii bulbucați de-un verde crud, nasul puțin cârn și urechile clăpăuge transformând-o într-un veritabil personaj de poveste. Abandonându-l pe canapea, trage o ocheadă spre mine; eu înghit în sec. Mă apucă de brat și, pe jumătate trăgându-mă, pe jumătate ghidându-mă, trece de la o tonalitate la alta.

— Vai, ai adus o fată? Slavă Cerului, spune femeia, apoi își face cruce. Ajunsesem să cred că joci în altă ligă.

— Foarte frumos, Tușsi, intervine Adrian, cu ea te porți cu mânuși, iar cu mine cu peria de sârmă.

— Cum de o tânără drăguță ca tine a găsit prostovanul ăsta? mă întreabă, și mă străduiesc să-mi înăbuș râsul, dar reușesc numai pe jumătate, privirea lui Adrian demonstrându-mi asta.

Aoleu, femeia crede că noi doi avem o relație amoroasă? Că suntem iubiți sau ceva de genul? O, Doamne!

— El m-a găsit pe mine, replic, încântată să-i dau peste nas lui Adrian.

Pe scări apare un alt băiețel. Altul? Înainte să mă opresc din minunare, un șir de băieți acoperă treptele scării și înaintează în sufragerie, umplând spațiul. Adrian se ridică în capul oaselor. Copiii îl înconjoară, iar el se lasă pe vine, la nivelul lor, însă țopăiala lor îi acoperă capul, țipetele lor de bucurie astupându-i vocea. Maica Domnului, unde am nimerit? Printre toți băieții ăștia mă

simt o intrusă. Adrian îi calmează, într-un final, aranjându- într-un șir indian; scoate din punga de plastic ciocolată, și le oferă pe rând. Mutra mea probabil că este o enigmă, un labirint unde toate drumurile sunt identice, pentru că Tuși își flutură degetele prin fața mea, terminând cu un pocnet. Tresar.

— Cum te cheamă?

— Sorina.

— Sorina, zici. Urmează-mă în bucătărie să pregătesc câte ceva. Prostovanul ăla mai are până termină cu băieții.

Încuviințez printr-o înclinare a capului, și urmez femeia.

Las în urmă sufrageria mobilată simplu cu o canapea, o masă foarte mare și multe scaune. Mai e și un covor persan, uzat, tocit de atâția pași, tablouri înșirate sporadic pe pereți, tablouri înfățișând natura moartă.

Bucătăria, ei bine, nici ea nu e prea plină. Aici e o masă micuță, încadrată de două scaune, un aragaz, un frigider, dulăpioare, un cuier de care sunt agățate prosoape de bucătărie și atât.

— Ești prima fată pe care a adus-o aici, începe Tuși conversația, în timp ce pune pe foc un ibric cu apă.

Mă invită să stau jos, pe un scaun; ea pe scaunul din fața mea, privindu-mă fix în ochi. Se scurg secunde bune sau asta e doar închipuirea mea. Mintea îmi ordonă să dau frâu liber cuvintelor, să nu mă sfiesc, însă, din nu știu ce motiv, mă trezesc împietrind.

— Tu ești specială, spune exact când mă pregăteam să spun ceva, exact când voiam să afirm că între mine și Adrian e o relație strict profesională. Specială pentru el, termină Tuși propoziția, împreunându-și mâinile și închizând ochii.

Eu înghețiar în tablou, fluiditatea zvâcnirilor ce-mi traversează corpul având un efect contrar așteptărilor. În loc să transmit această fluiditate în răspunsuri, eu rămân năucă, de parcă o vrajă ar acționa asupra mea.

— Tu...

— Dragă Tuși, deja ai luat-o la întrebări? o întrerupe Adrian, intrând pe ușă. Uoff, te-am rugat de nenumărate ori să cumperi un scaun, se vaită Adrian privind în jur și oftând la gândul că va trebui să stea în picioare. Tuși, zice cu un aer solemn, captându-i atenția femeii, am plăcerea să ți-o prezint pe Sorina. Diaconescu, continuă după o pauză lungă în care atitudinea lui Tuși îi transmitea că a aflat amănuntul acesta.

O afirmația banală, un adevăr rostit ce paralizează femeia, obligând-o să-mi arate o surprindere ieșită din comun. Surprinderea îi este iute înlocuită de un soi de pace. Acum pare liniștită, ca și cum numele meu de familie i-ar fi adus alinare sufletească.

— Chiar că ești specială, se grăbește să afirme.

— Te rog, nu-i mai alimenta amorul propriu. Și așa duc viața grea cu ea.

Vorbele lui Adrian o provoacă să se ridice și să-și recapete atitudinea dură; mă amuză cum puterea ei de

femeie o întrece pe aceea bărbătească a lui Adrian, minimalizându- existența.

— Haimana! În loc să stai la picioarele fetei, tu o critici? Cu asemenea părinți fata nu are cum să fie departe de perfecțiune.

— Îmi cunoașteți părinții?

— O, nu știai? se miră Tuși. Stați un pic, zice tăind firul ideii de mai devreme. Ce se întâmplă aici?

Exact, ce se întâmplă aici? Ce știe ea și nu știu eu?

Privirea lui Tuși cutreieră fulgerător de rapid distanța dintre ea și Adrian. Ibricul șuieră pe foc și un val de abur își face drum spre tavan. Femeia sare ca arsă, luând ibricul de pe foc cu o mănușă de bucătărie. Adrian face mici pași, vrea să iasă din bucătărie pe furiș, iar eu îi arunc priviri întrebătoare, în timp ce el duce arătătorul la gură făcându-mi semn să tac.

— Dacă pui un picior în afara bucătăriei, mă voi asigura că moștenitorii tăi vor trăi în poveștile de groază ce le vei spune bătrânelor la azil, este avertizat Adrian.

Gazda îi arată scaunul, iar tovarășul meu o ascultă ca un băiat cuminte, și-i ia locul; eu îmi mușc buza, dorindu-mi tare de tot să-mi reprim râsul care se zbate pentru a ieși la iveală. Nu știu dacă în clipa asta ar fi înțeles sau ar fi considerat o lipsă totală de respect la adresa vocabularului femeii. Adrian, cercetându-mă în modul lui straniu, minuțios, cu ochii lui ce par că te dezbracă și văd prin tine, în tine și odată cu tine, se declară doborât de intervenția lui Tuși care acum stă în picioare

lângă el și dă vaga impresie că e gata să îl pocnească.

— Râzi, râzi, nu te abține! îmi sugerează el cu o falsă exasperare, dar cu o adevărată voce de copil îmbufnat.

— Încă vorbești? Lasă fata în pace și răspunde-mi la întrebări! De ce ai venit tu cu Sorina, și nu Mariana?

Tuși rostește numele mamei cu afecțiune. Erau prietene? Eu nu am vizitat-o niciodată, nu din câte îmi amintesc, nu am auzit numele ei rostit în casa noastră, nici măcar o mică discuție cu privire la ea; până în ziua de azi nu eram conștientă de existența ei.

— Eu locuiesc cu Sorina, completă amicul meu. Mariana și Victor au plecat la București cu serviciul; eu îi ajut cu îmblânzirea adolescentei nărăvașe, continuă, iar superioritatea cuvintelor lui mă fac să-mi dau ochii peste cap.

— Oare Mariana a înnebunit când a decis să te lase pe tine să te ocupi de fată?

— Eu m-am întrebat același lucru, o anunț eu, iar ea îmi dăruiește o privire înțelegătoare.

— Perfect plauzibilă nedumerirea ta.

— Serios, nu-mi puneți la îndoială maturitatea și puterea de a stăpâni o situație critică. Cu orice mă pot descurca.

— Nu mai spune, când erai amețit și căzuseși în prostia...

Amfitrioana e de-a dreptul încărcată cu o doză majoră de adrenalină, dar statuia de ceară numită Adrian

îi forțează alte sentimente, îi condiționează vorbele. Privirea lui goală curmă restul propoziției. Ea, resemnată, schimbă subiectul. El se destinde, dar nu pot să mă abțin din a mă întreba de ce au împietrit amândoi când Tuși se pregătea să dezvăluie un amănunt din viața lui. Aceea stopare bruscă a conversației, aceea rupere a firului îmi dă, totuși, de gândit.

Nu știu dacă ei au observat că am căzut pe gânduri, dar, dacă au făcut-o, nu s-au sinchisit să-mi adreseze vreo întrebare sau să ceară vreo explicație. Revenim în sufragerie, unde marea de copii s-a calmat, stau pe covor și savurează ciocolata adusă de Adrian. Comparând ceaiul și pâinea prăjită cu gem pe care ne-o adusese Tuși, cu acele ciocolate, înțeleg fericirea lor; era o avere în sărăcia crâncenă în care trăiesc.

— Mariana venea aici des. Prezența ei și cadourile îi bucurau pe acești copii.

O invidie mută mă cuprinde; se preocupa de copii, poate mai mult decât de mine, de fiica ei, de sânge din sângele ei. Clocotește în mine invidia și pălește când mă uit la ei, la copii.

— Nu sunt ai tăi, nu?

Normal că nu, doar Tuși nu e elefant.

— Sunt ai mei, bineînțeles că sunt ai mei, zice cu încredere. Din clipa în care au sosit în casa mea și până voi muri, vor fi ai mei. Și eu a lor. Suntem o familie. Și el, spune și-l plesnește peste ceafă pe Adrian, și tu.

Eu sunt depășită de situație. În plus, ochii mi se

închid puțin, oboseala își spune cuvântul. Ce bune ar fi niște scobitori, mi le-aș înfige în ochi, forțându-i să stea deschiși.

— Unde-i Piticul?

— Nu s-a familiarizat prea mult cu noi, cu noua casă, înțelegi tu.

— Morocănoaso, am nevoie de tine, spune Adrian, ducându-mă spre scară. Piticul, băiatul cu cicatricea, a venit în urmă cu două săptămâni aici și... îmi e greu s-o zic, dar ar trebui să vadă o figură feminină și...

— Și Tuși nu e tocmai ceea ce poți numi figură feminină, nu?

— Da.

Femeia ne surprinde conversația, și-mi vine să intru în pământ de rușine.

— Tuși, eu...

— Nu, Sorina, nu te scuza. Ai dreptate, eu nu reprezint chiar imaginea feminină dorită de cineva, mai ales de Piticul. El locuia împreună cu familia lui, mama și cele două surori, și acum îi e greu să se adapteze în locul acesta. Nici măcar nu îi putem spune pe nume, se enervează imediat cum îl strigăm. L-am poreclit Piticul, doar ca să nu reacționeze negativ. E posibil ca, văzându-te pe tine, să-și amintească de acasă, să înceapă să comunice mai mult cu noi, e foarte tăcut, nu se joacă cu ceilalți copii.

— Bine, dar... eu nu sunt cea mai sociabilă persoană cu cei mici.

— Nici cu cei mari, adaugă Adrian.

— Nătărăule! De la tine aștept scuze! Auzi la el, să mă bârfească pe la spate!

— Scuze.

— Sorina, experiența m-a învățat că acești copii se simt mult mai apropiați de alți copii, fie ei puțin mai mari. Tu ești o fată dulce, te va îndrăgi, fiindcă te va asocia cu una dintre surorile lui, aveau aceeași vârstă.

— OK, accept eu cu speranța ca ideea lor să funcționeze și ca eu să mă abțin din a mă holba la cicatricea lui.

— Tuși e o persoană bună, deși, uneori e prea dură, îmi detaliază, în timp de urcăm scările.

— Casa aceasta e un orfelinat, adică e legal totul?

Trecem de două etaje și Adrian se oprește, rezemându-se de perete.

— Nu e absolut deloc legal, dar e uman. În acte, această locuință figurează ca având un singur proprietar și un singur locuitor, Tuși. Copii de aici nu au familie, o au pe ea, pe mine, pe mama ta. Ea i-a adus pe mulți, i-a întâlnit la spital, au venit cu urgențe medicale. Sunt copii maltratați de părinți, chiar orfani. Mama ta... făcea să pară că au fugit din spital și îi aducea aici. Nu este o acțiune în conformitate cu legea, în niciun caz, dar nu a lăsat-o inima să-i știe în pericol. E o femeie cu inimă mare.

E o femeie cu inimă mare! Dar nu e maică-mea. Eu nu o cunosc așa cum o cunoaște el. Eu am în minte alte

măști. Ea niciodată nu a avut suficientă încredere în mine, încât să-mi dezvăluie toate acestea.

— Eu îi meditez. E cam mult spus, însă încerc să-i învăț tot ce știu, din moment ce nu-i putem înscrie la școală. Apropo, Tușa te place.

— Nu, ei îi place faptul că-s fata Marianei. Nu mă cunoaște, nu mă place.

— Mamă, ce-ți place să mă contrazici.

— Ghinion!

Piticul, cum l-au numit cei doi, e într-o cameră simplă, cu cinci paturi și o măsuță colorată aiurea, probabil opera celor mici.

Patul e din lemn, iar salteaua este acoperită de un cearșaf gros, albastru închis, aproape negru. Modul în care își ține pătura peste cap, ieșindu-i la iveală doar câteva fire de păr, îmi amintește de zilele când mă ascundeam de mama, dorind să evit o altă ceartă.

— Sorina, ți-a plăcut ciocolata?

Adrian îmi face cu ochiul, îndemnându-mă să-i continui șarada. Deci, are un plan pentru a-l convinge să se alăture copiilor de jos.

— Bineînțeles. Doamne, ce bună a fost dulceața aceea. Extraordinară!

Bine, acum încep să salivez.

— O, mai am câteva; credeam că Piticul va dori să savureze o bucățică, însă... Ei bine, se pare că doarme, nu ar fi corect să îl deranjăm, nu?

— Da. Ce păcat! Toți mănâncă ciocolată și el nu.

Mititelul de sub pătură se foiește; în lumina lămpii, această mișcare aruncă umbre sinistre peste podea. Judecând după acele foșnete, aș spune că Piticul vrea să iasă, dar e indecis. Adrian oftează ușor, încet, greoi, a resemnare. Cred că a mai trecut prin această încercare cu Piticul și rezultatele anterioare nu au fost spectaculoase, nici mulțumitoare.

— Mi-ar fi plăcut să îi ofer ciocolată, cea cu alune e magnifică, aș fi împărțit cu el, ca și cum am fi fost frați.

Am lovit cu exactitate într-un punct sensibil, mișcarea de sub pătură s-a oprit, ceea ce-mi confirmă bănuiala. Piticul retrăiește anumite momente din viață, cuvântul „frate" căzând metalic peste prezentul lui, în care se simte înstrăinat de toate. Cum mă aștept, el dă pătura la o parte, cu gesturi mici, temătoare, și un chip de copil trist și descurajat mi se arată. Cicatricea îi împovărează chipul drăgălaș ca un semn al trecutului, o marcă distinctivă de care nu poate scăpa, însă tot un copil este. Unul care merită să-și trăiască copilăria, merită să scape de aceea teamă. Rămâne pe pat, cu picioarele atârnându-i. Privește în jos, într-un punct fix.

— Ciocolată.

Singurul cuvânt pe care îl rostește, dar e un start extraordinar.

— Vino jos și vei primi și tu, îi zic cu cel mai normal ton pe care l-am adoptat vreodată.

Când piciorușele îi ating podeaua, se înfioară,

răceala cuprinzându-i trupul micuț, firav, îmbrăcat într-o pijama gri, destul de veche, și când își întoarce chipul spre noi, ochii aceea mari și verzi mă izbesc din plin, durerea din ei fiind o genune de plângeri. Arborez un zâmbet și nu-mi arunc privirea către cicatricea lui, asta l-ar demoraliza.

Întind mâna spre el, Adrian se pregătește să mă oprească, însă, văzându-l pe Piticul prinzându-mă sfios de două degete, își reprimă impulsul. Degețelele lui sunt un val de emoții, un tremur ce-mi străbate corpul. În timp ce eu rămân stană de piatră, băiatul mă trage pe scări. Încă sfios, se agață de mine, apoi se așază pe canapea în așteptarea ciocolatei care nu întârzie, Adrian dovedindu-se a fi extrem de abil când vine vorba de bunătăți culinare. Își savurează porția sub privirea noastră, a tuturor, iar Tuși, cu ochii sclipind de bucurie, murmură niște mulțumiri de la distanță. Pentru ea înseamnă mult să-l vadă integrat în marea lor familie.

— Ce-ai zice să te duci cu ceilalți copii, să te joci, îi propun eu. Promit că data viitoare voi aduce mai multă ciocolată pentru tine, îi șoptesc la ureche și pot să jur că un zâmbet scurt i se desenează pe buze.

Piticul slăbește strânsoarea.

— Data viitoare? Deci... o să ne mai vizitezi?

— Desigur. Am promis.

— Oamenii mari nu se țin mereu de promisiuni, deduce el cu tristețe.

— Da, dar eu nu sunt un om mare, sunt un copil

ca tine.

Acceptă ultima mea afirmație și merge la ceilalți. O să mai vin, cu siguranță, mi-am dat cuvântul și-o să-l îndeplinesc.

— N-am reușit să-l determin să mă asculte, se pronunță Adrian. La mine nu a venit, nici nu am reușit să scot două vorbe de la el.

— Harap Alb, nu sunt sigură că ești exact suportul pe care-l caută copiii. Ești un fel de Grinch.

— Grinch, Grinch, dar sunt un Grinch cu ciocolată.

Capitolul 10

Ana intră val vârtej în casă, urmată de sora ei. Părul îi stă ca naiba, se vede că l-a îndreptat, dar vremea i-a stricat planurile. Pare că a plecat grăbită de acasă, nu are la gât lănțișorul cu un colț făcut din argint și nici brățara împletită din ață colorată. Sora ei e adormită și cască. Mă uit la părul blond al Erikăi, la ochii albaștri, la năsucul ei, și mă chinui să găsesc o asemănare între ea și Ana; încă încerc să găsesc, dar nu prea-mi iese.

— O omor! țipă Ana. Cum a fost în stare să facă așa ceva, cum de s-a gândit măcar? Știa cât mă scoate din minți situația și și-a vârât ea coada unde nu-i fierbe oala, s-a amestecat ca musca în ...

— Oo, stai așa! Ce tot îndrugi acolo? Ana, nu pricep nimic! Și ia un loc, că-mi faci gaură în podea!

— Rocsana! Rocsana proasta! A avut ea brilianta idee să-i spună unchiului meu că ea cunoaște o trupă ce ar fi dispusă să cânte în bar.

— Și unde e problema?

Ana mă privește cu furie.

— Trupa e problema. Rocsana e problema! Ideea ei proastă e problema. Vh5 e problema, termină ea, lăsându-se să cadă pe canapea.

— Trupa lui Vlad.

— Da. Și Rocsana i-a spus de ei fără să mă întrebe. Îți dai seama cum mă simt? O să-l văd în fiecare zi, o să-l văd cu Rebecca, pentru ca aia se ține scai de el. Ce-a

fost în capul ei?

I se umezesc ochii, dar își reprimă lacrimile, ca de obicei. Ca și atunci când Vlad s-a mutat de la noi din liceu, ca și atunci când Rebecca, noua lui colegă de clasă, și-a expus dezinhibat atracția față de el. Nici Vlad nu e un sfânt. Îi place să fie în centrul atenției, să roiască fetele în jurul lui și, deși Ana îi căzuse cu tronc, prefera să flirteze cu tot ce-i apărea în cale. Pentru el sunt foarte importante aparențele. Având o trupă... deh, trebuia să se ridice la înălțimea așteptărilor, să fie un star îngâmfat. Dar nici nu pot spune că Ana n-a primit ce merita. Răutatea ei trebuia să i se întoarcă într-un fel.

Alte bătăi puternice în ușă.

— Sorina, te avertizez că Ana e nervoasă și...

— E aici, i-o tai eu Marinei care tocmai intră pe ușă.

— Aaa, deci e prea târziu să te avertizez. Ai aflat?

— Tot. Ce-ar fi să discutăm cu calm. Ana?

— Da, normal, eu sunt calmă, ți se pare ție că sunt nervoasă? Chiar deloc.

— Sigur, Ana, sigur. OK, înțeleg că unchiul tău a întrebat-o pe Rocsana dacă știe vreo trupă de băieți pe care îi poate angaja la bar, iar ea i-a povestit de trupa lui Vlad. Nu e un capăt de lume, e o oportunitate pe care ți-o oferă Rocsana. Sau o să-mi zici că nu te bucuri, îl vei vedea aproape în fiecare zi și, cu puțin noroc, veți trece de faza prieteniei.

— Acum i-a venit ideea asta, după ce el s-a mutat

la alt liceu? Nu trebuia să intervină ea, lipsea să îi spună că de doi ani mă gândesc la el și aia era cireașa de pe tort.

— Deci Bogdan e o pată în Univers? se interesează Marina cu zâmbetul ei drăcesc.

— Bodgan era cel care îmi distrăgea mintea de la Vlad și mergea. În marea majoritate a timpului.

— Cine e Vlad?

Patru perechi de ochi se fixează asupra lui Adrian.

— Vlad e presupusul punct de interes al Anei care, se pare, s-a teleportat din trecut în prezent, azvârlindu-l pe Bogdan – punctul de interes prezent – în trecut.

— Așadar, trecutul a devenit prezent și viceversa?

— Exact!

— E simplu. Pasiunea pentru Vlad a fost mereu prezentă, doar că s-a străduit s-o ascundă, crezând că-i va fi mai ușor.

— Da, da ,da. Am încercat, și reușisem până ce Rocsana s-a băgat. I-am povestit totul în cele mai mici detalii, fiecare cuvânt, fiecare gând... tot, mă, absolut tot. Și ea a...

— Ia oprește-te! Tu ești supărată că a discutat cu el înainte să-ți spună, că îl vei vedea des sau că nu i-ai spus ce simți și că îți va fi al naibii de greu să-ți ascunzi sentimentele?

— Toate cele enumerate mai sus, murmură Marina.

— Ana, nu face din țânțar armăsar! Toate știm de

Vlad, nu e niciun secret. Fă-ți damblaua! Dacă merge, bine, dacă nu, iar bine. Rocsana a văzut o ocazie de a vă apropia, care e problema? De ce te enervezi în halul ăsta?

— Nu-i luați apărarea! Nu e corect, nu e frumos! se rățoiește Ana.

Eu nu pricep. Nu e ca și cum Rocsana i-ar fi spus lui Vlad că Anei îi place de el. Unchiul Anei redeschide un bar în preajma colegiului și, prin intermediul Anei, căzusem de acord cu el să lucrăm câteva zile acolo, până ce găsește oameni pe care să-i angajeze definitiv. Noi am fost de acord, niște bănuți nu strică nimănui. Are nevoie și de o trupă care să cânte gratis. El nu își permite să angajeze pe cineva cu renume, iar niște începători nu pot avea pretenții de acest fel. Unde e problema? Ce contează dacă o să fie acolo trupa lui Vlad? Ana nu o să lucreze zi de zi, însă asta ar fi șansa de a rezolva lucrurile pentru totdeauna.

A treia rundă de bătăi în ușă. Sper să nu fie cine cred eu că e.

Sper degeaba. Rocsana și Liviu, prietenul ei, intră pe ușă; Rocsana supărată, Liviu degajat și adormit.

— Perfect, tu lipseai din formație! Nu te-ai putut abține, ai venit aici. Să ce, să îi umpli capul Sorinei cu minciuni, cum că ai acționat pentru binele meu?

Rocsana își dă jacheta jos și e mult mai calmă decât Ana, însă, din experiență aș zice că, odată paharul umplut, va răbufni mai rău ca un vulcan. Liviu se face

confortabil pe podea; Erika, plictisită de noi, se pune lângă Liviu și începe să se joace cu cârlionți lui, acum micuți.

— Încetează, Ana! Te comporți mai mult decât copilărește, te comporți prostește.

— Tu ai tupeu, nu glumă, pufnește Ana. În ciuda acțiunilor tale prostești, eu stau aici și îți suport cu greu chipul, iar tu vrei să pari cea nevinovată.

— Sari calul, Ana, plusează Rocsana cu o doză mică de enervare, nu am crezut că vei exagera și că vei considera propunerea mea un motiv de supărare. Nu a fost intenția mea să te scot din sărite, știi asta, nu? Voiam să te ajut și oricum oferta este foarte bună pentru unchiul tău. Are nevoie de o trupă care să nu aibă pretenții la bani.

Ana pufnește din nou, ferindu-și privirea. Simt cum mă ia durerea de cap. Eu nu mai știu unde să mă uit, vorbele cui să le ascult; voci răsună necontenit, încercând să acopere orice alt sunet. Privind în ansamblu, totul e un haos. Erika chicotește cu Liviu, Marina scrie mesaje, păstrându-și urechile ciulite la discuția aprigă, eu mă uit la Adrian, care pare la fel de pierdut ca mine.

— Ai cumva mâncare în frigider? se interesează Liviu, furișându-se lângă mine și trăgând-o pe Erika de mânuță. Mâncare, nu iarbă!

Da, Liviu niciodată nu a agreat stilul meu de viață, iarba din frigider, cum o numește el. L-aș lua la trei

păzește dat fiind că, într-un moment crucial, el se gândește la mâncare, însă prezența Erikăi mă face să cuget și să renunț la plângerile asupra comportamentului de copil de grădiniță. Își ține buzele, micșorează ochii – seamănă cu un bețivan, fără supărare – și mișcă întrebător din sprâncene. Un copil de grădiniță tare prost.

— Am prăjituri.

Mulțumiți nevoie mare, se grăbesc în bucătărie; la fel de repede se întorc cu un bol imens de negrese. Aparent, faptul că au ingrediente precum ovăzul nu-l împiedică pe Liviu să înfulece de zor. Erika, în schimb, e mai delicată în mișcări și mănâncă decent.

Casa mea e plină de demenți!

— Eu ar trebui să plec, se scuză Adrian atrăgând toate, dar absolut toate privirile.

Săracu' e mai ceva ca un om printr-o haită de zombi flămânzi.

— Nu! se răstesc Ana și Rocsana în același timp.

Se săgetează cu priviri odioase, ambele fiind deranjate că au pronunțat același lucru în același timp.

— Tu ești singurul care o să fie obiectiv în situația de față, ceilalți vor fi subiectivi și o vor apăra sau dezaproba pe una dintre noi.

— Urăsc s-o spun, dar Rocsana are dreptate. Tu o să judeci din punctul de vedere al unui străin. Tu rămâi aici, își exprimă Ana aprobarea, plină de autoritate.

Astea două, și când se ceartă sunt de acord în unele privințe.

— Gata! E suficient! Se presupune că aceasta nu-i o casă de nebuni, nu-i Spitalul nr. 9; eu înțeleg că e doar o presupunere, dar, dragii mei, fete și băieți, am vecini care sunt în stare să asculte cu paharul prin peretele casei sau să se urce pe coș și să intre ca Moș Crăciun. N-am chef să-mi aud reclamații despre petreceri scandaloase, așa că, vă rog, tonul mai scăzut, mă impun, deloc calmă.

În sfârșit, se așterne liniștea. Și e așa bine să auzi liniștea.

— Cearta e cauzată de scheletul ăla, ăla... Vlad, se bagă Liviu în discuție, distrugând aceea picătură de liniște pe care-o primisem atât de greu. Nu te răzbuna pe noi, adaugă luând o altă îmbucătură.

Ana aruncă sulițe cu otravă în Liviu. Îndrăznise să se lege de feblețea ei.

— Uite de-asta, zic arătând spre bolul cu mâncare, tu nu vei arăta vreodată precum un schelet.

Ana e mulțumită de remarca mea, pe când Rocsana nu. Cum o să fac să împac și capra, și varza?

— În fine, zice Rocsana, direcționând iar discuția spre o aprigă ceartă, nu-i vina mea că Vlad al tău nu a fost capabil să-ți spună că te place. Poate, dacă îți mărturisea, eu nu m-aș fi chinuit să te ajut și nu aș fi trecut prin momentele astea urâte, când tu îmi arunci în față ajutorul pe care ți l-am oferit necondiționat.

— Faptul că ne vorbeam degajat nu înseamnă că mă place, și de aceea o să mă fac de râs, fiindcă la mine

e destul de evident.

— Crezi?

Liviu nu se satură s-o pună pe jar pe Ana. Sunt ca șoarecele și pisica de când s-au cunoscut. El face glume pe seama ei, ea ripostează cum știe mai bine și povestea continuă. Un fel de Tom și Jerry.

— Poate ne explică Adrian, aici prezent, de ce băieții sunt niște măgari, îi cere Rocsana calm, și de ce nu își arată sentimentele.

Aflat în încurcătură, consider că este momentul potrivit să pasez mingea în terenul lui, adăugând cu o față zâmbitoare:

— Oh, draga mea bonă sigur este îndreptățită să ne răspundă la această întrebare, întrucât am observat cu stupefacție că se pricepe într-ale cunoașterii și ale dragostei.

După un moment de ezitare și altul de încruntare, *bona* ne dăruiește unul dintre răspunsurile pline de înțelepciune.

— Este simplu, dacă analizezi lucrurile din perspectiva unui băiat. Băieții țin la reputația lor, și primul gând care le trece prin minte are legătură cu respingerea. Respingerea de către o fată este asemănată cu o izgonire din societate, o decădere din statutul deja format cu mult timp în urmă. Băiatul realizează când o fată îl place și decide dacă acționează sau nu.

— Izgonire din societate, repet eu perplexă. Tu chiar ești dus cu pluta!

— Probabil că Vlad era prea orbit de atenția celorlalte domnișoare ca să vadă sentimentele Anei, evidente de altfel, se pronunță Marina.

— Pe scurt. Se comportă așa din lașitate, dar inacțiunea e mai rea decât un rezultat nefast.

— Aia e bluza pe care-ai cumpărat-o din mall când am fost cu toții la cumpărături?

Liviu mă cercetează atent.

— Încă o mai porți, se oripilează el.

— O am de o lună, ce, a devenit o conservă, nu mai pot s-o port?

Mutra lui îmi zice clar că făptuiesc un sacrilegiu purtând bluza mai mult de o lună. Ei, ce să-ți povestesc, câtă sete de modă pe capul lui!

— Ne îndepărtăm de subiect, nu? sesizează Ana. De la Rocsana, care a făcut o tâmpenie, am ajuns la trecut, iar acum, la bluze.

— Nu prea e trecut din moment ce încă face parte din viața ta, din fiecare zi și fiecare noapte, replică Rocsana cu un aer triumfător. Și da, ar trebui să nu mai porți bluza, spune ea, dându-i dreptate lui Liviu.

Prinsă cu garda jos, Ana tace, iar eu găsesc prilejul de-a scăpa din nebunia asta. Nu mai rezist!

— Lume, îmi pare rău, însă eu și Adrian ne pregăteam de meditații. La engleză. Vă sugerez să continuăm discuția când ne liniștim, în special tu, Ana. O scoatem noi la capăt.

— Și am cam avea nevoie de liniște pentru a ne

concentra la meditații, mă completează meditatorul meu.

Surprinzător, niciunul dintre cei prezenți nu protestează, dimpotrivă, par bucuroși să scape din încurcătura asta, mai puțin Liviu și Erika, ocupați să înfulece de zor. Le fac semn că pot lua și castronul.

Ușa trântită prezice liniște după plecarea celor cinci. E reconfortant. Acum va trebui să-mi bat capul cu o soluție pentru a le împăca pe cele două. Rocsana, cunoscând firea impulsivă și supărăcioasă a Anei, va vrea să coopereze. Prietena noastră se supără des, dar o arată foarte rar, așadar e posibil să fie supărată pe tine și să nu ai habar până când îți spoiește fața cu niște dezvăluiri cum numai ea le poate face.

— E de vis.

— Da, Adrian, numai că-i un vis urât.

Telefonul lui târâie, și expresia i se modifică. Menține atitudinea de mai devreme cu greu și e vizibil preocupat de altceva.

— Ăăă, eu... am ceva de făcut. Mă întorc repede. Dacă te încălzește, mie îmi place bluza, mă consolează el, zâmbind.

Nelăsându-mă să-i răspund, își înșfacă jacheta și pleacă în pas alert. Omul ăsta îmi mănâncă sufletul, pe cuvânt.

Rămasă singură, mă preocup de teme, pedeapsa mea zilnică. După două ore, fac curățenie și pregătesc orez cu lapte, pentru că am poftă de ceva dulce după

acreala servită de musafiri. Trebăluind prin casă, umplându-mi orele libere, nu percep noțiunea timpului care trece destul de repede, inimaginabil de repede. Adrian întârzie mult, dar nu-mi mai bat capul cu asta, e băiat mare. Mă duc la culcare după ce închid ușa, întrebându-mă dacă el are o cheie. Trimit un mesaj ca să fiu liniștită în care îl întreb despre cheie și-mi răspunde cu greu, zece minute mai târziu, când încep să moțăi, că se descurcă.

*

N-am dormit aseară. Coșmarurile nu mi-au dat pace. M-am trezit îngrețoșată, simțind că sunt acoperită de funingine. Pielea mă furnica și carnea mă durea. Aveam senzația că am murit. Pereții se strângeau în jurul meu și mă sufocam. Am fugit la baie și am rămas în cada cu apă minute în șir. Nu m-am simțit curată. Dimpotrivă. Doar încercam să acopăr ceva, dar nu știu ce. I-am sunat pe ai mei, însă nu a răspuns nimeni, așa că mi-am compus o față normală și am mers la bucătărie să fac prăjituri. Credeam că o să savurez liniștea, dar Adrian, ademenit de arome, a înțepenit pe scaun. L-am lăsat în pace, însă observat că nu sunt în apele mele. Nu a glumit deloc, doar a așezat în mijlocul mesei o vază cu flori.

Mușc din fursecurile cu alune, timp în care el, fericit că are cine să-i prepare dulciuri, trage toată tava lângă

el.

— Am adăugat prea multă sare, spun imediat.

Simt cum crește în mine furia. Îmi taie spinarea, vrând să mă imobilizeze, dar reacția mea e una neașteptată.

— Buă, ești dusă, că-s bune rău.

Nu-l aud. Sunt atât de nervoasă, încât nici măcar niște prăjituri simple nu pot să gătesc. Îmi vine să țip!

— Cum dracu' le-am stricat în halul ăsta?

Plâng. Îmi curg lacrimile. Plâng liniștit, dar clocotește în mine furia și neputința. Și nu plâng pentru niște prăjituri, ci pentru că nu sunt în stare să fac nimic bine. Maică-mea are dreptate, mereu stric totul. Nu sunt bună de nimic. Nu vreau să plâng în fața lui, dar nu mă pot abține.

— Sorina, zice Adrian, și vine lângă mine.

— Nu, nu spune nimic!

Și așa face. Tace din gură. Mă lasă să jelesc. Plâng pentru mine și pentru cei din coșmarurile mele. El mă îmbrățișează și îi permit. Stăm aici până când tricoul i se face fleașcă și uit de ce am început să plâng.

Capitolul 11

Relația dintre Rocsana și Ana începe să treacă prin Alaska, întrucât răceala din privirile lor te împietrește pe loc. Nu-și vorbesc, își întorc spatele una alteia, și e destul de urât. Stau în aceeași bancă, dar toate interacțiunile lor se finalizează cu o discuție aprinsă. Marea dezamăgire este faptul că nu-și pot schimba locurile în clasă. Diriga nu acceptă mutări inutile între colegi pentru că, după părerea ei, derutează profesorii, îi bruiază din a ne veghea în timpul testelor.

O altă chestiune care mă sâcâie este ultimatumul adresat mie și Marinei. Chipurile, nu putem fi prietene și cu una, și cu cealaltă. Trebuie să alegem.

— Sunteți atenți la mine?

Sigur, doamna dirigintă, și dacă nu aș vrea să fiu atentă, tentativa mea de ignorare a Domniei Tale s-ar dovedi predispusă spre eșec, acei ochelari rotunzi din povestea lui Potter, captându-mi întreaga atenție.

— Am să le spun ceva elevilor care primesc bani de liceu.

OK, și eu sunt nevoită să-mi concentrez ființa asupra minunatului discurs destinat celor care primesc bani de liceu? Aaa, scuzați-mă, noi suntem un colectiv. Unul care bârfește pe la spate și fățiș, dar tot colectiv.

— Conducerea nu vă mai acordă banii de liceu. Această veste a venit de la Inspectorat ieri și ni s-a comunicat să vă anunțăm, pentru că sunteți implicați în

mod direct – murmure de protest se aud în clasă, însă imediat sunt reduse la tăcere de către dirigă. Voi sunteți obligați să înțelegeți că traversăm o perioadă dificilă, nu este vina noastră și... caz închis. Asta este.

Hai nu mai spune! De când mă știu tot aud fraza asta cu perioada dificilă și se repetă ca un disc stricat. M-am săturat; am impresia că acești mari învățați traversează perioada dificilă cu o plută, vâslele fiindu-le mâncate de rechini. Nu au și ei acces la un vapor sau un submarin care să simplifice perioada? În ritmul ăsta o vor traversa când va veni un alt potop și va apărea Noe să ne salveze. Stilul românesc: așteptăm ajutor de la alții, că suntem prea leneși să ne punem fundul în mișcare. Sigur că s-ar putea face ceva în legătură cu banii de liceu, dar nu se obosește nimeni să caute o soluție. Și, din păcate, nu cade pară mălăiață în gura lu' Nătăfleață, chiar dacă de Nătăfleți nu ducem lipsă. Și să nu omitem obligația noastră de a accepta cu zâmbetul pe buze; suntem obligați, ca de obicei, să acceptăm. Nu suntem nici rugați să înțelegem situația, nici anunțați într-o manieră elegantă; suntem doar OBLIGAȚI. Se mai întreabă de ce încalcă elevii regulile: pentru că sunt obligați să și le însușească, dar nu sunt rugați sau întrebați în privința lor. Cu cât elevii sunt mai înlănțuiți și se simt prizonieri în mediul în care își petrec în general șapte ore pe zi, cinci zile pe săptămână, cu atât își doresc să evadeze din ceea ce se vrea a fi o școală.

Intenționat îmi păstrez privirea spre dirigă,

mimând atenția, dar mintea mea o ia la goană pe alte meleaguri: Adrian, mai precis, ochii lui. Ochii lui ce mă cercetează nedisimulat, ochii de la care nu mă pot stăpâni să-i admir pentru că, precum un magnet, îmi captează voința, parcă îndemnându-mă să sustrag răspunsurile simple la întrebările complicate, create de mine; răspunsuri simple, reprezentative. Are acei ochi în care vezi totul și nimic, în care descoperi oceanul ce te cheamă, destăinuindu-ți secrete mistice și care, deopotrivă, te anihilează, absorbindu-te lent, dureros, pentru a te contopi cu el, pentru a deveni un alt secret în multitudinea obscură. Așa mă simt eu uitându-mă la ochii lui: un alt secret pe care, cândva, cineva la fel ca mine, va încerca să-l descifreze. E de-o naturalețe ieșită din comun și tocmai asta îl face al naibii de... încâlcit.

Când se termină ora, Marina mă trage deoparte.

— Au trecut două săptămâni și nu și-au rezolvat conflictul.

Căzuserăm de acord să nu intervenim deloc în problema lor, crezând că una dintre ele va fi dispusă să reia comunicarea și că își vor cere scuze reciproc, dar planul nu a mers cum ne așteptasem noi.

— E necesară intervenția noastră!

— Hoo, un pic, noi nu suntem agenți federali să dăm buzna în viața lor și nu sunt de părere că intervenția noastră le va rezolva neînțelegerile. Le vom complica mai rău.

— Nuuu, se văicărește ea, strâmbându-se, e greșit

să stăm degeaba.

— Te înțeleg, dar...

— Nu, eu am un plan de a le..., cade pe gânduri ca și cum și-ar alege bine cuvintele, înnoda prietenia cu un șnur de aur.

— Mda, eu nu vreau să înnod nimic, cu puțină neatenție le voi strânge de gât cu șnurul ăla.

— Ascultă-mă, se impune ea, dând cu piciorul în parchet. Planul va merge strună, ca pe roate, ca uns, ca...

— Marina, am prins ideea, planul va merge bine, ele se vor împăca, cu prilejul disputei lor tu ți-ai îmbunătățit vocabularul, însă nici dacă Gandhi s-ar reîncarna în viitorul meu copil nu aș participa la mărețul plan destinat eșecului. Nu-mi sap propria groapă și te sfătuiesc să faci același lucru.

— Ar trebui să așteptăm cam mult după un copil al tău, zice Marina uitându-se în sus, apoi pricepe că voiam doar să accentuez neparticiparea mea la plan. OK, cred că e genial planul, nu o să regretăm dacă-l punem în aplicare.

— Tocmai de asta eu cred că planul e echivalentul autostrăzilor din România: incomplete, găunoase, cauzatoare de dezastre, distrugătoare de liniște și pace, cu aproximație – inexistente. Deci, răspunsul meu e nu.

— Asta cu autostrăzile nu am prea înțeles-o, însă răspunsul e nemulțumitor; nu mă dau bătută.

— Nu te da bătută, că nici eu nu voi ceda. Spor la

treaba, îi urez și dau să plec din clasă.

— Mata Hari e de prisos în ecuația aceasta.

— Era Gandhi, nu Mata Hari, și răspunsul e încă nu.

Intuind că mă paște o durere de cap, plec afară, la buturuga din fața sălii de sport. Ajung până la ușă când se sună de intrare. Magnific! Am pierdut pauza pentru Marina și planul ei măreț și n-am apucat să iau o gură de aer înaintea orei de latină.

*

— Harap Alb, nu răspunde la telefonul fix dacă apelantul e Marina, îl rog eu, după ce-mi așez haina în cuier. Are un plan măreț de a le împăca pe Ana și Roc-sana și nu vreau să particip nici măcar la ascultarea acestuia, îl lămuresc cu un ton greoi.

— Nu e posibil ca Ana să fie și mai deranjată de planul ei, ținând cont de ultima scenă pe care-o găsesc deplasată?

— Nu-i o posibilitate, ci o certitudine, dar cine s-o facă pe Marina să priceapă?

— M-hi, răspunde scotocind printre plicurile so-site de dimineață, citindu-le rând cu rând, deși eu aș fi sărit direct la paragraful ce menționează cât avem de plătit. Au sunat ai tăi, catadicsește să mă anunțe după o pauză extrem de lungă, ne întrebau cum ne descurcăm.

— Lasă-mă să ghicesc. Te-au întrebat dacă am

pornit o cruciadă până acum?

— Cu alte cuvinte, da. Oricum, au zis că vor mai suna când vei ajunge acasă.

Sigur. Ce nu înțeleg e, de ce nu m-au sunat pe mine, pe telefonul meu; n-am vorbit de două săptămâni, și atunci foarte puțin, iar cu maică-mea, deloc.

Primesc un mesaj de la Marina. Tentația de a-l ignora e aproape irezistibilă, dar deschid mesajul în speranța că nu-mi va exploda ecranul.

Sunt la ușa ta.

— Intră, e deschis, țip de pe canapea, smulgând o expresie nedumerită de la Adrian care se pregătea să strângă plicurile de pe masă.

Stupefacția de a o vedea pe Marina aici – că nu mă tocase suficient de mult la cap la școală – dispare ca prin minune, compania minunată care-mi calcă pragul casei, atrăgându-mi atenția.

Vlad, buimac, o urmează pe Marina, în casă. Nu se descalță și el la ușă ca oamenii obișnuiți, ceea ce mă disperă, am curățat casa ieri și am curățat-o foarte bine. Merge cu bărbia ridicată, mândru, țanțoș, cu nasul pe sus, cum vreți să-i spuneți. Se crede o vedetă de când are trupa aceea, Vh5. Se uită la canapea și își aruncă jacheta cu... dezgust? E dezgustat de sufrageria mea. De sufrageria mea! Da' cine-i el? Ben Barnes?

— Eu sunt foarte ocupat cu repetițiile, nu pot sta mult, ne anunță pe un ton superior.

— Noi nu dorim să te reținem, îi dau eu replica

înainte să deschidă Marina gura pentru a spune, evident, o mare prostie.

Vedeta pare derutată de replica mea. Cine știe cu ce pretext l-a adus Marina aici, căci certitudinea că el nu a făcut-o din proprie intenție – noi nu suntem ceea ce se numește prieteni – licăre ca un felinar de Halloween.

— El e cocostârcul îngâmfat? vrea Adrian să știe, amintindu-și o discuție anterioară în care l-am numit pe cântăreț așa. Și pe bună dreptate, picioarele lui lungi și subțiri, fac parte dintr-un trup slăbuț, înalt și... Ce să mai ocolim subiectul? Precum un băț! Și nici mersul înțepat nu-l prea ajută la mascarea siluetei de „sunt la dietă, mă hrănesc cu aer".

— Nuuu, vocea mea sună mai disperată decât se voia, ce cocostârc? Scuză-l, aseară a vizionat un film cu... păsări și i-a rămas gândul acolo. Numai păsări are în cap, repet eu, dându-mi seama cât de penibilă e abureala aceasta a mea. Nu?

Ochii mei aproape scoși din orbite sunt concentrați pe Adrian, iar el își dă seama de imprudența comisă.

— Absolut! Documentarele mă fascinează într-atât de tare, încât tind să folosesc denumiri din ele în viața de zi cu zi; îți sugerez să urmărești unul, te vei îndrăgosti de cocostârci, turuie Adrian, ținându-mi isonul.

— Ăăă, mersi, bombăne Vlad, plictisit. Îmi spui amănuntele care trebuie puse la punct în legătură cu performanța trupei la bar? zice, apoi se întoarce spre

Marina. Chiar am treabă, insistă.

— Consider c-ar fi bine să iei un loc. Îmi cer în prealabil scuze pentru eventualele daune provocate, spune Marina, iar chipul tânărului arată ca și când n-ar putea să exprime mai multă confuzie.

Sprâncenele lui Adrian coboară către pleoape, transformându-se într-o linie dreaptă, îngrijorătoare. Crede, la fel ca mine de altfel, că acum este momentul de glorie al Marinei, când își va expune planul grandios, care, trag eu concluzia, îl implică pe Vlad și niște dezvăluiri inoportune.

Modul protocolar de vorbire la care a trecut fata, și încă cu o ușurință stranie, nu ne surâde niciunuia dintre noi; ce-i drept, stilul oficial nu o caracterizează deloc, și simplul fapt că încearcă să fie formală e o insultă la adresa ei.

— Marina, te rog, grăbește-te! Trupa, repetiții... chestii.

— Marina, ce-ar fi să-l lăsăm pe Vlad să plece, e cu adevărat ocupat cu trupa. Mai bine îl lăsăm pe unchiul Anei să discute detaliile legate de spectacol. Așa nu îi vom răpi timpul, spun.

Vlad bombăne ceva care aduce cu un acord, dar chipul lui nu se sfiește să ne arate cât de deranjat este că a venit pentru nimic.

— Nu! se impune Marina cu un glas de copil căruia i s-a furat acadeaua. O întrebare am să-ți adresez și vei fi liber ca o pasăre.

Bine, azi folosim cam mult cuvântul „pasăre“. Numai eu cred că e, din nou, penibil? Adrian se strecoară lângă mine și-mi șușotește la ureche:

— Ai o minimă idee despre ce presupune planul Marinei?

— Da, șuier printre dinți, mimând un zâmbet, și sper din tot sufletul să mă înșel, altfel, dacă Ana va afla, ne va decapita pe toți. Inclusiv pe tine.

— În caz de decapitare, eu n-am fost aici, se eschivează Adrian, plecând în bucătărie.

Se întoarce cu o tavă și pahare de suc, chiar când voiam să-i zic că e un laș pentru că mă abandonează în această scenă demnă de un film de groază autentic.

— Suc?

Lasă tava pe masă, alături de facturi și, pe cuvânt de adolescentă căreia nu-i lipsește nicio doagă, acele facturi nu au fost niciodată mai captivante. Mă bucur de prezența lor acolo; îmi dau prilejul să mă sustrag, parțial, de la o pedeapsă divină, pentru că doar așa se poate explica explozia bobului de fasole din capul Marinei.

— Vlad, începe ea serioasă, mă vei asculta cu atenție, pielea noastră – face un semn încadrându-ne pe cei prezenți într-un cerc – depinde de implicarea ta.

El se strâmbă, dar îi permite Marinei să-și continue ideea cea proastă.

— Tu...

Doamne! Să nu întrebe ce bănuiesc eu că va întreba, altfel ne-am ars. Dau să o întrerup, însă Marina,

cu un tupeu fantastic, mă expediază, continuând:

— ... o consideri pe Ana prietena ta?

Vlad cască gura să spună ceva, stă cu ea așa câteva secunde, iar eu încep să vizualizez cum va înghiți o muscă. Își revine în fire, întrebarea îl surprinsese cu adevărat, însă habar nu are că e doar startul maratonului.

— Da, sigur, nu văd rostul întrebării.

— Permite-mi să termin, zice ea, întrerupându-l. Nu înțelegi! Te întreb dacă o consideri o prietenă specială, acel tip de prietenă.

Realizez de ce Vlad dă semne că ar fi bulversat. Marina nu e nici subtilă, nici directă, se vrea a fi o combinație între cele două, dar nimic care poate fi înțeles de mintea umană.

— Sunt depășit de situație, ne spune, și încearcă să râdă, sunetul ce-i iese semănând mai mult ca un acces de tuse.

— Haide, mă! E clar, o vezi ca pe o prietenă care nu ar trebui să-ți fie decât prietenă sau ca pe o prietenă care trebuie să fie doar prietenă?

Uau! Bobul de fasole al Marinei e tratat cu pesticide. Nici măcar eu nu m-aș prinde unde bate Marina, dacă nu aș fi familiarizată cu traumele ei... legate de exprimare și vocabular.

— Cu dezamăgire îți mărturisesc că vastele mele cunoștințe vizavi de regulile limbii natale sunt, în clipa aceasta, strivite de inteligența colegei tale; metoda ei de a conversa mă surclasează din toate punctele de vedere,

sâsâie Adrian la urechea mea, lăsând să plutească o șoaptă, nimic mai mult, către mine.

— De înțeles, îmi dau cu părerea încet.

— Vlad, se străduiește Marina, concentrează-te!

— Marina, îi dă Vlad replica, mă tem că nu sunt la curent cu... ăăă...

Vrea să fie diplomat, dar nici el nu știe cum să răspundă cu diplomație la ceva de neînțeles.

Se aud bătăi în ușă; tresar. Nu din nou. Mi se va umple iar casa de nebuni care-și pasează vorbe fără sens. Culmea ar fi ca musafirul să fie Ana, iar eu să mă ard mai ceva ca o frigăruie. Marina țopăie spre ușă, o deschide, și o poftește înăuntru pe Rocsana. Slavă Cerului că e ea! Ia stați așa, ce caută Rocsana, ea ce legătură are cu ideea Marinei și de ce a acceptat să ia parte la toată tărășenia? Încordată, împietrește la doi-trei centimetri de Marina.

Ignorând persoanele care-și sincronizează privirea în direcția mea, intru în bucătărie, mă urc pe bufet și rămân aici, cocoțată, preț de câteva secunde bune; îmi reazem coatele pe genunchi și-mi prind capul în mâini.

Într-adevăr, noi ne construim propriile complicații. Nu ar fi fost mai bine ca Rocsana să-și fi păstrat intențiile bune pentru ea? Ana ar fi continuat șarada cu Bogdan, noi am fi fost liniștite, nu supărate, și nu în pragul unui asemenea episod din existența noastră adolescentină. Măcar de-ar fi iubire, atunci aș înțelege, dar e doar afecțiune și atracție la nivel fizic, mi-e clar ca

lumina zilei. Acum, uitați-vă cum stăm în mijlocul pâinii și căutăm resturi de obiecte neidentificate, ca OPC-ul. De ce, un episod ca acesta, ce denotă imaturitate și nimic mai mult, ne preocupă pe noi?

Două mâini calde îmi trag palmele de pe față; strâng din ochi ca să-mi alung încețoșarea și mă îndrept de spate.

— Asemenea tâmpenii din dragoste, zic, afișând în aer ghilimelele de rigoare, n-am pomenit. Tu ce părere oi avea despre asta? râd eu, mai mult pentru mine.

— Buă, ai impresia că eu am o sută de ani? Să fie aceasta un semnal de alarmă la adresa mea, îmi sugerezi cu finețe o reevaluare a stilului vestimentar, o revizuire a argoului și jargonului adolescentin? întreabă Adrian, punându-și mâna în dreptul inimii. Doamne, oare m-ai aruncat din secolul trecut în prezent și eu nu-mi dau seama? adaugă, disimulând începutul unui plâns zdravăn.

Își potrivește ochelarii cu seriozitatea unui decan, abandonând repede prosteala de mai devreme.

— Sunt dispus să renunț la stilul meu vestimentar, în speranța că tu vei vedea un tânăr promițător, dar, din start, te anunț că nu voi purta blugi sfâșiați de câini și nici lenjerie la vedere. Sunt mai mult decât încântat să experimentez noi... tendințe, deși, recunosc, îmi place stilul meu, conchide el.

Colțurile gurii îmi sunt trase în sus de o tentativă de zâmbet.

— Ești bine exact așa cum ești, Harap Alb.

El își ridică o sprânceană a uimire, și-mi expediază ceea ce pare a fi cel mai mare zâmbet de pe lume.

— Acest „bine" face referință la diverse sinonime și aș fi bucuros să le enumeri pe toate, eu voi selecta cuvintele pe care le consider potrivite în acest context. Deci, „bine" ca...

— Bine și nimic mai mult, pufnesc eu, coborând de pe bufet. Nu întinde coarda!

— Mă mulțumesc cu atât. Deocamdată! Apropo, fiecare etapă a vieții are dramele ei existențiale. Bucură-te de ele, serios! Ceea ce trăiești acum, s-ar putea ca peste zece ani să ți se pare ceva lipsit de importanță, dar e important, deoarece ai o vârstă și trebuie să o trăiești în ritmul normal. Așadar, să vedem cum evoluează primordiala noastră dramă existențială din sufragerie, mă îndeamnă el, zâmbind.

În sufragerie, Marina încă se căznește să-l lămurească pe Vlad, ce arată disperat și dornic să plece din casă. Rocsana nu o ajută prea tare; stă deoparte, indiferentă.

Pașii noștri întrerup discursul plin de hibe al fetei.

Adrian ridică o mână, solicitând tăcere și, spre surprinderea mea, lumea îi dă ascultare. Trage de colțul mesei, încet, ca să nu verse tava cu sucurile, până ce o poziționează în mijlocul încăperii, timp în care noi îl privim tăcuți. Aduce din bucătărie cinci scaune și ne cere să ne așezăm. Arătăm precum cavalerii Mesei Rotunde.

Pe amicul meu nu prea-l văd luptându-se corp la corp cu cineva, ci mai degrabă făptuind jocuri strategice, iar pe Vlad... pe el nu-l văd nici ca pe acela care lustruiește armurile. Îmi odihnesc mâinile pe masă, împreunându-le. Inspir, expir, apoi mă pregătesc să manevrez situația.

— O să regret ziua aceasta întreaga mea viață, dar, având în vedere că Marina nu-și controlează gura voi explica, pe scurt, ce e în capul ei.

Rocsana nu reacționează, ascultă; o înțeleg, scena cu Ana i-a fost de ajuns. Marinei nu, de asta s-a azvârlit în rahat și m-a tras și pe mine după ea.

— Vlad, Marina te întreba ce sentimente ai pentru Ana? Perfect de înțeles dacă nu vrei să răspunzi, dar ar fi bine să o faci.

— De ce mă întrebați asta?

— Ana te place.

Continui prin a-i spune tot, grozăvia cu Rocsana – încurcătura în care am intrat din cauza lui. Nu are rost să vă povestesc fiecare frază sau, mai bine zis, interjecție pe care o scoate Vlad la aflarea unei noi părți din drama lor. Ideea e că, până la urmă, asimilează în totalitate povestirea mea fără sfârșit, ne privește cu neîncredere și recunoaște (Aleluia!) că îi place Ana. Dobitocul a așteptat să treacă timpul și să ne vadă pe noi cum ne scoatem ochii, ca să mărturisească. Greul a trecut, însă ne pândește un „greu mai mare". Cum îi explicăm noi Anei?

— Și acum?

Acum, e timpul să-ți spun cât de prost ești. N-o să-i spun asta. O asemenea jignire pentru ego-ul lui mare! De ce să-i explicăm noi Anei, când băiatul este dispus să-și expună latura sensibilă? De ce să fim noi musca din pânza păianjenului, când Vlad e aproape de noi și e o muscă mult mai stilată?

— Acum a venit vremea să-i mărturisești Anei ce simți.

— De ce eu, și nu ea? se împotrivește Vlad.

Băi, voi vedeți ce se întâmplă? Scap de o belea și dau de alta. Se ține ghinionul de mine.

— Auzi, Vlad, intervine Rocsana, vorbind pentru prima dată de când a intrat în casă, nu-ți mai da atâta importanță și nu te aștepta ca lumea să vină la tine cerșind iubire. Ce? Mori dacă îi spui că îți place de ea? Să vină ea la tine, nu fata la băiat, obișnuita elevă de liceu la viitorul star?

Îmi place Rocsana de azi. Directă. Să fim sinceri, *starul* merită nițel adevăr, poate revine și el cu picioarele pe pământ. Ce tot își dă aer de vedetă, pretinzând ca lumea să facă primul pas, el fiind... vai de mine, mare star. Să mă scutească de ifosele pițiponcești.

— Știți că voi aveți nevoie de mine ca s-o împăcați pe Ana, nu?

— Tu ai nevoie de noi, dacă vrei să iasă ceva bun din toată harababura asta.

Adevărul e că noi avem nevoie de el și el de noi, însă e mai puțin important să-i alimentăm înfumurarea;

dă pe afară de multă ce are. Adrian își drege vocea, sunetul semănând izbitor de tare cu un râs ascuns. Mda, un zâmbet îi joacă pe buze și tind să cred că nu se va putea stăpâni pentru mult timp.

— Da, ce-i așa dificil? îl întreabă Marina, mulțumită de isprava ei.

Vlad își strânge buzele, ca Ana când e scoasă din sărite, și nasul lui nu putea ieși mai rău în evidență. Nici tunsoarea – periuță – nu-l ajută să-i mascheze mărimea; neinspirată alegere.

Bat darabana pe masă, sporind enervarea lui Vlad ce încearcă să-și limpezească gândurile, dar, hei, eu nu-mi pierd vremea cu un tip care se vrea mai tare decât este.

Adrian își examinează ceasul de la mână, apoi oftează. Marina citește pe Iphone, Dumnezeu știe ce prostii. Rocsana întrerupe contactul vizual cu noi, ținând capul plecat. Numai Vlad, mândru ca o pasăre colibri, trage de timp, făcându-se confortabil pe scaun.

— Bun. Îi mărturisesc, ne anunță Vlad, și el devine centrul atenției noastre, lucru pe care și-l dorea. Însă îi voi spune când voi considera că e momentul oportun, nu când vreți voi.

— A, da, să îndrăznesc a presupune că acel moment ar fi, undeva la mare, în a doua zi după sfârșitul lumii? Nu procedăm după cum te taie pe tine capul, continui cu scopul de a-i demonstra că nu stau la cheremul lui, pentru că nu ai avut tu inițiativa.

— Vă am la degetul mic, plusează el cu nerușinare. Ana pe mine mă vrea, fără mine nimic nu e.

— Vise, taică! Nu mă supăra, nu am starea necesară să mă cert cu tine. Și nici nu vreau! După ce că vrem să vă ajutăm, mai aveți și pretenții!

Cu asta i-am închis gura.

Adrian murmură un „scuze", și pleacă din cameră, din bucătărie revărsându-se un hohot de râs înăbușit.

— Duminică. Mergem la un suc și îi spui, se pronunță Rocsana și, după tonul folosit, nu acceptă un refuz.

Liniște din partea lui Vlad. Nu-mi place nici când tace, nici când vorbește. E o cauză pierdută acest copil.

— Bine, își exprimă Vlad capitularea, nemaivăzând o altă soluție salvatoare.

— Auziți, am uitat să vă zic un lucru important ce... zgâlțâie un pic planul.

— Marina!

— Ce? Citeam o poveste cu Harry. Am... Nu contează. Ana a plecat azi la țară. Părinții ei au vorbit cu diriga. A plecat la Argetoaia și stă acolo o săptămână.

Vlad șuieră a ușurare. Nu, nu-i permit să scape, vreau să-i văd imensa mândrie în clipa când se va întâlni cu Ana și ea va afla că lui îi plăcea de ea. N-o să fie prea fericită că el nu și-a dovedit bărbăția în actul mărturisirii sentimentelor. Sorina, gândește, gândește intens! Ana a plecat la Argetoaia. Distanța nu e foarte mare și ar putea fi parcursă cu mașina, nu ar dura nici patru ore drumul.

Adrian are mașină. Eu știu drumul spre Argetoaia. Există și hărți. Concluzia: mergem acolo.

— Mătușa mea locuiește în Argetoaia.

Regretul că ne-a dezvăluit amănuntul acesta se ivește imediat. Vlad își înghite limba, știind că mi-a dat prilejul de a merge înainte cu ceea ce aveam în cap.

— Cum se aliniază astrele în favoarea noastră! Nu crezi, Vlad?

— E mâna destinului, îmi dă Rocsana apă la moară.

— Atunci, mergem la Argetoaia duminică. Anulați-vă planurile, că avem treabă. De acord, lume?

— De acord, răspund cei trei, concomitent.

— Noi mergem cu Vlad, mă informează Marina. Eu, Rocsana și Liviu, spune, primind confirmarea tacită a Rocsanei. Tu – arată spre mine – mergi cu Adrian.

Pretendentul la sentimentele Anei nu are scăpare, și un drum cu Liviu către Argetoaia l-ar readuce în simțiri.

— Pentru că am stabilit chestia asta, eu zic să ne reluăm viețile. Am treabă, mă întâlnesc cu Liviu mai târziu.

Toți își amintesc că, da, viața noastră nu se rotește în jurul Anei și a lui Vlad, deși acum așa pare.

Adrian se reîntoarce în sufragerie, cercetând locul, ca și cum ar putea călca pe o bombă. Se asigură că musafirii mei s-au evaporat, și pescuiește din bucătărie două căni de cafea și o farfurie cu fursecuri de ciocolată,

încălzite la cuptorul cu microunde – nu m-aș fi atins de ele dacă erau gătite de meditatorul meu, mi-am învățat lecția. Ne așezăm amândoi la masă, și încep să desfășor operațiunea de informare în privința plecării. El mușcă dintr-un fursec, mestecă lent.

— ... mergem la Argetoaia după Ana, închei eu.

Lui Adrian îi rămâne fursecul în gât, tușește, lasă jos părticica nemâncată și se grăbește să ia o gură imensă de cafea. Scoate un șervețel din buzunar, se șterge de firimituri, îl împăturește atent, apoi îl pune pe masă, împingându-l în față.

— Unde mergem?

— Mi-ai cerut să nu te privesc ca pe un moș, așa că nu mai întreba; îmi dai impresia că nu mă auzi.

— Bine. Cu ce se presupune că ajungem acolo?

— Cu mașina ta, normal.

Se ciupește de rădăcina nasului, oftează și-și dă ochelarii jos. Nu l-am mai văzut fără ei până acum, și evenimentul e o ciudățenie.

— Când am stabilit noi că mergem la Argetoaia să continuăm serialul siropos?

— Mai devreme, numai că tu nu erai prezent.

— Ha! Ha! Ha! Simpăticuțo! Deduc că orice dezaprobare din partea mea e binevenită, însă nu o vei lua în considerare ca pe o opțiune viabilă. Corect?

— Corect, corect. Nu-mi doresc să-ți irosești timpul în a mă convinge să nu mergem. Ia-o logic, Harap Alb, cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât se termină

circul acesta mai repede și n-o să ne mai batem capul, nu vom mai avea musafiri, sau, cel puțin, nu din ăștia care-și împrăștie nemulțumirile în casă.

— Prefer să n-o iau nicicum, însă nu am alternative. Ăăă, cine sunt ceilalți participanți ai misiunii dragostei, care merg la Argetoaia, desigur?

— Eu, tu, Vlad, Rocsana, Liviu, Marina și Ana, dar pe ea o găsim acolo.

Adrian își duce mâna la cap, simulând o durere.

— Nu din nou, se plânge el. Următoarea dată când voi discuta cu ai tăi le voi cere o mărire de salariu.

— N-ai decât, mă îndoiesc că se va întâmpla. N-o să fie așa rău cum te aștepți tu, încerc să-l alin.

O să fie mai rău decât te aștepți, însă nu e necesar să fii conștient și de partea aceasta.

— Nu?

Ironia din voce se amestecă perfect cu sentimentul că nu crede o iotă din ce îi spun.

— N... Nuuu.

— Formidabil. Când am decis să vin, împreună cu părinții tăi, ei nu au spus că voi avea pe cap cinci persoane, au pomenit doar de una. Și respectiva – îmi zâmbește – reprezintă o... pacoste destul de acaparatoare.

— Nț! Nț! Nț! Câtă nerecunoștință! Pacoste ori nu, draga mea bonă, nu ai alte opțiuni.

Sorb o gură de cafea; nevoia de a fi trează, cu mintea limpede, zvâcnește în mine. Încă nu știu ce se va întâmpla la Argetoaia, cum vom supraviețui noi cinci, cu

mama, tata, bunica și sora Anei pentru că, din motive evidente, va trebui să dormim acolo peste noapte. Mama Anei e profesoară de fizică a lui Vlad, așa că o minciună despre un proiect pentru școală e inutilă, mai ales că ei doi studiază la licee diferite. Atâtea detalii de pus la punct, și poimâine plecăm! Cine zice că un tânăr n-are parte de adrenalină, se înșală amarnic.

Capitolul 12

— Nu plecăm pentru trei săptămâni, îmi explică Adrian.

O oră s-a învârtit pe lângă mine, vrând să mă convingă că iau prea multă mâncare în mașină. Inteligent cum este, nici haine de schimb nu a dorit să ia. Îl văd eu când o să ajungem acolo. Termin de împachetat caserolele cu mâncare pentru drum și umplu termosul cu cafea proaspătă.

— Eu mănânc mult.

— Da, și eu eram ăla dus, zice el, fluturându-și mâna spre cap.

— De unde știi că ești îndrăgostit?

— Uaa, ce-i cu întrebarea asta?

Uluirea îl împietrește pentru un minut: privirea îi cade pe linguriță deja suspendată în aer. Lasă farfuria cu prăjituri pe masă, își drege vocea, apoi se îndreptată de spate; o serie de mișcări care-i dau răgazul de a se gândi la ce l-am întrebat. Își așază ochelarii, expirând zgomotos, apoi, printr-un miracol divin, catadicsește să-și concentreze atenția asupra mea.

— Nu mă obliga să răspund la asta.

— Ce, brusc ai rămas fără cuvinte? Tocmai tu?

— Nu e vorba despre asta, dar opinia mea despre dragoste se bazează exclusiv pe subiectivism, ceea ce este și normal. Mi-e greu să cred că discuția nu se va transforma într-o polemică pe parcurs.

— Mamă, zici că eu-s vrăjitoarea din poveste și am un dinte împotriva dragostei și bla, bla, bla.

Un pufnet slab de râs îi scapă lui Adrian, iar chipul său arată cât de mult se străduiește să fie serios. Umerii încep să i se zgâlțâie și nu mai are puterea să se abțină. Hohote de râs cântă în aer, și eu aștept să se calmeze odată. Când râsul exagerat i se stinge, își scoate ochelarii, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei, respiră îndelung de câteva ori, compunându-și o atitudine deopotrivă calmă și amuzată.

— Nu am afirmat niciodată că nu cred în dragoste, ci că nu cred în oameni.

— Da, de parcă asta nu ar conduce spre aceeași idee: tu nu ai credință în dragoste, în existența ei.

— Ei bine, îmi iubesc părinții, iubesc câinii, anotimpurile, ploaia, iubesc să mă uit la stele...

— Iubirea față de părinți e diferită. Pe ei nu înveți să-i iubești în timp, cum se întâmplă în cazul altor persoane. Pe ei nu trebuie să-i descoperi mai întâi. Gândește-te că niciodată nu te întrebi de ce îi iubești, cum s-a întâmplat asta, dacă merită iubirea ta, dacă să le dai o șansă sau nu. Nu simți nevoia să dai frâu acestor întrebări; în schimb, când te referi la dragostea față de altcineva, întrebările astea apar și te macină. Iar despre restul... asta nu e iubire, e fascinație, admirație, este o conexiune născută dinainte de a exista tu, eu și alții.

— OK, deci astea nu contează? Vrei să-mi spui că eu sunt incapabilă de a avea sentimente frumoase?

— Uoff! Nu-mi răstălmăci vorbele, din cauza asta apar conflictele. Refuzam să-ți răspund pentru că nu o să fii de acord cu părerea mea. Nu că ar fi asta o problemă, dar vei ține morțiș să-mi demonstrezi că nu am dreptate.

— Nu, nu, uite, promit că te ascult în liniște, îl asigur.

Pleacă capul în dreapta, privindu-mă cu neîncredere și amuzamentul obișnuit, greu de strunit în cazul lui.

— Nu știu... Uoff, ce mă pui tu să spun! Dragostea e în continuă metamorfoză și nu există o definiție generală. Sentimentul se manifestă altfel, în funcție de persoană. Dacă e să fiu sincer, și sunt, cred că te îndrăgostești numai o dată, restul fiind pasiuni mai mult sau mai puțin puternice. Dar, orice aș spune, nu înseamnă nimic. Dragostea e simplă, oamenii sunt prea ancorați în îndoieli și o complică. E imposibil să nu știi când ești îndrăgostit. Da', de unde întrebarea asta?

— Mă gândeam la Ana și iubirile ei, la Rocsana și Liviu. Nu există comparație între ei. Rocsana și Liviu sunt împreună de doi ani, dar, de câte ori îi văd, pur și simplu, se simte dragostea ce și-o poartă. E ciudat, dar e frumos.

— Tu te-ai îndrăgostit vreodată?

— Nu. Iubirea mi se pare dezamăgitoare, nu cred că aș găsi pe cineva care să... Eu sunt nebună, bă!... Nu mă înțeleg cu oricine.

— Ești dilie, bine că recunoști!

— Taci din gură! îi zic, dându-i cu prosopul de bucătărie peste umăr.

— N-ai grijă, că te iau eu, îți fac și copii, și rămân cu tine.

— Generosule! Nu m-ar lăsa inima. Cum să îți aplic așa tortură, să te forțez să stai cu mine toată viața? Vai!

— Nu-i bai, nu am altceva mai bun de făcut.

Aranjez caserolele într-o plasă și merg la chiuvetă să spăl ultimele vase murdare de acolo. Nu știu ce-mi vine să-l întreb:

— Tu ai fost îndrăgostit, Harap Alb?

Adrian se lipește de mine, lăsându-și greutatea corpului pe spate și își pune un braț peste umărul meu.

— Eu sunt îndrăgostit, șoptește cu buzele pe gâtul meu. Și chiar nu te-ai îndrăgostit tu niciodată? Niciodată?

— Nu, recunosc. Eu cred că dragostea înseamnă dăruire totală, însă pentru asta e nevoie de încredere. Eu nu am încredere, înțelegi tu? Și, dacă nu investești încredere, cum te poți aștepta să meargă o relație, indiferent care ar fi natura ei? Din primele momente m-aș gândi numai la cum o să mă dezamăgească. Nu este convenabil să evit toată chestia asta cu dragostea de vreme ce...

— Asta-i o prostie și mă poți contrazice cât vrei, însă aici nu ai dreptate. Nimeni și nimic nu garantează

continuitatea, permanența. Totul fluctuează. Important este să trăiești toate momentele, frumoase sau urâte. Sunt inevitabile, nu poți să fugi de ele.

— E ușor de zis. Dar când te gândești că o să fii dezamăgit...

— Ai convingerea că o să trăiești nouăzeci de ani, că nu o să ai probleme de sănătate? mă întrerupe el iar. Nu! răspunde singur. Atunci, de ce ai avea garanția fericirii? Faptul că nu știi când o să mori, nu te împiedică să trăiești acum. La fel cum faptul că nu știi când o să fii dezamăgită, nu te împiedică să nu te bucuri acum. Dacă nu dai o șansă, nu vei avea habar de rezultatul final. Oricum, conchide el, este mai bine să suferi decât să nu simți nimic.

Se desprinde de mine și spune:

— Merg să duc mâncarea în mașină.

Capitolul 13

Nu am anunțat-o pe Ana că venim, încă o boacănă de trecut pe lista ei de nemulțumiri, dar, date fiind circumstanțele, nu mai puteam da înapoi.

Adrian și-a reprogramat o ședință de meditație – schimbarea aceasta nu a fost chiar pe placul lui, însă, cum bine știe, nu are altă soluție – și a studiat aplicația Google Maps pe telefon, pentru a se convinge că nu greșește drumul.

Liviu urmează să-i aducă pe Vlad, Rocsana și Marina la destinație, dar vor pleca puțin mai târziu decât noi, care suntem deja pe drum, deoarece Vlad are un „concert" imposibil de anulat; reputația lui și a trupei ar fi prejudiciată, reputație cunoscută de o mână de oameni nu de o cantitate masivă, cum v-ați putea închipui. Ne-a zis că va pleca peste trei ore, așa că noi îi vom aștepta pe toți la intrarea în Argetoaia. Puteam pleca și noi mai târziu, dar Adrian se temea că ne vom rătăci, și nu a vrut să aștepte.

— Deeeci, mă mâțâi eu, deschid caserola cu nuci (mâncasem trei banane și două sandvișuri, așadar am făcut bine că am luat multă mâncare), iau o jumătate și încep să ronțăi, că tot am adus în discuție subiectul, cât îți dau ai mei?

Sincer, mi-ar plăcea să știu cu cât e plătit Adrian să stea cu mine și dacă salariul lui exprimă vreo sumă exorbitantă.

— Îți trece prin cap să angajezi pe altcineva? Următoarea bonă s-o ții o săptămână în probă, înainte să își dea acceptul de a conviețui cu tine. Ori, ți-aș putea furniza o listă cu cei pe care îi detest în speranța că îi vei intervieva corect, ținând cont de pretențiile tale. Ce zici?

Încă atent la drum, ia o mână de pe volan și capturează o nucă din caserola mea.

— Ha! Ha! Ha! Uitasem să râd.

El zâmbește gingaș, subtil, mai mult cu ochii pe care și-i fixează asupra mea.

— Bun. Voi exclude posibilitatea aceasta. Nu-ți da ochii peste cap, nu pufni, mă avertizează el cu un zâmbet atotștiutor, îți răspund la întrebare.

Îmi fac de lucru cu nucile, prinzându-le în mână și dându-le drumul înapoi în caserolă. Culeg una întreagă și o transform în patru bucăți mici, apoi le țin în palma făcută căuș și le rostogolesc precum zarurile. Adrian, care observa ocupația mea momentană, își drege glasul și eu las nucile să cadă în caserolă.

— Părinții tăi nu mă plătesc.

— Ce ai spus? Hai, nu cred că sunt așa zgârciți să nu te plătească! Lasă gluma, te întrebam serios.

— Serios ți-am răspuns. Eu îmi câștig banii din meditații și sunt suficienți pentru nevoile mele personale. Stau cu tine pentru tine și pentru că o apreciez foarte mult pe mama ta. Toți banii din lume nu ar compensa ceea ce am acum.

Ceea ce are acum?

— Nu... eu...

Inspir ca să scap de bâlbâială. Plămânii mi se umplu cu aer, însă, când expir, pare că am rămas seacă pe dinăuntru și am nevoie de o altă gură mare de oxigen.

— Faptul că locuim împreună nu este un dezastru, așa cum credeam eu la început.

— Și mie îmi place să locuiesc cu tine, Sorina. Este de la sine înțeles că îți place să locuiești cu mine, sunt prea simpatic și drăguț să nu mă iubești.

N-am idee dacă e obișnuință, sentimentul de a vedea pe cineva în fiecare zi, cineva care vorbește cu tine serios, fie aruncă câte-o insinuare copilărească sau doar faptul că îmi place să locuiesc cu el și nu cu altcineva. Clar, preferam să rămână ai mei, dar nici Adrian nu s-a dovedit a fi „de aruncat". Cred că prezența lui îmi e... simpatică.

— Las-o mai moale cu iubirea!

E pe cale să comenteze, e cuprins de nedumerire când mașina se oprește brusc. Pornește din nou motorul și calcă frâna, dar niciun rezultat.

— Probleme?

— Să sperăm că nu, zice, pe jumătate afară din mașină.

Ies și eu, și încep să tremur din cauza frigului. Adrian se duce la capotă, o ridică și studiază sârguincios componentele mașinii. Mișcările ușoare dau impresia că frigul nu-l afectează câtuși de puțin, își dă

cămașa roșie cu pătrate negre jos, legând-o cu un nod lejer pe șolduri. Modul în care cămașa cade peste blugii gri maschează talia lui subțire ca trestia, acum părând zvelt și bine-crescut. Maieul, la fel de gri ca pantalonii, lasă prea multă piele la vedere și prea multă musculatură de admirat. Sub aspectul lui zilnic de tocilar, abia trezit din somn, se ascunde un corp... Bine, gata, să încetez din a-l contempla pe Adrian ce... trage de niște fire de la motor, degetele înnegrindu-i-se din cauza unei substanțe de culoare închisă și, din câte îmi dau seama, foarte lipicioasă.

Din cer se năpustesc pe pământul jilav bobițe catifelate de apă și le resimt pe chipul meu. Dulce și suav, aceste bijuterii cerești învăluie peisajul într-o fantomatică irealitate.

Încet-încet, maieul lui capătă o altă culoare, un gri întunecat. Cum o suporta frigul, nu-mi explic. Ocolește mașina și își concentrează atenția spre o cutie plină de unelte din portbagaj. Le înșiră atent. Mă abțin din a-l întreba ce face, pentru că nicio replică din partea lui nu m-ar lămuri, nu stau bine la capitolul mașini; mai degrabă l-aș încurca. Numai nouă ni se putea întâmpla chestia asta, să rămânem în mijlocul pustietății, cu mașina stricată. Oricum, dacă, printr-o farsă a destinului, mașina nu va funcționa, îi vom aștepta pe ceilalți, drumul e același și pentru ei, așadar nu ar fi greu să-i vedem venind.

— Nu e nicio defecțiune a motorului, nu e nimic în

neregulă aici, îmi zice, trecându-și mâna prin păr.

Ușor exasperat, Adrian intră în mașină și pornește motorul, care, ce să vezi, pornește, dar mașina nu se mișcă din loc. Coboară închizând ușa cu un sunet puternic. Îmi plimb privirea asupra mașinii și cel mai evident detaliu îmi sare în ochi.

— Harap Alb...

— Nu acum, mă boscorodește Adrian.

Minimul de atenție din partea lui l-ar scuti de o muncă inutilă la firele alea.

— Harap Alb, repet.

— Sorina, nu acum, leg firele...

— Exact, îl întrerup cu un ton cam înalt pentru pustietate, ecoul fragil pierzându-se în zare. Nu e o problemă în interiorul mașinii. Contez pe sănătatea ochilor mei când te sfătuiesc să te uiți acolo – privirea îi trece lent de la mine, la degetul meu arătător, ajungând, într-un final, cu oboseală, la imaginea roții dezumflate.

Trecându-și din nou mâna prin păr, bălmăjește niște cuvinte ce sună suspect de tare cu niște înjurături. Renunță la firele alea afurisite fără vreun „mulțumesc că vezi mai bine decât mine chiar dacă port ochelari“ și caută, presupun, roata de rezervă.

Eu îmi susțin greutatea într-un picior și oftez, așteptând să schimbe odată roata aia și să plecăm, pentru că frigul devine prea puternic pentru mine.

Adrian se întoarce către mine cu o mutră nu fericită, cum credeam eu.

— Mă tem că nu avem roată de rezervă, enunță el apăsat, cu sinceritate.

Eu nu-s în stare să mențin calmul lui și pufnesc a disperare. Încerc să mă controlez, spunându-mi în gând că ceilalți ne vor culege de pe drum, la un moment dat. Peste câteva ore. Mă răsucesc pe călcâie și dau să deschid ușa, însă nu merge. E încuiată. Pe cealaltă parte, Adrian e pornit să-mi deschidă. Când trage de portieră și vede că nu merge – nu făcusem și eu asta? – se caută în buzunarul de la pantaloni, pipăie materialul cămășii unde sunt cusute buzunare și... nimic. Își aruncă privirea pe scaunul șoferului și, din cauza faptului că e orb, îmi arunc, de asemenea privirea pe acel scaun. Unde zac cheile de la mașină!!!

— Nu, așa ceva nu e posibil, mă văicăresc eu.

— Practic e mai mult decât posibil.

Cu o privire furioasă ce exprimă mii de cuvinte acide, îl reduc la tăcere cu o rapiditate demnă de admirat. Eram sigură că vom avea parte numai de belele. Ana mi-o va plăti cu vârf și-ndesat. Momentan, prioritatea mea e o soluție de intrare în mașină.

— Sparge geamul, îi propun lui Adrian, dar, admit, e o poruncă.

— Ce? Nici să nu-ți treacă prin cap, am cumpărat-o cu efort, mult efort, nu vreau ca, peste o zi, să număr daunele provocate.

— Hmm, asta îmi sună a antepronunțare.

— Nu, se impune el serios, exclus să facem vreun

rău mașinii. Prefer să stau în ploaie.

— Stăm în ploaie dacă nu ai observat deja, îl cicălesc eu în continuare, nevrând să rămân în mijlocul pustietății, pe o vreme ca asta. Fi-ți-ar ochelarii să-ți fie, schimbă-i!

— Să ne păstrăm calmul, trebuie să fie o soluție.

Da, bineînțeles, ce e de făcut când rămâi ca prostu' fără mijloc de transport, în pustietate? Îți păstrezi calmul.

— Îndrăznesc să prezic că frigul va conserva atât trupurile noastre, cât și calmul tău, Harap Alb, deci, gândește-te la o soluție normală care să ne ajute să scăpăm din asta.

— Pesimistă ca întotdeauna, se lamentează el.

— Atunci să ne salveze optimismul tău!

— Tocmai a făcut-o, se laudă Adrian.

Salvarea lui vine din partea unui hambar aflat la aproximativ cincisprezece metri depărtare de noi. Ale naibii soluții găsite de el; nu putea să vadă o casă sau orice altceva, nu un hambar pustiu, un hambar în mijlocul câmpului.

Adrian își dedică zece minute prețioase în a mă convinge să ne adăpostim acolo, și îndrugă mii de motive irelevante – și el știe asta – pentru care hambarul e cea mai bună opțiune și singura, aș adăuga eu, însă nu mă clintesc nici să mă pice cu ceară, figura mea inexpresivă ignorându-i cu desăvârșire bălmăjeala, iar el vede acest lucru. Tastez pe telefon un mesaj către

Rocsana și-i explic situația, rugând-o să nu trateze o mașină din mijlocul drumului cu indiferență și să plece mai departe, la Ana. Mă asigură că se vor opri, și-mi mărturisește că Vlad o calcă pe nervi cu ifosele lui. De ce nu mă mir?

Adrian îi dă înainte cu motivele, dar orice pălește în fața unui singur fapt. Singurul argument plauzibil ce nu a răsărit în mintea lui plină de optimism e ploaia și norii plumburii de pe cer care anunță o schimbare notabilă a vremii și nu una tocmai bună. Încep să pășesc grăbită spre hambar. Picioarele-mi intră în pământul jilav, urme de nămol acoperindu-mi tenesii. Adrian nu zăbovește mult în spatele meu și merge cot la cot cu mine, fără ca încălțămintea lui să se umple de noroi. Ce noroc am! Nu scoate o vorbă și nici nu se mândrește cu reușita lui; e conștient de motivul real pentru care am decis să mă urnesc de lângă mașină: ploaia.

Locul dă impresia de vechi, de abandonat, de orice, numai de însuflețire nu. Lemnele sunt putrede, apa infiltrată prin ele scăzându-le considerabil puterea de a susține acoperișul la fel de firav, pe jumătate absent.

Pe jos sunt înșirate paie. În unele locuri sunt umede, în altele, unde acoperișul încă reușește să țină ploaia departe, par uscate. Lumina nu este foarte bună aici, însă pot distinge câțiva baloți amplasați în cealaltă parte a hambarului. Foarte aproape de ei sunt lemne tăiate, suprapuse în linie dreaptă, legate la fiecare cap cu o

sfoară groasă, printre ițele cărora sunt strecurate niște țevi, pentru a le împiedica s-o ia la vale. În ansamblu, totul e normal, dar sentimentul care mă încearcă, spaima că acele grinzi vor cădea din clipă în clipă peste noi, dărâmând restul construcției, tot peste noi, mă înspăimântă. Eu sunt cuprinsă de o grijă firească, dar Adrian se mișcă în voia lui, cu lejeritate. Amândoi suntem uzi și, oricât de mult i-ar plăcea lui să umble prin ploaie, mă îndoiesc că nu îi este frig. Îmi strâng brațele la piept și mă încordez, crezând că astfel voi alunga tremurul ce mi-a cuprins trupul. Dinții îmi clănțăne, și atenția lui e imediat direcționată către mine.

Se duce repede la grămada de lemne, trage de butucii subțiri și uscați, îi cercetează cu mâna și îi miroase pentru a vedea cât de afectați sunt de umezeală. E în elementul lui, mișcările controlate evoluând cu eleganță, așa cum se întâmplase și în cazul mânuirii inutile a firelor de la mașină. Nu seamănă cu aceea cursivitate șlefuită, cu experiența dobândită în urma unor ani, ci cu pasiunea de a lucra fără ca alții să aibă așteptări în privința rezultatului. Cercetează spațiul și, unde acoperișul de deasupra e cât de cât în regulă, Adrian începe să scobească o groapă mică. Nu o înconjoară cu pietre, cum se presupune că se face când aprinzi un foc în natură și tare îmi doresc să nu se pornească furtuna; acoperișul nu ar rezista, iar focul lui Adrian – asta îmi dă de înțeles că face – s-ar stinge. Sau s-ar extinde, nu știu precis. Cu pământul rămas, Adrian face un zid destul de înalt în

jurul unei treimi din groapă. Aduce lemnele, apoi le așază strategic, cele groase jos, cele subțiri deasupra, într-un con. Printre ele adaugă mici aglomerări de paie, mai ales deasupra. Mă întreb cum o să aprindă focul. Mă îndoiesc că are și o piatră de cremene. Merg mai aproape de el, acompaniată de clănțănitul dinților mei. Adrian scoate o brichetă din blugi și nu stau să-mi bat capul în căutarea unei explicații despre bricheta aia, ci aștept să se aprindă focul. Deși, o jumătate din mine strigă că e o idee proastă, cealaltă jumătate, înghețată, strigă că aș fi proastă dacă aș încerca să-l opresc, mai ales că, după precauția mișcărilor, pare că știe bine ritualul aprinderii și stingerii într-un loc unde pot apărea pericole. Focul nu se aprinde deodată, nu e o flacără mare, înfricoșătoare. Sunt câteva scântei ce cresc sub ochii mei treptat și frumos. Un roșu timid, un portocaliu înfrânt de galbenul închis își face loc printre spațiile goale dintre lemne, aglomerările de paie fiind o amintire. E înfricoșător, dar am o plăcere infinită, privindu-l.

Adrian stă turcește și, printr-o privire, îmi spune să mă duc lângă el. Eu stau cu genunchii sub mine.

— Te descurci în situații critice.

— E supraviețuire în natură. Nu e greu.

Încearcă să fie modest. E greu, dacă nu-ți place să înveți cum să te descurci pe aici, mai ales că statul în natură, la mine, nu constă în mai mult de o plimbare în parc. Dacă un bloc și băncile sunt o componentă a ei, atunci mă descurc cu supraviețuirea.

Adrian își scoate tricoul, așa cum fac băieții, își duce mâinile în spate, apoi îl apucă și îl trage peste cap, lăsându-mă să-i văd mușchii contractându-se. Se rotește puțin ca să-l pună mai departe de foc și am impresia că sesizez o umbră pe spatele lui. Când se întoarce spre mine, umbra dispare din raza mea vizuală și cred că ochii și lumina focului, umbrele aruncate peste tot, îmi joacă feste. Se trage mai aproape de mine, cât să simt căldura trupului lui lipit de al meu.

El e preocupat cu privitul focului. Eu sunt preocupată cu privitul lui. Și el știe asta, dar am făcut asta de prea multe ori, îndelungat, fără motiv, ca să fie incomodat de holbatul meu.

— De ce îi e frică lui Harap Alb?

— Harap Alb nu se gândește la temerile lui. Dacă nu se gândește la ele, șansele să cedeze în fața lor sunt infime.

Îmi răspunde pe măsura întrebării, cu seriozitate, nu cu voioșia lui bine cunoscută.

— Și merge?

— Uneori.

— Nu se presupune că temerile dispar atunci când le accepți?

— Harap Alb consideră că le învinge tocmai prin faptul că nu le hrănește, nu le permite să trăiască în mintea lui.

Nu m-am gândit la modul acesta de a înfrânge teama. Ignorarea produce distrugere. Când nu îi acorzi

importanță unui lucru, începi să îl uiți și să-l scoți din viața ta.

— Și, face o pauză ca și când se întreabă dacă merită să-mi adreseze o replică sau nu, și cântărește reacția pe care e posibil să o am după ce scoate cuvintele pe gură – de ce îi e frică unei fete ca tine?

E amuzat.

— Tu nu mi-ai răspuns.

— Ba ți-am răspuns.

— Tu mi-ai dat o replică, dar nu mi-ai spus ce îți provoacă teamă.

— Harap Alb este neînfricat.

— Aha, am înțeles. Și Adrian cum este?

— În multe feluri. De ce să îți răspund la întrebarea asta și să distrugem misterul? Ai timp să mă cunoști.

Îmi dau seama că nu o să primesc un răspuns concret. Știe cum să evite anumite discuții, însă nici eu nu insist prea mult.

— Mi-e frică de mine, îi zic, cu toate că nu mai insistă pe această temă.

Îmi este teamă de mine. Din acest motiv, caut mereu să-i descifrez pe alții, pentru că descifrarea altora ar putea însemna compensarea incapacității de a mă descifra pe mine. Nu mă înțeleg în majoritatea clipelor din viață și, în puținele în care o fac, pare că văd fragmente dintr-o altă persoană. Fragmente dintr-o altă persoană când râd cu Adrian și când îmi place să-l privesc.

Aș putea sta așa ore în șir, fără să-i spun nimic.

Nu știu dacă m-am născut negativistă sau am devenit așa. Însă, dacă a fost vorba de o transformare dintr-un copil normal într-unul lipsit de speranță, nu cunosc circumstanțele în care s-a produs.

*

Ajungem în jurul orei 23:00. Ceilalți ne-au găsit destul de repede. Am crezut că îi voi da cu ceva în cap lui Adrian în momentul în care și-a dat seama că trebuie să spargă geamul mașinii. Ori o lăsa în mijlocul drumului, ori spărgea geamul. Doamne, ce om!

Deloc surprinzător, luminile din casă continuă să fie aprinse. Anei îi pică fața când ne vede în poarta ei. Mai-mai să facă un atac de panică, dar ea nu are timp să se minuneze mult; bolborosește scuze și pretexte bunicii cu privire la gloata de adolescenți care e gata să-i împânzească locuința. Nu are ocazia să țipe la noi, și cam asta ar fi mulțumirea pe care ne-o va da vreodată. Bunica ei o admonestează pentru că n-a anunțat-o din timp și nu are camerele pregătite pentru oaspeți. Printr-o absurditate a penibilului mă trezesc că am un frate, Adrian, că Rocsana are unul, Liviu, iar Marina, la fel, pe Vlad. Rudenia inventată de Ana este intenționată. Vrea să ne enerveze și să scape, în același timp, de furia bunicii îndreptată către băieți. Să spunem că bătrâna nu are la suflet tinerii din ziua de azi.

Numai că... Există un *numai că*. Numai că, noi fetele, cu părul castaniu închis/deschis la culoare, ei, băieții, bruneți. Judecând după expresiile faciale ale femeii, nu ne consideră mamele niște sfinte, dar înghite gogoașa, rumegând, probabil, în gând. Am vizitat-o pe Ana de câteva ori, toate trei, și bunica ei ne cunoaște tabieturile; nu am deranjat-o, nu am făcut chestii care s-o bage la bănuieli, însă niciuna nu a menționat că are un frate. Pe lângă asta, Ana îi mai toarnă o altă minciună, una și mai drăguță.

Minciuna cu proiectul e și mai greu de înghițit; bunica a fost profesoară de biologie și e cam greu să țeși o minciună despre proiecte școlare când un fost cadru didactic cunoaște regulile ca la carte. Bine că părinții ei au plecat înapoi, acasă.

Mai mult decât sesizabil e disconfortul lui Vlad, când Ana îl întreabă din priviri ce caută aici. Pe noi ne lovește cu generoasele ei încruntături. Mulțumesc lui Dumnezeu că bătrâna e prezentă, altfel ne-ar fi tocat la bani mărunți și ne-ar fi tratat modest, cu țipete, înainte să treacă la altceva. Datorită autorității femeii și felului de-a fi, Ana nu prea dă cu gura, însă se stăpânește cu greu.

Când gazda se plânge sofisticat că are de gătit multă mâncare, pentru mulți tineri, și nu se va descurca în timp record, toată lumea se oferă să ajute. Încercasem s-o convingem că e foarte târziu și nu ne e foame, că nu e necesar să se deranjeze, dar ne-a închis

gurile cât ai zice peşte.

Aşadar, noi, fetele, tăiem legume, iar băieţii – fiindcă şi-au recunoscut lipsa capacităţilor de a găti ceva decent – le-a fost repartizată spălarea lor.

— Nu tânjesc după o mâncare cu degete umane.

Mă întorc la Liviu ce stă la masă. Băieţii au terminat de ceva timp, şi bunica Anei e plecată să aranjeze camerele. Acum ei lenevesc ca nişte bondari şi savurează momentul de linişte, de glorie, fără amfitrioana casei.

— La modul cum toacă Marina ardeii graşi o să mâncăm preparatul cu suplimente de carne în el. Nu e prea gustos, îmi explică Adrian rânjind.

Amica noastră are ardeii graşi pe tocător. Nu îi despică, nu le scoate cotorul sau seminţele, ci îi loveşte cu un cuţit de la o distanţă extrem de mare. Pocnetul ajunge la urechile noastre şi tresărim. Continuă să dea cu barda şi reuşeşte performanţa de a ciopârţi unul dintre ei. Examinează rezultatul şi zâmbeşte mulţumită, iar când se întoarce spre noi, o surprinde uluirea noastră, dar nu ne întreabă nimic.

— Zuluf, zic, şi cel care îşi îndreaptă atenţia către mine, devenind deodată drept ca scândura, e Adrian. Nu comenta talentele culinare ale Marinei! Ocupă-te mai departe de ouăle tale că, dacă nu, printr-o eroare de calcul gastronomic, Marina va ajunge să ţi le prăjească.

Pe ceilalţi îi încearcă un moment de deşteptăciune, dar nu se prind de dublul înţeles al frazei mele. Adrian,

pe de altă parte, e perfect conștient de jocul meu de cuvinte și nu face decât să zâmbească.

Furișez o ocheadă la Vlad; își examinează unghiile și, până și eu care sunt sătulă de îngâmfarea specifică, pun pițiponceala lui pe seama faptului că e jenat de întreaga încurcătură, ca noi toți de altfel, dar el în mai mare măsură, deoarece nu e un simplu spectator, e cel la care se uită oamenii. Nu e nimic mai rău decât un public cârcotaș, ce e gata să prindă orice greșeală mică și s-o transforme întrunade proporții.

Revin la morcovi și încep să-i dau pe răzătoarea mare; mă oprisem din operațiune când deschisese Liviu pliscul, pentru că nu voiam nici moartă să-mi confund degetele cu morcovii și sângele cu bulionul de roșii.

Mă neliniștește calmul ăsta, tăcerea Anei, înăbușirea furiei, proces în care e băgată până-n gât. Nu, ea nu aduce vorba despre venirea lui Vlad, nici despre a noastră, nu ne întreabă nimic, e prea deșteaptă ca să nu știe că iar ne amestecăm în viața ei amoroasă. Ea coace acum. Coace șuvoiul de cuvinte de ocară pe care ni-l va arunca mai târziu, când va fi în elementul ei, nepresată de prezența cuiva. Momentan joacă urmând regulile noastre, dar sunt sigură că ea a schimbat deja miza. De asta ne susține prețioasele minciuni, ne dă apă la moară ca să ne înecăm când ne e viața mai dragă. Tot ce pot face e să sper că Vlad va uita cum l-am băgat toate la colț, o va îmbuna pe Ana și va pune o vorbă bună și pentru noi. În fericitul caz în care ea îl primește cu

brațele deschise, am o presimțire că el ne va lăsa cu curu-n baltă.

Scap de gândurile rele și mă ocup de mâncare. Ceilalți se afundă în somnolență și nu-i condamn, dată fiind ora târzie, dar cred că se eschivează de la ce e inevitabil. Eu aș găti ore în șir pentru că îmi place, nu din obligație.

Adaug mai multe linguriță de semințe în salată, și Adrian deja se uită la mine cu neîncredere.

— Am aranjat, ne anunță bunica Anei. Hai, duceți mâncarea pe masa din sufragerie!

Soțul gazdei este deja acolo. Ana așază fața de masă, eu, mâncarea în farfurii, împreună cu doamna Daniela, iar băieții pun tacâmurile invers. La masă, toți mo-ță-ie. Toți, în afară de Adrian. Eu și bunica părem fermecate de parfumul preparatelor. Pentru că nu e de ajuns ca unul să emane un parfum deosebit, ci ca toate, ca întreg, să se accepte reciproc și să ne bucure. Dacă stai să te gândești, e strategică toată treaba. O mișcare greșită și bum, preparatul își ia zborul.

Erika nu e prin preajmă, ei îi place cum gătesc. Presupun că apropierea de miezul nopții nu e o oră normală pentru ca o fetiță să fie trează.

Mă pregătesc să mă servesc cu salată, în timp ce restul poporului nu are habar unde bagă furculița – puteam să le adaug și broaște că, la cât de amețiți sunt, mâncau – când telefonul îmi zbârnâie în buzunar.

Mă ridic, merg la baie, cerându-mi mai întâi scuze

pentru întrerupere, și abia acum mă uit la apelant. E tata. Fără să zăbovesc o clipă, răspund.

— Da?

— Sorina, îmi pare rău că te-am trezit la ora aceasta.

Face pauză. Eu nu vreau scuzele lui, ci să mă sune și să-mi întăresc convingerea că însemn ceva pentru ei, deși e absolut terifiant din partea mea să cred, fie și pentru o secundă, că n-ar fi așa.

— Nu dormeam. Sunt pe la Ana.

— Singură?

— Nu, răspund. Cu Adrian și alte colege.

Nu e pic de interes în întrebarea lui, doar vrea să fie drăguț. I se citește saturația în voce și nu cred că relatarea întâmplărilor din ultima vreme l-ar încălzi cu ceva.

— Da, bine, mă expediază el, m-a pus maică-ta să te sun. Pe douăzeci și cinci mai este ziua lui Adrian. Mergeți și voi undeva să sărbătoriți.

Douăzeci și cinci mai? Niciodată nu mi-a plăcut ziua aia.

— OK, vedem ce facem.

— Bine, noi abia am ajuns, suntem obosiți, dar vă mai sunăm noi. Să aveți grijă!

Închide. Mă sună ei? Să însemne că eu ar fi bine să nu-i sun, că îi deranjez?

Mă reazem de peretele din baie. Gresia e rece și tare, dar e bine. Îmi las capul în jos, apăsându-mi ochii cu palmele. Inspir, numărând până la opt și expir tot în

ritmul ăsta, numărând până la opt, cu zgomot. De obicei, mă relaxează, mă pune în funcțiune, acum mă ajută pe sfert din cât ar trebui.

Ca să nu bată la ochi, ies din baie și merg în sufragerie. Uluitor, mesenii s-au trezit. Hmm, are bunica Anei metodele ei. Îmi ocup locul la masă cu un zâmbet lărguț pe chip, iar asta îl alarmează pe Adrian care bănuiește că nu e de bine. Ochii i se îngustează și sprâncenele îi coboară drastic, ceea ce, la el, echivalează cu holbatul.

— Voi, cei tineri, nu meditați deloc la viitorul vostru. Timpul trece și habar nu aveți, le zice bunicul.

Durează până să înțeleg despre ce vorbesc, dar când ei se avântă într-o discuție despre facultățile pe care vor să le urmeze, pricep. Pe rând, își expun dorințele și își argumentează cu seriozitate criteriile după care au ales. Se întrec în opinii și își critică unul altuia deciziile. Ana vrea să urmeze UNATC-ul, la regie și film. Rocsana alege facultatea de psihologie. Marina e nedumerită, dar nu-și imaginează că va rămâne în țară. Vlad, la Conservator.

Oamenii pleacă, nu îi poți ține în loc. Acum nu realizează că vorbesc despre momentul în care se vor părăsi unii pe alții.

Ne vom părăsi unii pe alții.

Lumea pleacă. Am văzut asta când a murit tataie. Eram sigură că mamaie nu va rezista fără el și, la o perioadă scurtă de timp, a murit. Maică-mea a fost prima angajată la un alt spital. Eram sigură că și tata va fi

angajat. Și uite așa, vedeam cum rămâneam singură. Ei petreceau din ce în ce mai puțin timp acasă.

Moartea bunicilor... Nu prea știu când a fost, nu-mi amintesc. Nu contează.

Eram mult prea conștientă de multe la o vârstă încă fragedă, iar dereglarea de creștere nu a fost benefică, de asta se numește dereglare, nu? Nu credeam că lumea pleacă, nu atunci.

Printre îmbucături de mâncare, prietenii mei se întrec în vorbe. Mie mi-a pierit cheful. Plimb furculița prin farfuria cu o bucățică de carne, de la un capăt la altul, distrată.

— Băgați la cap, nu repet a doua oară.

— Veți dormi în camere separate, doi câte doi, frate și soră, respectând legătura de sânge dintre voi. Nu vă amestecați, nu pasăm surorile sau frații în funcție de dorințe. Soră, frate din aceeași mamă, în aceeași cameră. Să nu vă prind că trișați, băgând mâna după peștișor în altă cameră, că vă dau o mamă de bătaie să mă țineți minte.

— Scuzați-mă, se amestecă Marina, ridicând arătătorul în aer, ca și cum ar cere permisiunea să vorbească, eu nu vreau să mă culc cu Vlad. Pot merge în camera Anei?

Oh, da, așa e. Nimeni nu vrea ca voi doi să vă culcați, îmi zic în minte. Hai, eu cu Adrian mă împac, Roxsana cu Liviu la fel, dar Marina cu Vlad... nu prea. Doamna Daniela crede că ei sunt frați, nu e de mirare că

i-a trimis în aceeași cameră.

— La mine se doarme, răspunde ea categorică, iar Marina e de-a dreptul înfricoșată. Nu permit nicio modificare a spuselor mele.

Mă rog ca ea să pună îndrăzneala fetei pe bine cunoscuta antipatie dintre frate și soră, și nu pe altceva.

— Voi doi, arată spre Liviu și Rocsana, camera din capătul holului. Voi doi, Vlad și Marina, cea de lângă. Sorina, voi veți dormi în camera de la etaj.

Îl ghidez pe Adrian la etaj, fiind cât de cât familiarizată cu locuința. Nu am de spus prea multe lucruri care să merite. În cameră, bunica Anei ne-a adus și pijamale, dar nu mă sinchisesc să mă schimb cu hainele alea. Caut în bagajul meu mic, pe care îl târâsem în sufragerie când am intrat în casă, și pe care bunica Anei l-a pus aici, scot pantalonii scurți și un tricou larg. Mă schimb. Adrian se întoarce și face la fel, cu pijamalele lăsate de gazdă, și îmi vine să râd când mă uit la el.

— Serios, ăștia-s bursuci? zice el.

— Da, Harap Alb, niște minunate pijamale cu bursuci, îi răspund, fără să-l privesc direct.

Mă pun pe partea stângă a patului, într-o dungă, și trag de colțul cearșafului, ca să-mi acopăr picioarele.

— Bursuci, se vaită el.

— De ce nu ți-ai adus pijamalele cu tine? Ți-am spus că mica noastră excursie nu este de o zi. Credeai că o să dormi gol? Și nu, să nu îndrăznești! mă reped eu să adaug.

Nu râde cu zgomot, dar bag mâna-n foc că zâmbește.

— Păi, și tu?

— Eu am pantaloni scurți, tricou, am în ce să dorm, de ce m-aș îmbrăca în pijamale cu bursuci?

— Exact. Poate masculinitatea din mine mă va controla și sar pe tine. Cum te descurci atunci?

— Nu-mi fac griji. Se postează în fața mea, lăsându-se pe vine, se strâmbă a ofensare și sprâncenele i se înalță până la Sfântul Petru. Harap Alb, îmi schimb poziția și mă reazem în cot, cu capul atârnându-mi, căci deja îmi e somn, nu pun la îndoială farmecul tău personal, dar îndrăzneala asta te-ar costa mult. Bunica Anei te-ar castra, zic, prăbușindu-mă pe pat.

— Ei, ăsta-i un motiv să stau cuminte, replică Adrian, ocolind patul, și nicio parte a creierului nu e de părere că el ar încerca să nu fie cuminte. În seara asta sau în altele.

— De ce nu ne-a permis să dormim cu cine vrem? mă întreabă, greutatea lui, nu foarte mare, mișcând patul. Și nu sta cu spatele la mine, parcă vorbesc cu pereții.

Mă întorc spre el, pufnind.

— Te interesează de ce nu ne culcăm împreună sau de ce dormim împreună? îl descos eu, tachinându-l.

— De ce dormim împreună.

— Bunica Anei are teorii interesante despre băieți și despre talentul lor de a vâna, fie și într-un mediu ca

asta. Pentru ea, toți băieții sunt... porci, și vor să intre pe sub pielea cuiva doar ca să obțină ce-și doresc. Mulțumește-te că nu ți-a dat pijamale cu porci, știu că are cu tot felul de animăluțe.

— Uoff, ce ți-e și cu femeile astea...

Nu e lumina aprinsă, e o vagă aparență de lumină, venită de la becul amplasat afară, pe stâlpul electric, însă schița zâmbetului drăgălaș îmi apare în minte rapid. Nici acum nu-l privesc, mă uit undeva, la un bursuc mic de pe tricoul lui.

Adrian e bun. Se încadrează oriunde și știe să vorbească despre orice. E glumeț și drăguț, dar asta e doar carcasa. În interiorul lui se ascund multe mistere.

Mie mi-e imposibil să surprind multe fărâme din el; e ca o plăcuță funerară de piatră. Vezi un nume, o dată, un mesaj frumos, însă nu ai idee ce rol a avut aceea persoană în societate și în viața altora, nu afli cât a fost bine și cât rău. Realizezi că singurul adevăr pe care-l poți lua de bun e răceala pietrei.

Mă uit la el și nu tresar când observ că face același lucru. Își pironește privirea pe chipul meu, nu pe ochii mei, nu pe buze, ci pe întreg, și e uimitor să te uiți la tot fără a te concentra pe un detaliu și totuși să cercetezi fiecare detaliu, ca și cum ar fi singurul important. Și e magnific că el vede, nu doar privește, cu toate că nu spune mereu ce percepe. Nu e nicio picătură de vulgaritate în privirea lui, nu e poftă, nu e o întrebare, insinuare, amenințare. E privirea unui artist,

contemplându-și arta incompletă. Mi-ar plăcea să-l anunț că n-o să mă completeze vreodată, nu cu bucuria pe care vrea el să mi-o insufle. O să mă descompleteze și mai mult când va pleca, așa cum fac toți din jurul meu.

M-am obișnuit cu el. Îmi place să-l am prin preajmă. Îmi place să știu că este cineva și pentru mine. Cineva care mă ascultă.

Defectul nostru, al oamenilor, este că ne obișnuim ușor cu ceea ce primim. Niciodată cu ceea ce pierdem.

Și, la final, toate se pierd.

Și noi ne pierdem.

Capitolul 14

— Marina înfulecă din ouăle tale, Harap Alb. Marina, ce impresie îți lasă ouăle lui?

— Moi, cleioase... gustoase, zice Marina, luând încă o îmbucătură.

— Ai auzit?

Adrian, pe scaunul de vizavi, rezemat în cot, clătină din cap, expediindu-mi un zâmbet de mulțumire de sine.

A gătit el. Dacă niște ouă pot fi numite „a găti". Bunica Anei a plecat devreme, avea treabă în grădină, și m-a lăsat responsabilă cu hrănirea viermișorilor. Iar eu l-am lăsat pe Adrian, și asta rămâne între noi, căci nu știu dacă bunica Anei ar fi fericită să afle că un băiat i-a cotrobăit prin bucătărie.

Marina profită de ocazie să ne împărtășească experiența neplăcută de aseară. Vlad s-a învârtit în tot patul, și ea a dormit pe jos.

— Pe bune? Cine se crede? se plânge ea, împingându-și farfuria în față.

— Ideea a fost a ta și suporți consecințele.

— Mie-mi spui. Trebuia să te ascult, se lamentează.

Târziu, prea târziu.

— Ți-a zis ceva legat de cum va proceda cu Ana? Are un plan în cap?

— Nu s-a confesat în fața mea. Nu mi-a urat

noapte bună, e un dobitoc, completează ea. M-a ignorat total.

Oare de ce?

— Ana nu ne va aplica același tratament.

Unul câte unul, sosesc ceilalți. Ana nu are o față plouată, dar să sugerez că vibrează în ea bucuria ar fi o exagerare cât casa. Înconjoară toți masa, iar Adrian îi servește cu ouăle lui, pregătite repede și fără efort. Mănâncă toți într-o liniște deplină și iar am sentimentul că se eschivează.

— Explicați-mi vizita voastră, ne cere Ana pe un ton calm. Nu mă enervați

— Deci, vrei să te mințim?

Liviu e prea fericit pentru noi. Dar are dreptate. Ca să n-o enervăm, suntem nevoiți s-o mințim și nicio minciună n-ar ține. Ana nu ar cădea în plasă, mai ales că Vlad e în casa bunicii ei, iar el nu ar trebui să fie aici, dacă asta era o simplă vizită de curtoazie.

— Noi suntem motivul vizitei, spune Vlad venind alene, și suntem șocați, deoarece nu a vorbit de când am sosit.

Ea se rotește spre el. Se forțează să nu fie surprinsă și să nu-i scape o expresie, un cuvânt pe care mai târziu l-ar regreta. Încă are impresia că Vlad nu o place. Încă se convinge pe ea că vizita aceasta e una comună, deși știe că nu e așa. Nu-i răspunde, doar iese din bucătărie și, cu o zvâcnire a capului, îl îndeamnă s-o urmeze. Acum nu tremură în aer tensiunea de mai devreme.

Rocsana închide ochii a ușurare. Îl strânge de mână pe Liviu, iar el îi răspunde. Se ridică amândoi și pleacă. Vor să profite de absența bunicii Anei. Odată întoarsă, orice atingere de asemenea natură va fi interzisă. Niciunul nu-și dă cu părerea despre cum va decurge întâlnirea lor; poate, pentru că lucrurile pot devia în nenumărate feluri, o singură propoziție spusă alandala, o tonalitate greșită și totul se destramă. Pleacă și Marina. Mie îmi place tăcerea și-mi pare că și Adrian se împacă destul de bine cu ea, însă prietena mea nu și, decât să stea la o masă unde se plictisește, mai bine pleacă. Am îmbrățișat tăcerea de mult, muzica liniștii. Într-o casă goală sunt multe zgomote, nu voci, și încetul cu încetul începe să îți placă lipsa vocilor și glasul pe care îl prind gândurile.

Adrian pune de-o cafea și îmi dă o cană mare, verde. Îl urmăresc cum se așază pe scaun și bea dintr-a lui, una superbă, roșie; când o pune pe masă, întind mâna, o apuc și o trag spre mine; simultan, i-o pasez lui pe a mea, cea verde. Nu se împotrivește, dimpotrivă, pufnește într-un zâmbet sincer. Râde și îi sclipesc ochii a sinceritate.

— Culoarea roșie e preferata ta?

Sorb o gură din cafea și, de îndată ce lichidul îmi ajunge în gură și papilele mele gustative simt ceva la care nu se așteptau, înghit cu viteza luminii, las cana pe masă – cred că dacă o făceam mai cu forță se spărgea – și strâmb, nu numai din nas, ci din toată fața.

— Scuze, nu am la dispoziție tot arsenalul meu ca să-mi termin ritualul de pregătire a cafelei.

Într-adevăr, licoarea cafenie e magnifică, și habar nu am ce pune în ea de rezultă aroma și gustul divin. Îmi împleticesc mâinile în jurul cănii, dar nu mă tentează să mai iau o înghițitură din ea.

— De când consumi cafea?

Dintre toate întrebările pe care le putea pune s-a oprit la asta, iar eu arborez o jumătate de zâmbet amar.

— Eram în clasa a opta. Maică-mea prepara cafea mereu când era acasă și o lua la muncă. Eu, de obicei, nu eram acasă, dar într-o zi, am ajuns de la meditația la matematică – durase patru ore și eram obosită, terminată, voiam să dorm trei zile sau pentru totdeauna, și-mi era de nepermis să mă odihnesc, întrucât se termina anul și mă păsteau examenele vieții mele și trebuia cu orice preț să stau trează. Am ochit pe blatul bucătăriei o ceașcă de cafea. Mai era puțin pe fundul cești și, cum toată lumea zicea că îți dă energie și te ține treaz, am încercat, îi spun absentă – imaginea de atunci se joacă în mintea mea și nu vreau, pentru că e dureros, mă durea când nu aveam cui să mă plâng și cui să îi spun că mă dor toate: oasele, mintea, sufletul; presiunea acelui an mă copleșea și nu era nimeni să mă asculte. Cafeaua s-a dovedit a fi teribilă, îmi venea să-mi înghit limba și să mă spăl cu șampon. Am exclus într-un final opțiunile astea, apoi am preparat eu o cană de cafea. Prima dată a fost prea slabă, era apă chioară, îi

mărturisesc lui Adrian, gura mea aruncând amintirile din vârtejul vizual în cel auditiv, cu propria putere. A doua oară, a ieșit mult prea concentrată, era capabilă să doboare și un om dezvoltat, continui și scap sunete ce vor să fie râsete, dar sunt niște sunete stranii și amare. A treia și ultima dată, cafeaua a fost fantastică. Am băut trei căni în seara aia, în timp ce învățam la română, și nu am dormit deloc.

Câteodată, mă întreb dacă am făcut acele cafele pentru că voiam să văd cum e sa fiu ca mama, dacă simt și eu ce simțea ea, dacă gustarea cafelei mă apropia de ea, dacă mă făcea să înțeleg absența ei sau dacă impulsul era dat de istovirea mea.

Adrian nu a intervenit, a sorbit cuvintele cu nesaț și acum, când îmi ridic privirea spre el, descopăr înțelegere ori... Nu, nu e milă. E recunoaștere, spaima de a te uita la cineva și a te vedea pe tine, de a te uita într-o oglindă umană. Îi expediez un zâmbet ironic, să-l scot din transa lacrimogenă în care a intrat. Nu vreau să mă compătimească, iar schimbarea mea bruscă și total nelalocul ei îl bagă în ceață. Se lasă pe spătarul scaunului și, din greșeală, când își trage mâinile de pe masă, lovește cana. Cad câțiva stropi de cafea, dar sunt suficienți ca să fie evidenți, căci masa e albă.

— Scuze, zice din nou, neliniștit, și nu-mi dau seama dacă își cere scuze că i-am povestit un moment nu tocmai drăguț sau cafeaua vărsată l-a umplut de remușcări.

Se duce la suportul de șervețele.

— Te-ai întristat tot, zic eu pe un ton glumeț. Funny girl, drama boy!

— Daa, sigur. Tu, funny girl? Nea, tu, drama girl, mă contrazice. Ești curioasă când am început eu să consum cafea, îmi spune ca o afirmație și, stând cu spatele la mine, nu-i urmăresc expresia feței.

— Ia s-auzim! exclam cu un oarecare entuziasm, deși oricum mi-ar fi spus.

Șterge masa, șervețelele îmbibându-se cu substanța maro, și le aruncă în coșul de gunoi de lângă aragaz. Își reia locul pe scaun.

— Bunica prepara cafea în fiecare dimineață, spune și se încurcă. Stă pe gânduri; mi se întâmplă și mie, imaginile se rostogolesc în capul tău și, de multe ori, te străduiești să selectezi secvențe pe care să le expui cum vrei tu, dar rapiditatea cu care fug e peste puterea ta de a le prinde. S-a oprit din a mai prepara și-mi lipsea mirosul care împânzea casa, îmi lipsea obișnuința, monotonia. Aveam treisprezece ani și bunica plecase la cumpărături. Am luat ibricul, recipientul unde ținea cafeaua și asta a fost tot.

Dar nu a fost tot, pentru că ceva s-a schimbat. Bunica lui s-a oprit cu un motiv, dar n-am de gând să-l incomodez cu întrebările. Este prima data când spune ceva despre un membru al familiei și, dacă nu continuă, înseamnă că nu consideră că merit să știu mai multe. Pentru un tip care acceptă schimbările cu ușurință, mi-e

greu să cred că dorea monotonia înapoi fără un motiv întemeiat. L-o fi durut schimbarea și și-a imaginat că o să treacă. A trecut?

— Ai nimerit-o din prima? e întrebarea pe care i-o adresez. Cafeaua?

— Aha, rostește cu mândrie, recăpătându-și veselia aia aiurită.

— Oho, maestre, respectul meu. Te-ai descurcat mai mult decât onorabil.

— Mulțumesc, dar nici tu nu te lași mai prejos. Tu ai fost determinată și ai încercat până ai reușit. Eu aș fi renunțat dacă prima mână ar fi fost otravă pentru oameni. Noroc, zice, dar nu arată ca și cum s-ar fi simțit foarte norocos atunci. Eu am avut noroc, tu, în schimb, voință.

— Funny, funny boy, clatin din cap.

— Ce te-ai face fără mine?

Aș vrea să nu aflu răspunsul la întrebarea asta.

— Tu nu mănânci?

Se abate de la alte subiecte delicate și mă bucur că a luat inițiativa.

— Aoleu, Harap Alb, ouăle tale mă lasă rece, îi răspund, zâmbindu-i cu subînțeles.

— Hmm, să încep a mă îngrijora? îmi ține el isonul, punându-și brațele pe masă și acoperindu-și o mână cu cealaltă.

— Nicidecum, numai că nu am încredere în talentul tău culinar, articulez clar și tare, deși niciunul dintre

noi nu crede minciuna asta. Isprava de data trecută m-a făcut sceptică.

— Ai devenit simpatică rău, da' rău de tot, se pronunță el, deloc deranjat de remarca asta. Unii m-ar putea învinovăți.

— Zici că înainte nu eram simpatică? Simpatică am fost mereu, ești tu nițel chior.

— Bineînțeles. Că nu.

Colțurile gurii îmi sunt trase în sus de o ață imaginară și forța proprie a zâmbetului e copleșitoare, așa că le las să-și continue drumul în sus, fără a mă împotrivi.

— Înainte erai ursuză, acum ești cum ar trebui.

— Adică?

— Ca un felinar aprins, zice, și de data asta vocea lui este o șoaptă rostită cu atâta încredere, încât un val de electricitate mă cuprinde, smotocindu-mă în toate direcțiile.

Nu se uită la mine când mi se adresează, se uită la cafea cu o intensitate prea mare, prea dură, și pare că ea îi desenează viitorul, iar el mi-l dezvăluie și mie.

*

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, deja am strâns masa după leneșii aia și am spălat vasele.

— Despre ce crezi că discută atât? Ana și Vlad.

— Despre obiectele pe care le pot întrebuința în

decapitarea mea? întreb ca pentru mine, ridicând din umeri. Topor, bardă, fierăstrău, drujbă, enumăr pe degete.

— Nu exagera! Odată lucrurile puse cap la cap, Ana vă va fi recunoscătoare pe viață. Sau pe o perioadă limitată, cât va dura idila ei cu Vlad, se corectează Adrian.

— Nici tu nu crezi că-l iubește, nu?

— Prefer să nu formulez idei preconcepute ca alții, dar e cam mult să discutăm despre iubire.

Sunt cu el. Nu cred că e iubire, însă sunt curioasă să-i aflu motivele din spatele părerii. Îi fac semn cu mâna să continue, și se pleoștește la față, văzând că nu renunț ușor la conversațiile de genul ăsta.

— Ei se cam leagă de perioada în care au vorbit, însă e greu de crezut că au creat o conexiune puternică. Nu știu, e dificil să-ți dai cu părerea și nu e corect, sincer. Apreciez că ei riscă, nu ca alții, zice el, și știu exact ce insinuează.

— Vrei să spui că nu avem de unde să știm sigur că e dragoste, deocamdată.

— Nici noi, nici ei, dar nu o să ne afecteze. Sper să nu stea împreună dintr-un moft; o minciună doare cât un infinit de zile frumoase.

— Rămâne de văzut, zic, îndulcind laptele cu cereale.

— Rămâne de văzut, repetă și el de la masă.

— Gălăgioșilor! ne acuză Erika intrând în

bucătărie.

— Hai la masă, Erika, o îndemn eu, lăsând bolul cu cereale pe blatul bucătăriei.

— Ana s-a zvârcolit în tot patul. Ea nu doarme din cauza voastră, eu nu dorm din cauza ei.

Bagă linguriţa în bol, gustă, mestecă, înghite. E o scumpă şi puţin copii sunt drăguţi. Nu toţi copiii sunt uşor de îndrăgit. Eu nu-i suport pe unii, faţa lor exprimă numai răsfăţ, orgoliu maximizat de părinţii lor, îngâmfare şi superficialitate. Oare cum arăta Vlad când era mic? Nu, asta nu e important. În schimb, Erika e drăgălaşă.

— Astă seară vei dormi.

Sper, sper să doarmă, sper ca Ana să se înţeleagă cu Vlad al ei. Erika a fost martoră la una dintre discuţiile noastre apetisante şi nu trebuie să-i explic de ce se întâmplă toate astea.

— Dacă Ana nu are somn, vei dormi cu noi. O vom întreba pe bunica ta, intră Adrian în horă.

Tu îi vei cere, nu eu.

— Nu e necesar.

Vocea Anei acaparează camera; mersul apăsat, lent, ca în filme, menit să-ţi dea fiori, îndreptând-o către mine.

Ana face cel mai neprevăzut gest. Nu-mi dă o palmă, nu mă priveşte fioros, nu mă jigneşte, nu. Mă îmbrăţişează. Ana nu te îmbrăţişează, nu te pupă pe obraz. Ana e Ana. Ana e dură, distantă, veselă într-un fel

ciudat. Mâinile care-mi erau inerte pe lângă corp revin la viață și o îmbrățișez și eu. Și e ciudat, pentru că niciodată nu am îmbrățișat-o.

— S-a rezolvat așa repede?

— Un sărut a rezolvat, șoptește cu o voce plină de satisfacție.

Ah, pe bune? Rezist și nu mă strâmb. Atât de rău!

— Patruzeci și cinci de minute! mă prefac mirată, ochii ieșindu-mi din orbite, dar ea nu poate să mă vadă, întrucât încă mă îmbrățișează.

— Nu, toanto! spune cu un ton înalt. Dar fără voi, o cutie de vaselină ar fi fost în zadar, n-ar fi uns orgoliul și teama noastră.

Asta e și mai ciudat. Confesiunea ei. Din cât am reușit să văd la ea, e o persoană încăpățânată – nu judecați, nu am zis că eu n-aș fi, cu greu își recunoaște greșelile. Sau deloc. Vlad ăsta chiar face minuni, însă mie tot nu-mi pică cu tronc, așa cum i-a picat ei. Se desprinde din îmbrățișare, afișând un zâmbet abia schițat, dar îmi pare – și sper să mă înșel – că e unul de compătimire cu o vagă, foarte vagă urmă de „mersi de intervenție". Cât am stat noi îmbrățișate își făcuseră apariția toți. Vlad, Liviu, Rocsana, Marina, Erika și Adrian ne privesc înțepeniți. Parcă ar fi venit apocalipsa. Urăsc să atrag atenția spre mine, mai ales în momente de-astea înduioșătoare.

— Vine bunică-ta, zice Liviu nemulțumit, uitându-se pe fereastră. Când ne cărăm de aici?

Dacă mai era o fărâmă care să contrazică părerea mea despre nemulțumirea lui, s-a dus undeva, în spațiu. Întrebarea lui cere un răspuns de genul „Acum", ceea ce e prea puțin realizabil.

— De vreme ce am rezolvat, începe Rocsana, strângându-l de mână, nu văd ce ne-ar putea împiedica să plecăm, spune, liniștindu-l pe Liviu.

— Îmi pare rău să-ți distrug iluzia, Liviu, dar noi avem un proiect la care trebuie să lucrăm, vă amintiți?

— Noi am lucrat la partea noastră, în echipă, iar rezultatul este unul de succes. Eu propun să le permitem lui Vlad și Anei să-și demonstreze participarea, lucrând cu determinare și perseverență, singuri.

Toate capetele sunt întoarse spre Adrian. Și toți, mai puțin Ana și Vlad, rezonează cu el într-un mare fel. Dibui din prima planul lui. Ne luăm revanșa pentru harababura asta și, în același timp, le oferim răgaz doar pentru ei. Ana zăbovește un minut, cât să proceseze propunerea, dar este de acord. Mă așteptam ca Vlad să protesteze, însă în preajma ei este un animal docil.

— Perfect!

— Perfect pentru voi, zice Rocsana dând glas gândurilor lui Liviu, dar pentru noi nu sună așa bine. Noi ce facem cu bunica ta? Nu e ușor de aburit, în orice moment ne-ar putea scăpa un amănunt care scoate la iveală tot planul. Dacă ne retragem în camerele noastre, va intra la bănuieli. dacă plecăm, la fel.

— Mă ocup eu de ea, o asigură Ana, însă nici ea

nu pare extrem de sigură pe talentul ei manipulator.

— Ana, încearcă să creezi o minciună bazată pe ceva real, o sfătuiesc eu. Fă ca minciuna aia să fie credibilă, dacă tot o minți! Și lasă deoparte relațiile de familie. Presimt că până la plecarea noastră o să aud că Liviu mi-e tată, spun și, atât eu, cât și Liviu, ne declarăm nemulțumiți de această presupusă înrudire.

— O meritați cu vârf și-ndesat. Asta credeam ieri, se corectează ea. Nu sunt nevoită să o mint. Ea trebuie să plece la vecina de peste drum, pentru destule ore cât să fiți lăsați în pace. Apoi voi spune că am terminat proiectul parțial și puteți pleca.

— Pleacă la vecina... ca să ce? vrea Liviu să știe.

— Să mulgă vaca, mulțumit? Ce îți pasă de motiv, atâta timp cât pleacă?

— În cazul ăsta, mâine plecăm, dacă toată lumea e de acord. Stăm azi ca să nu bată la ochi, dar n-aș vrea să fiu prin preajmă în cazul în care se prinde de minciună.

— Ce de dramă!

Erika, plictisită, obosită sau doar enervată de „problemele noastre“ părăsește încăperea cu bolul în brațe.

— Tu să nu comentezi în problemele adulților, unde tu, țipă Ana, nu ai ce căuta! termină, însă Erika e deja departe.

— Cine-ar fi crezut că Ana va reacționa bine la toată încurcătura aceasta? se miră Adrian.

Disputa cu Rocsana l-a traumatizat nu glumă, acum știe cum primește Ana veștile proaste. Un bun

pont ar fi să știm noi ce veste poate fi considerată de Ana una proastă, am evita multe încurcături.

— Păi, se mai întâmplă și minuni!

*

Scotocesc prin bagaj și, după lupte seculare, găsesc prosopul mototolit, nu împăturit, într-un colț al bagajului.

— Du-te să faci un duș, îi zic, aruncându-i prosopul, și nu, nu bat niciun apropo. Tu faci duș dimineața și seara, în fiecare zi, și treaba cu bunica Anei n-o să te împiedice.

— Ai procedat bine venind aici. Rezultatul e OK, deși drumul a fost cam șubred.

— Bine, bine, ia prosopul și du-te, că m-am prins!

— Mă duc, mă duc.

— Ultima ușă de pe hol, ușa colorată în albastru.

El zboară pe ușă, iar eu mă trântesc pe pat. O să scap de drama aceasta, vorba Erikăi.

Telefonul lui Adrian, aruncat pe pat, puțin mai departe de mine, sună, și nu mă clintesc să văd cine e apelantul. Nu prima dată. Nici a doua oară. Nici a treia oară. Dar a patra oară, deja mă calcă pe nervi și mă rostogolesc în pat, apucându-l, vrând să văd cine naiba e așa insistent.

Lucia. Numele apelantului e Lucia. Păi, dragă Lucia, nu am cu ce să te ajut, vei aștepta să se întoarcă

Adrian de la baie, că eu nu intru peste el, pentru tine, vreo maimuțică disperată – altfel nu-mi explic insistența aceasta nebună. Primește un mesaj, dar nu-l citesc, nu e treaba mea, însă pe fata asta ar trebui s-o învețe cineva că, uneori, un om nu vrea sau nu poate răspunde la telefon.

Ușa se deschide și, instinctiv, mă ridic în capul oaselor, ca să mă întâmpine o priveliște de pomină: Adrian înfășurat într-un prosop. Mă încrunt.

— Sunt îmbrăcat, se apără el!

— Vai de capul și zilele tale dacă te prinde bunica Anei. Pune naiba ceva pe tine! Pantaloni, tricou, nu prosoape, că nu suntem în Grecia, și tu nu ești vreun zeu să te venereze toată casa! Te-a sunat cineva și am impresia că e urgent. Lucia.

Înșfacă telefonul de lângă mine și începe să butoneze fulgerător, ca și cum i-ar fi dat Marina lecții.

— Ți-am zis să te îmbraci odată! îl boscorodesc.

Nu mă bagă în seamă, butonarea telefonului îl atrage complet. La dracu'! Cât timp a petrecut cu Marina de se comportă așa, de s-a lipit în halul ăsta de telefon? Nu e încântat de ceea ce citește sau scrie, la el schimbările de comportament, trecerile de la un sentiment la altul sunt mai mult decât evidente.

— Te deranjează să vii acasă cu Liviu? bolborosește tulburat, și trage tricoul pe el.

Mă întorc până se îmbracă. Îi dau răgaz câteva secunde pentru a fi sigură că auzul nu îmi joacă feste și,

când spune că a terminat, mă dau jos din pat, privindu-l consternată sau cu expresia de „inteligența și-a luat concediu permanent“ sau amândouă, nu mai contează acum definirea expresiei.

— Îmi dai de ales?

Replica la întrebarea mea vine greu. Întâi oftează, și, cu ochii în pământ, îmi zice cel mai categoric și lipsit de esență cuvânt:

— Nu.

— Bine, e în regulă, mă întorc cu ei.

Nu-i cer explicații, deși e dificil să mă abțin, consum mult efort în procesul de refulare a dorinței de a mi se da explicații.

Pe nepregătite, așa mă ia următoarea lui mișcare, când eu dau să mă întorc la patul meu. Îmi prinde încheietura cu delicatețe, răsucindu-mă și plantându-mi pe frunte un pupic.

Eu nu sunt genul care să fie ușor impresionată de un băiat, dar chestia e că el nici nu se străduiește să mă impresioneze.

El e el, încurcat.

Și eu sunt tot eu, complicată și cu multe goluri.

*

Le-am spus celorlalți că a intervenit o problemă cu un membru al familiei lui și m-am făcut că plouă. Am mințit. Nu era prima dată.

Capitolul 15

Acasă, Adrian nu mi-a povestit nimic.

El nu vorbește despre familia, prietenii sau trecutul lui. Mi-am dat seama de asta, dar am așteptat să aducă în discuție detalii normale. Mama lui a fost prietenă cu a mea.

Este clar că nu are încredere să-mi dezvăluie momente din trecutul lui, și e deranjant. El știe multe despre mine – am eu o vagă impresie că și maică-mea i-a spus în mare amănunte, ălea pe care le avea în minte. Însă eu știu despre el doar ceea ce văd și ce deduc din cuvintele lui. Și nu e de ajuns.

Nu l-am chestionat, dimpotrivă, m-am prefăcut nepăsătoare.

Lucia se poate să fie prietena lui și ar fi fost penibil să-l iau la întrebări. Mi-a spus că iubește. Poate că Lucia e norocoasa.

De o jumătate de oră vorbim despre muzică și îl tot stresez în legătură cu artistul lui preferat.

— Haide, arată-mi!

— Nu cred că...

— Tu vorbești serios? În loc să profiți de dispoziția mea bună, de faptul că vreau să ne înțelegem suficient de mult, încât să nu pleci de aici traumatizat, tu dai doi pași înapoi? Cât de naspa pot fi melodiile pe care le asculți?

— Nu e asta. Pur și simplu, nu știu dacă le vei

înțelege. Și nu plec, ți-am mai spus!

— Mno, frumos mod de a mă face idioată. Frumos, subtil, n-am ce zice.

Își dă seama că formularea nu a fost una prea drăguță, mai ales că grimasa mea nu trece neobservată. Îl văd puțin pierdut, dar tocmai asta mă intrigă. Nu e ca și cum i-aș fi cerut să se dezbrace (deși cred că asta ar fi acceptat mult mai ușor).

— Eu nu...

— Harap-Alb, dă-i drumul înainte să-mi sară țandăra și să te pocnesc. Știi că sunt capabilă de asta!

Încuviințează cu greu și nu scap urma de șovăială de pe chipul său. Imediat cum aud primele acorduri ale melodiei mi se zbârlește pielea, tocmai pentru că nu-mi este deloc străină. E una dintre melodiile care te obsedează și le asculți încontinuu pentru multă vreme. Adrian nu se întoarce spre mine cât timp se succed versurile cântecului, stă cu umerii aplecați și privirea fixată în ecran. Eu mă rezum la a asculta în liniște, întrucât este unul dintre acele momente rare când realizez că Adrian nu e așa fericit cum vrea să pară. Rămân tăcută după ce se sfârșește melodia. Pe de o parte, nu doresc să merg mai departe și să-l recuperez din orice lume ar fi acum, dar pe de altă parte, e singura mea șansă să-l descos, să aflu și eu ceva cu adevărat important despre el.

— Vescan întotdeauna știe ce spune. Cum ai putut să crezi că nu apreciez asta, Harap-Alb?

Îmi întind brațul pentru a ajunge la cana de cafea,

și i-o înmânez lui Adrian care este cât p-aici să o verse pe covor. Cu o strâmbătură în semn de scuze, el se așază complet cu fața spre mine, imitându-mi poziția.

— Da, ai dreptate. Așadar asculți și genul ăsta de muzică.

— Nu, Harap-Alb, eu ascult numai Verdi și Mozart, îi spun, astfel încât îl smulg un zâmbet timid, necaracteristic lui. Îmi dăduseși impresia că știi totul despre mine; se pare că nu știi atât de multe precum pretinzi.

— Nu e niciodată prea târziu.

— Câteodată este prea târziu, dar nu despre asta vorbeam. De ce-ți place melodia? Te regăsești în versuri cumva?

Nu mă așteptam la un răspuns prompt, ci la o replică năstrușnică pentru a devia de la subiect. În schimb, el tace, privindu-și cana de cafea parcă sperând că acolo va descoperi misterele Universului. Când șoptește un răspuns afirmativ, primesc o confirmare. Deci Adrian chiar are o doză de falsitate, altfel cum poți ascunde atât de multe tristețe sub un nor de fericire? Da, se poate spune că este o mască protectoare, că acest obicei de a nu îți expune veritabilele trăiri în fața altora este modalitatea perfecta de a nu fi rănit. Eu o numesc ipocrizie, falsitate, singura soluție de a nu te scufunda în dezamăgiri. Eu îmi dau seama perfect, eu pot vorbi mult despre subiect, doar asta fac de când îmi amintesc: mă ascund de toți în speranța că, dincolo de nimicnicia din care sunt construită, să nu mai existe ceva sufocant.

Melodia începe din nou. Mă uit la Adrian, cum stă așa, pierdut. Nu respiră culori, ci pustietăți. Mă doare atunci când îi văd chipul abătut. Nu știu de ce simt durerea lui. Nu știu cum își ascunde durerea constant. De fapt, știu. Exersând, se poate.

— Dezvoltă! Să înțeleg că ai suferit vreo dezamăgire? Haida, spune-mi, că oricum sunt o străină pentru tine! Nu am cum să folosesc ce-mi povestești, pe bune.

— O străină?

Afișează un zâmbet pe jumătate reținut, înălțându-și sprâncenele de parcă mi-ar cere socoteală pentru ce am spus.

— Da, o străină. După ce o să pleci, nici n-o să-ți mai amintești cum mă cheamă, afirm relaxată, întrucât nu am nicio îndoială că va fi altfel. Din păcate.

— Ești tare sigură de treaba asta.

— Da, sunt. Și nu ocoli subiectul principal, te rog!

Mă privește intens, îngustându-și ochii și îmi dau seama că, în spatele acestei concentrări asupra mea, Adrian încearcă să își pună în ordine gândurile. Îi răspund în același fel, cu toate că, pentru o clipă, mi-aș dori să nu fiu sigură de ceea ce cred, să-i spun că aștept să-mi demonstreze contrariul. Mi-ar plăcea să rămânem... cunoștințe, amici, prieteni? Habar nu am ce, însă trebuie să recunosc că este o persoană pe care aș vrea să o am aproape.

— Nu te lași păgubașă, ă?

— Niciodată, răspund, zâmbind cu gura până la urechi. Zic să-i dai bătaie, altfel ne așteaptă o noapte lungă.

— O noapte lungă! se bucură el, frecându-și palmele una de cealaltă.

— Bă, scoate-ți prostiile din cap, pune măscăriciul din tine pe pauză și răspunde-mi odată la întrebare!

— Uoff, bine, fie! Normal că am fost dezamăgit, nu este toată lumea? Este un lucru firesc, iar eu... eram foarte timid, copil fiind – râde, văzându-mi expresia neîncrezătoare. Da, e greu de crezut, dar eram așa timid, încât, dacă voia cineva să mă pupe pe obraz, întorceam repede capul.

— Tu, timid? Și cum Dumnezeu ai trecut de la timiditate la... în fine, actualul Adrian vorbăreț, enervant, gălăgios...

— Schimbarea de sânge, îmi taie el vorba, rânjind ca un idiot.

Îmi trebuie un moment, două...

— Mare bou ești!

Remarca mea nu-l afectează prea tare. Singura reacție imediată constă în zâmbetul lui larg și afurisit.

— Ai vrut adevărul, ridică el din umeri, pozând în nevinovat.

— Aaa, nu că n-aș aprecia excesul tău de sinceritate, doar că prefer să nu aflu detalii, acele detalii, accentuez eu, asigurându-mă că pricepe la ce mă refer, din viața altora.

— Și eu care eram dispus să-mi pun sufletul pe tavă, oftează Adrian prefăcându-se dezamăgit.

— Atunci să revenim la dezamăgiri.

— Uoff, Doamne! Nu-s multe de zis, toată lumea suferă, dar trecem peste. Eram ușor de rănit. Sincer, nu cred că este momentul potrivit să afli.

— Bine, încuviințez datorită faptului că simt durerea din trecutul lui, o durere pe care nu am dreptul s-o descopăr. Un singur lucru vreau să mai știu. Am nevoie de confirmarea sau dezaprobarea ta, nimic mai mult. Nu-i așa că tu l-ai construit pe acest Adrian vesel, pozitiv, fără griji și că în spatele acestuia e altcineva? Nu vreau să spun prostii, dar pozitivismul tău constant este... câteodată neconvingător. Nu văd cum cineva poate fi așa vesel mereu.

Sunt într-o poziție oarecum incomodă, indiferent de felul meu zeflemitor afișat uneori. În clipa în care ești conștient că este posibil să spargi un zid, ai teama că s-ar putea să distrugi orice prin acțiunea ta. Adrian zâmbește slab, însă mă privește admirativ. Pe mine mă uluiește acest fapt. Mereu tinde să vadă ceva bun în mine, așa fără niciun motiv.

— Parțial. Acest Adrian este produsul multor momente, multor întâmplări și multor oameni. Dar, mai presus de toate, este produsul judecății mele. Construiesc omul care ar fi trebuit să fiu, omul care nu trebuia să uite cine este și să se lase manipulat de alții. Sunt departe de a fi perfect, însă nu trăiesc pentru ceea ce am

fost, ci pentru ceea ce voi fi. De altfel, eu sunt cu adevărat fericit; nu pe deplin, dar fericirea mea este reală. Într-adevăr, prefer să nu le arăt oamenilor fracturile mele; n-am de gând să împovărez pe nimeni.

— Persoanele care te merită nu o să considere frământările tale o povară, dimpotrivă. Eu sunt negativista de serviciu, dar sunt sigură că, undeva, cineva așteaptă să te asculte, chiar dacă nici persoana respectivă nu știe încă. Cum ziceam, veselia ta nu-mi inspiră încredere. Pare reală, dar nu...

— Înțeleg ce vrei să afirmi. Da, în general, oamenii nu râd așa des ca mine.

— Cred că o să alungi mulți oameni din viața ta, de continui să procedezi în felul acesta. Unii oameni o să vadă comportamentul tău, nevoia de a te ascunde precum o dovadă de falsitate și niciodată nu o să aibă încredere în tine. Iar tu nu pari genul de persoană căreia să-i placă izolarea.

— Uite cine vorbește...

— Diferența dintre noi doi, Harap-Alb, este că eu nu vreau să am pe nimeni lângă mine.

— Pentru că nu ai încredere în oameni sau în tine. Tinzi mereu să-i judeci, să găsești defecte unde nu sunt, și nu e bine. Vrei ca alții să fie răi pentru a fabrica o scuză. O scuză ce motivează neîncrederea ta, fuga de oameni.

— Logic. Toată lumea are niște principii după care se ghidează în viață.

— Dar nu cumva, tu transformi acele principii în prejudecăți? Eu cred că aici e capcana. Când spui: „Eu nu fac cutare lucru!“ și vezi pe cineva înfăptuind asta, nu îl judeci? Nu mă înțelege greșit, eu nu spun să nu crezi în ceva, să nu ai convingeri, încerc să îți explic că este extrem de simplu să judeci un om, cu scuza că tu ai principii.

— Harap Alb, exagerezi. Nu e OK să treci prin viață în dorul lelii, să te dai după cum bate vântul, altfel devii ușor manipulabil.

— Corect, nu te contrazic, în cazul în care realizezi că principiile tale nu sunt aserțiuni. E crezul tău, însă asta nu înseamnă că aceia care nu gândesc la fel, greșesc. Noi îi judecăm pe alții prin prisma unor concepții însușite, nu create de propria persoană. Concepțiile astea au existat din cele mai vechi timpuri, dinaintea noastră; noi le-am găsit în povești și le privim ca atare, dar sunt diverse situații și oameni. Interpretăm totul într-o manieră subiectivă.

Încă o dată, mă surprind sorbindu-i cuvintele. Felul în care își exprimă gândurile este melodios, te acaparează și te face să-ți adresezi mii de întrebări. Stau și mă minunez. De unde vine bunătatea asta? Înțelegerea?

— Tu, prin bunătate, poate înțelegi să dai un ban cerșetorilor. Alții consideră că îi motivează să muncească, dacă nu le oferă nimic. Este vorba de percepția fiecăruia. Ideea este că, atunci când renunți la a-i judeca

pe alții, într-un fel, renunți la a te judeca pe tine. Nu mai ești pusă în raport cu alții; ești tu, cu bune și rele.

Mă holbez la el, fascinată. Mă, nu știu cât de real este el, Adrian, însă ceea ce văd este de admirat.

— Probabil că ești tu un om bun, Harap Alb. Eu nu, recunosc, ridicând din umeri, mimând o falsă nepăsare.

— Sunt departe de a fi un om bun, Sorina. Am făcut multe prostii și mi le asum. Nu vreau să învinovățesc pe nimeni, să trag pe cineva la răspundere. Învăț să apreciez ceea ce am, ceea ce n-am. Aș avea multe motive să nu am încredere în oameni, dar eu am. Cred în oameni! Cred în tine, dar ești prea fraieră să vezi.

— Problemele astea cu ochii sunt molipsitoare, din cauza asta îmi joacă vederea feste.

Mi-am dat seama că Adrian ascunde multe și mă intrigă, dar nu am puterea să-l întreb. E deplasat.

Nu sunt sigură că vreau să știu...

— Oamenii nu sunt niște felinare stinse, Sorina, te asigur.

*

M-a mințit. A spus că va rămâne mereu lângă mine. A plecat pentru totdeauna și m-a lăsat aici, singură. Simt mirosul de fum, am gura uscată și tot ce vreau este să merg cu el.

Capitolul 16

În ultima săptămână, l-am văzut pe Adrian de trei ori și, atunci când s-a întâmplat nu am reușit să schimb trei vorbe. Era mereu pe fugă. A încercat să-și facă cât mai puțin simțită prezența când a ajuns acasă cu o vânătaie urâtă la ochiul stâng, pete negricioase ce se întindeau de la nodurile degetelor până undeva sus, dincolo de jacheta lui, și cu o atitudine de om supărat, nepăsător și rănit. Între aceste fețe nu l-am regăsit pe Adrian, cel vesel, deloc. Schimbarea a produs o dereglare în obișnuința de a-l vedea râzând și a fost straniu. Nu l-am întrebat ce a pățit, sigur nu mi-ar fi spus nimic. M-am concentrat asupra repetatului, pentru că aveam ultima teză la istorie.

În ciuda unei ușor trasate triste ți, cauzată atât de cealaltă față a lui Adrian, cât și de această zi nefastă, mă branșez și pregătesc un tort în miniatură, negarantând însă pentru gust. Nu-mi arde să gătesc nimic. Fiecare zi de douăzeci și cinci mai, din fiecare an, o petrec dorindu-mi să nu existe. Nu-mi place această zi. Are o goliciune sumbră care se extinde la maximum, cuprinzându-mi fărâma de calm pentru ca, mai apoi, s-o tăvălească în praful uitării. Nu-mi amintesc sau nu-mi explic de ce nu-mi place ziua aceasta, dar eu nu-mi amintesc multe amănunte din viața asta, ceea ce denotă o problemă gravă la etaj. Uneori, renunț la gândul de a încerca să aduc în lumină motivele pentru care nu mă

potrivesc niciunde, pentru că se dovedește mereu a fi imposibil.

De asemenea, au trecut două săptămâni de când nu am mai primit nicio veste de la ai mei. Încep să mă obișnuiesc. Mintea îmi e limpede, sufletul îmi e limpede, dar sunt limpezi în sensuri diferite. Limpezimile sunt de-o contrarietate inexplicabilă, nu se potrivesc amândouă în trupul meu și lupta dintre ele nu mă ajută cu absolut nimic. Aparent, totul e bine la mine, sunt o persoană normală. Realitatea e cu totul alta și o cunosc doar eu. Mă asemăn cu spiritul morții de care toată lumea fuge și de care nu pot scăpa, care e absolut necesar, dar complet detașat de oameni. Mă simt ca un lucru esențial pe care nimeni nu îl înțelege. Și cum ar putea, când eu însămi sunt o cutie închisă, cum ar putea, când eu nu cunosc ce e în mine?

După ce pun tortul în frigider, mă duc în sufragerie unde mi-am lăsat cartea. Semnul de carte arămiu, cu un colț îndoit captează perfect senzația de toamnă timpurie pe care mi-o insuflă vremea de afară. Îmbrățișată de moliciunea canapelei, deschid cartea și las timpul să curgă, în timp ce mă izolez de lume. Sunt sigură că aș fi reușit să mă adun puțin dacă nu mi-ar fi atras atenția două siluete ivindu-se dincolo de fereastră. Una, foarte bine cunoscută, Adrian, alta, complet neidentificabilă. Două persoane, Adrian și o domnișoară al cărei păr negru, pictat la vârfuri cu un blond auriu, stau foarte aproape unul de celălalt, înconjurați de o seriozitate

vizibilă. Nu le văd chipurile și nu-mi dau seama ce se întâmplă între cei doi, însă tensiunea zburdă prin aer și se simte de aici. El e complet încordat, însă nu emană duritate, poziția corpului său vorbind mai mult despre oboseala de a încerca, despre deznădejde.

Cartea îmi alunecă din mâini. Acum aș vrea ca fereastra să nu existe deloc, să nu fie ceva între mine și cei doi. Nu durează mult până ce fata îl prinde pe Adrian de braț, distrugând aceea barieră plutitoare și îl conduce pe strada principală. Îi urmăresc cu privirea doar ca să văd cum, la un moment dat, se pierd în peisaj.

Am muncit degeaba. Probabil azi își va petrece ziua cu cei apropiați lui.

Nu mă deranjează că sunt singură, mă deranjează faptul că îmi imaginam că nu voi fi singură.

Pentru a scăpa de aglomerarea sufocantă din casă, decid că „afară" îmi convine mai mult.

Ca de obicei, parcurg același drum, vrând să urc pe bloc. La urma urmei, mereu urc aici pe data de douăzeci și cinci mai. Inspir aerul de plumb, parte a unui cer tăios de rece.

Nu sunt multe persoane pe drum, frigul dă bătăi de cap multora și preferă să stea acasă sau la o cafenea, mașinile însă nu se opresc din a încărca mediul nici când e cald, nici când e frig. Nu mă plâng, fără alte prezențe pot lucra la acțiunea de interiorizare a liniștii.

Picioarele mi se mișcă lent, parcă trase de-o ghiulea, fiecare pas înfigându-se bine de tot în soliditatea

cimentului. Inspir o dată, închizând ochii, aceste acțiuni completându-se reciproc și, când îi deschid, peisajul este unul distorsionat.

Miroase a mort; nu a descompunere, nimic nu aduce cu procesul de putrefacție, ci e atmosfera care abundă în mireasma morții. Pare că, dacă mă concentrez pe mireasma pregnantă, sunt capabilă să o transform în ceva palpabil, fiindcă în aer trăiește moartea și bătăile ei sună din ce în ce mai tare. Un sunet puternic, un fel de vuiet ce seamănă cu strigarea mării în zi de furtună, o culoare gri, anostă, disprețuitoare, conturează un fior sever. Puțin câte puțin, deslușesc siluete vagi compuse din țipete de disperare. Totul prinde formă din ce în ce mai repede, culorile fug, apoi dau buzna în scenă, eliminând parțial griul. O mașină zdrobită în gardul de ciment ce desparte o casă de șirul blocurilor, o tânără îmbrăcată într-o rochie albă, dar cu pieptul plin de o substanță roșie-arămie și cu un chip înlănțuit de durere. Lacrimile negre curg pe obrajii fetei. Tânăra este aplecată peste un trup neînsuflețit al unui băiat cu privirea ațintită spre cer. Un puhoi de oameni impacientați care comentează întruna și se îmbulzesc să vadă ceva. Zăresc două perechi de picioare dincolo de oameni, niște pantofi bleu. Un băiețel și o fetiță. Amândoi apropiați, întinși pe jos. Din strigătele tinerei și ale oamenilor nu se înțelege nimic și vreau să înaintez spre ei, însă nu mă mișc. Sunt pironită ca un stâlp. Mâinile tinerei mirese tremură, în timp ce zguduie trupul băiatului; degetele se înfig în cămașa pătată, sfâșiind-o pe alocuri. Aducându-și chipul

aproape de iubitul ei mort, privirea i se îmblânzește, e rugătoare și timidă, plină de dragoste, dar poziția corpului denotă furia unei fiare ce și-a pierdut o parte din familie. O mireasă. E o mireasă cu un mire mort. Respirația mi se îngreunează, gura umplându-mi-se de amăreală și mă cutremur. Strigătele fetei – nu pot să adun literele și să aflu ce zice, e ca și cum aleargă una după alta – îmi săgetează mintea, iar urechile încep să îmi țiuie mult prea tare. Nu suport durerea și vreau să-mi mut privirea de la scenă, dar îmi e absolut imposibil, așa că mă pun pe vine și-mi prind capul în mâini, strângându-l cu putere. Cele două trupușoare sunt trase cu brutalitate de un bărbat într-un colț, exact lângă mașina făcută praf; prinzându-i de picioruțe îi târăște, o claie de păr amestecat, castaniu și negru, măturând cimentul ud.

Închid ochii și mă doare. Mă doare și țip, la rândul meu, în mine. Țip, distrugând durerea, însă când deschid ochii văd același lucru numai că îl văd dintr-o altă perspectivă. Sunt pe acoperiș și nu știu cum naiba am ajuns aici.

Trupul mirelui nu mai este jos, dar mireasa stă lipsită de vlagă, uitându-se la cer cu o inexpresivitate de gheață. Dincolo, trupurile copiilor zac într-o baltă de sânge și... mâinile lor sunt împreunate; amândoi sunt îmbrăcați în negru, ca și cum ar fi venit la propria lor înmormântare. Ochii mi se plimbă de la albul impur al fetei la negrul pur al copiilor. Și mă ustură, mă înțeapă până la sângerare și închid iar ochii, sperând că voi calma vuietul ce răcnește în

tot corpul meu. Și ploaia curge peste tot, însă nu spală nici sângele, nici privelișteа, nici durerea, nici teama.

Și mai e cineva lângă mine, dar nu reușesc să văd.

Și, într-o secundă, deschid ochii cu teamă, doar ca să mă lovesc de alt peisaj: un drum pustiu și mașini gonind pe stradă.

Nu din nou. M-am săturat de imaginile astea.

*

Privesc aburul ce se ridică din paharul de cafea cu o atenție sporită, ca și cum aburul ar fi cheia către răspunsurile pe care le tot caut. Așezată pe-un petic de lemn, atentă la abur și totodată absentă, alung întrebările în aceeași măsură în care le atrag spre mine ca un magnet. Imaginea faldurilor murdare de nămol și sânge joacă prin mintea mea.

— La mulți ani! îi urez lui Adrian când îi aud pașii.

— De unde ai știut că sunt eu?

— Alții nu știu că aici vin.

Dacă ai auzi că am văzut o mireasă, un mire și doi copii morți, ai fugi mâncând pământul.

— Ar trebui să pleci, îi zic fără să slăbesc aburul din privire. Nu am chef de vorbă.

— De ce vii mereu aici?

Ignoră afirmația care sunase, într-adevăr, ca o poruncă.

Da, chiar ar trebui să plece.

— De ce te simți legată de locul ăsta?

E pace aici. E tulburător de liniște; o liniște neprofanată de vreo entitate. Vin pentru că am impresia că toate răspunsurile de care am nevoie și pe care le caut sunt fix aici. Problema este că, de fiecare dată când prind un colțișor dintr-un răspuns, vălul se îngroașă și nu mai văd nimic. În final totul se rezumă la „nimic", la „doar" și la „poate".

— Uneori nu înțeleg nimic din tine, se pronunță Adrian cu o voce serenă, plină de calm.

— Suntem doi, vine replica mea. Nici eu nu înțeleg nimic din mine, pronunț absentă, dar cu cea mai mare sinceritate.

— Mulțumesc! Nu dau prea mare importanță zilei de naștere.

Cu plăcere, Adrian, îți pregătisem și un tort, însă ai fost prea ocupat ca să vii acasă și să sesizezi.

Îl aud oftând. Scuze dacă nu am chef de conversație și de drăgălășenii; faptul că e foarte probabil să fiu nebună de legat nu-mi aduce deloc o stare de încântare.

— Hei! spune și se lasă pe vine, punându-și mâna peste umărul meu.

Mă smucesc foarte puțin, e o mișcare înceată, dar el o observă și, totuși, nu-și ia mâna. Acum, parcă e mai grea. Dacă a avut ceva de zis, s-a abținut. Tăcerea asta nu-i stă în fire, în alte circumstanțe ar fi scos pe gură o combinație între idei filozofale și tâmpenii băiețești.

— Plănuiam să merg la Tuși, iar tu, drama girl,

mergi cu mine, articulează Adrian autoritar, și mă prinde cu ambele mâini de brațe, făcându-mă să ajung față în față cu el.

Prima dată nu reacționează în niciun fel, însă durează mai puțin de o secundă ca al lui chip să se prefacă în mirare disperată, și nu pricep motivul.

— Ai plâns!

Tonalitatea vocii i-a devenit ursuză, certăreață. Da, au curs câteva lacrimi, dar au fost aproape involuntare. A fost o acțiune stranie în care, parcă, nici nu le simțeam cum îmi atingeau obrajii.

— Nu am plâns, mă apăr convingătoare, am... vremea e de vină. Din cauza umidității m-au usturat ochii și asta e tot.

Modul în care își oprește ochii pe fața mea mă doare, deoarece e clar că nu mă crede și expresia lui strigă la mine că nu se aștepta să îl mint, nu se aștepta să mă gândesc că îi pot ascunde realitatea. Nu insistă; în loc de asta, palmele îi cad lent, în jos, pe brațele mele și tace. E rândul meu să îi privesc nodurile vinetii care și-au pierdut culoarea frumoasă și rândul lui să fie stânjenit când își dă seamă că mă uit exact la mâinile lui, la cum sunt rănite, și el știe că mă întreb de unde a căpătat rănile.

— Bine, zice, apoi se ridică, ajutându-mă și pe mine, și e mai mult decât evident faptul că ascunde dezamăgirea.

Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor, nu pe

de-a întregul, ci cât să-i acopere petele negre.

— Să mergem la Tuși, suntem așteptați.

Se răsucește pe călcâie, îndreptându-se către ieșire.

— Eu nu merg.

Atât i-a trebuit lui Adrian ca să se oprească din mers și să revină la mine – eu nu m-am clintit absolut deloc. Acum se citește pe chipul lui neîncrederea și îngrijorarea mai mult ca niciodată

— Știu că nu ești în apele tale. Știu că nu vrei să-mi spui nimic. Știu că ești cel puțin supărată pe mine.

A folosit pauze remarcabil de lungi între propoziții, pauze complet inegale în care, însă, tonalitatea și-a păstrat calmul și o urmă de regret. Vorbește fără să mă privească în ochi, iar asta îmi face mie viața mai ușoară, pentru că pot să îl privesc necuprinsă de teama că e dezamăgit de mine. Adevărul e că, dacă stăm să analizăm momente din trecut, multe persoane ar fi dezamăgite de mine. Inclusiv părinții mei.

— Știu, Sorina. Știu mai multe și simt mai multe decât ai putea crede vreodată.

Inspiră pe nas, pieptul i se ridică și apoi oftează.

— Dar, crede-mă, e mai dureros să știi decât să nu știi anumite lucruri. Și e mai ușor să lași totul așa cum e, este mai ușor să nu schimbi nimic.

Abia în clipa aceasta mă țintuiește cu o privire îndurerată și, totodată, resemnată.

Asta înseamnă să arunc la gunoi anii în care m-am străduit să-mi răspund la întrebări.

— Nu e corect, articulez aerat, susținându-i privirea.

— Uneori e necesar să alegi ce e ușor, nu ce este corect, altfel îți sapi singur groapa.

— Tu așa ai procedat?

Habar nu am dacă întrebarea merită pusă și dacă el a fost obligat de circumstanțe să aleagă între aceste două opțiuni, însă e o întrebare care se voia a fi transpusă în planul cuvintelor, era o întrebare pe care nu eu am ales să o pun, ci ea a ales să fie spusă de mine.

— Nu, îmi răspunde sincer. Aici e buba. Eu m-am încăpățânat și am suferit. Mult.

Chipul i s-a descompus de durere. Am înțeles că Adrian nu e numai zâmbet și veselie. E un om care luptă să fie zâmbitor, fericit și optimist. E un om cu un trecut tenebros, cu greșeli, cu tristețe. E un om care suferă și luptă cu suferința, întrucât niciun om care nu a suferit nu era în stare să îmi demonstreze prin câteva cuvinte cum e să simți că mori. E prea puternic ca să se lase doborât și eu nu am vrut să văd asta. Cred că preferam să văd un om vesel, nu mă atrăgea ideea de a vedea o altă persoană măcinată de interiorul care, uneori, pare a fi o altă persoană, un alter ego.

Amândoi suntem sfâșiați de ceva. Numai că el luptă și eu mă plâng. El râde și eu nu. El se străduiește să mulțumească pe toată lumea, eu fac exact contrariul.

El are ceva ce eu nu am: el se are pe sine, eu nu mă găsesc. El e puternic, și eu sunt slabă...

— Ce faci când simți că groapa ți-a fost săpată dinainte să te naști?

Zâmbește trist, ca pentru sine, ridicând un singur colț al gurii.

— O astupi cu maldărul de pământ pe care îl strângi din prea multe întrebări.

— Și dacă nu reușesc singură?

— Nimeni nu a menționat că ești singură. Mă ai pe mine.

— Acum, i-o întorc eu, amintindu-i că stă cu mine pe o perioadă determinată.

— Mereu, pronunță Adrian răspicat cu o voce în care se citește totul, numai duritatea nu.

Asta cu „mereu“ nu o înțeleg, dar nu mă cred în stare să mai continui discuția, mă secătuiește de puteri.

*

Mă gândesc să caut un curs de schimbare a personalității. Ori caut pe cineva care e dispus să facă schimb cu mine. Opțiunea a doua e mai greu de îndeplinit. Tre' să fii nebun să vrei să te transformi în mine. Nu exclud posibilitatea să găsesc un fraier care să accepte ușor. Poate o fraieră pe care s-o ademenesc cu Adrian. Cine ar fi atât de prost, încât să piardă șansa de a rămâne singur, fără părinți? Și, dacă nu găsesc o

fraieră, fraieresc pe cineva.

Cumva, m-am lăsat târâtă la Tuși. Bine, recunosc că nu am opus vreo rezistență dumnezeiască, dar sună bine faza. Oricum, e la modă să zici că ai fost silit să faci o chestie, lumea folosește scuza asta des. Tot nu am chef să stau la taclale și nu-mi doream să vin; ultimul lucru pe care îl voiam era să-i molipsesc pe alții cu dispoziția mea tâmpită.

Dar i-am și promis unui copil că mă voi reîntoarce și nu mi-aș fi dorit să-l dezamăgesc. Nu și pe el.

Sunt în plus în cameră. Copii râd, Tuși pregătește ceva la cuptor, un miros dulceag de scorțișoară a poposit pe la nasul meu mai devreme, Adrian e practic jughinit precum un câine de cei mici, iar eu sunt, de data asta, Grinch; tolănită pe canapea, într-o poziție ce denotă nesimțire, plictiseală și lipsa de interes, cu telefonul în mână, butonând litere la întâmplare, ștergându-le și repetând acțiunea într-o veselie. Piticul dormea când am sosit, și nu sunt atât de sadică, încât să trezesc copii mici din somn. Sper totuși să se trezească până plecăm; faptul că m-am ținut de promisiune e cel mai frumos lucru pe care puteam să îl fac.

Mă pomenesc cu Adrian blocând lumina beculuI. S-a aplecat peste capul canapelei, având fața la același nivel cu a mea, la o distanță mult prea mică pentru a mai putea respira. Nu mai am aer. Cu buzele în dreptul frunții mele și ochii în dreptul bărbiei, schițează un surâs.

— Ești atât de frumoasă, încât te-aș păstra într-o cutie toată viața. Să nu te distrugă nimeni, îmi mărturisește serios, cu dulceață în voce. Dar nu acum. Acum e necesar să fii mobilă, nu statică. Nu mă descurc singur cu ăștia mici.

Nu eram pregătită pentru apropierea asta mare. L-am avut aproape de multe ori, însă nu e aceeași senzație. E sufocant, apăsător și greu de suportat. Sunt comprimată de rarefierea aerului dintre noi. Zăbovește, cât să fiu sigură că mă înroșesc, și nu credeam că e posibil să se întâmple asta în prezența lui; după câte replici cu diferite conotații îmi servise... chiar nu credeam că e posibil. Roșeața se poate datora și complimentului. Frumoasă. Nimeni nu mi-a spus vreodată acest lucru. Eu nu cred că sunt frumoasă și, de mi-ar fi zis alții asta, nu aș fi crezut. Pe el îl cred sau vreau să îl cred. E paradoxal că vorbele unui om pe care-l cunosc prea puțin răsună precum un adevăr suprem. Sângele îmi bubuie în vene și nu dețin absolut niciun control asupra lui; e frustrant.

Se retrage subit. Trag aer în piept. Mă străduiesc să mă pun pe picioare și să-mi alung roșeața din obraji. Îmi bag telefonul în buzunarul pantalonilor.

— Da, Harap Alb, cu ce îți pot fi utilă? îl întreb pe un ton suficient de zeflemitor cât să pară că nu sunt emoționată.

— Ești sigură că vrei să afli acest lucru?

— Nu, mă reped să răspund cu scopul de a evita o

replică inteligentă, specifică mirificului meu însoțitor.

Stai un pic, că îmi iau eu revanșa; tu ți-ai cerut-o.

— Copilași, îi strig, și toată atenția lor e îndreptată către mine, mi-a trecut prin cap să ne exersăm creativitatea prin joc. Aveți carioci?

Multe perechi de ochi sclipesc a nedumerire și emoție. În schimb, ochii lui Adrian, jucăuși, se adaptează fetei lui bănuitoare, devenind jumătate curioși, cealaltă jumătate spunând clar că nu e bucuros să afle ideile mele.

— Măi, aveți? îi întreb din nou cu un zâmbet larg.

— Avem, răspund ei la unison și numaidecât se împrăștie.

Spre fericirea mea, revin toți cu o grămadă de carioci în diferite culori.

— Uitați ce propun eu. Tuturor vă place să colorați, nu? îi chestionez și, după ce îmi confirmă bănuiala, continui. Ce ziceți să exersăm pe fiecare dintre noi?

— Da, da, da, țipă împreună, entuziasmați de ideea mea, și eu mă bucur pentru că totul merge așa cum m-am gândit.

— Nu, asta nu e bine, își exprimă Adrian punctul de vedere și, aș spune eu, pare destul de alarmat.

— Adrian, noi ne dorim mult să ne jucăm, mă copilăresc eu, bosumflându-mă. Am dreptate, copii? cer eu susținerea lor.

— Daaa!

Adrian se face mic sub forța glasurilor ce vibrează

precum o singură voce dominatoare.

— Nu, o să murdărim pe aici și ne papă Tușa, contracarează el, știind că menționarea numelui femeii are efect asupra copiilor.

Nu cedează. Ghinionul lui, nici eu.

Copiii bat în retragere, observ cu ochiul liber, însă nu pot permite asta.

— Tușa, zic destul de impacientată, dând buzna în bucătărie, iar ea mă ascultă. Ne permiți să ne jucăm... adică, am vrea să folosim cariocile pentru a ne... colora și...

Îmi e nu-știu-cum să vorbesc cu ea; undeva, înăuntrul meu, mă tem că se va supăra.

— Hara... Adrian, mă corectez eu, e de părere că nu e bine, adaug.

Tușa acționează în modul așteptat de mine. Se postează în pragul ușii, adresându-i-se lui:

— Auzi la el, îl apostrofează ea. Ce-ți veni să contrazici fata? Ia enervează-mă, că acum te trag de urechi!

„Nu râde Sorina, nu râde". Nu râd; asta ar pune capac.

— Tușa, folosește-ți logica! Jocurile aceste copilărești ți-ar putea aduce prejudicii. Prejudicii referitoare la locuință, bineînțeles.

— Vrei să spui că eu nu îmi folosesc logica? se înfoaie Tușa, săgetându-l.

Adrian rămâne în cumpănă pentru puțin timp; mi-e și milă de el. Nu, de fapt, nu îmi e.

— Da, cum poți susține așa ceva? E lipsă de respect, nu consideri? îl tachinez eu. În plus, aici vorbim despre copii, ne gândim la ei. Nu ne-am dori ca acești copii drăguți să fie statici, ci mobili.

Adrian își îngustează ochii plini de amuzament. Enervează-te și tu măcar o dată!

— Ascultă-mă pe mine, îi atrage Tuși atenția, tu, de la o vreme-ncoa`, te-ai prostit și țin să precizez că nu musteai de inteligență nici înainte. Nu mă călca pe coadă, ai și tu un pic de respect!

Femeia nu este supărată, doar că încearcă să-l ia peste picior pe Adrian. Mie îmi convine de minune. Mă abțin din răsputeri să nu râd, însă un surâs aproape imperceptibil tot mi se desenează pe chip.

— Așadar, staționăm asupra minunatei sugestii, cariocile, spune Adrian, acceptându-și înfrângerea.

Plină de satisfacție, Tuși se retrage mustăcind.

— Bun, copii, începe operațiunea Colorarea! strig eu.

Prichindeii țipă entuziasmați și veselia lor nu îl poate indispune pe Adrian, dimpotrivă, râde odată cu ei. El nu se împotrivește pentru că nu îi plac jocurile sau bucuria copiilor, ci pentru că se gândește la mine ca la o războinică ce are în minte un plan de atac. Nu-s nici eu atât de rea, vreau doar să-l mâzgălesc, să-l desenez; nu aș refuza niște carioci permanente sau măcar semipermanente...

Unul dintre copii îmi înmânează una de culoare

roșie și, cum era de așteptat, eu mă duc fix spre Adrian care mă privește cu... Hmm, ce să fie: O urmă de groază? Uimire?

Mă las pe vine, însă creierașul meu, ale cărui rotițe se învârt întruna, îmi ordonă să mă așez turcește, astfel încât să stau confortabil și să nu amorțesc după primele secunde. Îmi îngustez privirea și ridic carioca în dreptul ochilor săi, adoptând aerul unui artist gânditor. Îmi permit să cred că Adrian nu e foarte încântat de ideea că devine pânza mea de lucru. Micuții deja au trecut la acțiune, desenându-se unul pe celălalt fără noimă, numai linii, cerculețe, puncte pictate pe fețe, într-o dezordine adorabilă.

Mă aplec în față și mă sprijin cu mâna stângă de umărul lui, această mișcare făcându-mă să devin un pic stânjenită, dar continui, nevrând să-i dau satisfacția de a-mi sesiza ezitarea. Încep să trasez conturul unei mustăți pe obrazul drept. Nu descifrez nicio reacție de uimire la el acum, asta însemnând că se așteaptă la orice tâmpenie din partea mea. Își răsucește capul, cât să pot trasa cum trebuie mustața, însă a naibii cariocă nu ține cu mine și îngroș linia de mai multe ori, până ce e vizibilă.

— Îți face plăcere, nu?

— Taci din gură că greșesc desenul!

Nu glumesc, dacă el vorbește, i se mișcă maxilarul și o să-mi sară în cap, motivând că-mi bat joc de tenul lui fin.

— Și câtă plăcere, continuă Adrian să vorbească cu o voce joasă, aerată.

— Da, măi, bineînțeles că îmi place. Sunt o fire artistică, îmi place să văd și să creez artă oriunde.

— Mă bucur că te satisfac, mi-o trântește el.

— Și eu mă bucur că există măcar o persoană pe care o poți satisface, i-o întorc, ținându-i isonul.

Nu mă opresc din desenat, așa cum ar vrea el. Conversația asta nu a fost decât o proastă încercare de a mă determina să renunț. M-am cam obișnuit cu modul lui de a fi și cu replicile lui ce dau pe dinafară de conotații sexuale. Ciudat este că, la el nu sună scârbos precum la pușlanii ăștia ce se plimbă de colo-colo, împrăștiind testosteron și debordând a idioțenie; el mă amuză. Din nou, ciudat.

Mă concentrez tot pe obraz, și creionez un baston ca al lui Charlie Chaplin, care susține mustața terminată mai devreme. Adrian se mișcă, scuturându-și capul și strâmbându-se, iar eu sunt suficient de agilă cât să iau carioca de pe chipul lui înainte să trasez linii strâmbe, ieșite din context. Își duce repede mâna spre obraz și se scarpină încet cu buricele degetelor.

— Mă gâdilă, mă lămurește el, lăsându-și mâna să cadă pe piciorul meu.

Pune și cealaltă mână pe celălalt picior, bate darabana la o intensitate medie, apoi înalță bărbia și adoptă poziția de mai devreme.

— Gata, ești invitată să continui!

Fugitiv, îmi trece prin fața ochilor scena cu acei doi copii și mireasa, și nu am nevoie să mă privesc în oglindă pentru a ști că, involuntar, mă strâmb. I-aș povesti lui Adrian, bineînțeles că nu aici și nu acum, dar aș vrea să discut cu el despre asta. O parte din mine e convinsă că nu ar râde și m-ar asculta, indiferent de cât de absurd, ireal și nebunesc sună. Cealaltă parte mă contrazice, spunându-mi că el m-ar considera mai dusă decât sunt.

— Alo, muza nu e din piatră, zice Adrian, dându-mi o palmă peste picior.

— Arta nu funcționează în felul ăsta, Harap Alb! Practic, întrerupi cursul normal al creativității, mă rățoiesc la el, încercând să nu par neliniștită.

— Creativitatea nu poate fi întreruptă. Există sau nu există!

— Bine, domnule Creativitate, atunci nu mai desenez nimic, pufnesc eu, și dau să mă ridic, numai că, la jumătatea drumului, îmi prinde încheietura, făcându-mă să fiu foarte aproape de el, împărtășind același aer.

— Ei bine, domnișoară morocănoasă, îmbufnată și țâfnoasă... E rândul meu să-mi fac mendrele cu tine.

Nu știu cum mama naibii se ridică, ridicându-mă și pe mine odată cu el, își slăbește strânsoarea, mă răsucește și mă trezesc cu el lipit de mine, cu brațele lui înfășurate în jurul taliei mele și cu mâinile lui transformate în cătușele ce-mi cuprind încheieturile.

— Bă!

Nu-și schimbă în niciun fel poziția și mă simt puțin stânjenită.

— Harap Alb! rostesc iar, în speranța că-și va reveni în simțiri și mă va lăsa în pace.

Îmi dă drumul, și prima senzație de ușurare se transformă în panică atunci când, ajuns cu fața la mine, se apleacă, apucându-mă de coapse și mă aruncă peste umărul lui. Stomacul îmi stă în gât și sângele mi se urcă la cap, făcându-mă incapabilă, pe moment, să articulez ceva, însă următoarele cuvinte sunt ceea ce s-ar numi „panică de gradul trei".

— Ești nebun! Dă-mi drumul! îi poruncesc, nefiind în stare să-mi păstrez deloc liniștea. Adrian, mă vei scăpa!

El merge lejer către canapea și, probabil că se gândește la următoarea mișcare, întrucât ezită, se rotește, și sunt capabilă să văd cum drumul pe care l-a ales duce sus, la etaj. Îmi înfig degetele în hainele lui, strângându-le cu putere, mi-e frică să nu cad. Treptele scării se pierd în urma noastră, la fel și copiii și glasurile lor vesele; pe bune, ei nici nu au observat toată chestia asta. Sau au observat și nu au vrut să intervină.

— Te bat! zic, crescând tonul vocii.

— Nu ai vrut tu să ne jucăm? mă întreabă.

— Nu-i așa că acum ai zâmbetul ăla năstrușnic și mintea plină de prostii? mă fac eu singură să râd, dând drumul acestei întrebări care, cu siguranță, e de prisos.

— Parțial adevărat! recunoaște.

Unde naiba mergem? Drumul nu se mai termină și am proasta senzație că, dacă mai stau mult cu capul în jos, stomacul meu se va revolta.

— Cum adică parțial adevărat? reușesc să îngaim printre mii de noduri puse în gât.

— Am zâmbetul ăla pe care tu îl numești năstrușnic, dar nu știu de ce ai cataloga zâmbetele și le-ai adăuga adjective, și nu, îmi pare rău să te dezamăgesc, nu am mintea plină de prostii.

— Tu te gândești constant la prostii, Harap Alb. Nu nega!

— Eu mă gândesc și la tine, tu nu ești o prostie.

Intrăm într-o cameră, și Adrian își folosește piciorul pentru a lovi și închide ușa.

Ca să intru pe făgașul lucrurilor amuzante și, pentru ca această conversație să nu devină una greu de digerat, zic:

— Și cum anume apar eu în gândurile tale? mă prostesc eu exact când mă dă jos; îmi trebuie multe secunde ca sa mă dezmeticesc, să alung amețeala și greața.

Zâmbetul acela năstrușnic e acompaniat de blândețe. Adrian își pierde privirea dincolo de mine și clătină din cap cu melancolie. Oftează.

— Mereu curioasă. Nu e bine!

— Ce...

— Nu vei afla nimic de la mine, buzele-mi sunt pecetluite, îmi spune Adrian, trăgându-și un fermoar

imaginar de-a lungul buzelor.

— Este vorba despre mine, am dreptul să știu!

Sunt curioasă. Cum apar eu în mintea lui? Și de ce nu îmi dezvăluie? Aoleu, doar dacă nu...

— Mă, tu ai fantezii cu mine, i-o arunc eu fără să mai analizez ce am articulat, iar ochii lui se măresc.

Expresia îi e de nedescris. Se uită la mine, ca și cum l-aș fi lovit în moalele capului, ceea ce e straniu. Încet-încet arborează un zâmbet, timid la început, dar care crește în intensitate până la etapa ce presupune că Adrian izbucnește într-un hohot de toată frumusețea. Și râde, și râde până îi dau lacrimile. Se apleacă și își prinde mijlocul cu mâinile, asta, presupun eu, fiind reacția logică la faptul că îl doare burta deja. Continuă așa, în timp ce eu stau ca toanta și mă chinui să aflu ce i-a stârnit amuzamentul ăsta haotic.

În final, se potolește. Cu arătătorul își șterge lacrimile și, extrem de teatral, inspiră și expiră zgomotos.

— Râdeai de mine? îl trag eu la răspundere, arcuind o sprânceană și punându-mi mâna în șold.

Pentru a adăuga un strop de dramatism, bat din picior.

— Nu, se scuză el, părând mai degrabă amuzat decât spășit. M-a distrat faptul că ție ți-a trecut prin căpșorul ăla mic, cum că eu aș avea fantezii cu tine.

Ochii îi sclipesc în semiîntunericul camerei și nu am idee cum să interpretez vorbele lui.

— Fanteziile sunt de moment. Tu nu ești fata pe

care să o dorești pentru un moment, ci pentru toată viața, îmi șoptește Adrian, apropiindu-se mai mult de mine.

Și când credeam că nu mai e posibil să rămân perplexă, exact asta se întâmplă. Mi se taie răsuflarea. Din instinct, impuls sau pură dorință, îl îmbrățișez pe Adrian. Corpul lui, lipit de al meu, amândoi cu respirația lentă; eu, cu capul pus în dreptul inimii lui, auzindu-i bătăile neregulate.

Mă îmbrățișează la rândul lui, punându-și o mână pe spatele meu, cu cealaltă, prinzându-mă de ceafă. Își lasă capul pe umărul meu și respirația lui îmi atinge pielea, înfiorându-mă.

Păstrăm tăcerea, ceea ce e bine. Orice cuvânt m-ar smulge din starea asta care îmi place. Vreau să mă bucur de pauză, de liniștea oferită. Când nu voi mai fi în brațele lui, liniștea va dispărea, toate frământările și ciudățeniile morbide vor reveni.

Capitolul 17

Cu greu mă desprind din îmbrățișarea lui și, pentru un moment lung, mult prea lung, ne fixăm cu privirea, neștiind ce să spunem. Presupunând că ar fi ceva de spus.

El rupe tăcerea și îi mulțumesc pentru asta, răsuflând ușurată în mintea mea.

— Sper că nu îți imaginezi că am uitat motivul pentru care te-am adus aici?

— Ăăă?

Scotocește în buzunarul pantalonilor și scoate o cariocă. Nu cred.

— M-ai adus aici pentru a mă desena?

— Sperai la altceva?

— În visele tale! pufnesc eu, râzând.

Flutură instrumentul de colorat de la stânga la dreapta și invers; pretinde că se concentrează pe modelele care îi vin în minte, imaginându-și cu ce mâzgăliturăă mi-ar sta bine. Eu fac pași în spate ca și cum, printr-o minune, aș dispărea și m-aș sustrage de la acțiunea asta căreia, la urma urmelor, eu i-am dat curs. Adrian își potrivește mișcările cu ale mele, un pas de-al meu în spate înseamnă un pas al lui în față. O ținem tot așa până când mă lovesc de perete.

Încântat de toată tărășenia, se lipește de mine. Se sprijină cu o palmă de zid, iar cu cealaltă mână se apucă de treabă.

Vârful cariocii e colțuros și mă jenează; e ca un burete de vase uzat. Ochii lui Adrian nu mă slăbesc cât desenează, eu mă forțez să mă uit la el cu aceeași intensitate și să nu roșesc, ca rezultat al privirii lui sfredelitoare, serioasă și, în același timp, duioasă.

Descifrez, cu ajutorul simțului tactil, că, pe obrazul meu, și-a folosit talentul pentru a desena un cerc, însă el continuă să traseze chestii atât înăuntrul, cât și în afara lui.

Lângă mine e geamul și, din exterior, cerul întunecat creionează umbre pe chipul lui, înăsprindu-i unele trăsături.

Într-o zi mă voi trezi fiindu-mi dor de Adrian, și în aceea zi îl voi urî. Îl voi urî că a intrat în viața mea, pentru simplul motiv că a trebuit să plece.

Podeaua devine punctul meu principal de interes și umerii îmi coboară. Cine-ar fi crezut îl voi îndrăgi. Cine îmi va înveseli ziua, cine îmi va schimba proasta dispoziție și, mai presus de toate, cine mă va mai suporta?

— Hei, îmi atrage atenția, înțepându-mă ușor cu vârful cariocii, iar ai căzut pe gânduri!

Îmi ridică bărbia la nivelul feței lui, prinzând-o cu degetul mare și arătătorul. Instinctiv devin rigidă, distantă, dar mă gelatinez în următoarea secundă, căci el zâmbește cu tristețe, dulceață, naivitate, încredere și alte sentimente pe care nu sunt în stare să le denumesc.

— Adrian! plutește spre noi vocea unuia dintre

copii. Vino jos!

Tresărim amândoi, eu mai mult decât el și, după ce avem un schimb de priviri prin care-mi transmite că nu va lăsa lucrurile așa și mă va chestiona pe tema stării mele instabile, ne îndreptăm către sufragerie, eu – cu mulțumire în suflet, întrucât nu a fost nevoie să inventez vreo minciună sau să-i dau vreo replică menită să-l distragă de la subiect.

În sufragerie, copiii au intrat într-o discuție aprinsă. Se ceartă de zor din cauza următorului mod de distracție pe care vor să-l aleagă. Unii pledează pentru șotron, alții pentru mimă, și alții pentru jocuri de care n-am auzit în viața mea. Ascultându-i pe toți, pe rând, cu răbdare, Adrian se preface a fi în dilemă pentru a alimenta sentimentele copiilor. Le dă dreptate fiecăruia în parte, argumentând pro și contra la fiecare idee, expunând părțile pozitive și negative. Apoi face o propunere salvatoare. Să jucăm *de-a v-ați ascunselea*.

Îmi aruncă o privire pe furiș, cu coada ochiului, zâmbind cu șiretenie. Îi întorc un surâs, fiind sincer impresionată de răbdarea pe care o are la întâlnirile cu cei mici. Ei sunt foarte firavi, se rănesc destul de repede, emoțional vorbind, și orice vorbă le poate provoca o schimbare de dispoziție. Îl admir pentru comportamentul ăsta frățesc sau patern. E ca și cum ar fi avut mereu prin preajma lui un prichindel de genu', astfel încât a devenit a doua lui natură. Îmi pare rău că Piticul doarme. Nu s-a trezit nici măcar din cauza țipetelor

celor mici, eu m-aș fi trezit de mult dacă aș fi fost în locul lui.

Tuși e încă ocupată cu pregătirile prin bucătărie, iar eu mă simt ca un ghimpe în coastă; de fapt, ca un ghimpe în coastele tuturor. Nu vreau să stric atmosfera, chiar nu vreau asta, deci scutur din cap precum un câine ud, alung prostiile din mintea mea, rânjesc cu gura până la urechi – ceea ce lui Adrian nu i se pare normal – și fac pași până ajung în dreptul lui.

— Deci, de-a v-ați ascunselea? întreb.

Expresiile încâlcite ale copiilor se limpezesc și aprobă toți, dând din capete la unison. Pregătită să mă ofer pentru numărătoare, îmi amintesc că eu nu cunosc casa – oricât de goală și sărăcăcioasă ar fi, are destule camere și ascunzători pe care ei le cunosc bine, iar eu mi-aș petrece o veșnicie căutându-i.

— Andrei! rostește Adrian numele unui copilaș brunețel, atrăgându-i atenția și, parcă înțelegând de ce a fost strigat, el rânjește cu gura până la urechi și ridică mâinile spre cer de bucurie.

Prietenul știa că lui i-ar plăcea să fie cel care numără și ne caută.

— Ultimul joc, ne avertizează din bucătărie Tuși. Prăjitura e aproape gata, înțeles?

— Daaa! o aprobă toți, iar mie îmi vine să râd.

Andrei se duce ca vântul spre un perete, își pune palmele pe față și începe să numere, împrăștiind prichindeii în toate direcțiile. Adrian îmi prinde încheietura

și mă trage pe scări, în sus, înainte să-mi dau seama ce naiba face. El, de asemenea, cunoaște locul, așadar știe și vreo locație numai bună de ascuns. În timp ce mă poartă pe coridor și mă împinge repede pe o ușă de la capătul lui, telefonul îmi vibrează în buzunar. Am primit un mesaj. Dau să îl scot pentru a-l verifica, dar decid să aștept până ajungem la loc sigur. Departe, cu o vocea scăzută, îl aud pe Andrei pronunțând cuvântul nouă. Adrian lasă ușa întredeschisă, primul meu impuls fiind acela de a-l admonesta. Mă gândesc de două ori și realizez că, dacă cineva ar vedea o ușă întredeschisă, nu s-ar repezi să ne caute. Te ascunzi la vedere. Inteligent. Adrian mă răsucește pe călcâie, înfigându-și degetele în șoldurile mele și mă îndeamnă să intru sub un birou vechi, prăfuit. Partea dinspre ușă e închisă, așadar intrăm pe partea cealaltă. Am fi relativ acoperiți dacă doar ar privi cineva din ușă și nu i-ar trece prin cap să caute sub birou.

— Merg pe mâna ta, Harap Alb, dar, de suntem găsiți, te mănânc cu fulgi cu tot, îi zic, înghesuindu-mă lângă el.

Vârfurile picioarele ni se ating. Stăm chirciți ca fugarii în cel mai inconfortabil loc din casă.

— Ei, m-aș lăsa prins doar pentru a vedea cum ai de gând să mă mănânci, se copilărește el, mărindu-și ochii.

Îi adresez o căutătură urâtă și mă chinui, scormonind după telefon. Mesaj de la Rocsana.

Rocsana: Bă, vreau să vorbesc ceva cu tine. E legat de Ana. Treci mâine pe la mine?

Eu: Da. Ce-a mai făcut?

Rocsana: Un căcat, ca de obicei! Sunt acasă de la 12.

Fata asta mă face să-mi pierd mințile, pe bune.

Bag telefonul înapoi în buzunar, apoi suflu o șuviță de păr nărăvașă, care mi-a zburat din coc.

Adrian nu-și ia ochii de la mine.

Prefer să tac. Uneori, încercarea de a transpune gândurile în planul verbal se dovedește a fi nebunie curată. Cuvintele sunt limitate, pe când gândurile nu, și sunt incapabile să cuprindă complexitatea lor. Se înșurubează multe gânduri în mintea mea. Și, printre toate, unul crește, se dezvoltă și se străduiește să mă convingă să-i dau glas. Încet, dar sigur, mutenia absolută pe care am adorat-o se disipă, lăsând în urma ei un gust amar, un gust amar ca de fiere.

Cuvintele îmi ies până să le pot opri:

— Cu cine te-ai bătut zilele trecute?

Chipul i se contorsionează într-o expresie indescifrabilă, apoi trece de la uimire la supărare. Sprâncenele îi formează o linie dreaptă, împreunându-se, și buzele i se strâng a enervare. Nu licăre ofensarea, ci dezamăgirea, ca aceea pe care am sesizat-o pe bloc. Deodată, aerul din jurul nostru capătă o încărcătură stranie.

— Nu aș vrea să discut despre asta, spune cu o voce joasă, pietroasă și rece, fixându-mă piezișs.

Nu a țipat, deși mi-ar fi plăcut să o facă. E prea calm. Își mută privirea de la mine.

Mă cuprinde o nenorocită vinovăție, dar nu dau înapoi. Ce-i făcut e bun făcut, îmi asum asta ca pe toate lucrurile din viața mea

— Niciodată nu ai considerat de cuviință că trebuie să spui mai multe despre tine.

Simt fiorul durerii până în creștetul capului. Înghit în sec, susținându-i privirea.

— Sorina, nu ai vrea să afli multe despre mine, replică el, ceva mai blând.

— Să mori tu! îmi sare mie țandăra.

Uite o replică pe care n-aș fi folosit-o niciodată! Băiatul ăsta mă scoate din minți!

— Nu, n-ai vrea asta!

— Nu mai spune, acum citești și minți!

— Are legătură cu abilitățile și intelectul meu, nu cu magia.

— Serios? Care abilități? Care intelect? mă răstesc ironică.

— Știam că fetele vorbesc mult, dar tu le întreci pe toate.

Încearcă să aplaneze conflictul. Îmi dau seama după cum vorbește. Dar eu nu mă pot abține, e peste puterea mea.

— Tu vorbești? Când deschizi gura sunt în stare să

pun rămășag că ești Florin Piersic și Vadim Tudor la un loc, ripostez, reușind să-i aduc un zâmbet, iar eu mă enervez și mai tare.

— Încă încerc să mă decid dacă mă lauzi sau mă jignești, zice el, bătându-se cu arătătorul pe bărbie.

— Nu te gândi prea mult, Harap Alb, nu vreau să te văd tăvălindu-te în dureri.

— Sorina, îmi rostește el numele – și cred că își pierde răbdarea, asta, face un semn cu degetul, umplând spațiul dintre noi doi, are legătură cu... absența mea de acasă?

— Aaa, nu, nu-mi permit să te trag la răspundere pentru faptul că îți dorești să petreci timpul cu alte persoane, i-o trântesc eu, accentuând ultimul cuvânt.

Clar, am în minte tipa cu care l-am văzut azi, dar sunt tâmpită că o aduc în discuție. Nu am de ce să-l trag eu la răspundere și să-l condamn pentru că nu vrea să stea cu o țicnită ca mine.

— Ce-mi pasă mie c-o arzi tu mai golănește!

Îmi cobor vocea cu o octavă, înainte să vină cineva sau să ne audă că ne certăm.

— În primul rând, argumentează el, ridicând un deget ca să țină numărătoarea, nu o mai ard golănește de mult pentru că, Sorina, m-am ars deja la capitolul ăsta. În al doilea rând, socotesc că prin „acele persoane" te referi la Lucia. Nu mă distram cu ea, o ajutam, de aceea – face o pauză prea lungă, pierzându-și șirul ideilor; își cântărește cuvintele, ceea ce are de spus și nu

se decide ce să dezvăluie și ce nu, am absentat mult de acasă. În al treilea rând...

— În al treilea rând, nimic, i-o tai eu, începând să mă strecor afară din praful ăsta.

Se întinde după mine și mă trage înapoi, făcându-mă să stau într-o poziție incomodă, sprijinită în genunchi, cu spatele arcuit, pentru a nu mă lovi în cap. El are mâna încleștată undeva deasupra cotului meu. Șoptește gradat, trimițând un aer cald pe pielea mea.

— Singurul adevăr pe care trebuie să-l cunoști e reprezentat de momentele petrecute cu tine. Sunt sincere și... Poate obișnuiam să mint, nu neg acest lucru. Aș putea minți, ți-aș putea spune că am fost mereu onest, dar n-o să fac asta cu tine, nici acum, nici altă dată, pentru că nu meriți. Și nimic nu îmi dă dreptul să te mint.

Rahat, ce să zic acum?

— Și ai dreptul să-mi ascunzi lucruri?

Mda, nu-mi mai tace odată gura, fir-ar să fie!

— Da, întrucât nu ești convinsă că ai dreptul să le cunoști. Încetează să mai fugi de mine! șoptește el și, jur, îi simt buzele pe gâtul meu; împietresc.

— Eu fug de mine, așadar ce să mai zic de alții...

În acest moment, mâna îi cade, atingându-mi tot brațul, până jos, iar eu plec fără să mă întorc pentru a-i vedea expresia.

Mă duc direct la Tuși, iau un loc pe scaun, nedând importanță jocului sau oricărui alt lucru, și mă

străduiesc să par neschimbată.

Sesizându-mi prezența, îmi povestește despre prăjitura ei cu mere și scorțișoară, despre Adrian care nu își serbează ziua, considerând-o inutilă, banală, despre unii dintre copii de aici, și mă trezesc întrebând-o despre mama.

— Tuși, cum ai cunoscut-o tu pe mama?

— E o poveste mai... cum ziceți voi, tinerii, naspa.

— Te rog, am nevoie să știu.

Da, am nevoie să aflu câte ceva despre părinții mei. Alții îi cunosc mai bine decât mine.

Oftează, scoate prăjitura din tavă, o taie în bucăți asimetrice, o pune pe farfurii și se așază pe scaun.

— Am întâlnit-o pe mama ta în spital. Era de gardă când eu am ajuns acolo. Eram într-o stare foarte gravă, îmi mărturisește ea. Un tremur mă scutură până-n măduva oaselor.

Nu-i vine ușor să-mi povestească.

— Versiunea lungă... e de prisos. Pe scurt, s-a întâmplat în felul următor. Tatăl meu a fost un om de modă veche, noi am prins perioada în care comunismul era în floare. Perioada în care a-ți face speranțe cu privire la ceva era motiv să intri la închisoare, iar tatăl meu era... nu adeptul acestui mod de conducere, ci omul care compara comunismul cu însuși Dumnezeu. Mi-a aranjat căsătoria cu un om dezagreabil, îl detestam, istorisește Tuși, fără să-și ascundă scârba. Nu s-a pus problema dacă accept, am aflat că mă căsătoresc cu el și

cu asta basta.

— Și mama ta nu s-a opus? o întreb, dar îmi dau seama că e o întrebare groaznică.

Zâmbește cu amărăciune.

— Mama nu îndrăznea să scoată o vorbă. De altfel, nici eu nu îndrăzneam, recunoaște ea.

Face încă o pauză și regret puțin că am deschis subiectul acesta.

— Hmm, asta nu e chiar versiunea scurtă, se amuză ea fără să fie cu adevărat fericită.

— Nu, te rog, continuă, nu mă deranjează să ascult.

— Ne-am căsătorit în condițiile de atunci. Timp de doi ani, s-a manifestat normal cu privire la mine și la relația de căsătorie. Și-a revendicat drepturile pe care le avea asupra mea și... Îmi era clar că voi trăi cu el toată viața mea, îmi întipărisem acest fapt în minte, dar, odată cu anii, atitudinea lui s-a schimbat din ce în ce mai tare. Era un om ursuz și atunci când l-am cunoscut, dar ceea ce a urmat e mult mai rău, admite ea. Nu a căzut în patima băuturii, așa cum, probabil, îți închipui, însă mă bătea.

Am prevăzut asta, dar speram că, poate, îmi va relata altceva.

— Azi o palmă, mâine două palme, și a continuat cu bătaia, experimentând cu diferite obiecte, pe diferite părți ale corpului.

De ce nu l-a denunțat? Din ce îmi povestește, fac

unele calcule și e clar că trecuse perioada comunismului, țara se construia încet. Singurul motiv și, văzând-o acum pe Tuși, e greu de crezut, e că i-a fost frică. Frică și rușine. Nu scot nicio vorbă, mi-e imposibil.

— Într-un final, am sosit la spital, adusă de o vecină care urmărise scenele violente. Numai Dumnezeu m-a salvat, zice ea, uitându-se către cer și clătinând din cap. Crede-mă, Sorina, mama ta a reprezentat o mană cerească pentru mine. Ea m-a convins să-l denunț, să nu-mi distrug viața. Vezi tu, credeam că, având deja o vârstă, nu se cade să mă despart de soțul meu. Într-o mare măsură, tatăl meu mi-a transmis concepțiile lui învechite. Mama ta m-a târât afară din mocirla în care trăiam.

— Mama mea?

— Da, mama ta. Greu de crezut, pe alocuri clișeic, însă total adevărat. L-am denunțat, rănile și mărturiile vecinilor au fost mai mult decât suficiente pentru a-l închide.

— Și părinții tăi, ei ce părere au avut?

Se aud voci din sufragerie, strigăte de fericire. Pare-se că jocul lor a luat sfârșit.

— Părinții mei muriseră deja. Eram singură. Îl avem doar pe el. Rău, bătăuș, pe el îl aveam. Era ori el, ori singurătatea.

— Nu e adevărat, nu meritai să îți petreci viața cu un asemenea bărbat lângă tine!

— Acum nu mă îndoiesc, atunci însă era altceva.

În scurtă vreme, mama ta a venit cu ideea acestei căsuțe de copii. Ilegală, într-adevăr, dar nu am avut altă soluție. Am încercat să legalizăm totul; eram refuzați din cauza diverselor motive servite de mai marii acestei localități, așa că am zis, ce-o fi, o fi, am procedat fără acte.

— Deci copii sunt... ăăă, au fost maltratați sau ceva de genul?

Tuși dă din cap și decid că nu vreau să aflu detalii despre fiecare în parte.

— A fost extrem de greu să-l convingem pe tatăl tău să se implice și să ne permită să comitem nebunia asta, își amintește.

— Tata nu era încântat de idee? o iscodesc eu.

— E la fel de bun ca mama ta, e pâinea lui Dumnezeu, dar se temea că vom intra în bucluc, această casă figurând în acte ca având un singur proprietar și locuitor. Ce vremuri...

Mama, o adevărată militantă a umanității. Nu m-aș fi îndoit de bunătatea ei, dar să aflu că a lucrat ilegal pentru a proteja acești copii... e ireal.

— Gata cu asta! Hai la masă! Avem tot timpul din lume să povestim și tind să cred că Marianei i-ar face plăcere să îți povestească.

Nu insist, o doare prea mult ca să-mi satisfac eu curiozitățile, torturând-o. O ajut să care tăvile în sufragerie. Hărmălaia e de nestăvilit și, urmând-o pe Tuși, dau câte o farfurie fiecărui micuț, iar ei se așază pe jos. Îmi e clar că stelele, zeii și Universul nu sunt de partea

mea, dimpotrivă, îmi lucrează împotrivă, deoarece Tuși îmi spune să i-o dau pe ultima lui Adrian. Și nu e frumos să refuz, aș fi un oaspete groaznic.

Îmi feresc privirea când îl servesc, și mă încearcă un sentiment de regret.

— Ce este cu gălăgia asta? aud și, rotindu-mă, îl zăresc pe Piticul, plutind pe scări înspre noi.

Se freacă la ochi. Bine că s-a trezit înainte să plecăm, ar fi fost păcat și nu-mi doream să creadă că nu mi-am ținut promisiunea.

Clipește încet, bosumflându-se, dar e o bosumflare specifică acestei treziri bruște. Următoarea reacție pe care o surprind este stupefacția întipărită în mișcările lui, nu se aștepta să vin; se repede spre mine. Anticipând, mă aplec pentru a ne putea îmbrățișa, ținând farfuria într-o mână, cu grijă, să nu răstorn mâncarea. Se poate ca unei ființe care nu mă cunoaște să-i placă de mine? Probabil, acesta este motivul, nu mă cunoaște.

— Ai promis, șoptește el încă somnoros.

— Eu îmi țin mereu promisiunile!

Mă strânge mai tare în brațe. Îmi pare rău, atât de rău, de el. Mă simt rănită, însă nu îmi vine în minte niciun motiv concret, plauzibil. Pur și simplu, mă simt ca dracu'.

Când îmi dă drumul, îi întind farfuria mea și îl îndemn să mănânce, deși nu pare foarte dornic să facă asta.

Telefonul îmi zbârnâie în buzunar. Cerându-mi

scuze, merg afară, nu fără a atrage privirea încruntată a lui Adrian.

Mă apelează maică-mea și, cum ies pe ușă, îi răspund cu un „Da“ sonor.

— Cum merg lucrurile pe acasă? E totul bine cu Adrian?

Adrian. Nu eu.

— Da, e ziua lui și a vrut să mergem la Tuși.

Tăcere.

— E bine. Vezi să nu faci figuri acolo, să nu lași impresie proastă.

Mă doare în piept.

— Da.

— Bine, bine, verificam dacă e totul în regulă cu voi. Acum am ajuns și noi acasă. Distracție plăcută!

— Mersi! Noapte bună!

Țintuind telefonul, ecranul negru, mă frământ. Sunt un fel de cantitate neglijabilă. Sunt pe punctul de a intra, numai că zgomotul ușii deschizându-se și, mai apoi, închizându-se, îmi atrage atenția. Înainte să mă uit, știu că e Adrian.

— Probleme? mă chestionează, puțin cam prea distant.

— Nu.

Nu sunt deloc convingătoare, până și eu realizez asta. Aud sunetul clanței scăpată de sub presiunea mâinii lui. E clar că el se voia în fața mea ca să-mi ghicească emoțiile, dar eu dau să intru în casă fără prea mare

tam-tam. Ne sincronizăm prost, deoarece ne lovim, lipindu-ne unul de celălalt. Eu nu mă clintesc. Tot ce văd e baza gâtului și tricoul lui nepotrivit pentru vremea rece de afară.

Își face palmele căuș în jurul chipului meu, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Câteodată, mă enervezi extrem de tare, bombăne el, înclinându-și capul într-o parte, zâmbind afectuos.

— Reziști tu.

Mâinile lui se strâng încet, aducându-mă la realitate.

— Sorina, eu îți voi răspunde la orice întrebare, dacă te macină curiozitatea, însă nu-ți garantez că o să-ți placă tot ce auzi.

Se oprește la un milimetru de mine, aerul lui invadându-mi pielea. Își închide ochii, expirând zgomotos.

— Nu sunt convinsă. Că vreau să-mi povestești.

— Mă gândeam eu.

Vreau să știu și nu vreau să știu. Oricum pleacă, de ce aș vrea să știu... și totuși...

De ce mă tot zvârcolesc pe dinăuntru pentru că pleacă?

Adrian își strecoară degetul mare în beteliile de la spate ale blugilor mei.

Îi permit timpului să treacă, îmi permit să cred că sunt stăpâna lui, apoi îl las să plece, noi doi, rămânând pierduți în frig, noapte, trecut și întrebări.

— Vreau să aleg calea ușoară, dar mi-e complet necunoscută.

— Începe prin a avea încredere în mine. Nu e la fel de greu cum pare.

Încă își ține ochii închiși.

— Dar am, îl dojenesc eu, și nu sunt singura surprinsă de confesiunea mea.

Adrian se holbează la mine ca la un specimen, studiindu-mă cu precauție, în stilul lui caracteristic. Pieptul i se umflă, apoi expiră. Nu-mi dădusem seama că își ținuse respirația până acum.

Fruntea i se lipește de a mea și mă surprind din nou, pentru că îl las. E singurul băiat căruia i-am permis o asemenea apropiere din toate punctele de vedere. Emoțional nu mai zic, a intrat în toate cotloanele labilității mele. Acum spun că am încredere în el și nu regret. Uau! Poate mă înșel în privința lui, iar transparența pe care mi-o transmite e falsă, însă nimic, nicio particulă din mine, nu se teme de el, de intențiile lui. Îl acceptă într-un mod ciudat, necunoscut mie.

— Ai?

— Am, îi răspund apăsat pentru a-l convinge.

— Dacă tot ai recunoscut că ai încredere în mine, îmi spune, dându-se cu un pas în spate, propun să mergem în casă. E frig și ne congelăm afară.

Îmi zâmbește, tuguindu-și buzele.

— Harap Alb, și de nu aveam încredere tot întram în casă. Eu nu suport frigul ca tine, îmi dau ochii peste

cap. Parcă ești de fier, omule!

— Nu, doar că e obișnuința, se preface el, mimând indiferența. Am stat mult în frig.

Mă roade o altă întrebare. Mă abțin, slavă Cerului!

Ne întoarcem în casă, unde Piticul nu era convins că m-aș mai fi întors. Copilul acesta e rănit sufletește și neîncrezător, dar nu se cade să-i dau eu lecții de morală, așadar îi promit că nu e ultima dată când îl vizitez. Se pare că îl liniștesc asemenea promisiuni.

Cască întruna, nu are chef de joacă, și mă roagă să îi spun un basm. Îl aduc în camera lor și îi povestesc Albă-ca-Zăpada într-o versiune îmbunătățită. Exclamă la schimbările mele de situație și momentele de suspans, rânjind la defectele și calitățile venite ca o adăugire pentru pitici. Inventez și o poveste cu mașini. Lui îi face plăcere să mă asculte și mă bucură acest lucru. Continui fără oprire până ce adoarme în poziția fetusului.

În sufragerie, le fac semn celorlalți copii să discute mai încet, pentru că nu vreau să se trezească din nou.

— Te prinde bine rolul de soră, consideră Adrian, venind din spatele meu cu un pachet în mână.

O tavă învelită în folie alimentară, îmi dau eu seama. Prăjituri.

— Închipuie-ți că eu aș fi sora ta! Tot crezi că mă prinde bine rolul de soră? zâmbesc eu obosită.

— Prefer să nu-mi întipăresc imaginea asta în minte, se oripilează el. Aș face incest.

— Uălele, cum vine asta? râd eu.

— Nu, că te iubesc prea tare și dacă ai fi sora mea... nu m-aș putea abține.

— Nu, ție chiar îți lipsește o doagă. Apropo, ce faci cu pachetul ăla?

— Tu ce crezi, îl iau în caz că te apucă pandaliile și nu mai gătești și pentru mine, se strâmbă el, ducându-și buza de jos în față.

Of, are fața aia de cățel drăgălaș!

— Nu întinde coarda cu aceste complimente că o iei, una-două, pe coajă, îl amenințe eu.

Amenințarea mea nu are efect. Adrian izbucnește în râs. Fir-ar, fir-ar, fir-ar!!!

Îl înghiontesc, făcându-i semn să tacă.

Capitolul 18

Pe drum spre casă am avut parte de o altă predică din partea lui Adrian. Nu a fost groaznică și nici atât de gravă, încât să cauzeze o problemă de ordin legal, pentru că nu-mi venea să-l strâng de gât când trăncănea. E de părere că o persoană importantă în viața fiecăruia, un prieten, o rudă, nu își demonstrează afecțiunea și sinceritatea prin faptul că stă lipit de tine ca o moluscă, ca o lipitoare hidoasă și suge toată energia din tine (clar nu s-a exprimat în felul ăsta, însă eu sunt mult mai explicită, e mai lesne de înțeles modul meu de a utiliza cuvintele), ci își demonstrează afecțiunea prin faptul că e lângă tine atunci când ești în necaz. Nu ai nevoie de o muscă lângă tine, să te bâzâie douăzeci și patru din douăzeci și patru, ai nevoie de un om care să știe să-ți fie alături atunci când trebuie. Noi, oamenii, suntem construiți în așa fel, încât să ne dorim mereu pe cineva lângă noi; înstrăinarea ne aduce cu un pas mai aproape de primitivitate, și asta ne sperie. Ne îngrozește detașarea de alții, selecția naturală, filtrarea oamenilor în funcție de cât de bine ne face prezența lor, ceea ce e grav, deoarece ne înconjurăm de prostime din ce în ce mai tare. Și prostimea te prostește. Oricum e greu să renunțăm la obiceiul de a ne înconjura de oameni, singurătatea sperie și doare; rămâi doar tu și singurătatea care nu răspunde la întrebări, oricât de liniștitoare ar părea la început.

L-am ascultat pe Adrian cu atenție. Folosea tot felul de figuri de stil ca să exemplifice, și m-a amuzat teribil. Parcă în fiecare conversație folosea stilul unei personalități, iar, în momentul ăla, se apropia de Seneca. Dacă îmi vorbea și despre ură, puteam pune pariu că mă trimite la lucrarea filosofului, „De ira", iar atunci, ei bine, probabil i-aș fi cerut să nu întindă coarda. Cred că a avut suficient timp liber pentru a se cufunda în lectură, fiindcă reușește în permanență să mă surprindă cu ceva nou.

Și avea dreptate, ca în majoritatea timpului. Oamenii inutili te transformă într-un om inutil, pentru a te atrage la condiția lor. Ei nu se pot înălța la condiția unui om cu o capacitate medie sau extraordinară, însă cel de-al doilea se poate coborî la un nivel extrem de jos și, de cele mai multe ori, ambele părți își doresc să experimenteze partea cealaltă.

— Eu mă duc la culcare, Harap Alb. Sunt obosită, pronunț printre două căscaturi.

— Du-te și odihnește-te! mă îndeamnă el, iar ochii îi sclipesc.

Urc scările în tăcere. Mi-a ajuns pentru azi.

Mă schimb de haine cât ai zice pește, le arunc pe scaun, îmi iau un tricou lung și lălâi și mă tolănesc pe pat, fiind acoperită de pătură doar pe jumătate.

Aud un târșâit, sunetul unor pași oprindu-se fix în dreptul ușii mele, și închid ochii, prefăcându-mă că dorm. Cumva, îmi doresc să rămână în pragul ușii, să

privească și să plece. E imposibil să se întâmple ceea ce îmi doresc. Adrian ajunge lângă mine și se lasă pe vine. De fiecare dată când e aproape, căldura se intensifică și aerul e plin. Îi aud oftatul, acel oftat pe care l-am auzit de atâtea ori, dar pe care nu am curajul să-l înțeleg, să-i descopăr motivele. Nu mă mișc de nicio culoare, doar încerc să îmi stăpânesc respirația.

— Mulțumesc pentru tort!

Aaa, da, uitasem. Pregătisem un tort, pare că a fost acum o mie de ani...

— Cum om fi dat noi unul peste altul?

Parcă îl văd prinzându-se de rădăcina nasului și clătinând din cap. Se pare că și pe el îl derutează situația asta, noi doi stând împreună, dar vorbele lui îmi dau impresia că mai e ceva. E ceva dincolo de semnificația lor, e ceva ascuns, adânc, profund și să fiu a dracu' dacă îmi dau seama. Piciorul care îmi atârnă în afara patului îmi amorțește, dar nu îl mișc absolut deloc.

Cum Adrian nu mai rostește altceva, mă gândesc că va pleca.

El continuă.

— Și, dacă aș mai trăi de șapte ori, nu aș avea norocul să întâlnesc o persoană ca tine. Și când îți vei vindeca rănile, le vei afla și pe ale mele, altfel te-aș îngropa într-un mormânt de durere. Aș vrea să îți spun totul, să îți răspund la întrebări, dar... tu trebuie să ai răbdare. Ești atât de frumoasă, un spirit palpabil.

Cuvintele rostite au constituit o melodie sacadată,

cu note mult prea înalte în unele părți, cu prea multe mistere și sentimente, încărcate de energia înțelesurilor pe care sunt incapabilă să le descifrez. Sunt prea lovită de această declarație. Nimeni nu a vorbit așa despre mine.

Iar eu sunt la fel de goală și plină în același timp.

Adrian se ridică și pleacă la fel de iute pe cât a intrat. Cum realizez că sunt singură, sar ca arsă din pat. În inconștiența furnizată de ceea ce am auzit nu-mi calculez următoarele mișcări, nici nu îmi pasă de ele și de ce vor genera. Nu-mi pasă că o să mă considere o mincinoasă sau o lașă, fiindcă nu i-am spus că sunt trează. Iau în calcul și posibilitatea ca el să fie supărat, deoarece mi-a spus acele lucruri în ideea că dormeam și că nu îl aud. Picioarele merg ca și cum ar avea propria lor voință și mă ghidează spre camera lui, unde, dacă mă gândesc bine, nu am intrat niciodată de când s-a mutat aici. Nu știu cum și-a decorat camera, lucru ce spune multe despre o persoană și despre preferințele ei.

Cum pășesc în lumina slabă aruncată de o veioză prinsă de perete, umbra mea se difuzează în cameră.

Doi pereți ai încăperii sunt plini până la refuz cu cărți vechi, ale căror cotoare nu mai reușesc să dea informații despre carte sau autor, ale căror pagini sunt atât de îngălbenite, încât mă fac să cred că scrisul este aproape ilizibil. Mirosul inconfundabil al cărților este peste tot. Lângă un alt perete sunt stivuite multe DVD-uri. Un pat și un dulap pentru haine completează

imaginea de ansamblu.

— Nu dormeai, îi aud vocea.

Tresar.

— Nu, recunosc, fâstâcindu-mă, cu privirea în pământ.

Adrian stă întins pe spate, cu un braț sub cap, dar își schimbă poziția întrunamai lejeră: turcește. Deși e casa mea, gândul că e camera lui mă împiedică să înaintez, e o barieră subțire de rușine. Pentru că nu mai zic nimic altceva, el sparge tăcerea.

— Nu trebuia să auzi ce am zis.

— Atunci nu trebuia să spui asta, replic, înălțându-mi privirea spre el.

— E la fel de greu pentru mine, cum e și pentru tine.

Da, dar nu înțeleg de ce are el sentimente în contradictoriu în privința mea. Sunt... o copilă de care are grijă.

— Chiar e necesar să îți spun eu să nu stai în ușă? întreabă cu un zâmbet crispat.

Luându-mi ochii de la el, mă așez pe pat, la o distanță considerabilă, de parcă el m-ar mușca. Sunt sigură că a observat atitudinea mea. Îmi fac de lucru cu mâinile.

— Nu-mi doream să te derutez și mai tare, se scuză el, citindu-mă.

— Nu vreau să mă agăț de tine, Harap Alb. Nu vreau să mă agăț doar ca să fiu nevoită să-ți dau drumul

și să fiu dezamăgită.

— Tu nu ai înțeles! Deloc!

Adrian îmi ia o mână, împletindu-și degetele cu ale mele, în ciuda mirării de pe chipul meu, apoi mă strânge, zgâlțâind mâinile noastre împreunate.

— Eu nu o să îți dau drumul niciodată, pricepi? se pronunță el mai ferm decât l-am auzit vreodată, cu vocea încordată.

Deja sunt exasperată. Se comportă ca și cum numai eu aș exista în viața lui și asta nu-i adevărat.

— La un moment dat, te vei reîntoarce la viața ta, îți vei petrece timpul cu persoane importante și vei uita de mine. Nu e greu de înțeles, din contră, e foarte simplu, i-o întorc. Nu sunt eu o persoană matură, dar îmi dau seama de multe lucruri, uneori de prea multe și nu trebuie să mă aburești doar ca să nu mă rănești.

— Nu mă voi întoarce niciodată la viața dinainte să te cunosc pe tine, aceea întoarcere ar echivala cu autodistrugerea. Nu mai sunt așa.

Privirea lui mă sfredelește, iar strânsoarea e din ce mai aprigă.

Pielea lui pe pielea mea, contactul intim și inocent îmi fac inima s-o ia la vale, iar sângele să circule pe-o autostradă goală, cu viteză, cu putere.

— Povestește-mi de perioada în care erai elev, îl rog, vrând să scap de încărcătura emoțiilor așternute între noi, dar și să văd dacă pot descifra fraza cu autodistrugerea, altfel nu-l pot întreba direct.

Râde gâtuit.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca tu să-ți schimbi părerea despre mine la o sută optzeci de grade, tocmai acum când ne înțelegem bine.

— Într-atât de rău a fost? mă interesez vrând să-l descos, și îmi ciocnesc umărul de al lui.

— Eram un derbedeu, deci se poate spune că a fost foarte rău. Deștept, dar neinteresat de școală. Asta – la liceu. În generală eram un tocilar.

— Să înțeleg că la liceu ai devenit o pușlama? îl bagatelizez.

— Mda, aici nu te contrazic, deși mi-e greu să îți dau satisfacția asta.

Ia o pauză prea lungă, apoi își proptește ochii în tavan, lăsându-și capul încet pe spate.

— Continuă, îl îmboldesc, vreau să aflu. Cum ai devenit tu pușlama? Te-ai înhăitat cu dereglați, te-ai „șmecherit", îl ironizez, punând ghilimelele în aer, anturaj nefericit, probleme acasă, probleme din dragoste, probleme cu matematica, enumăr eu majoritatea motivelor cunoscute ca fiind factori declanșatori, sau doar dorința de a fi remarcat?

Îmi zâmbește sfios. Adrian își întoarce capul spre mine, își înalță sprâncenele, iar colțurile gurii prind viață, urmând calea sprâncenelor, dându-mi impresia că analizează situațiile propuse de mine.

— Eram bun la mate, bun și leneș, dar nu prea are legătură. În rest, cred că puțin din toate. S-au acumulat

în timp. Prima dată nu am realizat. Mi se părea normal să fumez, pentru că, da, fumam pachete peste pachete, să beau, și eram un băutor înrăit pe atunci, îmi mărturisește, iar ochii lui privesc în gol, plini de regret și suferință, iar mie începe să-mi pară rău pentru că am deschis subiectul. Îmi pierdeam nopțile, însă nu conta, eram cu cine îmi plăcea, la urma urmei. Era o prezență distructivă, eu devenisem la fel, dar chiar nu-mi dădeam seama. Așa că, da, am fost un derbedeu adevărat și nu sunt deloc mândru, însă, asta-i viața, mă bucur că mi-am revenit. Acum, ce zici, nu o să mai ai încredere în mine având în vedere trecutul meu?

Este adevărat că pe unii îi scuzi, pe alții îi acuzi. Dacă auzeam povestea aceasta de la altcineva, sunt convinsă că l-aș fi blamat, mi-aș fi bătut joc de slăbiciunile lui. În acest context, nu simt repulsie. Faptul că mi-e drag de Adrian... mă determină să nu îl judec.

— Deci?

— Nu.

— Nu, nu ai încredere în mine sau nu se pune problema asta?

— Nu, nu se pune problema asta, îi răspund dându-mi ochii peste cap. Și care e treaba cu problemele din dragoste? îl întreb, dar mă plesnesc imediat, în gând, pentru că am îndrăznit să întreb, nu era treaba mea.

— Asta nu ar trebui să știi tu.

— De ce? Nu-mi pot ascunde eu surprinderea, și

vocea mea sună mai iritată decât e în realitate.

— Păi, vezi tu, asta mi-ar cam distruge șansele la tine, îmi explică el zâmbind, iar eu îmi dau, din nou, ochii peste cap.

— Vezi să nu! Fii și tu serios măcar o dată! Haide, chiar vreau să știu. Nu mi-e somn și e bine să mai conversăm din când în când, mă distrage de la alte lucruri.

Adrian se întoarce spre mine cu tot trupul, și privirea nu îi este încununată de amuzament, ci de durere. Cum mă pricep eu să stric totul. După ce oftează, un oftat atât de lung, încât îmi dă impresia că nu o să-mi spună nimic, răspunde.

— Nu e un subiect pe care îl abordez cu plăcere. Nu e un subiect pe gustul tău, e prea siropos.

— Pune-mă la încercare! îl provoc.

— Încerci să-mi explici că tu crezi în iubire? schimbă el subiectul, degajat, sperând că mă va duce cu zăhărelul.

— A fost iubire, Harap Alb?

— Credeam că este, însă m-am înșelat.

— Înțelegi faptul că nu te voi lăsa în pace până ce nu-mi vei povesti totul, cu lux de amănunte? întreb văzând cum dă înapoi.

— Înțeleg și asta. Bun, de unde să încep?

— Aaa, nu știu, mă prostesc eu, prefăcându-mă că mă gândesc intens, ce-ai zice să începi... ăăă, da, cu începutul?

— Hmm, ce fată deșteaptă te-ai dovedit a fi. Nu-mi

face o deosebită plăcere să abordez subiectul acesta. Nu e nici o poveste prea scurtă și nu am de gând să pierdem întreaga noapte, discutând asemenea chestii. Pe scurt, povestea nu a avut un final fericit. Dacă privesc retrospectiv, doar incipitul a fost fericit.

Adrian își trage picioarele în pat și, văzându-l, vreau să îi dau drumul la mână, dar el nu îmi permite. Ceea ce face, de fapt, este să mă tragă după el, astfel încât amândoi să stăm rezemați de perete, aproape lipiți unul de celălalt. Se uită fix la ușă, ceafa fiindu-i lipită de perete, însă eu mă uit fix la el, la profilul lui, la ochelarii aceea care îi dau aerul unui tocilar și care nu au nicio legătură cu derbedeul care susține că era în liceu. Lui îi atârnă picioarele și le leagănă ușor. Mie nu, sunt prea mică de înălțime.

— Nu a mers, pur și simplu, nu a mers. Eram extrem de diferiți, dar, pe cuvântul meu, am încercat să fiu ca ea, să mă integrez în grupul ei. Nu mă potriveam, orice aș fi făcut. Era evident că nu aparțineam aceleași lumi, dar nu m-am dat bătut și am încercat. Credeam că merită. Aici m-am înșelat. Eu eram dispus să fac orice pentru ea, dar ea... nu.

Cuvintele nu sunt pline de supărare, nici de ură. Au ieșit prea repede, au fost oarecum suprapuse, ca și cum se grăbea să le spună și să termine.

— Am vrut să o scap din lumea ei și tot ceea ce am realizat a fost opusul. Eu m-am afundat în lumea aceea.

Nu sunt lămurită la ce se referă când vorbește despre lumea în care el a fost prins. Își lasă capul să cadă într-o parte și, cu mâna cealaltă, îmi atinge obrazul, degetele lui subțiri și lungi, mângâindu-mi pielea, plimbându-se în sus și în jos de câteva ori. Apoi doar degetul cel mare trasează linii fine pe obrazul meu.

— Sunteți atât de diferite, afirmă el cu vocea răgușită, de parcă ar fi singurul adevăr pe care îl cunoaște, și eu mă înfior.

Cumva, mă deranjează că mă compară cu ea, oricine ar fi.

Când mâna lui cade și își reia privirea absent, mă cuprinde o senzație de frig, însă e intensă.

— Cum ai reușit să te eliberezi din... acel cerc vicios? îngaim eu cu gâtul uscat.

Deschide gura, dar nu iese niciun sunet.

— Sunt zile în care nu cred că meritam o a doua șansă, îmi explică, țintuindu-mă cu ochii lui pătrunzători și vinovați.

— Harap Alb..., vocea mi se sfărâmă.

Ce aș putea să îi spun, când nu am habar la ce se referă? Cum să-l consolez când eu știu cel mai bine că acea mângâiere e o prostie

— Eu nu sunt în stare să îți zic mai multe. Nu sunt eu cel care trebuie să îți spună.

Ia o mare gură de aer și obrajii i se umflă pentru ca, mai apoi, să expire cu zgomot. De ce naiba vorbește ca și cum ceea ce i s-a întâmplat mă privește strict pe

mine? Eu nu sunt implicată, eu nu-l cunoșteam înainte de toată situația cu mutarea alor mei. Cine altcineva ar putea să îmi spună, dacă nu el? Nu-l întreb nimic, de teamă că durerea și vinovăția pe care o deslușesc pe fața lui s-ar amplifica, însă mă simt ca un ciob aruncat în hău. Singur, speriat și debusolat.

Cerul e cuprins de o lumină ireală; lumina se dezvăluie treptat, căpătând culoare încetul cu încetul, treaptă cu treaptă. În jurul săgeții de lumină, ascuțită și înțepătoare, cerul tremură. Albastrul negricios se sperie, scoțând la iveală bule cețoase de-un albastru cenușiu, în timp ce săgeata amenințătoare se retrage. Clar-obscurul din cameră dispare la fel de repede cum a apărut, lăsând- adormită. După lumina dominatoare, un sunet ascuțit, încărcat cu o forță teribilă spintecă durerea mută și tăcerea crudă dintre noi, făcându-mă să tresar și, în același timp, să strâng mâna lui Adrian mai tare decât s-ar cuveni.

Imediat, aud cum geamul din sticlă e asaltat de forța picăturilor de ploaie ce se comportă exact ca fulgerul. Treptat, picăturile se așternu cu timiditate, însă se trezesc rapid și se îmbină într-un joc apos, al cerului. Răpăie pe materialul dur al ferestrei, parcă dorind să intre în casă.

— Te sperie ploaia?

Vocea lui este o șoaptă glacială.

— Nu știu dacă mă sperie. Am un sentiment contradictoriu față de ea. Îmi dă o stare de siguranță, de

veridicitate, în aceeași măsură în care mă înspăimântă. Simt că îmi ascunde ceva, glumesc eu, dar râsul nu iese firesc.

— Te-ai întristat. Te-am avertizat că povestea nu e tocmai una frumoasă.

Parcă se scuză.

— Nu m-am întristat. Eu sunt funny girl, ai uitat? Mă străduiam să înțeleg. E ciudat să te văd pierdut în gânduri și trist. Îmi place când ești fericit și când mă înveselești. E suficient un negativist în casă și n-am nicio intenție să îți permit să-mi iei locul.

— Într-o zi vei înțelege, îți promit.

— Să nu faci promisiuni pe care nu le poți ține, Harap Alb, te rog.

— Ai zis că ai încredere în mine, nu?

— Da.

— Atunci ține-mă de mână și nu-mi da drumul!

Drept răspuns, îmi las capul să se odihnească pe umărul lui. Respirația lui se întețește în părul meu și contactul cu buzele lui mă străpunge prin fiecare por, ametindu-mă.

Trec multe ceasuri, dar niciunul nu simte nevoia să se retragă din apropierea aceasta. Cu muzica ploii, ne transformăm trupurile în stane de piatră. Nu avem ce să ne spunem, dar e mai bine așa, absorbiți de tăcerea zvârcolitoare a sentimentelor.

Experimentez o stare de confort, de apartenență la ceva mai presus decât pot explica. Mă atrage ca pe o

marionetă, cu niște firișoare invizibile de electricitate, revendicându-mă pe de-a întregul.

Rănile care mereu par să nu se închidă, acum se potolesc, dându-mi voie să le cos.

— Te pasionează lectura?

Ochii mi se plimbă peste teancul de cărți de la el din cameră. Uneori, adâncimea cuvintelor lui mă sperie, dar sunt conștientă că anumite argumente își trag seva din lectură, dar și din experiența proprie.

— Mă pasionează lectura pentru că găsesc răspunsurile pe care nu mi le pot da singur. Găsesc explicații și liniște. Și înțelepciune. Și e un mugure de emoții în fiecare poezie sau operă care mi se potrivește.

Închide ochii pentru câteva clipe. Când îi deschide, ridică din umeri a nepăsare.

— Lectura a fost alături de mine mereu, la bine și la greu. Prietenul acela care nu te lasă niciodată. Păstrez cărțile vechi sau caut edițiile mai vechi ale unor cărți. În felul ăsta păstrez trecutul, prezentul și viitorul, toate îmi alimentează egoismul, dorința de a le avea și cerceta pe toate în același timp. De asemenea, îmi dau încredere. Vechimea lor îmi demonstrează că și alte mâini și suflete și-au găsit alinarea și răspunsurile în acele cuvinte bine alese.

— Ești o cutie cu surprize, Harap Alb, dar nu-mi place când ești...

— Trist, da, mi-ai spus.

— Da. Nefericirea asta nu e de tine, îi spun, și

Adrian, la rândul lui, îmi surâde. Ar trebui să nu te porți mereu frumos, altfel voi începe să cred că te îndrăgostești de mine.

Îl observ cum mijește ochii prin luminozitatea scăzută, de parcă se străduiește să descifreze vreun cod ascuns în vorbele mele.

— Sau ție nu-ți plac fetele ca mine? mă amuz eu, însă el devine serios și, pe un ton dur, îmi zice:

— Ești unică, dar și incurabil de fraieră, rostește, și nu simt pic de amuzament în cuvintele lui.

— Al dracu' compliment, nu-l puteai nimeri mai bine, mă prefac eu ofensată.

— E realitatea, nu un compliment, mă contrazice, în timp ce își dă ochelarii jos și îi așază pe un turn de cărți de lângă piciorul patului.

— Știi, am impresia că te guduri pe lângă mine ca să-ți dau în continuare hrană, ceea ce mă măgulește, înseamnă că sunt un adevărat talent în bucătărie, dar nu sunt sigură că e în beneficiul tău să mă complimentezi. S-ar putea să-mi crească stima de sine și să încep să emit pretenții.

— Știi, mă imită el, am impresia că mă confunzi cu un câine, ceea ce nu e în beneficiul tău, pentru că s-ar putea să cred că ai probleme în receptarea a ceea ce te înconjoară.

— Departe de mine gândul ăsta, continui eu, evident încântată de discuție.

Nu-mi dau seama cum naiba se întoarce și mă

prinde de umeri, trântindu-mă pe pat, apoi sprijinindu-și greutatea în palmele plasate pe de-o parte și alta a capului meu. Stă atât de aproape, încât îi simt respirația, aceea respirație dogoritoare ca soarele de vară. Înghit în sec.

— Ții morțiș să îți demonstrez că ești al dracului de frumoasă? mă întreabă el cu un rânjet deloc, dar absolut deloc inocent, care-mi provoacă fiori pe șira spinării.

— Dacă prin frumoasă înțelegi „acu' aș sări pe tine", e posibil să mă intereseze demonstrația, intru eu în horă, râzând.

Deoarece nu se clintește, mă lovește un imbold subit de a-l atinge. Încep să respir sacadat și, pentru că e extrem de aproape de mine, piepturile noastre lucrează în tandem, strivindu-ne unul pe celălalt. Îmi duc mâinile pe brațele lui, uluindu-mă de mușchii frumoși lucrați, duri ca stânca, dar sculptați cu seriozitate și responsabilitate. Pe cât de firav pare, trupul lui e într-un echilibru perfect. Mâinile mi se plimbă de-a lungul brațelor, palmele mele acceptând bucuroase zvâcnirile produse în celulele cele mai îndepărtate. E îngrozitor din partea mea să fac asta, e absurd și, totodată, e firesc, natural, ca și cum eu am dreptul să îl explorez. Buricele degetelor sunt furnicate. Ochii mei cad pe gâtul lui și îi urmăresc mișcarea mărului lui Adam, în mare parte pentru că mă rușinează îndrăzneala mea, în mare parte pentru că ochii lui atenți mă ard până-n măduva oaselor. Și acum

mă scrutează, știu, o simt, numai că evit contactul direct. M-am exprimat greșit, de fapt, contactul nostru e mai mult decât direct, e intim și privat.

Își lipește fruntea de a mea, permițându-i corpului său să pună presiune pe pieptul meu, de parcă nu era de ajuns respirația lui intensă ce mă sufoca.

În clipa asta, tot Universul s-a oprit, forța, vitalitatea și chimia lui s-a comprimat în spațiul inexistent dintre noi, explodând în milioane de particule care mă bombardează. Capul i se mișcă, fruntea lui ștergându-mi în trecere pielea de la tâmple și obrajii; mă zgârie finețea lui și până ce ajunge în punctul în care buzele lui îmi ating lobul urechii, trece o veșnicie nemiloasă. Îmi afund fața în părul lui, receptându-l ca pe o soluție menită să-mi ascundă roșeala.

— Habar n-ai tu.

Nimic din tonul lui nu sugerează o continuare, o completare, o explicație. Fierb în gândurile lui incomplete. Parfumul lui de cafea, prospețimea, bunătatea și un vag iz de mentă, elemente din cadre diferite ce se contopesc fără nicio ezitare, se intensifică atunci când Adrian își mișcă șoldurile peste mine și mi se strecoară treptat în trup; gâtlejul meu aclamă doar parfumul lui, lucrând cot la cot cu simțul meu olfactiv care e asaltat de dorința de mai mult. E îmbătător într-un fel ireal, precum un drog invizibil ce te dirijează, supunându-te.

Habar n-am eu. Habar nu am ce fac.

Îmi duc o mână la ceafa lui unde, în mod obișnuit,

îmi vine să îl plesnesc când mă enervează, dar acum ființa mea cere altceva, așadar, îl trag mai mult spre mine, ca și cum am fi capabili să fuzionăm; el scoate un sunet ce seamănă cu un oftat scurt, de durere.

Își ridică capul, în ciuda presiunii mâinii mele, întrucât sunt maleabilă ca plastilina și nu opun rezistență, suficient cât să mă privească în ochi, atingându-mi pentru ultima oară urechea. Sunt, deopotrivă, terifiată și încântată de complexitatea amestecului din ochii lui: durere, fericire, extaz, recunoștință, regret, groază... toate adunate într-un spațiu mult prea mic.

Zâmbește duios.

— Habar n-ai tu, îi servesc eu aceeași replică, cu vocea gâtuită.

— Suntem doi habarniști, se pronunță el, râzând scurt, pierzându-și concentrarea și stăpânirea de sine pentru o clipă.

Adrian se rostogolește, aruncându-se pe spate, lângă mine și își acoperă ochii cu un braț. Deodată mă simt seacă, mă simt ca o carapace.

— Faci să-mi fie totul așa de greu, șoptește, clătinând capul a dezaprobare.

— Nici tu nu ușurezi prea tare situația, argumentez, deși nu știu sigur la ce mă refer.

Se instalează o înțelegere tacită între tonalitatea tunetelor și respirația noastră, o înțelegere ce creează o muzică surdă. Câteodată, cred că amândoi ne strigăm din Universuri diferite și ne auzim, doar că nu vrem sau

nu putem să ne înțelegem.

— Mda, sunt un nemernic.

Sesizez în inflexiunile lui purul adevăr.

— Da, ești, dar, unu, nu pari prea convins, contracarez eu, și doi, mie îmi ești drag așa cum ești.

Adrian îmi e drag. Firea, prezența lui îmi e dragă. Cred că el conștientizează stinghereala mea, nefondată la urma urmei – nu am spus nimic deplasat, doar ceva drăguț, ca între prieteni – deoarece nu replică în stilul lui caracteristic, iar eu îi sunt profund recunoscătoare pentru asta.

— Nu vreau să plec, îi zic, din senin, tresărind la auzul unei bubuituri puternice venite de afară.

— Nu ți-am cerut să pleci.

— De ce nu-mi ceri să plec?

— De ce vrei să rămâi? nu se dă el bătut.

— Mă gândeam că ți-e frică de tunete, mint eu.

Realizez că nu mă crede, am spus asta mai mult pentru mine decât pentru el.

— Dar tu? îl iscodesc.

— Din același motiv.

Degetele lui Adrian îmi găsesc mâna și formează o alianță cu ea, după care o ridică spre tavan, uitându-se lung.

— Ca să nu-ți fie frică, îmi explică el, dar cuvintele lui nu mai sunt sustenabile de veridicitate.

Motivele fiecăruia rămân suspendate în aer, precum mâinile noastre.

— Îmi admiri perfecțiunea mâini? îl întreb când văd că încă se holbează insistent la ea.

— Da. Cam așa ceva.

— Doar ține-mă de mână și nu-mi da drumul, că m-am săturat de întuneric.

Capitolul 19

După o ploaie zdravănă iese și soarele. Nu am spus-o eu, dar îmi place cum sună și observ că se adevărește. Ploaia de aseară a făcut ca soarele să strălucească mai tare ca oricând, chestie stranie rău, având în vedere vremea capricioasă de anul acesta. În loc să văd pomi înfloriți, am văzut numai asfalt ud.

Îmi întorc privirea de la fereastră și opresc blenderul. Las smoothie-ul de banane în frigider.

Nu vreau să mă gândesc la seara trecută și la cum m-am trezit de dimineață – cu picioarele mele încolăcite de ale lui Adrian – ci să îmi termin rutina de dimineață ca să merg la Rocsana.

Baia e ocupată. Aud dușul în funcțiune. OK, nu mă grăbesc. Mă reazem de perete, încrucișându-mi picioarele, făcând același lucru și cu brațele.

Nu mă deranjează să aștept. Doar că acum stau, stau și stau, din nou. Prevăd că voi sta aici până-mi ouă cocoșul în traistă. Dușul nu se mai aude, niciun alt sunet. Mă stresează, ce naiba face în baie atâta timp? Eu sunt fată și nu stau atât la baie, el ce naiba își aranjează?

— Harap Alb, îl strig, în timp ce bat la ușă, ai căzut în vasul veceului sau ți-a căzut capacul de la toaletă pe cap și ai leșinat?

— Ambele variante incorecte, plutește vocea lui din baie.

— Să nu-mi spui că te epilezi, că te iau la palme!

Izbucnește într-un râs colorat pe care nu-l poate controla, și o ține așa o bună bucată de vreme, chestie care mă scoate iar din sărite, pentru că pierde timp, în loc să mă lase să intru.

— Doamne, cu ce ți-am greșit? mă lamentez, rezemându-mă de tocul ușii.

— Dimpotrivă, ai fost o minunăție de fată dacă m-ai primit pe mine în dar, se laudă Adrian. Îmi imaginez chipul lui plin de îngâmfare.

— Da, cred că într-o viață anterioară am fost rudă cu vreun criminal de te-am primit pe tine. Acum, mișcă-ți odată fundul ăla din baie și ieși!

— Vrei să intri? mă întreabă cu nonșalanță, de parcă nu asta i-aș fi explicat mai devreme.

— Da, fir-ar să fie de treabă, vreau să intru în baie. Nu te mai dichisi și lasă-mă! mă răstesc cu și mai multă convingere, dar nu primesc niciun răspuns. Ieși sau intru peste tine! îl amenințe.

— Din moment ce vrei să mă vezi dezbrăcat, intră, nu am nimic împotrivă.

— Ieși!

— Nu, pe bune, sunt dezbrăcat și, totuși, o să îți fac pe plac.

— Nu, zău, încep eu când, brusc, se deschide ușa și pierd toate cuvintele pe care le aveam în minte.

În primă fază, privirea îmi cade pe chipul lui ud și pe picăturile de apă care i se preling din păr. Leoarcă fiind, e mai ondulat decât de obicei și i se așază pe

frunte într-o dezordine fascinantă. Tenul lui e și mai luminos, neted ca marmura desprinsă din construcțiile prețioase și ochii i s-au umbrit, s-au nuanțat în diferite unicizări ale negrului pământiu. Fiindcă morga lui e complet serioasă, nici urmă de veselie sau zâmbet, eu mă cutremur. După aceea, privirea îmi cade pe pieptul lui gol și lucrat, acoperit de apa care se coagulează în particule mici de rouă. Văzându-l în toată splendoarea, nu mă pot stăpâni din a-mi exprima admirația față de frumusețea lui izbitoare.

Nu e gol. Are jeanși pe el și, imediat ce trec în revistă și acest detaliu, el izbucnește din nou în râs, pentru că nu a ignorat analiza mea. Hohotește întruna până ce îi dau lacrimile și ajunge să se țină cu mâinile de burtă. De fiecare dată când face asta, seamănă mai mult cu un copil, un adolescent, exact ca mine.

— Te omor! mă supăr, împingându-l din ușă și intrând în baie.

Dau să închid după mine, și nu reușesc; el mă împiedică. Îl fixez cu ochii plini de furie, deși e o furie inofensivă, cerându-i fără cuvinte să dispară.

— Dacă știam că dorința ta cea mai mare e să mă vezi dezbrăcat, nu-mi luam pantalonii pe mine. Contam pe faptul că ești una dintre fetele care parcurg toate etapele de cunoaștere, negrăbind procesul. Cu toate că... ai dreptate, avansăm încet.

— Unii ar fi de părere că avansăm prea repede, luând în considerare convietuirea noastră în aceeași

casă.

— Hmm, am dubii în ceea ce privește această teorie a ta.

— Nu mă interesează dubiile, mă interesează doar să intru în baie, acum că tocmai ai avut o revelație și ai ieșit din ea.

— Bosumflici, fără mine te-ai plictisi de moarte, recunoaște! Eu sunt piperul, iar tu sarea, iar una fără alta nu merge, împreună dau savoare mâncării, nu separat.

— De unde oi scoate tu toate comparațiile astea culinare? De la eșecul în bucătărie ți se trage? Nu te descurci cu practica și mă aburești cu aluzii gastronomice?

Îmi dau ochii peste cap, vrând să par scoasă din sărite, dar chipul meu numai asta nu exprimă.

— Oricum, nu e nevoie să învăț să gătesc, spune uitându-se în tavan cu un aer gânditor și aducându-și buza de jos în față, de asta te am pe tine.

— Pe post de bucătăreasă? îl întreb consternată.

— Nț! țâțâie amuzat și se retrage în glorie, lăsându-mă cu o întrebare nerostită și cu mintea zburând la apa care i se prelingea pe trup.

Dar pe post de ce?

Fac repede un duș; niciodată nu am fost genul de persoană care petrece două ore în baie, nici pentru rutina zilnică, nici pentru dichisire. Asta pentru că nu mă dichisesc. Nu tu ruj, nu tu fond de ten, nu tu rimel, nimic. Mă spăl pe dinți și mă duc rapid în cameră, unde trag pe mine o pereche de pantaloni scurți și un tricou

negru.

În bucătărie, Adrian prepară cafea și realizez că am același sentiment pe care l-am avut atunci când a venit pentru prima dată cu o ceașcă plină în camera mea; nu mi-am dat seama la momentul respectiv, mi se părea că simt furie, însă era confuzie, deoarece era prea firesc să-l văd în cameră, în preajma mea; era prea normal ca să fie adevărat. Adrian se potrivea perfect într-un tablou unde nu avea ce să caute, era perfecțiune în imperfecțiune.

— Cafea?

— Bineînțeles, încuviințez eu, așezându-mă pe scaun.

— Mă duc la cumpărături, mă anunță Adrian, butonând telefonul. Ne vedem mai târziu.

— Aha. Eu...

Nu-mi termin fraza, căci el o zbughește pe ușă, bolborosind un *La revedere*, iar eu mă enervez iar când îl văd cum ascunde ceva.

*

Nu iau taxi-ul și nu merg nici pe jos. Roxana nu stă departe, undeva la o durată de douăzeci de minute de mers pe jos, dar sunt prea lenașă azi ca să-mi mișc fundul alene pe trotuar. Autobuzul rezolvă imediat treaba, având stația chiar în fața blocului ei, deci, ceea ce îmi rămâne de făcut este să îi trimit un mesaj prin care să o

anunț că sunt jos.

Îmi răspunde repede și mă culege din fața blocului în două minute. Interesant e faptul că îmi este prezentată o Rocsana obosită, cu cearcăne și ochi roșii, ale căror vinișoare ies în evidență, cu umerii coborâți a lene și cu o atitudine de rahat; ciudat din partea ei, căci ea este mereu optimistă. Așa este felul ei. Niciodată nu se plânge de părinți, de situația școlară sau de altele. Da, câteodată ne mai revoltăm noi din cauza anumitor situații, însă nu ne ține mult. Ea nu poate să fie supărată pe ceva sau cineva mult timp, tocmai de asta mă surprind mesajele de ieri seară.

Nu o întreb nimic deocamdată, aștept să mergem în camera ei unde e liniște și îmi poate spune în tihnă de ce e așa de supărată.

— Să auzim, încep eu, odată ce Rocsana închide ușa camerei.

— Bă, eu cu fata asta o termin. Am sunat-o să o întreb ce face, dacă e ocupată, pentru că voiam să merg la spital să întreb cât costă niște analize. O vecină a rugat-o pe mami, dar ea nu are timp și trebuia să merg eu, în fine, îmi era greu să merg singură și m-am gândit să o rog să vină cu mine, relatează ea, plină de concentrare. Mi-a zis că are treabă, a obligat-o mama ei să curețe casa și mai știu eu ce alte baliverne, și am înțeles. Când colo, cum treceam eu pe lângă cinema... Ghici pe cine am văzut? întreabă ca pentru sine. Ea a plecat la film cu Vlad. Nu mă înțelege greșit, nu m-ar fi deranjat

dacă mi-ar fi zis că are asta în program, ce problemă aveam eu cu ei, dar să mă mintă în față, cu toată nesimțirea peste care am trecut mereu, m-a scârbit, înțelegi? A avut tupeul să-mi și râdă în nas, auzi, să nu fiu supărată că pe mine nu are cine să mă scoată la film. De parcă eu sunt câine, să mă scoată cineva la plimbare.

Nu e deloc veselă, nu-mi place și nu o prinde supărarea asta.

— Ce să mai zic..., rămân fără cuvinte de fiecare dată când dă cu gura prostește.

— Nu-mi convine să discutăm de rău despre ea, îmi spune, și o cred, dar m-am săturat. Nu e prima oară când ne tratează cu nesimțire și mereu am înghițit, și eu, și tu, și Marina, cât e ea de nepăsătoare. Ea e centrul Universului, o ajutăm mereu și ea își bate joc de noi după bunul plac! se revoltă. Dă-o naiba de treabă! Stai așa, zice, scriind un mesaj.

— Rocsana, nu te contrazic în niciun caz, dar noi suntem neputincioase, nu ai observat că nu ne stă în putere să o schimbăm? Ce dracu' să-i fac eu, să o strâng de gât ca să-și revină sau ca să scap de ea? De îi atragem atenția, întoarce placa imediat, se supără și o ține așa la nesfârșit. Propun să o ignori în momente ca acela și să îți vezi de ale tale.

— Nu pot, bă! Adică tac, nu îi zic nimic, mi-e rușine de rușinea ei, dar mi-a ajuns, serios.

Cum spuneam, o cred, îi împărtășesc convingerile și indignarea, dar nu îmi doresc să mă cert cu nimeni,

nu am nevoie de alte complicații în viață. E mai presus de mine comportamentul ei, nu sunt obligată să o schimb și nu ar trebui să vreau să o schimb. E așa cum este și e nevoită să se accepte și să-și asume consecințele faptelor și a vorbelor. Am fost mereu de părere că, ori va rămâne singură, ori se va înconjura de persoane profitoare, ceea ce ține numai de ea, nu de noi. E datoria unui prieten să îl îndrume pe altul pe calea cea bună, dar e un adevăr valabil doar atunci când există prietenie adevărată și când persoana respectivă e dispusă să te asculte, fiindcă te consideră prieten și consideră că îi dorești binele. Aici nu se pune problema așa. Am știut că nu e așa. Prietenii din liceu sunt prieteni deoarece îi vezi de cinci ori pe săptămână și devin străini după ce se termină liceul. Încă aștept să îmi demonstreze cineva contrariul, dacă e în stare.

— Rocsana, chiar dacă ți-e greu, ascultă-mi sfatul, ignor-o! Nu te îndepărta de ea, doar ignor-o, e mai bine pentru toată lumea!

— Stai, că nu este tot. Auzi că nu mai lucrăm la bar. Nu știu cum dracu' se face că a găsit unchiul ei personal și nu mai are nevoie de noi.

— Cine ți-a zis?

— Ana, normal! Și-a făcut treaba cu noi, am combinat- cu Vlad și putem să ne ducem dracu' acum.

— Drăguț din partea ei că m-a anunțat și pe mine...

— Deja mi s-a tăiat de fata asta. Mai este un lucru. Nu știu ce Dumnezeu i-a zis Marinei, ea e supărată și iar

coace ceva, un plan de răzbunare acum.

— Eu nu mai vreau să fiu prinsă la mijloc.

— Bă, dacă mă bagă pe mine în rahat, mergi și tu, râde Rocsana.

— Ne scufundăm amândouă.

— Eu ți-am spus, să te aștepți la orice.

— Cred că nimic nu o să mă surprindă.

*

Cum ies pe ușa blocului, scotocesc prin geantă după pachetul meu de biscuiți și, captivată de acțiunea de desfacere a ambalajului, nu mă mai uit pe unde merg, devin neatentă la ce este în jurul meu, lucru ce se dovedește a fi nefast, deoarece, la a doua treaptă, alunec. Pe după mijloc mi se încleștează o mână, strângându-mă puternic, cu degetele răsfirate pe șoldul meu. Mă lovește din plin o aromă inconfundabilă.

Adrian.

Țâfnoasă din nu știu ce cauză, îl cadorisesc cu o privire piezișă.

— Ce faci aici?

— Ah, veșnica întrebare, murmură în barbă. Am venit să îmi cer scuze, îmi explică el cu blândețe, încă cu mâna pe mijlocul meu.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze, îi zic scurt și mă desprind de el, ocolindu-l și mergând mai departe.

El mă prinde din urmă din doi pași și, cu coada

ochiului, îl surprind privind în jos, cu stânjeneală. Își trece mâna prin păr, ciufulindu-l. Nu știu ce mă uimește mai tare: stânjeneala nefirească, nepotrivită pentru el, sau nenorocitul ăla de păr care mereu stă magnific.

— Te urăsc, rostesc, concentrată la drum.

El încremenește, iar eu sunt nevoită să mă dau doi pași în spate, să mă răsucesc spre el, doar ca să-l văd cum chipul i-a înghețat și ochii i-au ieșit din orbite. Nedumerirea și spaima îi traversează fața și i se evidențiază niște cute stranii. Ca o statuie, se pironește în mijlocul trotuarului. Nu scoate o vorbă, se uită la mine lung, de parcă ar spera ca ceea ce a auzit să fie o halucinație auditivă, o plăsmuire a imaginației lui.

— Pentru păr, îl lămuresc eu. Părul tău stă mereu atât de bine. Al meu... seara când mă culc e bine, dimineața când mă trezesc zici că sunt din formația Abba.

Să spun că pare ușurat e absolut greșit. Aș minimaliza reacția survenită în urma a ceea ce am zis. Ochii i s-au îmblânzit, dar nu și-au recăpătat amuzamentul, iar colțurile gurii au zvâcnit încet. Mie îmi vine să râd și chiar rânjesc cu toți dinții la tipul care a rămas fără cuvinte și stă dinaintea ochilor mei. Îmi reiau mersul, fiind sigură că mă va urma și imediat îi aud pașii, tropăind în același tempo cu ai mei.

Iau un biscuit din pachet și-l sfărâm în gură; se pare că mi-a trecut pofta, așadar, pun pachetul înapoi în geantă.

Arunc, din nou, o ocheadă spre Adrian. E îmbrăcat

într-o pereche de jeanși negri, strâmți, cu o cămașă în pătrate bleu și albastru închis, deschisă, cum o poartă de obicei, peste un tricou alb, ținuta culminând cu o jachetă de piele neagră, bocanci și un rucsac cu model aztec.

— Scuze pentru ce? întreb, dorind să scap de mutenia dintre noi.

— Că am plecat în felul ăla de dimineață, spune simplu.

— Aia a fost o reacție ciudată, Harap Alb, îl maimuțăresc eu, fiindcă mă intrigă comportamentul lui. Ai zice că, la cât de mult te forțezi tu să mă complimentezi, ai fi capabil să stai o dimineață întreagă cu mine. Bați în retragere.

— Nu, nu are legătură, se scuză el serios, dar eu nu vreau scuze, nu sunt supărată.

— Harap Alb, mă opresc, răsucindu-mă pe călcâie brusc, micșorând distanța dintre noi până ce ajung cu capul fix în dreptul gâtului său; îmi ridic privirea ca să obțin o conexiune cu el, nu sunt supărată, așa că oprește-te din a-ți cere scuze, adaug privindu-i trăsăturile frumoase și chinuite.

El se simte cu adevărat vinovat și mă face să mă simt prost pentru că are sentimentul ăsta din cauza mea. Câteva șuvițe de păr aproape îi intră în ochi și clipește des.

— Eu știu că lumea ta nu se învârte în jurul meu, că ai o viață dincolo de mine, fac eu bășcălie. E normal

să pleci, lipsea să te țin legat cu lanțul, serios acum. Termină cu scuzele...

— Și nu mă urăști?

Începe să se redescopere pe sine.

— Nu, doar părul tău. Îl detest de-a dreptul, bolborosesc, reluându-mi mersul.

— Ești o enigmă.

— Da, o Otilia a zilelor noastre, pufnesc eu. Nu mi-ai răspuns la întrebare, de fapt.

— Ce întrebare? Aaa, păi venisem să-mi cer scuze. Probabil te referi la cum am ajuns aici, nu?

Dau din cap.

— Mi-a trimis Rocsana mesaj, recunoaște.

Scorpia! Lui îi trimisese mesaj!

— Bun. Frăția s-a unit împotriva mea. Sunteți fantastici, pufnesc eu.

Continuăm să mergem o bună bucată de vreme. Subiectele noastre de discuție s-au cam epuizat și prefer să mergem în liniște decât să scot pe gură vreo vorbă aiurită.

Adrian scoate o pungă de bomboane Sugus din rucsac, prinde între degete una cu aromă de căpșuni și o mănâncă. Mirosul delicios plutește până la nasul meu.

— Vrei?

Nimeresc o bomboană cu aromă de ananas. Gustos.

— Mersi. Acum, unde te duci? întreb și, cum întreb, îmi dau una pentru prostia spusă,

încruntându-mă.

Nu trebuie să îmi spună mie ce planuri are.

— Tu unde te duci? mi-o întoarce rapid, înfulecând la dulciuri.

— Acasă.

— Și eu.

— Mă urmărești cumva? mă amuz eu pe seama lui, uitându-mă la el fix, asta, fiindu-mi cumva un reflex.

— Mai degrabă, tu arăți ca o urmăritoare. Și te înțeleg. Uită-te la mine, sunt minunat, orice tentativă de-a mă asalta, e normală. Îți dau și voie să mă folosești pentru scopurile tale, sunt la dispoziția ta, numai să nu atentezi împotriva acestui trup de zeu.

Adrian se mângâie pe interiorul mâinii cu delicatețe ca și cum, la o atingere mai grea, s-ar sparge.

— Nț, e puțin probabil să rămâi intact. Sunt... brutală de fel, îl fac eu să înțeleagă, vorbind serios. O să te leg de pat, mai încolo vom vedea ce ai de oferit, însă îmi dai impresia că nu ești în stare să mă satisfaci.

— Ahh, se vaită el, mimând un cuțit intrând în inimă, mă rănești.

— Îmi pare rău, ridic din umeri, nu te ridici la nivelul meu.

Tonul meu are o tentă de seriozitate, de diplomație, dar e mascată mult prea prost, zâmbetul itindu-mi-se pe buze precum un diamant în lumina soarelui.

— Tu niciodată nu rămâi în pană de replici?

— Tu niciodată nu te potolești cu aluziile

perverse?

— Nu.

— Și răspunsul meu e tot nu, îi zic.

Râsetele noastre se completează și umplu aerul, dându-i prospețime.

Adrian fuge înaintea mea, mergând cu spatele în față și răresc pasul, ca să nu cad peste el. Își strânge buzele într-o linie dreaptă care se completează perfect cu acei ochi îngustați ce mă analizează cu atenție. Se râcâie pe obrazul drept cu degetul arătător, luându-și un aer solemn, de filozof în mijlocul meditației.

— De unde oi fi răsărit tu?

— Păi, dintr-un basm, normal. Harap Alb?

— Da, naspa personaj. Prostuț, naiv.

— O să ignor răutatea. Am o surpriză pentru tine.

Probabil, chipul meu mustește a neîncredere, deoarece el adaugă:

— Ce? Nu te uita așa, e ceva frumos, mă face el să înțeleg, părând ofensat.

— Stai să ghicesc. Mi-ai cumpărat...

— Oprește-te, îmi taie el vorba, cu o expresie încruntată. Ești virgină?

În loc să mă dau de ceasul morții că m-a întrebat o asemenea chestie sau că nu e deloc treaba lui, eu răspund, răstindu-mă la el.

— Logic!

— Ei, ar fi cazul să schimbăm asta, mă îmboldește el, înălțându-și sprâncenele.

Îmi dau ochii peste cap și sunt sigură că scot fum pe nări.

— Deci, mi-ai cumpărat jucării și nu erai sigur că o să le folosesc? Proastă idee, căci, ce să vezi, sunt virgină.

— Surpriza nu are legătura cu asta, dar nu e o idee rea. Deloc. În orice caz, mintea ta e plină de perversități. Pe bune, dacă știam că o să fiu într-atât de abuzat, mă gândeam de două ori înainte să mă angajez.

— Harap Alb, pe tine, numai viața te poate molesta, nu vei găsi atât de ușor o fraieră care să te... dorească, închei eu, după o pauză lungă.

— Ha! Ha! Ha!

Își aruncă punga de Sugus în rucsac, neslăbindu-și privirea pătrunzătoare.

— Trup de zeu, Sorina, spune, ținându-și buzele. Acest trup este adorat de femei.

— Nu ai spus asta, îmi rostogolesc eu ochii în cap. Ai sunat ca unul dintre tâmpiții ăia a căror minte lipsește cu desăvârșire.

El chicotește.

— Glumeam, se scuză într-un final.

— Sper.

— Revenind la discuția noastră serioasă, începe el, fluturându-și mâna când spre mine, când spre el. Am o surpriză și nu e deloc de disprețuit.

— Harap Alb, numai cuvântul „surpriză", venit din gura ta mă înfioară - clatin din cap energic de parcă

trupul meu a refuzat să proceseze ceea ce am afirmat, întrucât eu știu că el este și serios, câteodată și... surpriza ar putea să fie acceptabilă sau chiar drăguță. Aș prefera să nu îți bați capul cu asta.

Adrian pare confuz, apoi își revine și îmi vine să-mi dau iar ochii peste cap, dar mă gândesc că, dacă mai fac mișcarea asta des, o să-mi rămână ochii înțepeniți.

— Și nu mai merge cu spatele, tot ceea ce îmi lipsește este ca tu să cazi și să-ți spargi capul!

Încrețindu-și ușor nasul, se strâmbă la mine, iar eu sunt cât pe aici să-i dau o palmă peste obrazul ăla, dar mă abțin. Cu greu, dar o fac. Continuă să meargă așa doar ca să mă enerveze, sunt conștientă de treaba asta, însă nici eu nu sunt dispusă să-i dau satisfacție, așadar îmi înghit orice vorbă pe care aș fi vrut să i-o arunc și îl privesc cum se străduiește să-mi schimbe dispoziția. Uneori, am impresia că vrea să îmi forțeze limitele, să întindă coardă ca să vadă unde doare, ori cât poate să mai tragă până se rupe. O ține pe a lui câteva minute în plus, dar, în cele din urmă, se lasă păgubaș.

— Nu renunț la surpriză. Nici în ruptul capului.

— Eu speram că vei renunța, dar nu credeam că o s-o faci. Mă voi pregăti emoțional și psihic pentru orice va urma, îl anunț oftând.

— Te voi surprinde! râde el.

— Nu mă îndoiesc, spun doar că mă voi pregăti din toate punctele de vedere.

Adrian își pune brațul peste umerii mei și, fiindcă m-a luat prin surprindere, tresar. Tocmai ziceam că nu mă poate surprinde. Afurisitul!

— Frumos! Te voi surprinde frumos, zice, ochii lui oprindu-se asupra mea.

— Văd că ești convins, nu glumă!

— Convingerea mea e mai mult decât mare, trebuie să inhibe neîncrederea ta, deci e musai să fiu extrem de încrezător.

— De ce o surpriză? Nu e ziua mea, de fapt, a fost ziua ta și eu nu ți-am cumpărat nimic și nu pricep de ce vrei să îmi faci o surpriză? mă trezesc eu întrebându-l.

— De ce ți-o fi așa de greu să accepți ideea că cineva vrea să te vadă fericită? întreabă el, fiind mai mult o întrebare retorică, asta o simt în vocea lui.

— Ești imposibil!

— De fermecător, drăguț, frumos, inteligent, da, deja sunt conștient de toate calitățile mele, se laudă el, iar eu pufnesc într-un râs ciudat.

— Cumpără-ți un dicționar de antonime și caută exact sensul opus al cuvintelor rostite de tine, îl sfătuiesc, uitându-mă la el cu coada ochiului. O să realizezi că acele cuvinte formează descrierea ta, în detaliu.

— O să țin cont de sfatul tău. Revenind, insistă Adrian, întorcându-se la subiectul cu surpriza, o să-ți placă, te asigur.

— De ce? nu renunț eu, exasperată.

— De ce o să-ți placă? Pentru că e ceva pe gustul

tău. E ceva drăguț, ca tine.

— Nu, adică de ce vrei să îmi faci o surpriză? Nu mi-ai răspuns la întrebarea asta!

— Aaaa, spune el, ca și cum abia în clipa asta înțelege ce bolboroseam eu. Ca să-ți arăt ce frumoasă și colorată e lumea. O să-ți arăt felinarele aprinse. Ai nevoie de o asemenea escapadă.

— Iar începem cu felinarele aprinse, mă lamentez eu frustrată.

— Nu scapi tu atât de ușor!

— Păi, Harap Alb, aș fi tare încântată dacă mi-ai demonstra contrariul și mi-ai schimba percepția asupra lumii.

— Eu o să fiu tare încântat să-ți văd reacția când se va întâmpla acest lucru!

— Îmi dau seama!

*

Adrian mă părăsește într-un final, îndrugând verzi și uscate despre surpriza aia. Bun, recunosc, sunt curioasă, dar nu într-atât, încât să vreau să am parte de vreo surpriză sau să aflu ce are de gând. În ceea ce-l privește... ei, orice îi poate trece prin cap.

Urc scările casei cu un început de durere de cap, niște pulsații în tâmple, și mă întreb dacă ceea ce mi-a spus Rocsana despre Ana îmi dă migrena asta sau dacă planul lui Adrian e de vină. Nu durează mult până ce mă

hotărăsc asupra primei variante, bag mâna după chei, dar realizez că ușa casei mele e întredeschisă. Mă panichez. Nebunul de Adrian sigur a uitat să închidă ușa și, ferească Dumnezeu să fi intrat cineva în casă, că îl omor cu mâna mea. După primii pași și mai multe ocheade, îmi dau seama că nu e nimic straniu în casă, însă, tocmai când vreau să urc scările, aud în urma mea pași... pași târșâiți. Execut o rotire perfectă, doar ca să văd cum cineva se așază pe canapeaua mea, ducând în mână o cană roșie de cafea. Mă observă și mă privește plictisit. E un... băiețandru cu părul negru, cu ochii ascunși de bretonul mult prea lung și cu un chip superb, fin, albicios. Am o vagă senzație de deja-vu.

Înainte să apuc să-i adresez întrebări sau să-l dau afară, îmi verific telefonul. Bănuiesc că impulsul meu are legătură cu prima mea experiență de genul acesta, când a sosit Adrian. Nu am niciun apel pe telefon. Îmi plimb privirea de la telefon la băiat.

— Mi s-a explicat că o să reacționezi urât, vorbește băiatul, vocea lui prea groasă, zgâriindu-mi timpanul. Nu te speria, m-a trimis mama ta.

— Ce?

Da, ceva mai inteligent nu puteam spune.

— Da, îmi răspunde plictisit, fluturând mâna a nepăsare. Îmi caut fratele.

Mă tentează să-i replic cum că nu îi cunosc fratele, însă el deschide gura rapid, tăindu-mi șirul gândurilor. Bea o gură de cafea – din cana mea roșie – și pare că se

gândește la următoarea replică. Între timp, mă apropii de el. Seamănă cu cineva.

— Te-a trimis mama mea?

— Da, ea mi-a spus unde e al doilea set de chei, știi, sub al treilea ghiveci de flori, de lângă cireș, îmi vorbește el pe un ton ironic, un ton care îmi zice că mă consideră tare de cap.

— Și îți cauți fratele? continui eu nedumerită.

— Da, știi, un idiot deștept cu ochelari, mă lămurește el, gesticulând din mână.

Cred că are vreun tic.

— Aici nu e niciun..., încep eu să zic, fiind convinsă că aici nu stă fratele lui, dar mă opresc brusc, parcă lovită de un obiect dur.

Idiot deștept cu ochelari? E oare posibil? Nu, nu, nu e posibil. Adică, oricum ar fi el și orice mi-ar fi ascuns, nu cred că e genul de persoană care să nu-mi spună că are un frate. Frații sunt frați și, la cum îl cunosc eu pe Adrian, sigur și-ar iubi fratele și nu ar fi capabil să nu pomenească de el. Se comportă așa de frumos cu acei copii de la Tuși. Nu ar omite să-mi povestească așa ceva. Clatin din cap, ca și cum alungarea acestui gând ar putea distruge un adevăr ce se așterne încet în fața mea.

Băiețandrul de pe canapea seamănă cu Adrian. Aceeași piele, aceeași construcție a feței și.. nu, nu. El se uită la mine cu milă.

— Habar nu aveai că are un frate, nu?

Caută în buzunarul jachetei și scoate un pachet de țigări. Scoate una și, cu bricheta din cealaltă mână, o aprinde. Urăsc țigările și fumătorii.

Izul slab ce vine dinspre el îmi amintește de baia liceului; baia aia stupidă care ar trebui să se numească fumoar, baia aia unde se îmbulzesc fete și băieți, câte patru într-un compartiment ca să tragă un fum. Scârbos! De-a dreptul odios.

— Dacă ai impresia că ai să intri în casa mea pe nepusă masă și o să fumezi, te înșeli amarnic! îl avertizez, repezindu-mă spre el și smulgându-i țigara din mână.

O arunc jos și o calc.

— Să înțeleg că și frate-miu are interdicție la țigări în casa ta? În fine, nu-mi pasă. Deci, unde e?

Clipesc confuză la el.

— Cum îl cheamă pe fratele tău? îl întreb, încercând să aflu că nu e adevărat ce zice el.

— Am avut dreptate. Nici nu ți-a povestit de mine, de fratele lui. Nu mă surprinde. Nu fi nici tu surprinsă, eu și Adrian nu avem o relație prea... frățească, îmi explică puștiul, afișând un zâmbet amar.

Probabil că expresia mea e un amestec de uluire și groază, căci el îmi zâmbește cu înțelegere.

— Adrian, repet eu ca o persoană incapabilă să înțeleagă ceva atât de simplu.

— Da, mama ta, știi tu, Mariana, m-a trimis ca să înnod relația și bla, bla, bla.

Își dă ochii peste cap, după care își ridică mâna la nivelul privirii și își analizează unghiile, precaut.

— Am nevoie de o nouă vizită la salon și – mă privește atent, se strâmbă – tu ai nevoie de o nouă tunsoare. Arăți în ultimul hal. Frate-miu nu s-ar uita la una ca tine.

Cea din urmă replică mă lasă mască. E usturătoare și nu ar trebui să mă deranjeze deloc, ceea ce m-a consternat este faptul că el a spus asta ca o constatare, o realitate, nicidecum ca o jignire.

— Oricum, nu știu de ce mă așteptam să-l găsesc aici. El mereu umblă brambura, știi.

Acel „știi" al lui e din cale-afară de enervant.

Precum o păpușă lipsită de viață, mă arunc pe canapea, uitându-mă în gol. Ce naiba se întâmplă aici?

— Te-a marcat rău, nu glumă, venirea mea, se amuză pușstanul ăsta lângă mine.

Mă întorc spre el cu jumătate de corp, mijind ochii. Pun pariu că sprâncenele mele sunt o linie dreaptă, împietrită. El se uită la mine cu veselie. Cum voia să reacționez?

— Nu e nevoie să faci o dramă din asta. Chestia e că există o problemă. Trebuie să locuiesc la tine câteva zile, nu de alta, dar i-am promis mamei tale și... mda, trebuie să-mi țin promisiunea.

— De ce ți-ar fi cerut mama mea așa ceva?

Iar pun întrebări stupide. Mama e cea care ajută pe toată lumea și, nu demult, mi-am dat seama că nu o

Își dă ochii peste cap, după care își ridică mâna la nivelul privirii și își analizează unghiile, precaut.

— Am nevoie de o nouă vizită la salon și – mă privește atent, se strâmbă – tu ai nevoie de o nouă tunsoare. Arăți în ultimul hal. Frate-miu nu s-ar uita la una ca tine.

Cea din urmă replică mă lasă mască. E usturătoare și nu ar trebui să mă deranjeze deloc, ceea ce m-a consternat este faptul că el a spus asta ca o constatare, o realitate, nicidecum ca o jignire.

— Oricum, nu știu de ce mă așteptam să-l găsesc aici. El mereu umblă brambura, știi.

Acel „știi" al lui e din cale-afară de enervant.

Precum o păpușă lipsită de viață, mă arunc pe canapea, uitându-mă în gol. Ce naiba se întâmplă aici?

— Te-a marcat rău, nu glumă, venirea mea, se amuză pușstanul ăsta lângă mine.

Mă întorc spre el cu jumătate de corp, mijind ochii. Pun pariu că sprâncenele mele sunt o linie dreaptă, împietrită. El se uită la mine cu veselie. Cum voia să reacționez?

— Nu e nevoie să faci o dramă din asta. Chestia e că există o problemă. Trebuie să locuiesc la tine câteva zile, nu de alta, dar i-am promis mamei tale și... mda, trebuie să-mi țin promisiunea.

— De ce ți-ar fi cerut mama mea așa ceva?

Iar pun întrebări stupide. Mama e cea care ajută pe toată lumea și, nu demult, mi-am dat seama că nu o

cunosc aproape deloc.

— Of, ți-am explicat, înnodarea relației și bla, bla, bla, îți amintești că am menționat asta? Mama ta ne-a ajutat mult și îi sunt dator cu asta. Aaa, da, am uitat să mă prezint. Eu sunt Mihail, îmi întinde el mâna.

I-o prind și el îmi scutură mâna cu ceva mai mult entuziasm decât ar cere situația. Nu îmi dau seama cum să mă comport. Mihail seamănă mult cu Adrian. El a menționat numele mamei și nu-s atât de proastă să nu îl cred. Am mai trecut printr-o situație asemănătoare cu fratele mai mare. Numai mama știa de locația cheilor, în afară de mine și Adrian. Și totuși...

— Nu am de gând să fac probleme. Sorina, nu? se interesează el cam târziu, neluând în considerare faptul că ar fi putut greși casa sau persoana. O să locuiesc cu voi pentru câteva zile, o să fiu invizibil pe aici, nu mă interesează să înnod relația sau să port conversații cu el. Cu tine nu am nimic, OK? Dar nu mă interesează altceva.

— Stai un pic. Ce vrei să spui prin înnodarea relației... ce... eu nu pricep, bine? Pe mine nimeni nu mă anunță când primesc musafiri, m-am săturat, serios. Nu mă deranjezi, însă... eu niciodată nu aflu nimic, nimic nu e complet transparent la Adrian și... acum mai apari și tu, ca din neant.

— Nimic nu e incert la fratele meu, Sorina. El stăpânește prea bine tehnica disimulării. Nu te încrede în el, când nici nu te vei aștepta va pleca, lăsându-te

singură.

Îmi cade cerul în cap și niciodată nu l-am simțit mai apăsător ca acum.

— Și ce te face să crezi că te-aș asculta pe tine? replic eu indignată.

De ce nu l-aș asculta pe el? Cât de bine îl cunosc eu pe Adrian, de cât timp îl cunosc ca să mă pronunț în privința lui?

De ce l-aș asculta pe el? Adrian nu e un om rău, mi-a arătat asta; da, nu îl cunosc de o viață, dar timpul petrecut cu el a fost extrem de intens. În schimb, pușstanul ăsta vine în casa mea și îmi dictează ce să fac.

— Procedezi cum consideri, însă ascultă-mă pe mine, Adrian s-a specializat în a răni oamenii din jurul lui, îmi mărturisește cu privirea goală, tonalitatea lui fiind tristețe pură; el chiar nu minte. Nu te supăra, dar mie îmi este foame, îmi zice el, ținându-se de burtă și un zgomot straniu i se aude din stomac.

— Ăăă, da, vino la bucătărie! îi zic și pornim întracolo. Auzi, dacă tot te-ai servit singur cu o cană de cafea, de ce nu ai luat și mâncare? îl chestionez un piculeț cam dur.

— Niciodată nu sunt nesimțit până la extreme, îmi explică el simplu. Poate doar când sunt nervos – ridică din umeri – și se întâmplă rar să fiu nervos.

Îl poftesc la masă și îl servesc; spre uimirea mea nu-i amestec arsenic în mâncare.

Îl urmăresc cum înfulecă liniștit și repezit, în

același timp. Pe bune, dacă nu îmi vine să-i dau cu o tigaie în cap. Sau mie, că poate visez, de fapt, și așa mă voi trezi.

— Mihail, ce vârstă ai tu?

— Paisprezece ani.

— Și mama ta unde e?

La întrebarea asta s-a încordat.

— Îți amintești când am zis că mă enervez rar? silabisește el, recăpătându-și calmul. Ei, ăsta este unul dintre subiectele care mă scot din sărite total, deci lasă baltă subiectul, mârâie el.

Adrian are să-mi dea multe explicații.

— Iubitul meu frate nu ți-a povestit absolut nimic? se interesează Mihail, înălțându-și sprâncenele, apoi coborându-le. O să aibă parte de surpriza vieții lui, găsindu-mă aici.

Un rânjet i se lățește pe chipul micuț.

— De ce îl urăști?

Cuvintele îmi zboară din gură, înainte să le pot opri, însă doar asta îmi inspiră tânărul.

— De ce nu? răspunde absent. Motive am cu carul. Dacă te aștepți să ți le zic, îmi pare rău că-ți înșel așteptările, dar nu mă vei crede, orice aș spune. Întreabă-l pe el! Mă îndoiesc că te va lămuri, dar încearcă-ți norocul.

— Ești cam flegmatic pentru un puștan, și plin de resentimente, nu crezi? îl iau la rost.

Nu-mi dau seama dacă merită să-l iau la rost și

să-l apăr pe fratele său. Nu am nicio certitudine că neașteptatul musafir nu are dreptate. Eu nu cunosc povestea, fiindcă Adrian nu a considerat că trebuie să îmi dezvăluie anumite părți ale vieții lui, iar eu renunțasem la a vrea să aflu anumite chestii. Ideea e că atitudinea lui are o noimă. Adrian nu vorbește despre familia lui. Și, dacă ar fi fost apropiați, nu ar fi locuit cu mine. Cine ar fi acceptat să stea în mediul ăsta, departe de familia lui? Chiar nu cred că atunci când pleca de acasă mergea la familia lui, ținând cont de ceea ce spune Mihail.

— Poate.

Împinge farfuria cu mâncare cu mai multă forță decât era nevoie.

— Ai vreo cameră sau mă cazezi pe canapea? Știi, acum o să stau aici, replică el, mărindu-și ochii.

Râde, iar asta îl face să semene și mai mult cu Adrian.

— Băi, îmi zice, uitându-se pe masă ca și cum ar încerca să-și amintească un detaliu important, mi-am lăsat cana de cafea pe masa din sufragerie.

— Vrei să spui cana mea de cafea?

— Mmm, da, cana ta. Îmi place cana ta.

Sună ca o scuză pentru faptul că a folosit-o înainte să-mi ceară permisiunea. Se pare că frații au aceleași gusturi; și Adrian a fost... atras de cana mea roșie. Ăștia doi au ceva la cap, pe bune.

— Avem o problemă, spun, abia acum înțelegând cererea lui. În această casă sunt două dormitoare: al

meu și al părinților, iar acesta din urmă e ocupat de Adrian.

Cum rezolv asta acum? Mama nu s-o fi gândit la problema legată de spațiu, camere și paturi?

— Eu nu dorm în camera în care a dormit el, se pronunță, o să dorm în camera ta!

— O să faci ce?

Presimt că o să mă apuce toate damblalele cu pramatia asta în casa mea. Nu-mi ajungea unul, apare altul, la fel ca Adrian, cu gura mare și pretenții. Ăsta mai și pretinde că el e mai presus decât frate-său.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva despre mine, Mihail. Eu, spre deosebire de tine, sunt o persoană care se enervează extrem de repede. Nu vrei să mă vezi nervoasă, întreabă-ți fratele! Nu te întinde cu vorba, ești în casa mea și nu-mi pasă că maică-mea te-a trimis. Tu respecți regulile mele, așa cum face și ochelaristul de frate-tu. E suficient faptul că eu nu am habar ce dracu' se întâmplă cu tine, cu el, cu familia voastră sau cu tot neamul care, se pare, dorește să se mute în casa mea de parcă această locuință ar fi nu știu ce palat, și de ce am picat eu ca musca-n lapte în povestea asta, ridic eu tonul, făcându-mi simțită agresivitatea. Pricepi?

Mihail se uită perplex la mine. Se holbează e puțin spus, arată de parcă ar încerca să descifreze cuvintele unei nebune și, deoarece cu nebunii nu e bine să te certi, tace din gură. În continuare mă privește ca pe o muscă intergalactică ce a aterizat în lumea lui și care

emite zumzete prea puternice.

— Cu tine prin preajmă aș putea să încep să-l compătimesc pe frate-miu. Sau nu, se corectează, chipul preschimbându-i-se într-o grimasă. Cu siguranță, nu.

Mă privește și-și dă ochii peste cap. E supărător și cred că așa se simte și Adrian când fac eu asta. Își ridică mâinile la nivelul feței, cu palmele îndreptate spre mine a semn de capitulare.

— Ai tăcut?

— Bine, tac, îmi zice, expediindu-mă cu o fluturare a mâinii și îndreptându-se, din nou, către sufragerie.

Eu pe ăsta îl omor!

— Am o memorie foarte bună și țin minte ceea ce ai spus. Nu o să mă deranjezi, nu o să faci probleme. Deja gura aia mare a ta mă deranjează. Ia vezi tu cum te comporți, că nu sunt obligată să mă împac cu situația, fie ce-o fi! îl avertizez.

Pregătită să-i mai arunc vreo două, mă opresc, întrucât telefonul îmi vibrează. Un mesaj. De la maică-mea.

Mama: *Vezi că azi vine la voi Mihail, fratele lui Adrian. Să nu aud că te porți urât cu el!*

Femeia asta are un al nouăzecelea simț de trimite mesajele astea cu întârziere, dar exact la momentul potrivit, când încep eu să mă enervez. Oare nu e în stare să le trimită sau să sune în momente drăguțe ca să mă

întrebe ce mai fac, cum o duc cu sănătatea, dacă mi-am rupt gâtul sau nu? Ea dă semne de viață numai în momente cruciale. Doamne, dă-mi răbdare că, dacă se întâmplă să îmi ies din fire, o să fie vai și amar de capul lui. De capul amândurora, căci abia aștept să-și facă apariția și Adrian.

Mihail cercetează canapeaua, are o expresie de nedumerire. Se întreabă dacă să se așeze sau nu. În cele din urmă, rămâne în picioare, în fața mea, dar la o distanță considerabilă, încrucișându-și mâinile la piept. Prin claia întunecată se încruntă la mine, presupun, nu pot fi sigură cu părul ăla care-i acoperă ochii.

— Care-i treaba? De ce mă privești așa?

— Îmi dau seama că abia acum frate-miu primește ce merită. Cu tine pe capul lui, cred că ocările mele l-au ajuns cu vârf și îndesat, adaugă el meditativ.

— O jignire în plus, copile, și zbori din casă, nu pe ușă, ci pe blestematul ăla de geam din spatele tău! mă răstesc la el, complet epuizată de cuvintele lui tâmpești și de toată tevatura asta.

Sincer, nu știu de ce sunt așa acidă. În afara îngâmfării lui, nu mă deranjează neapărat. Cred că simt o mică undă de iritare, deoarece am aflat că Adrian are un frate, și s-a întâmplat într-un mod cât de poate de neplăcut.

Ca un semn de slăbiciune, îmi prind capul în mâini, deoarece zvâcnește din ce în ce mai tare. Am o nevoie disperată de liniște. Ignorându-l, urmez drumul

către canapea și mă las pe ea. Mă doare capul mult prea tare. Niciodată nu mi s-a întâmplat să am una de o intensitate atât de mare. Strâng ochii din cauza suferinței, înăbușindu-mi un suspin, iar degetele mi le înfig pe de o parte și de alta a capului într-o încercare nesuferită de a smulge chinul din interior.

— Te simți bine? aud o voce îndepărtată.

Sunetele unui foc mocnind se înalță spre mine cu o forță dumnezeiască. Cum deschid ochii, speriată și agitată, văd doar flăcările amenințătoare, vii, mai vii decât orice am văzut pe lumea asta, care se cațără spre cer, ca pe niște liane invizibile. Fumul gros, înșelător îmi explorează plămânii, acaparându-mă în totalitate. Corpul îmi este greu, iar plămânii strigă la mine să îi ajut, dar neputința mea e dureros de pregnantă. Sunt și alte strigăte, voci înfundate ce pier în duhoarea ororii din fața mea.

Prin masa fumurie, ochii mei apoși deslușesc proveniența flăcărilor. E o căsuță. Arată ca o corabie peste care s-au încolăcit tentaculele unei caracatițe malefice. Roșeața sclipitoare, culorile vii, nu sunt în niciun fel domesticite de negura nopții, cerul luminându-se ca în noaptea dintre ani, când artificiile îl împodobesc grațios.

Mâinile-mi sunt înfipte în noroiul ce îmi înoată printre degete... Le privesc confuză, totul părând o iluzie provocată de mintea mea incompletă. Degetele aduc cu niște siluete mici, ireale, de aer curgător și mă înfricoșez. Sunt niște degete micuțe, precum cele ale unui copil, și nu le recunosc. Știu că sunt eu, dar, la o privire mai amplă,

printre tonurile cenușii, un trup copilăresc, fragil mi se relevă. Brațe subțiri de copilaș. Mă ustură pleoapele și țipetele nu încetează. E... mă strigă pe mine. Sorina. Un glas disperat, pițigăiat, ce se înecă în lacrimi, dar eu sunt imobilizată, deopotrivă fascinată și îngrozită de natura dezlănțuită dinaintea mea.

Mă prăbușesc pe o parte, pământul ud, lipindu-mi-se de chip, gustând din moliciunea lui. E o răceală binevenită în comparație cu căldura dogoritoare împrăștiată de foc. Mă simt ca prinsă între două tărâmuri luptându-se pentru supremație.

Plămânii au încetat să mi se mai zbată, totul a devenit domol și lin, fin ca mătasea, alunecând printre degetele mele. Flăcările mă atrag la ele, ca magia îngerilor, o muzică pentru sufletul meu și vreau să mă duc. E atâta durere aici, atâtea pierderi, nu mai suport. Sunt țipete și oameni supărați și eu... vreau să plec

— Sorina.

Numele meu e rostit cu temere de către o voce gâtuită, necoaptă.

Capitolul 20

— Sorina! mă zgâlțâie două mâini. Ești bine, fată, că mă bagi în sperieți?

Chipul și mirosul de țigări a lui Mihail mă lovesc direct. Printre gene îi sesizez panica. Acum pare un copil care nu are habar cum să se descurce cu situația.

Îmi revin în simțiri cât să înțeleg că sunt pe podea, așezată într-o rână, simțindu-mi corpul moale ca o cârpă.

— Uită-te la mine!

Mă străduiesc, pe bune, dar imaginea lui îmi cam fuge din față. Ametită, mă ridic într-un cot, abia acum resimțind duritatea podelei. E ca și cum aș fi căzut în mod repetat. Tricoul îmi e lipit de spate, năclăit în nădușeală rece. Mi-e foarte frig. Îmi trec mâna prin părul răvășit. Când mi-am dat eu elasticul jos?

Văzându-mi morga îngrozită și derutată, Mihail își drege vocea.

— Te-ai așezat pe canapea și... te țineai cu mâinile de cap. Nu erai în regulă, apoi ai început să respiri greoi și te-ai prăbușit pe podea cu ochii pierduți undeva departe. M-am speriat, fato, și te-am zgâlțâit puțin, însă degeaba. Parcă nu mai erai aici și respirai din ce în ce mai greu...

I-a fost frică. Pot spune că așa a fost după modul temător în care îmi povestește grozăvia. Eu încă mă străduiesc să îl am în raza mea vizuală, pentru că totul se

perindă în fața mea într-un mod fugitiv.

— Ești... bolnavă?

Întreabă cu milă și spaimă, dar chipul lui nu trădează nimic.

Aș vrea să mă ridic de pe podeaua asta, însă nu sunt inconștientă. Aș cădea la loc, ca un bolovan în apă.

Sunt bolnavă? Sunt nebună, asta sunt. Îmi pare rău că a asistat la un asemenea moment. Nu este primul.

— Să sun la un spital?

— Nu, nu! răspund alarmată. Sunt bine, nu am mâncat și... ăsta e motivul, îngaim eu.

Nu e convins de răspunsul meu, dar nu insistă.

— Te ajut să te ridici? mă întreabă.

Arată mult mai tânăr când nu mă enervează. Încuviințez dintr-o clătinare a capului.

Tocmai când Mihail vine spre mine, ochii mei văzând doar picioarele lui, pentru că îmi vine foarte greu să-mi ridic capul, se oprește brusc. E posibil să nu vrea să mă ajute după ce l-am alintat cu *vorbe dulci*, însă el nu face nimic altceva, stă nemișcat și sunt nevoită, printre firele de păr încâlcite, să-mi ridic privirea spre el. Pe chip are întipărită groaza. Își îngustează ochii, iar maxilarul încordat e numai furie; mâinile îi sunt strânse pe lângă corp, dar, din când în când, își flexează degetele. În poziția asta e matur, periculos, are o furie fățișă. Îi urmăresc căutătura, ca să văd ce l-a înfuriat în halul ăsta și... rămân perplexă. Iau o gură imensă de aer. Uit să o dau afară și simt o apăsare în piept.

Adrian nu arată uman. Pălește. Este un amestec de spaimă și neînțelegere a ceea ce se petrece. Umerii îi sunt prea stâncoși pentru trupul lui firav.

Modul în care trecutul revine să te bântuie când te aștepți mai puțin e uluitoare, gândesc eu. O înțepătoare senzație mă cuprinde, având impresia că mă încarc cu fum, că-l respir și tușesc tare, ducându-mi o mână la gură și una la piept, atrăgând atenția celor doi. Amintirea a ceea ce am văzut mă torturează. Totul mi se pare greu de îndurat. Să fie ăsta efectului trecutul asupra mea? Nu mă pot opri, e peste puterile mele; șiroaie de lacrimi produse de tuse îmi ating obrajii. Îl văd pe Adrian îngrozit prin ceața apoasă din ochii mei; se repede la mine, aproape aruncându-se jos, pe podea, își încleștează mâinile pe brațele mele.

— Sun la spital! zice Mihail repede, lăsând deoparte furia, dar Adrian îi interzice printr-un „Nu“ categoric, un fel de țipăt impunător.

Niciodată nu l-am auzit pe Adrian strigând și nu credeam că îl voi auzi tocmai acum, când mă simt rău și cineva vrea să mă ajute.

— Sorina, calmează-te! Te rog, încearcă să respiri!

Tonul îi este îmbrăcat într-o manta de liniște, dar, în spatele acestei măști, frica este evidentă.

— Nu... pot, reușesc să articulez, am...

N-aș fi dorit ca el să fie martor la asta. Știu cum este să mă înec din senin, cu un fum care nu există.

Tot ce zic e incoerent, însă sunt incapabilă să spun

ce simt. Nici nu e ceva real.

Expresia lui Adrian capătă valențe inexplicabile. Nici măcar spaima nu se mai citește pe chipul lui, chestie care mă cam roade pe dinăuntru; nu, el e tot un amalgam de recunoaștere a realității, ceva ce mă așteptam să văd când l-a găsit pe Mihail aici. Umbre de disperare îi încolțesc în privire, însă toată ființa lui îmi transmite un sentiment straniu de speranță, de parcă și-ar dori din tot sufletul să se întâmple ceva, de parcă aștepta momentul ăsta, în care eu mă înec cu propria tuse. Trăsăturile îi sunt îmblânzite de înțelegere subită și afecțiune. Sinceritatea neascunsă îmi oferă alinare. Își pironește privirea într-a mea, imaginea lui clarificându-se printre lacrimile mele. Îmi arată, ca unui copil mic, cum să respir, făcând-o și el în același tempo cu mine, demonstrându-și apropierea prin orice contact, fizic sau psihic.

Palma îmi stă încă pe piept, apăsând cu putere, parcă ajutând plămânii să funcționeze. Ei îmi dau, în sfârșit, ascultare, și revin la normalitate. Adrian nu se grăbește să îmi dea drumul, își pune ambele mâini pe fața mea, încadrându-mi obrajii. Își trece degetele mari pe sub ochii mei și îmi șterge lacrimile, cu îngrijorare.

— Pe bune, acum ți-ai găsit și tu momentul s-o dai pe spate? Oo, da, scuzați-mă, fetele vulnerabile sunt mai ușor de păcălit! se amestecă Mihail, vocea lui trezindu-mă ca dintr-o reverie. Adrian își pierde concentrarea o secundă, apoi oftează.

— Cum ai ajuns tu aici?

Nu este supărare sau enervare în vocea lui, ci doar un soi de oboseală care durează de mult, greutatea ei strecurându-i-se în voce.

— Cu un taxi. Știi, am plecat de acasă și mi-a fost lene să aștept autobuzul, și toată aglomerația aia era deranjantă, așadar am chemat un taxi care...

— Încetează cu asta! îi poruncește Adrian pe un ton rece care ar îngheța și soarele.

Se ridică de jos, răsucindu-se în loc, astfel încât să fie cu spatele la mine și fața la Mihail. Abia respirând, reușesc să mă ridic, proptindu-mă cu greutate într-o mână.

— Dați-o dracu' de treabă, bine? Vi se pare că sunt în condiția în care să suport tâmpeniile dintre frați? intervin.

Privirea lui Mihail fuge spre mine, iar Adrian nu se mișcă; nu imediat. Nu mai zăbovește mult în poziția aceea și vine lângă mine, pe canapea, acordându-mi întreaga atenție.

— Ai dreptate, nu e momentul, acceptă Adrian.

— Nu sunt tâmpenii, OK?

Mihail nu-și ascunde deloc disprețul.

— Stai jos! îi zic cu o voce care nu acceptă un refuz. Harap Alb, spun, după ce îl observ pe băiat rostogolindu-și ochii în cap, tare aș vrea să-mi explici ce se întâmplă aici. Versiunea ta.

El oftează.

— El e fratele meu, Mihail.

Pentru că pauza lui e prea lungă, simt nevoia să îl împing de la spate.

— Da, mi-am cam dat seama, mersi de răspuns. Ori mă crezi incapabilă să înțeleg adevărul care sare în ochi ca bomba, ori tu ești de-a dreptul idiot.

— A doua variantă ar merge mai bine.

Îl reduc la tăcere pe fratele mic – pentru moment – cu o privire.

— Ziceam și eu...

— Nu mai zice! Taci! Nu știu dacă să te omor pe tine, arăt spre Mihail, sau pe tine, mă întorc spre Adrian, sau pe amândoi.

— Nu-ți pierzi simțul umorului nici în momente critice, nu?

— Harap Alb, îți arăt eu umor dacă nu bagi mare și începi să vorbești.

— Aaa, nu, te rog. O să mor de trei ori până termină el de relatat povestea, serios, și nu-mi doresc să pierd ocazia de a-mi trăi viața, tinerețea. E lungă, plictisitoare și... povestită de el va fi și mai anostă.

— Gata! Vreau adevărul și îl vreau acum, altfel vă cărați dracului din casa mea. Și nu glumesc absolut deloc, zic, tușind încet. Vă luați catrafusele și dispăreți!

— Eu nu am catrafuse, se pronunță Mihail lejer.

— N-o enerva, te rog, spune Adrian, și în tonul lui nu sesizez furia sau ironia, doar o constatare a faptului că eu, în postura unei persoane nervoase, nu sunt deloc

agreabilă și cumpătată.

Ori Mihail își ascultă fratele în ciuda sentimentelor urâte pe care i le poartă, ori a realizat că nu sunt cea mai drăguță persoană din lume. Oricare o fi adevărul, sunt fericită că tace într-un final. Al dracu' final, că mult s-a lăsat așteptat!

— Cum am spus deja, Mihail este fratele meu mai mic, începe Adrian, deloc fericit judecând după intonația și expresia lui. E prima oară, în cinci ani, când îl văd. Relația noastră e... nu e... ce vreau să spun este că, se încurcă Adrian în cuvinte, nu ne-am mai văzut de mult și am fost surprins să-l găsesc aici.

— Eu aș folosi cuvântul oripilat, intervine băiatul. Și vrei să spui că relația noastră nu există, frățioare, zice el, dar ultimul cuvânt pare că îi repugnă.

Nu-l contrazice nimeni.

— Haide, dă-i bătaie, explică de ce relația noastră e inexistentă. Sunt nerăbdător să aud ce minciuni ești capabil să scoți pe gura aia.

Mi se urcă sângele la cap. Numai eu am dreptul să mă leg de vreunul dintre ei, iar puștiul ăsta exagerează în ultimul hal. Trebuie să opresc asta.

— Ești cam slobod la gură, Mihail! De fapt, nu mai am chef să vă ascult pe amândoi, spun surprinzându-l pe Adrian. Te calmezi odată?

— Nu pot avea o atitudine drăguță cu ăsta prin preajma mea. Mă duc să-mi iau hainele de acasă până terminați voi. Care o să fie camera mea?

Oare mirobolanta mea mamă nu a privit problema din punctul acesta de vedere? Unde naiba îl pun eu pe flăcăul ăsta fără creier?

— Ți-am explicat că în casă sunt două camere, a mea și a lui Adrian. Poate..., încep eu, însă nu-mi duc fraza până la capăt.

— Eu nu mă culc cu el în cameră! se impune Mihail.

— Nici nu vreau să te culci cu el, spun punând greutate pe cuvântul „culci", vreau să dormi cu el în cameră, și cu asta basta.

— Nu mă lua cu sensul cuvintelor, mi-o taie el ca un copil prost ce e. Eu nu stau cu ăsta – pronunță cuvântul de parcă i-ar fi scârbă – în aceeași cameră. Stați voi în aceeași cameră și stau eu singur.

Sunt de-a dreptul stupefiată. Băiețandrul ăsta își permite să-mi dea ordine în propria casă.

— I-auzi! Bă, ce deștept ești tu, cu cine naiba oi semăna?

— Nu cu mine, aud vocea lui Adrian, mormăită.

— Din fericire, adaugă Mihail.

Mamă, mi se urcă sângele la cap!

— Acceptă că n-o vei scoate la capăt cu el, mă îndeamnă Adrian sătul de situație.

— N-o să dormim amândoi în bârlogul tău doar pentru că Mihail își dă aere de mare șef la mine în casă, strig la amândoi.

Adrian se uită la mine, nevenindu-i să creadă.

— La mine în bârlog? repetă el, un firav zâmbet jucându-i-se pe buze.

— Frățică, ce iubită ți-ai tras și tu...

Doamne, dă-mi răbdare că proști mi-ai dat deja! Îți mulțumesc mult de tot!

— Da, dețin o multitudine de cuvinte, sunt un vocabular cu picioare, ia vedeți-vă de treabă! Și noi nu suntem iubiți, țin eu morțiș să precizez. Tu, Mihail, nu înțelegi că eu nu-s genul de fată care îngenunchează în fața băieților.

OK, asta o fost o formulare foarte proastă, mai ales că atrag surprinderea lui asupra mea.

— Adică nimeni nu mă face să mă răzgândesc, ok?

— Eu nu dorm cu el în cameră și am închis subiectul!

Putea fi mai enervant de atât?

— Mă duc să-mi iau hainele de la bunica, așa vă las să cugetați asupra faptului că eu nu dorm cu el în cameră, ne spune copilul.

Adrian tresare subit și, când pricepe că îl privesc, își revine în simțiri, încercând să pară liniștit.

Pe buze îi văd șoaptele mute: „Bunica".

— Bunica? repet eu nedumerită.

— Da, bunica noastră. Nu știu dacă Adrian și-o mai amintește, având în vedere absența lui lungă din viețile noastre, dar, da, bunica mea, zice, rănindu-l pe Adrian cu ultima remarcă.

— E... a aflat că vei sta cu mine?

— Eu, spre deosebire de tine, frățioare, nu am de gând să o omor. Nu i-am spus nimic, deci stai calm, nu te va deranja, venind să te caute.

Chipul lui Adrian se schimonosește din cauza durerii, însă nu-l contrazice pe Mihail și nici nu încearcă să-și ceară scuze. Eu am impresia că spațiul e prea mic pentru noi toți și că mă sufoc, ceea ce mă duce cu mintea la flăcările alea...

Fratele cel mic cunoaște punctele slabe ale celui mare, știe exact unde să-l lovească.

— Habar nu am cum ai vrăjit-o pe Mariana, eu n-aș mai fi avut încredere în tine. De fapt, nu am. Sper ca până mă întorc, Sorina să realizeze cât de mârșav ești și să scape de tine, termină Mihail înainte să iasă pe ușă.

Adrian oftează, cu ochii în pământ.

— Ar trebui să vorbim.

Nu se uită la mine; umerii îi sunt lăsați, greutatea lor trăgându-l spre pământ.

— Nu, zău?

— Da, ar trebui, dar nu aici.

Unde altundeva, dacă nu pe acoperișul blocului? A doua mea casă. Sunt fix pe margine și privesc în jos, la acei câțiva oameni care se mișcă precum furnicile. În realitate, vreau să mă concentrez la ei pentru că, uitându-mă în jos, nu-mi pot aminti decât... scena aceea oribilă, cu iz de mort.

Mă întorc la Adrian, care stă turcește pe cimentul rece.

— Minunatul și încântătorul tău frate mi-a mărturisit că îți place să speli putina, că e sportul tău preferat, încerc eu să glumesc nițel.

Adrian nu zâmbește, e serios și privește cu ochii goi, ceea ce cred eu că e trecutul. Nu are chef de glume.

— Dacă l-aș contrazice, m-aș transforma instant într-un mincinos.

Nu credeam că va spune asta. Cumva, mă așteptam să dezmintă ce mi-a povestit Mihail.

— Deci să mă pregătesc pentru plecarea ta în glorie?

Mă săgetează cu privirea tristă. Eu am o jumătate de zâmbet pe buze.

— La ce te gândești?

Expresia nu i s-a schimbat cu nimic. E blândă și torturată, și nu-mi dă ocazia să mă bucur de zâmbetul lui.

— Că nu e chiar o noutate. Mă refer la faptul că eram conștientă de plecarea ta la un moment dat, numai că... e mai greu când totul se transformă într-o certitudine și nu o bănuială. Nu că nu m-aș fi gândit că vei pleca oricum, ca la un fapt cert, doar că nu e ce îmi imaginam, turui eu, neștiind de ce naiba nu tac și scot prostii incoerente pe gură. Scuze!

— Nu-ți cere scuze. Tu care parte din „mereu“ nu înțelegi?

Întrebarea e nelalocul ei în aparență, dar eu îmi amintesc perfect. A zis că va sta cu mine mereu, aici, pe acoperiș.

— Haide, Harap Alb! Sunt eu mai mică, mai proastă, mai impulsivă, mai ciudată, și tot ce vrei, dar nu sunt chiar atât de dusă cu pluta. Mama ți-a oferit o slujbă. Tu ai acceptat-o cu plăcere. Nu e un capăt de lume. Ești, la urma urmelor, bona mea, oricât de prost sună. Sfârșitul poveștii, replic, complet debusolată.

— E sfârșitul poveștii tale. Nu sfârșitul poveștii adevărate. Asta, zice el, fluturându-și mâna ca să umple spațiul dintre mine și el, nu e o slujbă pentru mine, e o binecuvântare, și știu că nu înțelegi, și eu nu îți pot spune, dar ăsta e adevărul. Adevărul nu e cel pe care l-ai clădit tu în mintea ta. Aia e o simplă iluzie care te rănește, pentru că tu faci ca totul să te rănească. Tu vezi totul negru și dureros, și e o chestie cu care tu te simți confortabil, iar asta nu e bine, pricepi? Nu e bine deloc și nu am să-ți permit să te scufunzi în suferință.

Tonalitatea lui se amestecă cu vântul și formează un murmur de răceală calmă, îmbietoare. Mă cutremur.

— Tu crezi că ești o ciudată. Nu nega...

— Nu aveam de gând să neg, pufnesc eu, întrerupându-l.

— Eu cred că ești așa cu un motiv. Nu ar trebui să te schimbi doar pentru că ești diferită. Ideea e că eu voi fi mereu aici. Nu plec, nu aș putea să plec.

Sinceritatea vădită nu mă ajută cu nimic,

îngreunează mai mult lucrurile. Îmi vine să plâng. Simt cum se adună lacrimile.

— Harap Alb... Te rog frumos să revenim la ale noastre.

— Desigur, cum aș putea uita...

— Bă, Harap Alb, pe bune, uite, dacă... Îmi e cam greu să o spun, dar dacă nu ești de acord să golești sacul cu comori pentru mine e... Să zicem că înțeleg, bine? Oi fi având motivele tale să nu... Of, ai priceput tu!

— Sunt flatat că tu consideri trecutul meu un sac cu comori, deși exprimarea e prea drăguță. Nu, îți voi spune tot. Viața mea nu este un secret, dar ce am devenit cândva... nu îmi face cinste.

— Nu m-ar deranja să te dezbraci odată de secrete și să văd totul la tine, însă vorbeam serios, dacă nu crezi că eu ar trebui să știu ceva, nu-mi spune. Alegerea ta, liberul arbitru, i-o întorc serioasă.

Îmi ia o secundă – bine, mai multe – să realizez ce naiba face. Adrian își dă jacheta și cămașa jos, în timp ce eu mă uit ca vițelul la poarta nouă, și apoi își scoate tricoul.

— Când am spus că vreau să văd totul la tine nu mă referem chiar la tot, mă revolt eu, holbându-mă.

El nu reacționează, doar se întoarce cu spatele. Mi se zbârlește pielea, pe de o parte pentru că nu e destul de cald afară, pe de altă parte pentru că, pe spatele lui Adrian se întinde un tatuaj frumos.

— Asta e..., mă bâlbâi eu.

— Da. Un tatuaj pe care, apropo, nu-l regret și nici nu l-am făcut la beție, mă lămurește. Am zis că, dacă tot mă dezbrac de secrete, să fie complet și... să încep cu începutul.

Mie încă îmi dansează ochii pe tatuajul lui plasat între omoplați. E glorios. Întruchipează un fel de ceas vechi de buzunar, londonez, încadrat de colțurile unei stele. Cerneala maronie cu reflexii aurii întărește aspectul învechit pe care mi-l insuflă desenul. Cadranul e mărginit de un șir fin de mărgele care se termină în sus, în ultimul colț care se prelungește câțiva centimetri mai departe. Trei pene fragile, prinse cu un elastic gros, înnegrit, peste care domnește o buclă din zale, se ridică de acolo, iar una dintre ele este aproape spulberată de un vânt imaginar, răspândindu-se ca cerneala înspre umărul lui. Dintr-un soi de arcuire, își face loc cu viclenie coada unui șarpe. Când privesc mai cu atenție cadranul, totul îmi pare a fi altceva. Limbile ceasului nu indică nicio oră, ci patru puncte, ca acelea cardinale. În fiecare dintre ele e scris ceva, și mă apropii mai tare, mijindu-mi ochii. Citind pe verticală, de sus în jos, descifrez: „Life“ „Death“. Citind pe orizontală, de la stânga la dreapta e scris: „ Heaven“, „Hell“. Îmi mușc buza cu forță, ca să-mi înăbuș impulsul de a-l atinge, și Dumnezeu mi-e martor că mă stăpânesc cu greu.

— Asta, spune Adrian întorcându-se spre mine, tatuajul adică, a fost făcut după toate întâmplările și reprezintă noua viață pe care vreau să o clădesc, dar fără

să calc în picioare trecutul, chiar dacă nu sunt mândru de el.

— E frumos, bolborosesc eu.

— Și nu păreai genul care să fie impresionată de băieții cu tatuaje, se hlizește.

— Da, nu-mi plac băieții cu tatuaje, dar tu ești un zeu, nu? Cum aș putea să nu te plac?

Ochii îi sclipesc, cuprinși de viclenie.

— Mă placi?

De fapt, ochii, practic, joacă sârba. A auzit ce aștepta să audă de mult și nu am cum să rectific, sau ceva de genul ăsta.

— Ești surprins, o fac eu pe interesanta? Adică nu spuneai că ești absolut adorabil, drăgălaș și sigur toată lumea te place?

— Da, toată lumea mă place, dar nu am zis că tu m-ai plăcea. Plus că nu am folosit cuvintele adorabil și drăgălaș. Astea le-ai invocat tu, deci tu consideri că sunt absolut adorabil și drăgălaș.

— Ăăă, știi ce, treci la partea cu secretele, că iar schimbăm subiectul și nu e bine!

El surâde.

— Da, partea grea. Niciodată nu am vorbit despre familia mea și știu că ți-ai dat seama. Iar despre mama... nu prea îmi place să discut. Ne-a părăsit.

Oh, Doamne!

— Eu aveam zece ani, iar Mihail era încă în scutece, avea un an. Exact atunci părinții mei au divorțat și

niciunul nu a considerat că e bine să ne aibă în preajma lor. Fiecare și-a urmat drumul, lăsându-ne în grija bunicii. Despre tata... nu mai țin minte multe chestii, doar că era sever și distant și că, din ce mi-a povestit bunica, i-am moștenit ochii. În mintea mea el e o umbră mai mult decât estompată. Însă mama... Îmi amintesc că în clipa în care și-a făcut bagajele, o priveam tăcut, așteptând un răspuns, așteptând să ne facă și nouă bagajele, deoarece nu concepeam că ar fi plecat fără noi. A ieșit din cameră și – închide ochii, ciupindu-se de rădăcina nasului, de parcă ar fi dorit să-și alunge lacrimile – i-a spus bunicii să fie cu ochii pe noi dacă vrea... dacă nu, să ne ducă la un orfelinat ca să nu-i dăm bătăi de cap.

Îmi vine să fac o gaură în pământ și să intru acolo! Nu sunt capabilă să-mi rețin lacrimile.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit din gura ei a fost... A spus clar că noi am fost un bolovan legat la gâtul ei, care o trăgea spre fundul lacului, spune Adrian cu vocea tremurândă și își ferește privirea. Poate că dacă nu ar fost acele ultime cuvinte, i-aș fi putut uita vocea, dar nu, ele răsună în mintea mea mereu și mereu. Nu o urăsc, dacă asta te întrebi, zice, recăpătându-și un pic stăpânirea de sine, dar nici nu... Adică nu o urăsc, dar nu știu cum aș reacționa dacă aș avea-o în fața mea. Era mai bine să aleg calea ușoară, cum te-am sfătuit pe tine, și s-o urăsc, dar nu am fost în stare. Am ales calea corectă și doare îngrozitor.

De data asta nu-mi înfrânez impulsul de a-l atinge

și-mi pun o mână pe umărul lui; el tresare.

— De multe ori mă dădeam de ceasul morții, învinuindu-mă, spunându-mi că eu trebuia să o fi oprit. Târziu mi-am dat seama că nu se va mai întoarce. Eu... nu știu dacă am fost mai norocos decât Mihail că am cunoscut-o, sau mai ghinionist. Dacă aș fi avut vârsta lui, nu mi-aș fi amintit de ea... poate era mai ușor...

— Dar ai și amintiri frumoase, nu?

E prima dată când îndrăznesc să îl întreb ceva și mi-e un pic teamă că îl va deranja și mai tare.

— Da, multe, însă, ca să fiu sincer, atârnă mai mult plecarea ei. Mult mai mult, spune cu voce pietroasă. Plecarea sau ultimele vorbe pe care le-am auzit din gura ei, nu știu prea bine, dar una dintre acestea m-a schimbat, m-a determinat să mă desconsider, Sorina. Trecând timpul, ani la rând, m-am considerat nevrednic de a avea parte de cineva lângă mine.

Pur și simplu nu știu ce să spun. Ce ar fi de spus în situația asta? Mă apropii de el, înfășurându-mi mâinile după gâtul lui; cum bănuiam, în ochi îi sclipesc lacrimile refulate. Îl iau în brațe și mușchii îi zvâcnesc ușor la atingerea mea, dar nu se opune. Mâinile îi urcă încet pe șoldurile mele, mai cuminți ca niciodată, și eu îmi îngrop fața în curbura gâtului său. Plâng înfundat, iar el se abține, vrând să fie puternic. Nu mi-am imaginat că ăsta e motivul pentru care evită să discute despre familie. Credeam că doar vrea să îmi ascundă detalii despre el.

— Ăsta e motivul pentru care niciodată nu plec... acolo unde locuiește bunica și Mihail. Eu nu mai locuiesc acolo de mult timp, Sorina. Aceea nu mai e casa mea. Mihail mă învinovățește că l-am abandonat, exact ca mama noastră, iar asta e o certitudine, și aș fi complet idiot să îi cer să-și schimbe părerea. Are dreptul să mă urască... dar nu mai rezistam să locuiesc în aceea casă cu ei. Mă simțeam murdar din cauza tuturor lucrurilor pe care le-am făcut.

— O să ai mereu un loc acasă.

Pentru că nu spune absolut nimic, mă grăbesc să adaug:

— Știi că asta nu e milă, nu? mormăi încet, cu lacrimile șiroind, și mă îndepărtez puțin ca să-l privesc, fără să-i dau drumul.

Pe chipul torturat se ițesc încercări de zâmbete.

— Știu, răspunde, mângâindu-mi capul cu o mână.

Îl strâng din nou în brațe. Mă doare să îl văd înghițit de propriile umbre. Îi mângâi spatele cu delicatețe, trecându-mi doar vârfurile degetelor pe suprafața care-mi pare plăsmuită de imaginația mea, atât de ireală se simte. Am impresia că simt fiecare buclă a tatuajului sub mâna mea fricoasă și fiecare respirație a lui Adrian mă înfioară și mai tare. Atingerea noastră consumă orice fărâmă de control, prefăcându-se în pulbere și praf ce se așterne precum ploaia peste noi, pe când eu nu mai știu nimic altceva. Îl știu pe el, îi simt trupul fragil care,

parcă, s-ar putea sparge din clipă în clipă, lăsând în urma lui firișoare intangibile precum pânza unui păianjen.

Realizez brusc că el e încă dezbrăcat. Mă întind după cămașa și jacheta lui, punându-i-le pe umeri, pe rând, în timp ce el stă ca un păpușoi.

— Povestea nu s-a terminat, în caz că vrei să auzi totul.

Mai e ceva? Fantastic.

— Toată drama asta nu m-a împiedicat, totuși, să duc o viață normală, de fapt, eram unul dintre cei mai buni elevi la școală, eram eu și luat la zeflemea, dar nu conta. Eu învățam pentru mine și, acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că o părticică din mine dorea să le demonstreze tuturor că merit, doream să-i demonstrez mamei că eu meritam, că nu eram de aruncat. Tot ceea ce am obținut a fost abandonul. Și a fost totul bine până am trecut în clasa a 10-a. Se pare că femeile tind să mă... să fie atrase de mine, și cred că le inspir vulnerabilitate, pentru că se folosesc de mine și apoi, puf, se volatilizează, murmură Adrian. Mama a fost prima femeia care m-a părăsit. A doua...

— Harap Alb... nu e nevoie

— Nu, îmi taie el vorba. E bine să afli și tu adevărul. Apoi e alegerea ta, nu te oblig să mai locuiești cu mine, cred că ți-am dat peste cap viața.

Adrian clatină din cap a vinovăție.

— Bă, Harap Alb, tu ești nărod? Cum naiba să spui

asemenea prostie? răbufnesc eu. Da, știu că am fost nesimțită la început, și că sunt încăpățânată, și dau cu gura fără să gândesc uneori, dar tu mă faci să zâmbesc. Cred că ești singurul lucru bun din viața mea, motivul ăla care provoacă bucurie, înțelegi? Poate nu arăt, așa sunt eu, însă sunt fericită că ești lângă mine.

Adrian e complet bulversat. Îl înțeleg perfect, suntem băgați în aceeași oală. Sunt șocată că am dat curs acestor gânduri, că i-am mărturisit aprecierea mea. Într-un fel, acum este momentul când recunosc și față de mine asta. M-am tot străduit să trasez o barieră, să mă conving că nu este bine să mă atașez de el, dar nu suntem mereu proprii stăpâni.

— Mi-a fost de ajuns și, dacă prin povestea asta, reușești doar să te învinovățești sau mai știu eu ce, atunci las-o baltă!

Oftez, pironindu-mi ochii într-ai lui. Triști și plini de teamă.

— Eu îmi dau seama că îți face mai mult rău decât bine să îmi povestești, și nu vreau să te văd cum te chinui, amintindu-ți momente neplăcute numai ca să-mi relatezi mie. Nu vreau și punct, închei eu, încrucișându-mi brațele la piept.

— Sorina, ești conv...

— Da, sunt. Faptul că Mihail a căzut pe capul tău pe nepusă masă e destul de dureros. Hai să vedem cum rezolvăm problema cu el și, când ești liniștit, în apele tale, îmi povestești, bine?

— Dar..., insistă Adrian, însă nu-i permit să continue.

— Dacă nu taci, zbori din casă cu frate-tu cu tot, pricepi?

Râde.

— Știi că eu sunt dilie și în stare de orice, așadar nu mă provoca!

— Mie îmi place.

Adrian îmi șterge lacrimile și clătină din cap.

— Nu plânge! Atât timp cât respirăm, vom trece peste orice.

Acum, aici, îl cred. Vreau să-l cred că o să fie mereu bine.

Capitolul 21

„Nu te mai ascunde,
Mi-au zis toate lucrurile
Și toate sentimentele
Pe care am încercat să le leg
La ochi."

Marin Sorescu

Scena care-mi începețoșează mintea de cum pășesc în casă este aceea care îl întruchipează pe Mihail stând pe canapea, cu o farfurie și o furculiță, mâncând din tortul pe care-l pregătisem cu o zi în urmă pentru Adrian.

— Îmi recomanzi să-l anunț că înfulecă din tortul pregătit pentru tine? șoptesc către Adrian.

— Nu chiar.

— O, ați venit! bolborosește băiatul, în timp ce mestecă. Ce bine! Sper că nu te superi, dar am dat o raită prin frigiderul tău și acest tort minunat m-a strigat, așa că nu m-am putut abține; nu voiam să dezamăgesc desertul.

— Sunt sigură, mă grăbesc să răspund. Dacă nu ți-e cu supărare, să speli farfuria după ce termini, da?

— Eu? se miră el, îndreptându-și furculița spre față.

— Dacă urmărești să-ți scoți ochii cu furculița aia, du-te afară pe durata acțiunii, că nu am chef să cumpăr altă canapea sau să curăț sângele de pe jos, dacă doar

urmărești să accentuezi faptul că tu nu vrei să speli vasele, dă-mi furculița că ți-o înfig eu. M-am făcut înțeleasă?

— Aham.

— Mă bucur! OK, deci după lungi dezbateri am decis să te las să dormi singur în camera lui Adrian. Mă rog, fosta lui cameră, zic, dându-mi ochii peste cap.

— Serios? se asigură frații la unison.

— Nu am timp de explicații. Tu, termină de mâncat și du-ți catrafusele în cameră. Ăăă, Harap Alb, arată-i camera și descurcați-vă și voi că sunteți băieți mari.

Replicile astea îmi aduc o grimasă din partea lui Mihail, dar ăsta e ultimul lucru de care trebuie să mă îngrijorez.

Adrian mă găsește în bucătărie, turnând compoziția de brioșe în cuptor.

— În ritmul ăsta o să ajung la o sută de kile.

— Neah, nu îngrașă. A mai comentat puștiul?

— Nu. Prea. Vreau să îți mulțumesc, spune, și mă uit la el consternată, întrebând din priviri de ce. Pentru că nu ești supărată pe mine, pe situație. Mama ta doar încearcă să încheie niște socoteli, să soluționeze problemele noastre. Ea are intenții bune.

— Doamne, Harap Alb, păi nu mă descurc eu cu pramatia aia mică? Cred că de asta l-a trimis maică-mea, știa că eu sunt mai nebună și l-oi aduce cumva pe calea cea dreaptă. Prin traumatizare, normal. Că și pe tine cred că te-am traumatizat, zic eu mai în glumă, mai în

serios.

— Tu ești de vis și eu nu fac complimente în van.

— Mamă, nu începe iar...

— Bla, bla, se prostește el. Ăăă, sigur nu este nicio problemă că dorm cu tine?

— Sigur. Nu mor dacă mă culc câteva nopți cu tine, până rezolvăm cu Mihail.

— Mă, nu ne culcăm, din păcate. Dormim, da? râde Adrian.

— Ei, ce să-ți povestesc! Că mă culc, că dorm, tot un drac.

— Ba nu e! Uoff, ești de pomină.

— Mno, ghinion!

— Reao! Deseară să nu-ți faci planuri, schimbă Adrian subiectul. Avem treabă.

— Avem? Amândoi?

— Aha. O să vezi. Acum am câteva lucruri de pus la punct, dar mă întorc în două ore, sper.

— Moa, du-te și culcă-te, lasă ideile ălea nebune!

Și tocmai când dădea să iasă pe ușă, se gândește că nu este decizia ideală, întrucât, probabil, nu m-a șicanat destul pe ziua de azi, se răsucește pe călcâie, și-mi răspunde seren:

— N-am cu cine!

— Fi-ți-ar vocabularul de râs... Atunci, ce să zic, ghinion! Te descurci tu singurel că ești băiat mare, ai o mână la dispoziție... Opțiunile nu lipsesc, îi țin isonul.

— Sau ai putea să vii tu, sugerează el, traversând

camera.

— Să ce, să mă culc cu tine? râd pentru că mă amuză cât de ușor evoluează discuțiile astea prostești cu el. N-ai tu șanse la mine, nenică, așa că dispari!

— Da' eu ce-am?

— Ăăă, nu ai, asta e problema. Nu ai multe.

— Ia stai tu nițel, zice Adrian, prefăcându-se ofensat, și se apropie foarte mult de mine. Cum adică nu am multe, ești pretențioasă sau ce? Ce fel de prieteni ai avut tu până acum de mă consideri inferior? Pe mine? repetă el cu emfază și mai că îmi vine să mă tăvălesc de râs.

— În ce moment am ajuns noi la discuția asta?

— În momentul în care nu te-ai abținut și m-ai luat peste picior?

— Vezi, ți-am zis că ești dus cu pluta. Nu făceam haz de persoana ta, doar evidențiam realitatea.

— Și acum vrei să mă duci de nas, insistă Adrian, cu sclipiri de amuzament în privire.

— Eh, și cu tine acum, doar nu vrei să te duc de mână. Asta-i bună!

E mai mult decât evident că îl deranjează în aceeași măsură în care îl încântă replicile mele. Dacă se aștepta să dea peste una care să se piardă în fața unor insinuări, îmi pare rău pentru el. Mie nu-mi închizi gura cu una cu două, mai ales că știu foarte bine cum îl pot face să se piardă în cuvinte. Nici în situația în care mă incomodează un subiect, nu abandonez lupta. Totuși, în ceea ce privește tachinările noastre... tâmpite, recunosc

că nu există mai mare amuzament decât asta.

— Exact ce subliniam! Tu trebuie neapărat să mă atâți.

— Ultima data când am verificat nu erai foc, dar fie cum spui tu. Îndrăznesc eu să ies din cuvântul tău?

Adrian se repede spre mine, trăgându-mă spre el; îmi scapă un singur icnet, înainte să-mi dau seama ce dorește cu adevărat. Dinții lui se înfig adânc în umărul meu, în preajma bicepsului. Mi-e imposibil să-mi stăpânesc sunetul gutural, un țipăt înăbușit. Nu pot să-l împing, fiindcă nu-mi dă drumul. Doare ca dracu'.

— Bă, ești dus rău de tot, lasă-mă în pace, mă smiorcăi eu! Animalule!

Se dă la o parte, și-mi cuprind brațul. Scot niște sunete ciudate. Mă doare de mor, iar el zâmbește drăguț, inocent.

— Drace! Nu cred că o să mă mai doară ceva atât de rău!

— Ooo, ba da, când îți vei începe viața sexuală.

— Nu ai spus asta, rămân eu cu gura căscată. Nu, că tu ai probleme mari.

Ridică din umeri ca un copil.

— Da' tu de unde știi, Harap Alb?

— Păi le-am auzit gemând, recunoaște cu nonșalanță.

Îmi pică fața, dar am și tendința să râd.

— Bine, bine, nu vreau să aflu care-a fost deșteapta care și-a pierdut virginitatea cu tine. Dispari de

aici înainte să scoți alte perle pe gură. Haida, uș!

— Mă duc, mă duc, dar nu scapi tu de mine așa ușor.

Nici nu-mi doresc asta, Harap Alb.

*

M-a sunat mama. A vrut să se facă foarte bine înțeleasă, țipând. Să nu cumva să-l iau la rost pe Mihail sau Adrian, că nu știe ce îmi face. Ea crede că nu-s bună de nimic și mi-a spus asta în repetate rânduri la telefon. De dă dracu' să afle că am zis ceva nepotrivit... o să văd eu. A ținut-o așa vreo zece minute. Nu m-a întrebat cum o duc, ce se întâmplă la școală, având în vedere că mai este puțin și se termină anul școlar. A menționat, totuși, că fata unei colege s-a angajat nu știu unde, se descurcă și cu serviciul, și cu școala, pe când eu sunt vai de capul meu. Am ascultat-o în liniște, înghițindu-mi lacrimile, care s-ar fi simțit în glas, dacă aș fi vorbit.

Încă plâng, la două ore după ce m-a sunat.

Partea grea în toată situația asta este că eu îi iubesc pe amândoi. Nu știu ce e iubirea, dar faptul că mereu i-am vrut lângă mine sufletește spune ceva. E posibil ca ei să fie partea ce lipsește din mine, ca ei să fie cei care să mă completeze.

Eu sunt incompletă fără ei.

Ei, se pare, nu sunt incompleți fără mine.

Simt că acest telefon e singura mea conexiune cu

ei și nu e deloc plăcută conștientizarea acestui lucru.

N-am afirmat niciodată că sunt fata model. Sunt defectă in so many ways. Dar m-ar fi reparat prezența lor?

Nu sunt bună de nimic.

Asta mi-a spus maică-mea de multe ori. Are dreptate. Sunt penibilă.

Continui să plâng în camera mea, cu capul în pernă.

Plâng.

Plâng.

Apoi, într-un târziu, adorm.

*

Visam urât când m-a deșteptat cineva. Adrian. La ora unu noaptea, a tras de mine, m-a zgâlțâit, s-a rugat, a făcut de toate doar ca să mă trezesc. În miezul nopții, îndrugând aiureli, mi-a strecurat o cană de cafea în mână, și am băut-o pe nerăsuflate. M-a rugat să nu ridic tonul, ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l trezească pe Mihail. Am plecat în grabă, nici nu m-a lăsat să mă schimb, așa că am pe mine o pereche de pantaloni scurți, o bustieră. Sunt în mașina lui Adrian, cu termosul de cafea în mână, sorbind din când în când.

N-am avut chef să-l întreb ce are de gând și nu am puterea să mă ciondănesc cu el; sunt lipsită de vlagă.

Aerul nopții e plăcut, dar bezna e înfricoșătoare.

Singura sursă de lumină se datorează farurilor mașinii. În rest, se citește întunericul în jurul nostru.

Nu am nimic de zis, mă uit la cerul care atârnă deasupra noastră. E prima dată în câțiva ani când cerul nopții s-a transformat într-o aglomerare de felinare aprinse. Stele strălucesc cu o intensitate extraordinară și clipesc sfioase, atrăgându-mi atenția.

— Ești straniu de tăcută.

— Preferi să te înjur pentru că m-ai trezit la ora asta?

Din nefericire, vocea mea nu are deloc viață. Cuvintele sunt plate, aruncate anapoda în aer.

— Nu te opresc. Niciodată nu mi-a plăcut tăcerea. Mai ales a ta. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu sunt orb, Sorina.

— Eu n-aș băga mâna-n foc pentru asta, Harap Alb.

— Sorina..., începe el pe un ton de avertizare.

Nu-i răspund. Mă doare în piept și am din nou impulsul de a plânge. Vreau să plâng până se evaporă mările și până norii împietresc. Adrian conduce o bună bucată de drum, fără să insiste, dar știu că așteaptă. Tot ce fac este să rup bucăți din cer și să mi le întipăresc în minte pentru că e o noapte deosebită. În raza farurilor observ că este un drum de țară și că acesta este împrejmuit de grâu. Auriul spicelor tremură firav când mașina trece rapid pe lângă el.

— Uneori mă doare viața, Harap Alb, mă trezesc spunând.

Într-o fracțiune de secundă, cotește la dreapta și oprește mașina.

— Mă doare că sunt aici și nu-mi găsesc un rost, un scop. Sunt a nimănui, aparent. Cred că primesc ceea ce merit, nu? Am comis eu vreun păcat pentru care...

— Sorina, dacă toată lumea ar fi nevoită să plătească pentru fiecare păcat, închisorile ar fi pline. Viața nu funcționează în felul acesta. Viața oferă șanse și trebuie să profităm de ele. Și înțelege că nu ești a nimănui. Ești a tuturor celor care te apreciază.

Da, da, sună totul așa drăguț din gura lui, însă cuvintele nu mă conving. Niciodată nu o fac.

— Acum, îmi spui ce ai pățit?

— Of, Harap Alb...

— Are legătură cu părinții tăi?

Cum să mă smiorcăi în fața lui, știind cât de dificilă a fost viața sa? El a fost abandonat cu adevărat, lui i s-au călcat visele în picioare.

— Vorbește cu mine! Sorina, sunt aici pentru tine.

Exact asta a spus în ziua în care au plecat ai mei. E aici pentru mine. De ce suportă el să fie aici pentru mine, când nici părinții mei nu o fac, deși obligația le curge prin sânge? Și ce bine se simte, auzind că există o persoană care este acolo pentru tine.

Îmi bag bărbia în piept, răsucesc puțin capul cât să-mi feresc privirea, părul revărsându-mi-se în valuri pe

umăr și față.

— Nu te-ai săturat? întreb cu vocea gâtuită. De mine...

— Nu!

Pieptul lui Adrian îmi atinge umărul când se întinde pentru a-mi da părul după ureche. Își strecoară mână pe obrazul meu, forțându-mă să aduc chipul la nivelul feței lui și mângâie cu degetul mare porțiunea de piele. Căldura din palma lui trasează arșiță pe unde trece. El îmi caută privirea; negăsind-o, își folosește și cealaltă mână, acoperindu-mi obrazul celălalt. Îmi încadrează fața cu mâinile lui, degetele lungi și subțiri impregnându-se precum o piatră ce se scufundă-n apă.

— Eu văd un om atât de frumos, tocmai prin faptul că habar nu are cât de special este. Sorina, eu te...

Înflăcărarea din privirea lui răzbate în aerul încremenit. Ochii lui Adrian zăbovesc mult asupra mea, mustind a înțelegere. Pielea lui netedă lucește fantomatic în lumina aștrilor. E frumos, gândesc eu, în multe privințe. Se îndepărtează brusc cu o expresie îngândurată pe chip. Îl văd cum se străduiește să-și reprime o idee. El, ce? De ce nu și-a dus la bun sfârșit fraza?

— Starea ta de spirit sigur e cauzată de ai tăi, spune, lăsându-se să lunece pe scaun. Te rog, nu ține totul în tine; nu e sănătos, te consumă.

— Mi-a spus că nu sunt bună de nimic. Din nou. M-a sunat doar ca să-mi explice că nu sunt bună de nimic, mărturisesc.

Din modul în care-i confesez asta, ai zice că nu ar putea să-mi pese mai puțin, însă doare așa tare, încât e mai la îndemână să te prefaci că nu e mare lucru.

Adrian oftează. Se apleacă spre volan, odihnindu-și mâinile pe el.

— Sunt ferm convins că orice voi spune o să ți se pară neimportant, deoarece eu nu pot să o vorbesc de rău pe mama ta. Nu-mi permit. Ea este persoana care m-a sprijinit enorm. Știu că este greu, dar îți cer să nu o urăști.

— Nu o urăsc, Harap Alb, dimpotrivă, îl întrerup eu cu disperare în voce. Mi se strânge inima de câte ori îmi amintesc absența lor și vreau să mor de câte ori ea mă desconsideră.

— Sorina, amândoi te iubesc.

— Și ce rost are dacă nu îmi arată?

— Poate că au uitat cum să facă asta. Da, te cred când spui că s-au îndepărtat. Tocmai de asta, acum le este greu să stabilească o conexiune cu tine. Toți simțiți că nu aveți nimic în comun. În privința asta, ei sunt la fel de copii ca tine.

— Nu trebuia să se îndepărteze niciodată, Harap Alb. Părinții nu trebuie să se înstrăineze de copii, spun pentru amândoi, iar el se uită la mine.

Nu abordează atitudinea lui jucăușă, zâmbetul lui constând într-o ridicare a colțurilor gurii. Culoarea ochilor săi se înfige în mine necruțător, revărsându-se calm și învolburat.

— Știu, însă nu avem nicio putere asupra acestui lucru.

O umbră îi traversează chipul și, pentru o singură clipă, îmi dă impresia că rănile lui s-au deschis.

— Cum să mă împac cu ideea asta, Harap Alb? Spune-mi tu!

— Nu te împaci cu ea; accepți la un moment dat, dar nu te împaci cu faptul că ești părăsit. Însă la tine nu este cazul, nimeni nu te-a abandonat. Se vor întoarce, îți promit!

Mă găsesc odihnindu-mi capul pe umărul lui și ochii pe degetele lui subțiri, lungi și albe ca varul. La prima vedere ar putea părea o poftă trupească ce rupe frâiele minții mele, croindu-și propria viața prin gesturi irațională. Dar nu, e pur și simplu ceva la el care mă stinge într-un jăratic, generând impulsuri cărora le dau frâu, neverificându-le verosimilitatea în aceste momente. E ceva la el, un sigiliu pe care-l vreau desfăcut. E puterea de-a scoate la iveală, din mine, numeroase sentimente confuze. Mă taie-n două felul lui de a mă privi, sâmburele de teamă din inflexiunile folosite, similitudinile și discrepanțele dintre noi. Băiatul acesta, râsetul lui copilăresc, cuvintele mari și virilitatea inocentă se pierd în surplusul de maturitate mascat de-o încredere fățișă în lume și în propriile forțe.

Un iz vag de noapte rece, de vânt cald, de prospețime, de fulgi de nea, de soare ars, de piele și haine curate, de dorințe și promisiuni plutește în aer. Îmi șterg

lacrimile de pe față.

— Îți respect părerea despre timp, dar îți dau un sfat și sper să îl asculți. Acordă-ți timp să te cunoști, să te înțelegi și să te accepți! Ai răbdare cu tine și cu alții.

— Au plecat din cauza mea. Nu sunt ceea ce ei își doresc, ceea ce un părinte ar vrea la casa lui, dar nici eu nu știu cum ar trebui să fiu, astfel încât ei să mă accepte.

— Nu este nimic nepotrivit la tine, tu trebuie să fii tu în orice situație.

— Adevărul este, Harap Alb, că nu știu cum sunt eu în realitate. Am petrecut atâta timp încercând să înțeleg tot ce este greșit la mine, încât m-am pierdut. Am rupt bucăți din mine constant și a rămas un ceva atât de mediocru... încât nu are nume.

— Toată lumea vede cum ești tu, însă îți place să te hrănești cu durere. Te-ai obișnuit cu ea și a devenit o parte din tine. Știu foarte bine cum funcționează treaba asta.

M-am obișnuit cu durerea. Nu este mai ușor sau mai greu, dar este plăcut. Durerea a fost mereu acolo pentru mine. Atunci când stăteam în casă, fără ca cineva să mă vadă plângând, întindeam mâna spre ea și mă alina într-un mod bizar.

Aș vrea să îi răspund, cu toate astea nimic nu pare demn de a fi rostit. Adrian, se pare, decide că este mai bine să mă lase o perioadă cu gândurile mele. Pornește mașina, urmând traseul stabilit. Îmi odihnesc trupul în

scaun, dar mintea îmi zbârnăie, ațâțându-mi gândurile. Oare cum ar reacționa bunicii mei, dacă și-ar vedea nepoata în halul acesta? Ar urma exemplul părinților mei și ar fugi? Probabil. Nici eu nu aș sta cu mine. Adrian stă, dar o să plece.

— Nu-mi place că ești aici.

Am dat frâu vorbelor imediat ce le-am gândit și nu am analizat nimic.

— De ce? mă chestionează, tonul fiindu-i atât de calm.

— O să-mi amintesc de tine mereu, răspund cu sinceritate.

— Ne amintim doar persoanele pe care le purtăm în suflet.

— Nu-mi place că mi-e drag de tine, spun, și în clipa următoare îi aud surâsul subtil.

— De ce?

— O să-ți duc dorul.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. N-o să plec, ai să vezi.

Da, nu vei pleca, viața cu mine este un vis pentru oricine. Aș vrea să te cred, însă îmi aduc aminte cât de defectă sunt și îmi este imposibil să fac asta. Eu nu am niciun rost în lume, nu sunt bună de nimic, nu ajut pe nimeni și nu găsesc niciun motiv pentru care merită să își piardă cineva timpul cu mine.

— Nu vrei să mă crezi.

Harap Alb, de fiecare dată când spui că vei rămâne

lângă mine... sunt entuziasmată. Apoi, realizez cât de mult voi suferi. Tu o să pleci, așa cum face toată lumea, iar eu voi sta aici, culegând roadele amare. De fiecare dată când spui că o să rămâi cu mine, îmi curge venin prin vene.

— De ce nu poți să crezi acest lucru?

— Pentru că nu vreau să am așteptări și să fiu dezamăgită, Harap Alb!

— Iar începi cu asta... Oamenii nu mor din cauza unei dezamăgiri, dar suferă din pricina regretelor. Oricum, nimeni nu are dreptul să acuze pe cineva că i-a provocat vreo mare dezamăgire.

La faza asta mi se aprinde beculețul.

— Asta de unde-ai mai scos-o? Așadar, lasă-mă să pricep. Dacă tu pleci pe nepusă masă, spre exemplu, eu nu am dreptul să te învinovățesc?

— Nu. Alegerile pe care le faci te conduc într-un punct. Bun, rău, totul este consecința alegerilor tale. Nu ai dreptul să spui că te-a dezamăgit cineva.

— Da, suntem responsabili de alegerile noastre, tot ce ai spus este adevărat, idilic vorbind. În realitate, investim încredere în persoane, le oferim o bucată din noi, și ei, cu timpul, ne dezmembrează. Când ai așteptări de la alții, ești decepționat. Când nu ai așteptări, orice ar face persoana respectivă, bine sau rău, ți-e indiferent. Eu nu vreau să cred că tu vei rămâne aici, deoarece sigur o să pleci. Și atunci, deși eu sunt cea care ar trebui să-și asume vina, o să te urăsc. Nimic personal,

dar e în firea omului să dea vina pe alții...

— Nu o să te dezamăgesc.

Stop saying that! Nu mai suport apăsarea asta și mă aplec spre radio; îl pornesc, lăsându-l pe un post oarecare. Melodia Always de la Bon Jovi răsună.

Adrian oprește mașina pe un drum întunecat, rupt de orașul din care am plecat. E frumos. Într-un fel straniu, cu aștrii deasupra noastră, nu suntem singuri. Dimpotrivă. Toți acești martori muți încălzesc colțul de lume în care ne aflăm. Mă dau jos din mașină fără prea mult tam-tam și îl aștept pe Adrian care tot scotocește prin portbagaj. Sunt fericită acum, în acest moment, în acest loc, alături de Harap Alb și nu știu ce să simt în legătură cu această fericire. Să mă bucur de ea, oricât ar dura sau să scap de acest sentiment?

Cerul mă liniștește, îmi limpezește inima și parcă toată suferința se pierde printre stele. Aș vrea să desenez o fereastră, una înconjurată de petice de stele. Și să pășesc pe niște scări poleite cu soare. Să ajung unde trebuie. Nu unde vreau, ci unde trebuie. Să fiu acolo, nu aici.

Acolo, nu aici.

— Bun, sunt gata, mă anunță Adrian, și stinge farurile mașinii.

Totuși, când sunt cu Adrian, nu-mi doresc să plec. Când sunt singură, vreau să fiu acolo, oriunde ar fi acel acolo.

— Ce-i cu voi, băieții, de înghesuiți fetele numai în

locuri întunecoase?

— Eee, locuri întunecoase! Care întuneric, eu văd numai lumină!

— Harap Alb, tu ești orb. Colac peste pupăză, mai vezi și lumini, râd de el, sătulă fiind de discuții serioase. Nu, pe bune, de ce am venit aici?

— Am o surpriză, ți-am spus, numai că ultimele evenimente mi-au cam dat peste cap planurile.

— Și pentru surpriza asta aveai nevoie de un cadru nocturn? Na, e romantic, drăguț, dar sper că venitul la dracu-n praznic are un motiv întemeiat.

— Are, are, nu mai comenta atât!

— Aprinde farurile!

— Nu, răspunde hotărât, iar degetele lui alunecă printre ale mele.

Strângându-mă ușor de mână, se apropie până în punctul în care răsuflarea-i cade pe fruntea mea.

— Ai încredere în mine, șoptește serios, vocea lui trecând precum aerul pe lângă urechile mele. Dau din cap, gest pe care sigur nu-l observă în această mare de tăciune, dar nu mă opun atunci când începe să meargă. Nu-mi explic cum reușește să înainteze în întuneric și nici nu-mi mai bat capul cu asta. Adrian mă avertizează că trecem pe lângă un lan de grâu, așa că s-ar putea ca spicele să mă zgârie. Trebuie să merg fix în spatele lui, întrucât este o porțiune subțire de pământ unde nu a fost plantat grâu și desparte cele două tarlale. I-am spus că are noroc, în alte circumstanțe i-aș fi zis vreo două de

dulce. Nu era de ajuns că orbecăim prin bezna asta, mă mai și lovesc de ceva metalic, un obiect pe care-l ține în cealaltă mână. Răbdarea mea se consumă cu fiecare pas. Urcăm un dâmb și, cu ajutorul bunuțului Dumnezeu, ne oprim. Încerc din răsputeri să-mi temperez respirația.

— Am ajuns, ciripește Adrian încântat nevoie mare.

— La dracu-n praznic? Văd, asta ți-am spus mai devreme, dar aparatul tău auditiv s-a dus. Pe ăla îl mai aveai.

— Uoff, nu-ți tace gura deloc, râde Adrian, făcându-mă și pe mine să zâmbesc. Stai jos, te rog!

— Crede-mă, nu trebuie să repeți, zic, așezându-mă turcește pe iarba rece.

Adrian procedează la fel, doar că se așază în fața mea, iar genunchii ni se ating. Aud un zgomot slăbuț, de parcă s-ar lovi două bucăți de metal. Brusc, Adrian aprinde ceva, iar eu sunt nevoită să-mi închid ochii pentru o secundă, lumina luându-mă prin surprindere. Mă uit, cu ochii încețoșați, la obiect, și rămân ca vițelul la poarta nouă. Nu, asta e o comparație drăguță, eu stau și mă holbez ca o fraieră, neștiind ce să zic. Îl surprind pe Adrian, privindu-mă în expectativă. Are zâmbetul ăla strengăresc.

Un felinar. Un felinar aprins.

— După ce a plecat maică-mea, am așteptat-o ani la rând ținând acest felinar la fereastră, crezând că va

vedea drumul spre casă. Este absurd, bineînțeles, dar eram un copil și eram convins că această lumină o va aduce înapoi. Cu timpul am înțeles că un felinar nu rezolvă situația, însă asta nu înseamnă că nu am crezut în aceea lumină. Acum, vreau să iei tu acest felinar.

— Poftim? Nu, Doamne...

— Ascultă-mă! Oamenii sunt niște felinare aprinse. Tu ești un felinar aprins, fiindcă ai adus bucurie în viața mea. Nu știu cât te-am înveselit eu pe tine, dar tu...

Adrian nu-și găsește cuvintele. Când se uită la mine, mă doare.

— În tot acest întuneric, în noaptea asta, tu ești felinarul meu aprins. Vreau să-l păstrezi tu. Mie nu mi-a adus-o pe mama, însă s-ar putea să-ți lumineze calea ție.

Mă năpădesc lacrimile.

— Ești dus, îi spun râzând și plângând, în același timp.

— Sunt, acceptă el. Dar uită-te la noi! Noi suntem două felinare aprinse pentru că am luminat mereu, indiferent de ce s-a întâmplat. Am trecut prin atâtea și totuși suntem capabili de sentimente frumoase. Nu ești un felinar stins!

Încuviințez.

Rămânem amândoi aici. Ne întindem pe iarbă, ne uităm la stele, ținându-ne de mână. Felinarul e între noi, respirând lumină. Adrian e un om minunat. De ce nu l-am întâlnit mai devreme? Simt că ne cunoaștem de-o veșnicie, dar acest lucru este imposibil. Mi-aș aminti de

el. Pe al meu Harap Alb, pentru că această parte din Adrian îmi aparține într-un fel, nu l-am întâlnit mai demult, dar aș vrea să îl păstrez toată viața.

Capitolul 22

Sunt în bucătărie cu Adrian și înfulecăm pâine abia scoasă din cuptor, cu roșii și brânză. Tipic țărănesc, dar incredibil de bun. Nu am dormit toată noaptea și am ajuns acasă lihniți.

— Te iau de nevastă! Faci mâncare, faci curat, ești responsabilă!

— Mă iei de nevastă sau cauți menajeră?

Adrian mestecă o bucată de pâine și se preface că meditează intens.

Sună telefonul și mă rog să nu fie mama cea care mă apelează. Nu vreau să o mai ascult.

Pe ecranul telefonul sclipesc literele unui nume bine cunoscut: Marina. Adrian mă privește nedumerit, dar ridic din umeri a scuză și răspund.

— Da, Marina.

— Ești acasă?

— Da. E totul bine?

Pe fundal se aude un zgomot ciudat, iar ea pare că gâfâie.

— Prea bine. În douăzeci de minute o să fim la tine acasă, la o partidă de Adevăr și Provocare!

— Ce? mă panichez eu.

— Mamă, ești surdă, am spus că...

— Marina, o întrerup eu pe un ton înalt, ceea ce-l amuză pe Adrian, am auzit foarte clar ce ai spus. Tocmai asta e problema. Cum adică veniți toți la mine? Cu ce

ocazie?

Adrian e din ce în ce mai nedumerit, întrucât el nu aude aberațiile Marinei de la capătul celălalt al liniei.

— Păi, vreau să îmi iau revanșa. Ana o să mi-o plătească, zice ea și-i simt zâmbetul pe buze. O să ne-o plătească!

— Marina...

— Am ceva treabă acum, ne vedem la tine. OK, paaaa!

Rămân perplexă, cu telefonul în mână. Ultima idee a Marinei ne-a azvârlit în latrină și pun pariu că de data asta ne azvârle în hazna.

— Adrian?

— Da?

— Ai cumva posibilitatea să faci rost de o pancartă, cuie și un ciocan? Nu de alta, dar mă gândeam să atârn deasupra ușii o pancartă inscripționată: „Actualul spital nr 9. Găzduim nebuni și alte specimene." Ce părere ai?

— Că ne vom descurca cu orice are în cap fătuca aceea, zice Adrian, zâmbind. Și că nu am cum să fac rost de acele obiecte.

— Oh, da', ești optimist nu glumă!

— În relația aceasta, ăsta-i rolul meu, corect?

— Avem altă soluție?

— Nu, nu avem, afirmă el, apropiindu-se de mine. Câteodată – se oprește gânditor, apoi îmi aranjează câteva șuvițe răzlețe, dându-mi-le pe după ureche,

degetele lui zăbovind pe linia maxilarului meu – avem o singură soluție, dar oricum ar fi ea, bună sau rea, noi avem capacitatea să extragem exact ceea ce dorim și să o manevrăm până ce o aducem în forma convenabilă nouă. O singură soluție nu e un capăt de lume, însă te forțează să deslușești infinitele drumuri care te vor conduce la îndeplinirea dorințelor tale. Și, câteodată, Sorina, îmi zâmbește pișicher, un singur drum te oprește din a lua decizii greșite, deoarece nu ai de unde alege.

Dacă aveam de ales în urmă cu ceva timp, tu poate nu ai mai fi fost aici, cu mine. Mai bine că nu am avut alternativă și că am fost obligată să locuiesc cu tine. Uneori lucrurile se aranjează de la sine.

— Îmi era un piculeț dor de înțelepciunea ta, Harap Alb!

— Mda, nu ai rezista nici un minuțel fără mine, știu asta, replică Adrian.

— Cum adică un minuțel? Minutul are șaizeci de secunde. Ori e un minut, ori este mai puțin de un minut. Diminutivul nu își are locul aici, nu ești de aceeași părere?

— Pe vremea mea, la școală, nu se învățau asemenea chestii, se apără Adrian, făcând pe nevinovatul.

— Da, că acum tu ești bătrân și ramolit! Ce bine că recunoști!

— Hai să nu exagerăm!

— Ce miroase așa bine? Pâine făcută în casă?

Mihail intră în bucătărie și se așază pe un scaun.

— A trecut ceva timp de când nu a mai făcut bunica pâine, spune rupând un colț dintr-o bucată, iar eu văd cum trăsăturile lui Adrian se modifică vizibil.

— Mihail, o să avem musafiri și te-aș ruga să te porți frumos cu toată lumea. Pricep că nu te înțelegi bine cu Adrian, dar nu trebuie să afle toți acest lucru. Termină de mâncat și ia-o din loc până aranjez eu pe aici!

— Mhi. Iau în cameră mâncarea, mă aprobă el surprinzător de repede.

— Ia-l și pe Adrian cu tine, mă încurcă! Stați amândoi cât fac eu curat.

— Nu...

— Nu mă contrazice!

După ce se urnesc din loc și amândoi pleacă, eu merg să mă schimb în ceva mai lejer și să-mi prind părul, care, pun pariu că stă ca un cuib de ciori. Să vedem cum rezolv cu ei. Sunt convinsă de faptul că acest joc o să fie cauza unui tămbălău extraordinar ce mă va scoate din sărite, dat fiind planurile minunate ale Marinei. Acum mai e vorba și de răzbunare, vă dați seama?

Mă reped la bucătărie și scot din sertare câteva pungi de covrigei pe care îi pun în boluri colorate, spăl încă o dată două seturi de pahare ca să fie curate și pregătite pentru această vizită magnifică, apoi iau din frigider sucul ca să nu fie extrem de rece. Mă opresc puțin să ascult ce se întâmplă în jurul meu, îmi ciulesc

urechile să aud dacă frații sunt gata să-și scoată ochii, dar nu aud niciun sunet grăitor în această privință. Nimic. E bine.

Nici nu am timp să aduc toate chestiile de rontăit de la bucătărie că și aud ciocănituri în ușă.

Colocatarii mei tocmai se întorc din cameră. Mihail e foarte fericit. Amândoi se așază pe canapea, la o distanță considerabilă.

Deschid ușa și primul zâmbet radiant și malițios care mă lovește e cel al Marinei. Îmi vine să mă pocnesc; știu că nu o să iasă bine. Știu.

Mă lovește cu adevărat tare o pereche de moace vrăjitorești și o atitudine regală: Vlad și Ana ale căror nasuri par mult mai mari decât înainte; îmi aruncă o privire trufașă pe care nu o înțeleg, având în vedere faptul că eu nu le-am făcut nimic rău, mai ales Anei pe care ar trebui să o iau la trei păzește pentru faza cu barul.

Ultimii care intră sunt Liviu și Rocsana. Fata e destul de abătută și, din priviri, îmi transmite că e nemulțumită de atitudinea Anei.

Cel care e vesel, plin de viață și nepăsător e Liviu. Rânjește întrunași cred că el e singurul ce îi poate da peste nas Anei; nu a înghițit-o niciodată și a văzut răutatea din ea de la început. Țin și acum minte că a considerat- un om meschin, și uite că nu s-a înșelat deloc.

După ce intră toți, închid ușa și mă alătur lor în sufragerie. Sunt cam derutați de prezența lui Mihail, își tot dau coate și aruncă ocheade de la el la mine.

— Dragilor, spun eu cu glas mieros, acela este Mihail, fratele lui Adrian. Și, vă rog, nu vă obosiți să căscați gurile de uimire, să vă holbați sau să înșirați un puhoi de întrebări, pentru că nu sunt în stare să răspund la ele. El este fratele lui Adrian care, din fericire pentru mine, o să locuiască aici și o să fim o familie mare și fericită și nu vreau să aud niciun fel de comentariu.

Pe canapea, Adrian este cuprins de un zâmbet larg și zgomotos, și se vede treaba că încearcă din răsputeri să-și înfrâneze râsul acela isteric, ca să nu atragă atenția asupra lui. Pe de altă parte, Mihail nu e deloc încântat de reacția fratelui și mă întreb dacă între ei doi se vor aranja odată și pentru totdeauna lucrurile.

— Bună! salută Mihail.

— Bine. Am adus popcorn! spune Marina, luând din geanta ei imensă două pungi de popcorn. Asta o să fie cea mai tare zi ever! se entuziasmează ea și chiar aș crede că e fericită de n-aș fi aflat că are un plan.

— Da, stai să-mi dau jacheta jos, zice Ana, dezbrăcându-se și aruncând haina pe canapea.

La fel face și Vlad, numai că ăsta se uită dezgustat la mobila mea.

— Bănuiesc că nu ai cumva o cameră liberă, nu? se interesează Ana, întrebarea neavând vreun sens, pentru că ea are habar de numărul exact al camerelor din casa asta.

O, să înțeleg că o deranjează că stăm toți împreună? Vrea intimitate sau ce?

— Nimeni nu face sex în casa mea! intervine Liviu cu o voce tăioasă și o față de om politic, țintuind-o pe Ana, iar noi toți tresărim.

— Casa mea, vrei să spui, îl corectez eu cu calm.

— Nimeni nu face sex în casa ei, repetă Liviu amenințător. Mai ales tu cu bărzoiul ăsta, adaugă Liviu făcând un semn și strâmbând din nas spre Vlad. Vă crește nasul cum vă crește și pofta de sex, e mai mult decât evident. Adică, alo!!!, imită el pițipoancele, transformându-și gura într-un O perfect.

— Poftim? Îți bați joc de mine?

Ana nu pare nici pe departe la fel de amuzată ca Marina. Sau Rocsana. Vlad e de-a dreptul ofensat de apelativul invocat. Eu cred că i se potrivește.

— Nu, drăguțo, se pisicește Liviu, eu te avertizam pentru că nu voiam să fii dezamăgită. Mărimea nasului nu e direct proporțională cu mărimea...

— Da, toți am prins ideea, hai s-o lăsăm așa cum a căzut, în regulă? îl întrerup eu brusc.

— Da, Sorina are dreptate, intervine și Rocsana, mai bine ne relaxăm că de asta suntem aici.

Mda, sunt sigură că numai relaxarea va domni în casa asta.

— Trebuie să stăm pe jos, nu am suficiente scaune în casă pentru toată lumea, îi anunț, trecând la un alt subiect, mult mai puțin jenant. Făceți-vă confortabili!

Am scaune, însă nu am chef să le iau de la bucătărie. Mă ascultă toți, unii că așa li se pare normal, unii

din cauză că nu au altă alternativă, nu mai contează de fapt de ce, ci faptul că mă ascultă și nu le trece prin cap să mai comenteze.

— Marina, dar cum ți-a venit așa deodată ideea să ne întâlnim la Sorina, să petrecem timpul împreună și așa mai departe?

— Nu credeam că asta ar fi un lucru rău, Ana. Doar nu e prima dată, nu? îi răspunde Rocsana.

— Nu e prima dată, dar unii au și probleme importante de rezolvat.

— Permiteți-mi să răspund la întrebare, preia Marina controlul situației.

Se așterne liniștea. Vlad își dă ochii peste cap. Ăsta și Mihail s-ar putea lua de mână, ca să mă scutească de efortul de a-i alerga pe amândoi în diferite direcții până îi căsăpesc.

— Ana, dear, am zis că nu ne-ar strica niște momente relaxante, petrecute împreună. Ce poate fi mai plăcut decât să stăm toți și să ne distrăm? Oricum vine vacanța și fiecare o să plece. Profităm și noi.

— Am o altă definiție pentru plăcere, murmură Vlad în barbă, însă toată lumea aude și-i dăruiește o privire ucigătoare, excepție făcând Ana care, se pare, îl aprobă.

— Și ce implică această definiție, dragă bărz..., se oprește Liviu, cu un zâmbet larg la purtător, apoi se corectează: Vlad.

— Orice în afară de aceste întâlniri colective. Îmi

strică reputația.

— Eu îți sugerez să-ți bagi îngâmfarea asta undeva! se bagă Marina în tainã. Și nu mă refer tocmai la buzunarul pantalonilor.

— De asta ne-ai chemat, Marina, ca să aveți pe cine să luați la mișto? vociferează Ana, ridicându-se în picioare furioasă, iar eu îmi dau seama că a luat-o rău gura pe dinainte.

— Uite ce e, Ana, nu vrea nimeni să vă jignească, dar nici iubitul tău nu e nevinovat. Nu te lua de noi fără motiv pentru că nu noi am început. Chiar e nevoie să ne luăm la harță pentru nimic?

Eu chiar nu vreau să ne certăm, dar știu că totul se va sfârși cu o dispută din cauza planului Marinei. Totuși nu-i permit unui bărzoi – vorba lui Liviu – să ne jignească în propria mea casă. Mă calcă pe nervi. Sesizez contradicția din gesturile și privirea Anei. Ar vrea să plece cu Vlad și ar vrea să rămână. În cele din urmă, se așază din nou lângă iubitul ei, cu superioritatea citindu-i-se pe chip.

— Bun, dacă toată lumea s-a calmat eu propun să, pam-pam-pam, ne distrăăăm! țipă Marina cu vocea ei ascuțită.

— Sorina, ai ceva de mâncare?

— Ăăă, păi, chestiile astea de rontăit din jurul tău, Liviu.

— Astea sunt de rontăit. Mie îmi este foame, replică el cu un ton care spune că sunt o prostănacă.

— Bucătărie, Liviu, bucătărie!

— Revin imediat! se scuză el, dispărând în bucătărie.

— Și, ce ziceți că vreți să facem?

Adrian părăsește canapeaua, vine în spatele meu, punându-și mâinile pe umerii mei și mă îndeamnă să stau jos. Mă așez turcește, oftând silențios, iar el se pune lângă mine ca și cum vrea să-mi arate că e cineva care mă sprijină.

— Jucăm Adevăr și Provocare! declară Marina, desfăcând o pungă de popcorn. Tentant?

— Nu prea tentant, se pronunță Rocsana. De la tine mă aștept numai la provocări aiurite rău de tot, ceea ce înseamnă că o să fiu obligată să aleg numai Adevăr, ceea ce înseamnă că o să fie plictisitor.

— Jocul ăsta mereu coase intrigi, îmi șoptește Adrian.

— Da, încuviințez încet. Mihail, strig, și pustiul mă privește derutat, alătură-te nouă, doar nu o să stai acolo, pe canapeaua aia, de unul singur, uitându-te la noi cum ne jucăm. Mută-ți fundu-ncoa!

— Da, Mihail, nu e posibil să pierzi acest joc atâta timp cât noi suntem jucătorii! îl îmboldește și Liviu, venind din bucătărie. Băi, fato, zice, uitându-se la mine, bun de tot tortul ăla! Cu tine nu aș muri de foame!

— Și vrei să spui că ai muri de foame cu mine? îl apostrofează Rocsana.

— Depinde. Dacă nu te superi, îți spun adevărul,

dacă te superi... te mint, ce alegi?

— Stai jos odată!

Rocsana îl trage lângă ea, râzând, și amândoi se sorb din priviri câteva momente. Îmi place de mor de ei pentru că se iubesc așa de tare și se înțeleg așa de bine! E drăguț să văd că mai rezistă ceva în ziua de azi.

— Presupun că o să fie amuzant, zice Mihail cu lehamite, și vine lângă mine.

Constat cu stupefacție că jocul merge destul de bine. Nimeni nu s-a luat la harță, iar cerințele sunt, în mare parte, acceptabile. Drăguțe și acceptabile. Majoritatea alegem Adevărul, pentru că nu suntem proști și ne așteptăm la vreo provocare țăcănită. Ca să nu exagerez cu veselia, trebuie să menționez că Ana și Vlad mai șușotesc din când în când, schimbând între ei priviri conspirative care nu mă încântă deloc. Cel mai plictisit este Mihail, din cauza faptului că nimeni nu prea știe ce să îl întrebe când vine vorba de adevăr. A observat și el, presupun că de asta a schimbat placa și a început să aleagă Provocare, dar nici aici nu e totul roz, căci nu prea știu ce să-l provoace să facă. Da, e greu să fii ăla nou în gașcă. Tocmai am spus că e ăla nou din gașcă? Doamne, nu mă băgați în seamă!

Sunt surprinsă să realizez că mintea mea e capabilă să jongleze cu întâmplări, amestecându-le într-o singură poveste. Sunt atentă la joc, dar mintea mea analizează povestea lui Adrian și e incapabilă să nu rezoneze cu el. Nu înțeleg de ce mama lui a plecat, cum

a fost în stare să-și părăsească pruncii – a se lua aminte că, deși seamănă poveștile noastre, părinții mei nu m-au abandonat, doar au plecat in interes de serviciu –, nu înțeleg care sunt acele lucruri rele pe care le-a făcut. Cu siguranță era gata să-mi mărturisească totul, dar i-am văzut chipul, era înecat în durere și amintiri, era torturat de regrete, nu era Adrian cel vesel pe care îl cunosc eu. Nu înțeleg cum de au investit părinții mei atâta încredere în Adrian. Nu înțeleg de ce niciodată nu a pomenit ceva despre mama lui, prietena ei din facultate, și despre povestea lor. Nu înțeleg de ce mama l-a trimis ca prin farmec pe Mihail tocmai acum. Și, mai presus de toate, nu înțeleg de ce continui să fiu învăluită de acele imagini depresive, plăsmuiri ale imaginației mele. Nu înțeleg nimic. Nu înțeleg de ce...

— Sărut-o pe Sorina!

Stai! Ce? Clipesc năucită, șirul gândurilor mele fiind curmat de o poruncă simplă, însă neînțeleasă de creierul meu uzat de frământări. Toată lumea mă privește. Apoi se uită la Ana care zâmbește caustic. Se uită la Adrian și iar la mine. E clar. Amicul meu a ales Provocare, iar ea a fost cea care l-a provocat.

E tare mulțumită de isprava ei, îi descifrez chipul și mă întreb de ce naiba se comportă așa? Tot ea e aia supărată?

— Ei, asta-i chiar interesant! își dă Mihail cu părerea, rânjind.

Mă încumet să-l privesc pe Adrian. Restul trupului

meu e înțepenit, dar, dintr-un motiv oarecare, am simțit că trebuie să mă uit la el, căutând nu știu ce. Nu găsesc cuvinte ca să explic amestecul din ochii lui, însă buzele i-au devenit o linie dreaptă, iar sprâncenele s-au apropiat, semn că nu e chiar încântat de provocare.

Toți ne privesc și așteaptă ca Adrian să-și ducă la bun sfârșit provocarea, iar noi ne uităm unul la celălalt. Privirile celor din jur mă ard, nu îmi plac, nu în momentul ăsta.

— Nu o voi săruta!

Mă înroșesc toată, simt fierbințeala cuprinzându-mă, arzându-mă facil și cuminte. E un foc ce ia naștere în stomac și se extinde docil, dar iminent, în restul corpului, aruncându-și ghearele peste tot, absolut peste tot, până nu mai rămâne nicio porțiune care să nu fie cuprinsă de arsură.

Nu se crapă Terra în două, pentru ca eu să cad undeva în plenitudinea Universului? Nu mă trăsnește un fulger, să mă fac scrum? Nu vine potopul? Deși, dacă ar veni, m-ar salva Noe și tot cu ei în arcă m-ar închide, și tot cu ei aș muri în patimile rușinii. Nu se întâmplă nimic din toate astea. În schimb, jena mea capătă valori nedefinite. Umilință, asta e, sunt umilită. Nu țineam ca el să mă sărute, normal, dar simplul fapt că a refuzat în fața tuturor e umilitor. Bine, nici eu nu aș fi acceptat, doar nu las pe oricine să mă sărute pentru un joc stupid, dar tot e aiurea.

În tot acest timp, am uitat să-mi feresc privirea și,

ca o toantă, i-am oferit lui Adrian o priveliște superbă: s-a uitat la o roșie gata să se transforme în bulion.

Iute, îmi îngrop privirea în podea.

— Normal că nu! receptează urechile mele vocea lui Vlad, iar Ana își înăbușește râsul.

— Îți sugerez să păstrezi comentariile pentru tine, i se adresează Adrian lui Vlad, nu prea calm.

— Nu e mare chestie, contracarează Ana. Era un simplu sărut, nu o dramă, frate, mă lași?

Nu ridic privirea spre ea, nu am putere să fac asta. Ce naiba e cu mine, de când îmi pasă mie ce crede lumea sau ce face Adrian? Clar, nu i-aș fi permis să mă sărute. Și atunci de ce îmi e așa de rușine de faptul că a refuzat să o facă? Fir-ar!

Apreciez că nimeni nu are brilianta idee să se amestece în discuție și să aducă alte păreri. E o minune că nu am plecat de aici, că stau, eu cu orgoliul meu rănit, și asist la șarada asta. Marina și planurile ei nebune s-au întors împotriva mea. Iar Ana și Vlad...

— Te provoc să mă săruți!

Pentru a doua oară mă cuprinde o dorință subită de a face pe cineva să mănânce jar.

— Ce ai spus?

Abia acum pricep. Marina i-a cerut lui Vlad să o sărute, și Ana se pregătește să sară la gâtul ei.

— Să mă sărute, îi răspunde Marina cu un aer nevinovat. Nu e mare chestie, e un simplu sărut.

Lupta împotriva Anei cu propriile ei arme. Frumos.

— Glumești!

— Nu glumesc, Ana! Ce te stresezi în halul ăsta, e doar un joc, ai uitat?

— Se pare că nu mai e un joc când tu ești subiectul situației nu prea măgulitoare, murmură Mihail la urechea mea.

— Prea bine, vine repede răspunsul lui Vlad, și ne șochează pe toți.

Înainte să reacționeze vreunul, se întoarce către Marina – cam mare coincidența că ea stă tocmai lângă Vlad, nu? – și o sărută. Gen, sărut, sărut, nu pupic sau o atingere nevinovată a buzelor. Își pune o mâna pe obrazul ei și nu se oprește. Ana se holbează oripilată, dezamăgită, trădată. Cei doi nu se opresc, continuă să... să se... Doamne, e scârbos, să se înghită, fraților! O mozoleală ca asta te face să vomiți tot ce-ai mâncat în ultima săptămâna și mă surprinde să văd că Vlad menține controlul. El menține contactul fizic.

Poate că sunt o nemernică, dar nu am cum să neg că sufletul meu a primit puțină alinare după faza de mai devreme. Sunt rea pentru că mă bucur de sentimentele și încercarea la care a fost supusă Ana, dar o merită cu vârf și îndesat.

— Voi sunteți nebuni?! izbucnește Ana, împingându- pe Vlad.

Abia acum se oprește bărzoiul. I-a cam plăcut mozoleala din câte văd, căci nu arată prea rănit sau forțat de circumstanțe.

— Să vă ia dracu' pe toți! răcnește Ana, și se ridică, trecând printre noi, luându-și haina și trântind ușa în urma ei după ce iese din casă.

Vlad, cu nicio urmă de vinovăție, merge după ea, însă cu ceva mai multă grație. Nu ne salută când pleacă, dar nici nu aveam pretenția asta de la el.

— Deci, cum m-am descurcat?

Marina e toată un zâmbet, mai mult rânjește răutăcios, și își flutură sprâncenele spre noi, în așteptarea unui răspuns care s-o flateze, în așteptarea laudelor care, cum v-ați închipuit, nu întârzie să apară.

— Măi, fato, da' câteodată funcționează căpățâna aia! Nu ai tărtăcuța plină de haine, machiaje și aiureli, o laudă Liviu cu o doză prea mare din spiritul lui de toate zilele.

— Mersi. Și, ca o informație suplimentară, moda și hainele sunt stâlpul societății! Nu mă aștept să înțelegi, dar, în fine.

Am menționat vreodată că Marina e o fanatică în ceea ce privește moda? Posibil să nu, dar vă anunț acum. Ea mănâncă modă dimineața, la prânz și seara.

— Uite unde era Blair Waldworf!

— Liviu, nu știu dacă să fiu măgulită că m-ai comparat cu Blair sau să mă îngrozesc la gândul că tu ai vizionat Gossip Girl. Permite-mă să stagnez o secundă asupra situației – Marina se preface că e absorbită până peste cap. Aleg a doua variantă. Hi! Hi!

— Eu l-am obligat să se uite, mă, îl apără Rocsana

zâmbind. Și, Marina, ești foarte tare!

— V-a spus cineva vreodată că sunteți o gașcă de ciudați? intervine Mihail. Aveți niște porniri nu foarte prietenești sau normale...

— Tu nu cunoști povestea! Ana merita umilința asta.

Că tot a venit vorba de umilință, Marina nu putea să acționeze înainte ca Ana să-și bage coadă de șarpe în joc?

— Așa este, Mihail, o susține Rocsana pe Marina. Ana are două fețe. Cu ceva timp în urmă cunoșteam o singură față, dar a dorit extrem de mult să ne-o arate și pe a doua, care nu e foarte simpatică. Ne-am săturat de înțepăturile, minciunile și criticile usturătoare, spuse din răutate. Hai, am trecut peste, când ni se păreau chestii nevinovate, dar a întrecut măsura.

— Da, e naspa când cineva pe care credeai că îl cunoști îți dovedește că tot ceea ce știai despre el e fals, îi ține isonul Marina.

— Da' ție ți-a înghițit pisica limba? mă ia la rost Liviu, și tresar insesizabil. Că tu n-oi fi de acord acum cu planul Marinei?

— Nu, nu, mă grăbesc să zic. Mă bucur și nu mă bucur că și-a luat-o. Sunt la graniță, îmi pare rău de ea, dar sunt conștientă că o merita.

— Oricum nu a fost întru totul meritul nostru. Vlad ăsta a acceptat rapid să mă sărute. Ne-a dat o mână de ajutor fără să-și dea seama.

Adrian nu s-a dovedit a fi la fel de receptiv la pupături. Hai, mă, de ce încă mă gândesc la asta?

— Pe bune, am rămas mască atunci când am văzut că te-a pupat așa, fără să protesteze!

— Da, pe ăla nu prea îl satisface Ana asta, își dă cu părerea Liviu.

Adrian nu a scos o vorbă, iar eu nu am curaj să-l întreb ceva, nici măcar să îl privesc. Am o senzație urâtă, inconfortabilă, stând lângă el. Și mare parte i se datorează culorii roșiatice care m-a cuprins când a refuzat să mă sărute. Cum am arătat eu în ochii lui atunci?

— Era tăcută pentru că nu a sărutat-o Adrian!

— Nu-i adevărat, sar eu ca arsă, contrazicându-l pe Mihail, dar am reacționat mult prea repede, și totul e evident.

Adrian se rotește brusc spre mine și e de prisos să spun că se holbează perplex.

— Ba e adevărat, fie că recunoști, fie că nu. Deocamdată, vă rog să mă scuzați, a fost o plăcere să stau cu voi, însă am nevoie de odihnă. Evenimentele de azi au fost deranjante pentru mine. La revedere, zice Mihail, plecând sus, înainte să îi zică cineva ceva.

Se pare că nimeni nu mai are nimic de adăugat. Toți tac și se privesc. Și, că de asta aveam eu nevoie acum, își dau seama printr-o minune că au treabă acasă: unul trebuie să vopsească o cameră (Liviu), unul vrea să facă tema (Marina. Serios, serios?) și altul vrea la cumpărături (Rocsana). Mda, cât de proastă să fiu să

cred asta, nici măcar minciunile nu sunt convingătoare, a sunat de parcă cei trei și-au schimbat personalitățile între ei.

În momentul în care ei ies pe ușă, eu mă reped în cameră.

Adrian e în spatele meu și mă tentează să-l rog să mă lase în pace, motivând că am nevoie de o pauză după toate evenimentele de azi, la fel ca fratele său, însă mi-e imposibil să fac acest lucru, deoarece el o să doarmă în camera mea. Ca o fraieră, i-am permis lui Mihail să se lăfăie în camera lui.

Mă răsucesc să închid ușa, și el se strecoară pe lângă mine fix în momentul în care pun mâna pe clanță. Îmi înăbuș un oftat.

Mă arunc pe saltea zgomotos, cu fața la perete. El se ghemuiește lângă mine. Serios?

— Fata asta... Marina. Doamne, câte îi trec prin minte!

Râde.

— Bine că ești zâmbăreț din nou!

— Hei, începe, și mâna lui Adrian aterizează pe brațul meu, forțându-mă să mă întorc, iar el se sprijină într-un cot pentru a mă analiza mai bine, un pic mai aproape decât ar trebui, de ce ești supărată?

Bună întrebare!

— Nu sunt supărată! spun cu ochii în tavan, ceea ce nu îmi întărește, nu îmi susține deloc vorbele.

— Și eu nu sunt orb, Sorina! Pe mine te-ai găsit să

mă păcălești?

— Sunt obosită, e o mare diferență!

— Oricât de mult te-aș iubi eu, nu accept să mă minți.

Asta pune capac.

— Nu mai glumi cu chestii din astea! mă enervez eu, dându-i mâna la o parte. Și mi-e somn, chiar sunt obosită, zic, și dau să mă întorc, dar el îmi prinde umărul și mă oprește.

E foarte serios, buzele nu îi schițează nici măcar un mic surâs, și ochii scânteiază. Înghit în sec.

— Eu niciodată nu am glumit cu chestiile astea, înțelegi? Ești călcată pe bătături din cauza sărutului, nu?

— Bineînțeles că nu! Iar te lauzi singur, îți lauzi ego-ul! Vrei să mă lași să dorm, pentru numele lui Dumnezeu?

Îmi aud iritarea din voce. Și el o aude, o fi el chior, dar nu și surd.

— Tu chiar ești supărată pentru că nu te-am sărutat, zice, și nu e urmă de îngâmfare, amuzament sau sarcasm în vocea lui.

Neavând de gând să protestez, din simplul motiv că e inutil, și neavând de gând să îl mai ascult, îmi eliberez umărul, smucindu-mă, și mă dau jos din pat cu greu, fiindcă mă încurcă picioarele lui lungite pe salteaua mea; mă împleticesc, însă nu e nimic care nu poate fi rezolvat.

În secunda următoare, dintr-o singură mișcare,

Adrian își pune mâinile pe brațele mele, mă răsucește și mă trântește de perete cu forță, înfigându-și degetele în carnea mea cu prea multă brutalitate. Ochii îi lucesc și, ca să-l privesc cu adevărat, trebuie să-mi țin bărbia ridicată, altfel i-aș putea privi doar clavicula.

— Pentru o persoană care susține că nu îi pasă, ești destul de deranjată de faptul că nu te-am sărutat, nu crezi?

Prinsă cu garda jos, mă chinui să găsesc o replică interesantă, dar mintea mea – fir-ar ea să fie! – se pare că are altă ocupație și umblă brambura prin coceni cu Gică. Unde mi-o fi imaginația și tupeul când am nevoie de ele?

Las aerul să iasă ușor, nu pentru că așa mi-aș dori, ci pentru că nu e altă modalitate de a respira cu el atât de aproape. E toxic.

— Pentru un tip care are grijă să nu mor călcată de un autobuz, întrucât am fost o povară prea mare pentru părinții mei, îți pasă cam mult, nu crezi?

Strânsoarea i se întețește și simt impulsul de a scânci, ceea ce nu fac. Fața lui e acum la mai puțin de un milimetru de a mea. Îndârjirea, înverșunarea se revarsă într-un șuvoi haotic peste masca mea calmă, de fier. E atât de aproape, încât vârfurile nasurilor ni se ating, producându-mi o senzație fragilă de neînțelegere, caracterizată de imaterialitate. Răsuflarea lui caldă printre buzele întredeschise poposește pe buzele mele, înțepându-mi stăpânirea de sine.

— Îmi pasă mult de tine. Suficient de mult cât să-ți accept toanele, suficient de mult cât să vreau să le îndrept, suficient de mult cât să-ți țin gura bine închisă, suficient de mult, suficient de mult în toate privințele. Nu am negat niciodată, numai că tu nu vrei să asculți, tu nu vrei să vezi, tu nu vrei, rostește sacadat, cuvintele sunând mai mult ca un mârâit. Asta e problema, de fapt. Nu e vorba că nu poți. Tu nu vrei, repetă arțăgos și e evident că își ține în frâu tonul.

Pe cât de repede m-a trântit de perete, pe atât de repede se îndepărtează de mine, ferindu-și privirea, și o răceală alarmantă ia locul trupului său lipit de al meu.

— Adică?

Vocea mea e precum o creangă de copac ruptă: disperată și spartă.

Pufnește exasperat.

— Cel care are ochi să vadă va privi dincolo de imagini și cel care are urechi să audă va asculta dincolo de sunet.

Cuvintele lui ard în aer, răspândind miros de fum, cu toate că pleacă din cameră.

Capitolul 23

Mă târăsc exact ca un șarpe care tocmai a înghițit trei oameni de două sute de kilograme: greu și scârbos de dureros. Durerea îmi pulsează în cap de parcă niște cuișoare, înfipte unul câte unul, se preocupă să-și ducă la bun sfârșit munca și se continuă în spatele pleoapelor mele.

Sunetul pașilor, alunecând monstruos pe podea, e deranjant pentru urechile mele, dar îmi este prea somn ca să mă preocupe îndeajuns de mult toată chestia asta.

Din moment ce sunt, parcă, pe altă lume, am brilianta idee să nu mă duc la școală. Exceptând absențele, interogatoriul și morala interminabilă a dirigii, statul acasă nu îmi aduce alte neplăceri.

Aseară am făcut sport două ore. M-am liniștit, dar n-am reușit să dorm din cauza energiei pe care o căpătasem.

Din bucătărie vine un miros de ouă prăjite.

Numai că nu îl găsesc pe Adrian, așa cum mi-am imaginat, ci pe fratele lui.

— Voi, ăștia din familia Gherman, doar de ouă știți?

— Sunt punctul nostru forte, ne mândrim cu ele, zice Mihail.

Ce să zic, mă încântă faptul că cei doi frați au aceleași apucături.

— Mda, mă bucur, spun, înhățând din frigider o

sticlă de chefir și retrăgându-mă în sufragerie, pe canapea.

Adrian nu e pe aici, altfel i-aș fi simțit prezența imediat.

Desfac capacul sticlei și gustul acrișor al chefirului mă înviorează puțin. Îmi este prea lene să respir, darămite să mă mai și mișc, așadar mă aplec și las sticla pe podea, lângă canapea.

— Probleme în paradis?

Vocea lui Mihail îmi distruge speranța de a fi liniștită.

— Care paradis? mormăi, și-mi dau seama că sunt răgușită.

— Tu ai dormit aseară aici, asta înseamnă că dragul meu frate a fost cel care nu a dormit acasă.

Acum mi-a captat toată atenția.

— Ce ai spus?

— Mda, mă gândeam că vei fi interesată, zâmbește el cu șiretenie. Aseară am auzit ușa trântindu-se cu putere și, când m-am uitat pe geam, am observat o siluetă îndepărtându-se. Tu ești aici și arăți de parcă te-ai sculat din morți, deci cel care a plecat e Adrian.

Auzi tu, sculată din morți! Nu e el cel care e la un pas de a se interna la spitalul de nebuni de bunăvoie?

— Vai, mersi de compliment!

— Aveți probleme în pat?

Îi adresez o privire amenințătoare.

— Nu mă călca pe coadă, Mihail! Și, îmi explici și

mie, de unde dracu' ai scos tu că eu am vreo relație amoroasă cu Adrian?

— Și nu te grăbești să îl găsești?

Nu-mi răspunde la întrebare, dar nici eu nu insist. Ca să fim chit, că eu sunt rea din fire, evit să dau curs curiozității lui.

— Ești ocupată azi?

Mihail ia un loc pe canapea, la picioarele mele, chestie care-mi smulge automat un zâmbet pentru că se chinuie, se înghesuie ca să-i ajungă spațiul.

— De ce întrebi?

— Ai putea să mergi cu mine la bunica.

— La bunica?

— Da, știi tu, mama mamei, o femeie în vârstă, cu riduri, pe care copii o numesc „mamaie", prin unele locuri. Noi...

— Știu ce este o bunică, deșteptule! În ce calitate aș merge eu cu tine?

— I-am promis că o vizitez ca să vadă că sunt întreg. Plus că trebuie să-mi susțin minciuna cu ceva, altfel o să se prindă de șmecherie, deoarece nu e fraieră și ramolită. Din moment ce i-am zis că o să dorm câteva zile la un coleg pentru că părinții lui nu sunt acasă și sora lui se teme pentru siguranța lor, luând în calcul toate furturile, spargerile și așa mai departe, nu o să fie surprinsă să te vadă. Deloc.

— De ce nu ai rezolvat totul spunând că vii aici? Era mult mai ușor, scăpai de anumite complicații.

— Sincer, ne-am cam săturat de drama asta cu Adrian. Dacă îi povesteam adevărul, ar fi luat-o razna. Abia s-a liniștit un pic și nu mai suspină după frate-miu. Cel puțin nu în preajma mea. Să-i vorbesc despre el... exclus, spune Mihail printre dinți. I-am spus și Marianei că nu vreau să afle bunica nimic.

— Mda, nu știu, mi se pare cam ciudat că-mi lansezi invitația asta din senin. Adică, sunt conștientă că îți sunt dragă, dar totuși.

— Mereu ești atât de suspicioasă – se reazemă pe spătarul canapelei – în privința oamenilor? Ce naiba, m-am gândit că varianta de a merge cu mine e mai tentantă decât statul în casă, însoțită de jelitul după deșteptul de frate-miu!

— Da, pentru că tu îmi porți mie de grijă. Ce frumos! Și, ca să te lămuresc, nu jelesc după nimeni.

Mă privește cu jumătate de față, râzând mișelește.

— Aaa, da? Iartă-mă, dar nu te cred. Ceva sigur s-a întâmplat aseară, altfel Adrian nu pleca de acasă. Nu e destul de dobitoc, încât să plece acum, când are toate facilitățile la dispoziție. O să-și mai facă veacul pe aici o vreme până găsește alt mediu propice pentru a-și satisface nevoile și dorințele.

Mijesc ochi spre el, uimită de duritatea și lejeritatea modului în care îl descrie pe Adrian.

— Ce vorbe dulci despre propriul frate! De ce îl urăști atâta?

Întrebarea îl conectează pe băiat la ceva

necunoscut mie. Se comportă de parcă era de prisos și nu trebuia pronunțată, întrucât răspunsul era evident.

— Eu văd motivele destul de clar. Ce, nu ți-a povestit drăguțul meu frate ce s-a întâmplat? Aaa, spune zâmbind ca și cum ar fi avut o revelație, greșeala mea. Probabil Adrian te-a împovărat cu versiunea lui, unde el e victima, versiunea în care a plecat pentru binele nostru. E o versiune patetică, de film, menită doar să justifice faptele rele ale unei persoane. Îl urăsc pentru că ne-a părăsit, pricepi?

— Îl urăști pentru că ești un fraier, dar nu se poate spune că asta e treaba mea.

Pe mine m-au părăsit părinții și nu-i urăsc.

— Bine zis, nu e treaba ta. Deci vii sau nu? Gândește-te că e, probabil, singurul loc unde nu îl vei întâlni pe Adrian. Nu sună tentant?

— Nu înțelegi că nu sunt supărată pe el?

— Dumnezeu vede în noaptea neagră o furnică neagră, pe marmura neagră, rostește Mihail calm.

— Ce legătură are asta? Eu, cu fiecare clipă care trece, mă conving că tu ești cam paralel cu lumea astea, fără supărare.

Mihail râde.

— Este o constatare a bunicii, ei îi place să formuleze fraze pompoase. Dar, așa cum Dumnezeu are ochii unui vultur și vede tot, așa văd și eu că minți. Nu te pricepi, dar eu te pot ajuta în această problemă.

— Nu e cazul să te deranjezi. Nu te mint și nici nu

am chef să mă contrazic cu tine pe tema asta.

— Aha, sigur, zice el, rostogolindu-și ochi în cap.

Vai, ce mă enervează!

— Dar bunica ta nu m-ar recunoaște, nu și-ar da seama că sunt fata Marianei?

— Nu, în niciun caz. Ce, ai fost vreodată în vizită la noi? Nici eu nu te știam.

Dacă maică-mea a fost atât de bună prietenă cu mama lui Adrian... cum se face că noi suntem niște străini?

— Bine.

— Să înțeleg că vii cu mine? Nu stă departe, stă vizavi de Teatru.

— Da, vin, accept eu, tulind-o pe hol ca să mă încalț înainte să mă răzgândesc. Adu-mi și mie telefonul din cameră, de pe saltea, că m-am încălțat deja!

— Imediat!

De-ar fi la fel de docil mereu, m-aș putea obișnui cu el.

*

— Bunicii tăi cum erau?

— Bunicii mei?

— Auzi, pentru o fată care se crede foarte deșteaptă, mintea îți merge încet. Haide, povestește-mi de dragul conversației!

Apreciez că, de dragul conversației, nu mă

enervează, dar eu nu prea îmi amintesc. Bănuiesc că... nu știu. Tataie a murit primul, apoi a urmat mamaie, însă eram mică. Nu-mi amintesc.

— Nu sunt multe de povestit. Nu îmi amintesc multe.

— E imposibil să nu îți amintești de bunicii tăi. Toată lumea își amintește de bunici.

— Eu nu! Dacă stau bine să mă gândesc, nu îmi amintesc de ei, adică nu detalii. Am în cap imaginea lor, un contur, mai bine spus, însă absolut nimic concret. Cred că eram micuță când au murit. Ce-ți veni să mă întrebi chestiile astea?

— Curiozitate și, cum am menționat mai devreme, întrebările sunt de dragul conversației. Era posibil să ne scoatem ochii până ajungem la bunica și nu voiam să risc să mă vadă rănit. Nu de alta, dar ai fi fost terminată. OK, și ce-ți amintești din perioada copilăriei?

— Alt subiect nu ai găsit și tu, un subiect mai actual, mai lumesc?

— Nu te înfoia în pene! Perioada copilăriei! repetă Mihail, pășind țanțoș pe stradă.

— Copilărie, hă?

— Da, copilărie. Gen: cinci, șase, șapte ani, dezvoltă el, zâmbind cu îngâmfare.

Merită să îi răspund la întrebare, numai că trebuie să îmi și amintesc, iar pentru asta e nevoie de un efort mare care să-mi încingă mintea. Nu îmi vine nimic în cap, nimic clar, doar imagini vagi, imagini încețoșate și

fugitive. Mă chinui să aduc o amintire în față și o forțez să capete o formă inteligibilă, familiară, însă, înainte să o descifrez, fuge, ascunzându-se în întuneric, și o alta îi ia locul; o imagine a amintirii și mai fracturată, care se evaporă subit. Amintirile mele sunt o limbă pe care nu o înțeleg, sunt poezii ermetice, cu semnificații dincolo de realitate, sunt dâre abstracte pe creierul meu vătămat.

Închid ochii, scuturându-mi capul cu rapiditate de parcă aș încerca să mă trezesc dintr-un coșmar. Trag de capetele imaginilor și a formelor colțuroase, întind finețea pală a chipurilor ce dansează în mintea mea, dar nimic nu funcționează, ca și cum Universul s-ar interpune între mine și trecutul meu.

— Iar mă bagi în sperieți!

Vocea băiatului își face loc printre eforturile mele, eliminând micile fărâme de culori. Îmi dau seama că mi-am înfipt unghiile în podul palmei abia acum; doare ca naiba. Îl privesc printre gene.

— Tu ești bolnavă sau ceva de genul? Nu e prima dată când rămâi ca nebunii, cu ochii ațintiți undeva, goi, deșertici.

— Nu, răspund ezitant.

Doar că uneori mai văd morți, flăcări, și simt un parfum de mortăciune. Nimic ciudat sau anormal.

— Mă străduiam să îmi amintesc ceva despre copilăria mea. Nu despre asta m-ai întrebat? mă răstoiesc la el.

— Nu se presupune că ar trebui să fie așa de greu

să-mi povestești ceva din copilăria ta, nu crezi? Las-o baltă că, dacă îți vine rău lângă mine, eu o să fiu țapul ispășitor.

Mihail se crispează instant la acest gând.

— Mda. E... eram micuță, poate de asta nu îmi amintesc.

— Ești ciudată. Nu neapărat în sensul rău, dar... ce s-o mai dăm încolo și-ncoace, ești ciudată rău. În locul lui frate-miu o luam la sănătoasa de mult, să știi.

— Da' tu chiar nu ai rușine, nu? Jignești omul așa pe față?

— Păi ce, ai prefera să te jignesc pe spate?

Mă bufnește râsul. Aici sunt de acord cu el în totalitate.

— De fapt, nu. Prefer să îmi zici totul în față, fără rezerve, nu să mă bârfești.

— Vezi, știam eu că ești deșteaptă! se pronunță el plescăind din buze.

Seamănă din ce în ce mai tare cu Adrian.

— Parcă acum trei minute erai de părere că sunt înceată... mormăi cu suficientă putere în voce, cât să mă audă clar și tare.

— Aia era, cum bine ai punctat, în urmă cu trei minute!

— Bucură-te cât mai poți că te cruț! îl amenință în joacă, cu o mină fioroasă.

— Mersi de sfat! Și am ajuns!

La un bloc cu mai multe etaje decât mi-aș fi

imaginat eu vreodată. Cred că are pe puțin treizeci de etaje. Mă holbez în sus, vrând să dibui vârful. Tencuiala scorojită se pierde bucată cu bucată printre iluziile conferite de înălțimea năucitoare.

— La un bloc cu lift, sper, îi zic, dar nu e pic de duioșie în vocea mea, cuvintele sunându-mi ca o sabie râcâind tinicheaua.

— Bunica locuiește la etajul douăzeci. Blocul are lift.

— În sfârșit, o veste bună!

Pe parcursul minunatei călătorii cu liftul care hurducăie mai rău decât un motor de mașină din vremea lui Ceaușescu, Mihail și-a făcut de lucru cu telefonul, activitate care m-a ademenit și pe mine. Exceptând zguduiturile, zgâlțâiturile și zgomotele stranii ce aduceau a atacuri de vomă, a fost perfect.

— Aici.

Îl urmăresc pe Mihail cum sună la ceva ce cred că este soneria – o chestie ca o gâlmă ieșită din perete –, întrucât apăsă pe ea și scoate un zgomot ciudat. Ăsta e blocul groazei, pe bune. Îmi spune că nu a luat cheile de acasă.

Când ușa se deschide, în fața noastră se întruchipează o femeie în vârstă, bondoacă, într-o rochie de vară portocalie, cu flori, lungă până la glezne. Își potrivește ochelarii, trecându-și privirea blândă de la Mihail la mine, apoi se șterge cu degetele în jurul ochilor, arătând de parcă ar fi plâns. Părul strâns la spate, într-o

codiță, îi trădează vârsta înaintată, iar zâmbetul de satisfacție de pe chip îi trădează fericirea. Emană o luminozitate ce numai la oamenii împăcați cu sine întâlnești.

— Intră, intră, zice ea cu o voce moale, văzând că nepotul nu se clintea din loc. Ne poftește pe amândoi în apartament, neîntrebând cine sunt.

Îl urmez pe băiat, iar pașii mă conduc fix în bucătărie. Mihail încremenește în prag. Mă opresc și eu, iar când mă dau în lături pentru a observa motivul opririi lui bruște, am o dorință arzătoare de a mă pălmui.

Ăsta e clar blocul groazei.

Adrian stă pe un scaun, la o masă rotundă, înconjurată de patru scaune cu spătar, de-o culoare maronie, lăcuită. Cumva, ochii mei cercetează fiecare obiect din bucătărie, deviind de la Adrian. Pentru o fracțiune de secundă îi captez reacția stupefiată.

— Am fost blestemat la naștere, bolborosește Mihail.

— Copile, începe bunica lor cu lacrimile în barbă, tocmai luasem telefonul să te sun, să... Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când l-am văzut la ușă... Copilul meu, spune femeia ducându-se la el și îmbrățișându-l.

— Nu ziceai că e singurul loc unde nu l-am întâlni pe Adrian? îl întreb încet pe Mihail.

— Dacă nu erai supărată pe el... de ce te deranjează că l-am găsit aici? mi-o întoarce cu un zâmbet fals.

— Copii mei, amândoi, în fața ochilor mei, continuă bunica lor, eliberându-se din îmbrățișare, cu ochii

tot în lacrimi. Mihail, vino aici, vino lângă noi! Nu-i așa că ești surprins să-l vezi aici?

Sunt sigură că este. La fel mine, de altfel.

— Atâția ani! suspină femeia.

Cu riscul de a arăta precum o scorpie nenorocită, am de gând să-mi iau tălpășița. Nu mă simt confortabil cu meditatorul aici și nici nu am loc în drama de familie. Îl trag pe Mihail de mânecă și, cu dinți încleștați, îl anunț că plec. Adrian observă, dar femeia e prea ocupată de acțiunea de contemplare ca să bage de seamă ceva.

Ies ca din pușcă din bucătărie, fără să privesc înapoi și, ajungând la ușă, o prezență pregnantă, bine-cunoscută se materializează în spatele meu.

— Noi doi avem ceva important de discutat!

Cuvintele îmi dau fiori pe șirea spinării și îmi îndrept spatele, într-o încercare nereușită de a părea stăpână pe situație.

Copleșită de intensitatea apăsătoare a ceea ce descifrez a fi ofuscare, nu reușesc să mă mișc îndeajuns de mult cât să mă îndepărtez de el. Nu e bine să fug, nu am un motiv anume, dar nu e nici bine să stau aproape de Adrian.

— Da, sigur!

— Nu lua vorbele mele în zeflemea, nu glumesc!

Nu intenționasem să par neinteresată.

— Bine, i-o tai eu, trăgând de mânerul ușii și ieșind.

Cum nu am norocul să scap cu ușurință din

situațiile stânjenitoare, mă trezesc oprită. Îmi prinde mâna și mă trage aproape de el. Îmi feresc privirea.

— Așteaptă-mă, te rog, acasă, pentru că vreau să discutăm despre ceva foarte important, bine? întreabă el mult mai înțelegător, așteptând răspunsul meu afirmativ.

— Da, răspund scurt, dându-mă înapoi.

Liftul buclucaș îmi face cu ochiul și rânjește la mine.

*

S-au întâmplat atâtea. Am cunoscut oameni noi. Oameni despre care nu știu extrem de multe. Am în posesia mea părți dintr-o poveste, but I don' t get the whole picture.

Toți par să știe cine sunt.

Eu nu îi știu pe ei.

Adrian e omul care mă face să zâmbesc. Oricât de rău sună, este mai bine cu el în casă, decât cu ai mei. El e acolo, e lângă mine. Sunt absolut absurdă când mă supăr pe el, dar sunt răbufniri și sentimente pe care nu le pot controla. N-aș vrea să mă agăț de ideea că timpul cu el este nelimitat, dar cred că e prea târziu. Îmi e drag Harap Alb. Harap Alb, deoarece Adrian e o persoană ale cărei margini nu le pot cuprinde. Nu-l cunosc bine pe Adrian, ci pe Harap Alb. Habar nu am de ce i-am spus în felul acesta. Cumva, numele lui cade greu și nu prea îl

pronunț. E simpatic și i se potrivește. E posibil să fi nimerit bine porecla, având în vedere ceea ce el afirmă, cum că a trecut printr-o perioadă grea de care nu este mândru, dar acum este schimbat.

Tot mă intrigă faptul că îi pasă mult de mine. Nu înțeleg de ce. Îl cred, deși e nebunesc, dar nu înțeleg. Eu nu am încredere în oameni, am încredere în Adrian.

Nu am încredere în sentimentele altora. Nimic nu mai este real în zilele noastre. Am devenit mecanizați: o grămadă de oase legate prin șuruburile minții noastre, sincronizate superficial, producându-se un dezacord între trup și suflet. Ne construim propria lume imaginară ca să avem ce să dărâmăm. Ne construim propriul sistem ca să avem control asupra unui lucru, ca să identificăm puterea interioară. Toți și toate ne dărâmă, singura parte a destinul pe care o putem controla fiind soarta altor persoane, altor lucruri; zidim clădiri pe care le distrugem când dorim. În lumea aceasta, se mai atașează câte o unealtă care se potrivește perfect într-un spațiu și care ajută la erodarea acesteia, prin faptul că e prima ce se sparge de cruda realitate. Așa este și cu oamenii. Se potrivesc într-un loc, în lumea ta, ca să ajute la destrămarea ei mai târziu.

Nimic nu e real. Ce simplu e să mă gândesc că eu nu sunt reală, că golurile mele nu sunt reale. Doar că acele goluri sunt o certitudine zdrobitoare; nu le pot ignora.

Dar am încredere în grija lui Adrian.

Nu e foarte bine.

Telefonul vibrează, iar mesajul ajunge în cel mai bun moment. Marina și Rocsana îmi lansează o invitație. Sweet Escape, nume care rezonează cu înghețata pentru mine. Sună excelent și accept imediat.

Ca să merg la Sweet Escape, trebuie mai întâi să trec pe acasă. Oricum întâlnirea e programată la șapte.

Străbat drumul pe jos din dorința de a-mi limpezi gândurile și de a scormoni o explicație plauzibilă pentru lipsa de memorie, pentru imaginile alea eronat interpretate.

Mi-aș dori să existe o baghetă magică, ascunsă într-un loc magic, care să acopere tot cu praf magic, sclipicios, și să disipeze răul din rădăcina lumii mele, înlocuindu-l cu o tornadă de particule și mai sclipitoare.

Totul e complet ieșit din comun. Totul e vag și rupt. Iar eu nu-mi explic de ce. Adunând toți acești „de ce" la un loc, îngrămădindu-i într-o capsulă compactă, sustrag esența celor șaptesprezece ani ai mei, esență dominată de incertitudine, de focul nebuniei și al duplicității. Două caractere, două moduri de a gândi, asta am fost de când mă știu, părți care se bat cap în cap, rănindu-se.

Oare de asta părinții mei evită să mă sune? Un ghimpe imens sunt eu pentru ei?

Am luat-o razna!

Nu îmi place să îmi pun întrebări, căci nu găsesc răspunsuri. Nu știu unde să le caut! În interiorul minții

mele nu e niciunul, mă lovesc de o piatră imensă când încerc să-mi deslușesc felul de a fi, iar răspunsurile fug de mine ca de dracu'.

Mergând, picioarele mele lemnoase forțându-se să continue drumul, o durere se acutizează în capul pieptului. Rămân fără aer, gura încleștându-mi-se într-o poziție nefirească, un aer rece înțepându-mi limba.

Drumul, tot ceea ce se află dinaintea mea, e străpuns de pete negre, pete cerate care-mi încarcă ochii. Picioarele sunt obstacolul meu și, cu greu, deschid ochii larg ca să fiu atentă la trecere. Oamenii se îmbulzesc, iar eu mă las purtată de ei, pentru că strada șerpuiește înșelător sub ochii mei. Pulsul asfaltului bubuie prin tălpile mele și dau în lături, dar fărâma de putere de care mă agăț cu disperare mă face să merg înainte.

Și merg. Merg. Merg. Iar când, printre petele funerare, se distinge casa mea, simt un gol de ușurare în stomac. Numai că, imediat ce pășesc pe hol, golul de ușurare se transformă în panică. Nu mai sunt în casa mea.

Întinsă pe o suprafață dură, nefamiliară, respingătoare, privesc cerul. În jurul meu plutește un fum negru, ursuz, care-mi pătrunde în plămâni, însă nu îl simt. Țipete, jale, strigăte, oameni, lacrimi, mașini, claxoane, sunt toate prezente, dar eu parcă nu aș fi aici. Plutesc deasupra elementelor materiale, atingând inexistența. Și nu doare, dimpotrivă. E o moliciune palpabilă, răsturnată în altă dimensiune. Nu am nevoie de aer, plămânii mei se dezic de el, impunându-și dorința de a fi goi, mereu goi. Țipete.

Cineva mă strigă, dar eu nu mă ridic de oriunde aș fi. Sunt liniștită. El e lângă mine. El mereu e lângă mine.

Eu privesc cerul, supărarea lui gri și umbra ciudată care se formează sus, departe de mine, mă ademenește. Și umbra e ultimul lucru pe care îl văd, deoarece închid ochii și mă scufund în întuneric; dansez cu întunericul, îl țin în brațe, iar el mă îmbrățișează cu dor.

Corpul îmi e ca o stafidă. Obrazul mă doare de la căzătură. Pun pariu că am un semn cât Casa Poporului pe obraz. Cel mai important și mai înfricoșător este că sunt întinsă pe podea ca o legumă fiartă prea mult.

Mă împing în mâini ca să ajung într-o poziție cât de cât firească.

Înnebunesc! Dumnezeule, înnebunesc complet!

Mintea mea, nelalocul ei, îmi joacă feste. Ce sunt astea, ce fracturi îmi invadează mintea și cu ce scop? Aceste imagini, scene, îmi apăreau și înainte. Apar de mult, dar acum s-au amplificat.

Din fiecare perete al casei, liniștea cântă o baladă de jale, într-o limbă știută numai de ei, tonalitățile vibrând necontenit în urechile mele, tăind tăcerea cu gălăgia specifică cântecului nebunilor. Mă târăsc aproape de zid ca să creez un sprijin superficial. Îmi vine să plâng și nu vreau asta, însă lacrimile au voința lor și o iau la vale pe obrajii mei. Plâng liniștit, înfundat, nu cu zgomotele ciudate, urâte, cu sughițurile specifice; nu hohotesc, doar îmi curăț chipul cu propria murdărie. Revărs totul peste trupul ieftin, peste carnea, mușchii și oasele

perisabile. Îmi înfig mâinile în păr, strângând, căci insuportabilul pe care îl suport e departe de a se fi terminat și lupta mea cu el e una pe viață și pe moarte, unde nu există doi supraviețuitori.

Sunt nebună.

Nu sunt nebună.

Văd lucruri.

Îmi imaginez lucruri.

Nu pot să spun nimănui.

Cui aș putea să îi spun?

Sunt o ciudată nebună.

Sunt diferită.

Sunt duplicitară, nu reușesc să mă concentrez pe un singur gând. Despic firul până la extreme.

Prima dată am văzut moartea a doi copilași și o mireasă ce își jelea soțul.

Mi-o fi făcut cineva farmece?

Prostii! Nu dă nimeni doi bani pe mine; nu și-ar omorî timpul muncind să-mi facă mie vrăji.

Așa, de nicăieri, apare o sclipire de moment și îmi doresc să vorbesc cu ai mei, cu maică-mea și taică-miu. Înșfac telefonul, sunând repede pe numărul mamei. Sunt conștientă că e posibil să nu răspundă, mereu este problema asta în ceea ce privește familia mea, dar am o mică speranță. Nu cred că îi voi povesti despre viziunile mele, însă am nevoie de ea, de ei. Nu contează că îmi spune lucruri urâte, vreau doar să o aud.

Telefonul sună de multe ori până când se oprește

singur, vocea din telefon anunțându-mă că abonatul nu poate fi contactat. Mă înconjoară o tristețe profundă, pentru că o mică fărâmă din mine era sigură că o să răspundă.

Eu am nevoie să vorbesc neapărat cu cineva. Nu mă dau bătută atât de ușor. O opțiune viabilă este Adrian. Acum, pe bune, ce motiv am să fug de el? Să fiu supărată că a plecat val-vârtej aseară? E inutil și nu-mi aduce niciun beneficiu. El o să mă asculte, deși nu sunt sigură ce îi voi spune.

Nu mai am răbdare și, chit că o să apar ca o țăcănită, îmi iau telefonul, geanta și părăsesc casa, nu înainte să-mi dau cu mâna prin păr ca să nu se uite lumea la el ca la un cuib de cuci.

Închid poarta în urma mea, degetele încurcându-mi-se între ele. Imediat cum mă rotesc, îl văd pe Adrian, și primul sentiment de ușurare dispare când sunt mai atentă și văd imaginea panoramică.

Lângă poartă e el, îmbrățișat de o tipă. Brațele ei lungi și subțiri îi mângâie spatele cu mișcări ritmice, capul i se odihnește pe umărul lui, părul revărsându-i-se în valuri. Instant, mă cuprinde o furie nimicitoare. Încep să tremur, nervozitatea extinzându-se într-un așa hal, încât strâng de un colț al tricoului lălâi, mototolindu-l, până ce am impresia că nu mai există. În colțurile ochilor mi se adună lacrimi, tot de furie, deoarece, în loc să vină să discutăm, se îmbrățișează cu tipa asta. Strâng din dinți, alungându-le, dar furia tot bubuie, nimicind

orice dram de rațiune în calea ei.

Nu îmi pasă, nu trebuie să îmi pese!

Mă grăbesc să-mi iau picioarele la spinare și, în graba mea, eliberez amestecul de prostie și neatenție. Trecând pe lângă ei, mă șterg de brațul tipei, și amândoi reacționează. Ea se desprinde lent din îmbrățișare, întorcându-se mieros spre mine, cam ca o pisică odioasă. Privirea languroasă îi cade întâi pe chipul meu și, cu o plictiseală vădită, se strâmbă, aruncându-mi o grimasă de dezinteres. Nu e surprinsă să mă vadă, sclipirea din ochii ei îmi demonstrează că a auzit de mine, probabil de la Adrian. În timp ce ea mă studiază, eu stau ca o statuie, deși ar trebui să merg mai departe.

E de aceeași înălțime cu el, trupul ei subțire făcând- să pară mult mai zveltă și nu vreau să îmi imaginez ce mai împarte cu Adrian, în afară de statură. Tenul ei de culoarea mierii joacă în tandem seducător cu părul negru, strălucitor, colorat la vârfuri într-o nuanță nisipie, iar ochii căprui cu o mincinoasă tentă de verde o transformă într-o felină veritabilă. Urăsc pisicile!

Ce nu pot să ignor este frumusețea ei. E foarte frumoasă, cu o notă exotică, periculoasă. E imposibil să nu-ți placă de ea, să nu o admiri.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Eu sunt în minoritate. Uitându-mă fugitiv la Adrian, realizez că m-a privit în tot timpul acesta, dându-și seama că mă holbez la păpușa din fața mea. Cu orgoliul și mândria urcate pân' la Dumnezeu, dau să plec, și surprind mulțumirea

tipei, numai că degetele lui Adrian se înfășoară în jurul încheieturii mele, oprindu-mă. Jur că îi adresez cea mai urâtă și dezagreabilă căutătură din arsenal, însă asta nu-l determină să-mi dea drumul.

— Dă-mi drumul! șuier printre dinți, cât de liniștită pot.

Cuvintele mele nu îi produc niciun fel de reacție, ba din contră, am impresia că m-a strâns un pic mai tare. Nu mă abțin din a mă holba și la el în clipa asta, dar mă uit cu furie, nu cu dezgust. Lui, pe de altă parte, i se citește blândețea în trăsături și slobozește un oftat de remușcare.

— Am spus că vreau să vorbim! mă atenționează el.

Da, și eu voiam același lucru cu câteva minute în urmă. Nu preconizam că o să te găsesc cu o... tipă în fața casei mele, în plin act trupesc.

— Lasă-mă în pace! Te rog!

Dinții și măselele mă dor de la cât i-am încleștat. Tipa pufnește și sunt obligată să închid ochii două secunde ca să-mi mențin firea.

— Am treburi importante care nu te privesc pe tine. Oricum prietena ta ar putea fi geloasă că atingi și alte fete.

Mâna i s-a descleștat, părând trăsnit de cuvintele mele. Nu stau să aud alte comentarii și, când plec, o văd pe tipă zâmbind triumfător.

Capitolul 24

De ce am spus ultima frază încă încerc să deslușesc. Nici măcar a treia porție de înghețată nu m-a ajutat să pricep.

— Ești geloasă, își dă Liviu cu părerea, iar mie îmi rămâne desertul rece în gât.

— Tu taci din gură! Asta e o discuție între fete, chiar era necesar să o însoțești pe Rocsana?

Liviu se uită la mine ca un om beat: chiorâș.

Rocsana se scuză din priviri. Nu sunt supărată, asta e logic, mă bucur că a venit, Liviu mereu întreține atmosfera, dar știe și cum să mă ia peste picior.

— Eu sunt unica persoană matură din tot grupul ăsta, era musai să vin!

— Ai încurcat cuvintele, Liviule! Infantil era ăla potrivit, îl corectez, și presupusa lui privire furioasă stârnește râsul Rocsanei și al Marinei.

— Nerecunoștință! spune el acuzator. Ca să vezi că eu dau dovadă de maturitate și de inteligență îți sugerez să-ți tragi un gagic. Îți găsesc eu unu', Bebe de la Coșoveni, e vecin cu mine, băiat pe cinste, muncitor, bun, mă, bun! Îți fac lipeala cu el cât ai zice pește, ă?

— Mai bine nu!

Rocsana dorește să fie drăguță, dar, judecând după expresia ei, nu este deloc de acord.

— Da, Liviu, mai bine nu, repet și eu.

— E din cauza numelui? Eee, mai contează ce

nume are când băiatul e muncitor? Ce, atunci când pune orceagul în grădină îl întreabă vreun gândac cum îl cheamă? Nu.

— Dacă te-ar fi chemat Bebe, ai fi făcut calentoarsă, bă, îi explică Rocsana cu dragoste.

— Muierile! Toată sunt la fel! se lamentează Liviu, rezemându-se de spătarul scaunului îmbufnat, cu brațele încrucișate la piept.

— Revenind la chestiuni importante. Nu ai aflat cine e tipa aia, nu? e Marina curioasă.

— Nu. Am plecat cât am putut de repede. Nu am vrut să intru în intimitatea lor.

— Ce intimitate, mă? Dacă voiau intimitate plecau în căpița cu fân, în cocenii lu' mamaie, nu în fața porții, n-or fi atât de perverși! Intimitatea nu face referință la locuri publice, deșteapto! Vezi, dacă nu ai pus niciodată orceagul, dacă nu ai vizitat căpițe cu fân, nu știi cum se procedează, râde Liviu de mine cu superioritate.

— Și vrei să zici că tu știi cum se procedează?

— Normal. Sunt maestru, întreab-o pe Rocsana!

— Bă! îl plesnește ea în glumă.

— Nu vreau să am experiență în domeniu, precizez eu.

Nu vreau! Este o prostie, asta cu: hai să ne-o tragem după două secunde de la primul contactul vizual. Pot trece și câteva săptămâni și tot e o prostie. Sunt doi indivizi doritori, el mai mult ca ea, pentru că ea se încinge și îi dă ăluia târcoale. Și bucurie, fericire, în

sfârșit a dat duhul să se întâmple fericitul eveniment, după trudă și, uneori, muncă de convingere; totul e bine și frumos și, puf!, jale și tristețe mare după ceva timp, pentru că te-au mâncat pe tine hormonii, nu ai așteptat și ai avut norocul (soarta fiind complet alături de tine) să primești daruri care mai de care mai minunate. Serios, spune-i tu soartă că... eu știu, spre exemplu, s-a rupt prezervativul; eu o numesc prostie și... ca să fiu drăguță și să am o exprimare aprobatoare față de relațiile intime la foc rapid, pasiune și dorință. Pe bune, aici nu e destinul, e prostia care zbiară. Dă-o dracu' de treabă, că nu zice nimeni să fii abstinent, deși te-ai scuti de o mulțime de probleme, dar fii atent să nu capeți diverse cadouri. Plus, cum s-o face că dorința și pasiunea țin de la prima întâlnire (când ăla te iubește maxim), până când ți-o trage, aceea fiind ultima întâlnire? Replica universală: „Iubire, tu ești unica!" până la actul propriu-zis, apoi urmează partea cu: „Îmi pare rău, ești prea bună pentru mine, vreau să ne despărțim!". Și, uite așa, te însărcinezi cu o grămadă de posibile probleme. Următoarea etapă e cea mai mișto. Dai vina pe cel care te-a părăsit. Nu că tu ai fi vrut la fel de tare ca respectivul, nu, nici vorbă. În cazul oamenilor, treaba asta cu relațiile se însoțește cu neasumarea consecințelor. Totuși, dacă ai fost îndeajuns de fraieră să pui botul din prima unde nu trebuie, să fii sănătoasă, drăguță! Ăla a fost îndeajuns de șmecher, iar tu ai fost ori foarte proastă, ori foarte proastă. Una din cele două variante e

sigur corectă. Ce-o fi cu atâta nerăbdare, fraților? Deci nu, nu sunt de acord cu tăvăleala din prima seară!

— Ești adepta abstinenței? mă descoase Liviu amuzat.

— Da. Mai bine abstinentă decât bolnavă!

— Ooo, dar există o mulțime de metode de protecție în ziua de azi, de la...

— Liviu, îl întrerup repede, nu ești chiar persoana cu care aș prefer să discut despre acest subiect.

— Nu știi ce pierzi! se laudă, fluturându-și mâna spre mine.

— Tocmai că știu.

— Putem să revenim la Adrian, vă rog? Lăsați sexul pe mai târziu. OK, zice Marina când are din plin atenția noastră. Eu sunt de părere că, spune ea accentuând fiecare vorbă, Liviu are dreptate – asta e partea pe care-a eliberat-o precum un șuierat, într-un ritm rapid. Tu ești geloasă, bifează ea.

— Și ca să fii geloasă trebuie să îl placi, adaugă Rocsana.

— Și ca să îl placi..., începe Liviu, dar se oprește, înțelegând că nu poate continua jocul de cuvinte al celor două. Nu, aici nu merge. E clar că îl placi, și încă mult dacă ești geloasă, punctează el.

Iau o lingură uriașă de înghețată, în special din cauză că s-a topit prea mult. O molfăi și după ce dispare de tot din gură. Las lingura jos și, ignorându-i pe cei trei care se uită la mine ca vițelul la poarta nouă, îi fac semn

chelnerului și comand o nouă porție.

— Ai milă de gâtul tău, zice Rocsana.

— Hai, mă, că ea vrea să chiulească de la școală, râde Marina.

Și să stau acasă cu Adrian? Nici vorbă! O să mă duc la școală răcită coaptă.

— De ce nu recunoști că îți place de el și cu asta basta?

„De ce-ul" mă urmărește pretutindeni.

— Nu e adevărat! Cum să recunosc ceva ce nu e adevărat?

— Atunci, de ce te-a deranjat prezența ăleia? Nu suntem nepricepuți în domeniu, se laudă din nou Liviu. Aia a fost o reacție firească, produsă de gelozie.

— Doamne, ați tăbărât toți pe mine! Dați-mi voie să respir, dragilor, că mă sufocați cu atâta iubire.

— Nu face pe proasta! Ție îți place de Adrian mai mult decât recunoști, zice Marina.

— Nu am recunoscut nimic! Asta e ideea, nu recunosc nimic, le zic, privindu-i pe rând.

— Mamă, mă omori! se enervează Rocsana.

— De ce țineți voi morțiș să mă cuplați cu Harap Alb? Realizați că asta faceți, nu? Încercați să mă împingeți spre el.

— Ești deja în el, da? continuă Marina și, văzându-mi expresia năucită și roșeala din obraji, se corectează. Nu la modul ăla, ce să fac eu dacă limba româna are prea multe sensuri?

— Să taci, Marina, să nu mă mai bați la cap în legătură cu el. Să nu mă mai bateți la cap, le zic aproape ca o rugăminte.

— Harap Alb, ă? Deja ne alintăm. Mda, ești oficial geloasă, se pronunță Liviu cu un ton care nu acceptă o negație.

— Să nu-mi zici că ai proasta impresie că eu chiar sunt geloasă?

— Ba da, îmi răspunde calm, cu o voce superficială, împreunându-și mâinile în față, precum un psiholog. Gelozia ta nu se manifestă numai prin faptul că ai urât-o pe tipa care îl însoțea, dar și prin refuzul tău de a discuta despre el, semn că nu dorești să îl împarți cu nimeni, deși aici este vorba despre el care nu e prezent la această masa.

Slavă Domnului că nu este!

— Îți dorești să îl păstrezi doar pentru tine, excluzându-ne pe noi, ceilalți, fie și din discuțiile despre el, adaugă Liviu, continuându-și pledoaria.

— Deci, bați câmpii într-un hal făr' de hal, Liviule!

— Negare, aceasta este etapa în care te afli, etapa negării!

Din fericire, chelnerul vine cu înghețata mea și, pentru câteva minute minunate, cei trei îmi permit să savurez porția fără să mă șicaneze, însă sunt evidente privirile pe care și le aruncă, iar eu le asemăn cu cele pe care ni le aruncam noi în momentul în care voiam să o cuplăm pe Ana cu Vlad.

— Nici măcar să nu îndrăzniți să vă gândiți la un plan de a ne apropia, că vă omor! îi amenințț, ridicându-mi bărbia, lăsând lingura să plutească în aer.

Toți își iau din ghiozdan fețele nevinovate.

— Nu mă induceți în eroare, așa că renunțați!

Acum primesc niște grimase demne de admirat. Magnific!

— Era frumoasă? aduce Marina vorba despre tipă, vrând să mă scoată din pepeni.

Hotărâtă să nu le dau satisfacție, las lingura jos, impregnându-mi pe chip cel mai sincer zâmbet de care sunt în stare într-o situație ca asta. Mă las pe spătarul scaunului, într-o poziție confortabilă, punându-mi mâinile în poală.

— Era absolut superbă, îi mărturisesc cu sinceritate. Brunetă, cu un trup dumnezeiesc, mă chinui eu s-o descriu pe însoțitoarea lui Adrian, tenul ei ciocolatiu fiind ademenitor de sexy. În două cuvinte: absolut superbă, dragilor, termin descrierea, scăpându-mi niței sarcasm la sfârșit.

— Nu cumva ești lesbiană? mă întreabă Liviu, surprinzându-mă.

— Nu, dar ar fi ceva în neregulă dacă aș fi fost?

Chiar nu sunt genul de persoană care să blameze orientările cuiva. Fiecare își trăiește viața cum dorește, toți suntem oameni, suntem egali, indiferent pe cine alegem să iubim. Omenirea nu critică comportamentul rău, de-a dreptul inuman al unora, dar critică alegerile

referitoare la partenerii de viață ai cuiva. E mai mult decât nedrept!

— Nu, însă vehemența ta putea fi determinată de o altă orientare, trebuia să verific.

— Sunteți super stresanți și nu glumesc!

— Ce nu îți place la el? vrea Rocsana să știe.

— Chiar nu încetați?

Durerea de cap își face simțită prezența. Cine m-a pus să le povestesc incidentul din fața casei? Aaa, da, eram prea plouată ca să îi păcălesc că nu s-a întâmplat nimic și că nu sunt supărată. Ăsta a fost motivul pentru care am dat drumul papagalului.

— Nu, nu. Uite, eu îl consider sexy rău de tot, spune Rocsana, înălțându-și sprâncenele.

— Ce faci tu? reacționează Liviu stupefiat, aplecându-se spre ea posesiv, cu o licărire vânătorească în ochi.

— Ei, haide! îl mustră ea, împingându-l, iar el se holbează la ea cu falsă indignare. Nu te molipsi și tu de boala geloziei! Și da – își îndreaptă atenția la mine – cred că e sexy. Al naibii de sexy cu stilul ăla al lui ciufulit, aparența de tocilar și protectivitatea pe care o degajă. E sexy, ce naiba! exclamă ea, rânjind la mine pe sub gene.

— Constat cu durere în suflet că ai probleme cu vedere, însă îți arăt eu ce înseamnă cu adevărat să fii sexy, abia acasă, zice Liviu.

— Da, sigur. Haide, bă, nu am menționat că tu nu

ești sexy, tu ești al meu și totul e de la sine înțeles și te iubesc, dar nu pot să pun mâna la ochi de câte ori mai văd câte un personaj interesant în peisaj. Oricum, tot tu ești cel mai adorabil omuleț de pe planetă pentru mine, spune Rocsana, zâmbind dulce.

Sunt un cuplu uimitor și nu mă satur niciodată să îi privesc și să le admir relația deschisă, sinceră, în care există iubirea. Liviu este mult mai mare decât Rocsana, este mai mare cu opt ani, însă nu a fost vreo clipă în care să îl privesc cu alți ochi. Este blând, amuzant, destinde mereu atmosfera, își propune să ne binedispună și, pe lângă toate aceste lucruri, cea mai importantă calitate este iubirea purtată prietenei mele. E superb să văd că există oameni care se iubesc, care sunt cei mai buni prieteni, care sunt sinceri, care își păstrează personalitatea fără a se schimba de dragul celuilalt.

Niște felinare aprinse. Asta ar zice Adrian.

Liviu o sărută pe Rocsana, și Marina îi zgâlțâie.

— Ei, ho, și voi, că nu toți avem norocul de a avea iubire, da? îi ceartă ea pentru afecțiunea arătată, și apoi atenția ei e direcționată asupra mea. Bine, unii avem și facem pe proștii.

— Mersi, Marina, o aluzie mai clară nu aveai cum să construiești. Apropo, zic, dornică să schimb subiectul, ați interacționat cu Ana după... momentul stânjenitor?

— Da, eu, anunță Marina indiferentă. M-a sunat.

— Și ce a zis? o întreabă Rocsana, revenindu-și din

șoc.

— Că sunt nesimțită, trădătoare, scârbă, mincinoasă, ingrată, șarpe veninos, mutație a naturii, ne enumeră ea, ținând socoteala pe degete. Da, cam atât, recunoaște relaxată, ridicând din umeri.

— OK, probabil a consultat dicționarul înainte să te contacteze. S-a pregătit intens și îi apreciezi munca intelectuală, nu?

— Nu, răspund cei trei la unison.

— Băi, să știți că încă mă simt prost față de ea.

— Tu nu te simți prost, tu ești proastă pentru că îți e milă de cineva ca ea, care nu face decât să vorbească cu noi când are nevoie, ca după aceea să ne insulte și să se comporte de parcă nu ar fi zis nimic. Am suportat și noi cât am putut, bă, mă pune la zid Rocsana, și am încercat să ne prefacem că așa e firea ei, însă știm că nu e adevărat și că, de fapt, e rea. Dacă în realitate ai avea jumătate din răutatea pe care crezi că o ai... ar fi perfect. Cum să te simți tu prost? Doamne...

— Voi toate – Liviu face un semn cuprinzător cu mâna – sunteți în criză de distracție, așadar eu propun, și nu accept un refuz din partea niciuneia, să facem o noapte de pomină, să uitați de tot și, de ce nu, să vă extirpați durerea de a fi singure și nefericite!

— Eu sunt inclusă în acest plan?

Rocsana îl studiază iscoditor.

— Tu nu ești singură și nefericită, dar da, accept să faci și tu parte din plan, zice Liviu de parcă toate

suntem la cheremul lui.

Mă abțin să nu râd, mușcându-mi buza pe dinăuntru.

Surprinzându-mă pe mine, socotesc briliantă ideea lui. Acasă nu îmi doresc să merg. Aici nu o să stau la nesfârșit. Măcar să mai trag de timp până răsare și în capul meu o idee la fel de bună.

— Eu sunt de acord, răspund impacientată, și colegii mei de înghețată își exprimă imediat neîncrederea în vorbele mele.

— Ha, ha, te-am corupt. Cu tine spunând da, cu Rocsana care nu are altă alternativă, cu Marina în minoritate, lucrurile se clarifică și au un singur final. Eu aleg locul! Pregătiți-vă să fiți uimite!

— Sau oripilate! îl contrazice Marina.

Uimite, oripilate, nu contează.

*

Liviu a avut dreptate într-o privință. Suntem uimite. Ne-a adus la BMoon și primul gând a fost acela că o să am nenorocul să dau nas în nas cu Ana, chestie destul de neplăcută. Unchiul ei este noul proprietar și sunt șanse mari să o văd pe aici. Ne surprinde, iar, de data aceasta într-un mod plăcut, aspectul barului. BMoon s-a transformat complet de la ultima mea vizită aici.

Podeaua din lemn masiv, de culoarea chihlimbarului, lucește în lumina lămpilor medievale,

întortocheate în forme stranii, agățate de tavan. Pereții sunt cafenii, un cafeniu dulce care amintește de spuma laptelui amestecat cu pudra de roșcove și, ici-colo, presărat cu unduiri cărămizii, identice cu jocul focului în plină desfășurare, imagine ce-mi produce un tremur incontrolabil. Fiecare modulare a noțiunii abstracte de flacără continuă să urce sus, la tavan, acestea îmbinându-se într-un punct comun, în mijloc. Privesc cu uluire cum, din punctul comun se dezvoltă semne pe care nu le pot cataloga ca aparținând limbii noastre, deoarece semănă cu niște hieroglife care se îmbrățișează unele pe altele.

Singura parte complet neagră este barul, sticlele colorate din spatele lui, diversificând atmosfera.

Mesele sunt așezate relativ aproape unele de altele, și e facil să auzi lamentările sau glumele proaste ale altora. Aspectul parfumează locul cu o tentă de aristocrație, dar, din păcate, clienții nu sunt tocmai ceea ce ai numi *nobili*.

Liviu cheamă pe cineva de la bar să preia comanda, și zâmbesc când Yuki vine la masa noastră. E un angajat pe care-l cunosc. A lucrat și pentru fostul patron. Toți oamenii care frecventau fostul BMoon îl știu. Îmi trântește un zâmbet bătrânicios și ochii îi strălucesc a recunoaștere. Ne salută cu o înclinare a capului pe toți.

— Mă bucur să vă revăd.

— De asemenea. Cum merg lucrurile acum, cum e

atmosfera?

— Ne adaptăm.

Yuki e strigat de un tip slăbănog de la bar și, morocănos, scoate un carnețel, pixul, și ne cere să îi spunem ce comandăm; pe măsură ce fiecare alege altceva, el notează de zor. Noi, fetele, cerem cafea, ceai și suc de fructe, și îl atacăm suspicioase, cu expresii hotărâte, pe Liviu, când alege să comande o sticlă de tequila și patru pahare micuțe care s-o însoțească. Pășind spre tipul de la bar, Yuki nu pare deloc fericit, dimpotrivă, se simte amenințarea din fiecare mișcare a lui. Nici tipul cel tânăr nu pare fericit și deduc că această tensiune dintre ei este cauzată de faptul că slăbănogul are un aer autoritar, iar Yuki e morocănos, fiindcă el este mai vechi în domeniu, în acest bar, și nu îi face plăcere să accepte ordinele tipului.

Am urât mereu băutura și fetele care se fac mangă, dar la vederea sticlei aduse de Yuki, la vederea paharelor pe care le umple Liviu, ce se întrepătrund cu frustrarea mea interioară de a fi bântuită de imagini batjocoritoare la adresa stării mele psihice, de a fi chinuită de amintiri fantomatice, iau paharul micuț în mână și-l dau pe gât înainte să aud vreun sunet de obiecție. Îmi atrag murmure de nedumerire din partea fetelor și un mic ropot de aplauze din partea lui Liviu, pentru ca după aceea să-l trântesc pe masă cu o pocnitură.

Pârjoleala stupidă apărută datorită tăriei îmi smulge un icnet, un mârâit gutural.

Conștientizarea faptului că sunt pe cale să mă îmbăt mă lovește cu putere, strigând la mine, insultându-mă, sfătuindu-mă să mă opresc la timp, însă sunt cuprinsă de o stare febrilă ce mă împiedică să gândesc clar, și închid într-un colț gramul de inteligență care mă scapă de belele.

— Ușor cu băutura, că o să te ducem pe brațe!

— Adevărat, admit eu, cu o amețeală cunoscută instalându-se în capul meu.

— Eu te voi căra dacă te faci muci, așa că voi, gaițelor, de ce comentați? se înfoaie Liviu. Dă-i bătaie, ia încă unul! mă îndeamnă el, turnând lichidul în paharul pe care eu îl dau pe gât neașteptat de repede.

S-ar zice că, a doua oară, senzația de arsură dispare, însă e eronată presupunerea. O simt mult mai sever. Scutur din cap de parcă asta m-ar ajuta să mă trezesc. Degeaba. Pe moment, mă trăsnește o idee și închid ochii pentru ca aceasta să capete forme. Îmi ating tâmplele cu trei degete, pentru a calma puțin vacarmul din mintea mea și alcoolul ce-și face de cap, și mă concentrez cât pot de bine.

Deschid ochii ca să văd paharul plin din față; nu e bine, dar nu vreau să dau drumul revelației mele și, crezând că asta mă ajută, îl duc la gură, golindu-l. Stomacul meu capătă furnicături vii ca și cum niște șerpi nemernici își fac de cap pe acolo și tușesc pentru că băutura e prea tare, dar mă concentrez din nou pe revelația mea, auzind pe fundal alte murmure de obiecție din partea

fetelor.

Amintirile mele. Nu-mi amintesc episoade elementare din viața mea, problemă pe care am ignorat-o. Nu mi-a trecut prin cap vreodată... Nu s-a ivit aceea dorință de a-mi aminti de bunicii mei. A fost ca și cum n-ar fi, însă știu că i-am cunoscut. Și Adrian... El se comportă ca o persoană care cunoaște secrete pe care eu nici măcar nu le ghicesc. E o conexiune între aceste părți derutante, însă mie nu mi se arată.

Durerea pulsatilă din spatele ochilor, combinată cu suferința de a nu înțelege ce se întâmplă cu adevărat, mă scot din sărite.

Încet, senzația de amețeală crește, încețoșându-mi privirea, cei trei devenind trupuri acoperite de o pânză groasă de păianjen. Tot o pânză groasă de păianjen îmi acoperă mie mintea, înfiripând agonia în mine.

— E numai vina ta! se răstește Rocsana la Liviu.

— Las-o, mă, să se destindă, nu ai văzut ce încordată era! O singură beție nu o transformă într-o alcoolică!

— De fapt, au fost două! rânjesc eu ca proasta.

— Uite, vezi, deja nu mai știe ce vorbește!

— Ba știu, pronunț răspicat, trăgând paharul plin în dreptul meu și golindu-l cu o secundă înainte să se repeadă Rocsana să îl ia.

— Ea nu bea! îi lămurește Marina, deși asta știau toți. E din vina lui Adrian și a constantei ei metode de a nega că îl place.

— Nu îi pronunța numele! o avertizez, reușind cumva să nimeresc toate literele din cuvinte. Nu sunt mangă, că doar pricep ce bălmăjiți voi aici și, dacă vă folosește la ceva, vă anunț că m-am mai îmbătat o dată și m-am simțit ca dracu'. Cunosc circumstanțele. Nu e mare nenorocire!

Da, de Crăciun, când am aflat că pleacă ai mei m-am îmbătat. A fost groaznic.

Prind mișcarea Rocsanei care părăsește masa și exasperarea lui Liviu care mă liniștește printr-o fluturare a mâinii, sugerându-mi să nu o bag în seamă.

Nu e bine, nu e bine deloc, cu toate acestea revendic și următorul pahar plin ochi de tequila.

Ochii îmi sunt grei și îi închid, sperând că, atunci când îi voi deschide, apăsarea se va disipa. Îmi sprijin capul în palmă, simțindu-l, de asemenea, greoi.

Petrec un timp așa, plutitoare, nepăsătoare, când o voce grosolană și o palmă lipită de spatele meu mă determină să deschid ochii mari și să-mi întorc privirea spre dreapta mea. Simțurile mele se ascut odată cu receptarea corectă a imaginii care mi-a disturbat liniștea. Un băiat cu prea multe pahare la activ după cum îl descriu ochii bulbucați și roșiatici – nu că aș fi eu în măsură să îl critic acum – a venit lângă mine și, legănându-se ușor, îmi lansează o invitație.

— Masa mea este alături, spune el, plecându-se puțin spre fața mea, o duhoare de alcool lovindu-mă în plex. Mie și prietenilor mei ne-ar face mare plăcere să te

avem. La masă.

Nu îmi scapă aluzia sexuală și nu, nu aș fi mers cu el nici în ruptul capului și, dacă aș fi înnebunit suficient de tare cât să mă încumet să fac asta, mă bazam pe cei trei ca să mă împiedice.

Cu coada ochiului îi surprind îndârjirea lui Liviu și pumnul încleștat de pe masă.

OK, nu e nevoie de o scenă pe aici.

— Nu, mulțumesc, îi refuz oferta cât de politicos pot, având în vedere că sunt praf și pulbere.

El nu cedează, și mâna îi alunecă în josul spatelui. Mă pregătesc să i-o dau la o parte, și sunt oprită de imagini distorsionate care se îngrămădesc în capul meu.

Alerg cu inima cât un purice, dar care se zbate în pieptul meu vie și fremătătoare. Broboanele de sudoare nu sunt vizibile din cauza ploii, o piedică în drumul nostru, deoarece repeziciunea picăturilor mă nimerește direct în ochi, făcându-mă mereu să vreau să îi închid. El mă ghidează prin tot infernul ăsta. Mâna lui o strânge strâns pe a mea, asigurându-mă că nu-i va da niciodată drumul și eu îl strâng la rândul meu, ca un răspuns tacit. Cotim la dreapta, alergăm pe strada asaltată de ploaie și respirația noastră întretăiată e singura care ne amintește că suntem urmăriți, că trebuie să fugim.

Trebuie să fugim pentru că nu mai eram în stare să stau acolo. A fost vina mea, vina mea...

Mă trezesc în aerul răcoros al nopții și, realizând că cineva și-a înfășurat brațele în jurul meu, mă

smucesc într-o parte, împingând individul. Îmi pierd echilibrul.

— Hei, ușor! îmi șoptește, prinzându-mă și îmi ia mai puțin de o secundă să-l identific.

— Du-te de aici! zic printre dinți cu privirea pe tricoul lui negru, continuând să îl împing pe Adrian departe de mine.

— Sorina! îmi rostește numele autoritar, exact când mă descotorosesc de el și mă întorc cu spatele.

— Dispari! Cine naiba te-a chemat pe tine?

— Rocsana.

Băgăcioasă afurisită!

E tot în spatele meu, urmărindu-mi mișcările de om beat. Merg drept și încet ca să nu mă împiedic și să cad în stradă. Faptul că deja s-a întunecat nu mă ajută cu nimic, dimpotrivă, îmi produce o durere și mai mare de cap.

Calc pe o piatră, și echilibrul meu, menținut cu greu, se duce naibii. Adrian profită de moment pentru a mă salva de la cădere și mă trântește de ceea ce ghicesc a fi cel mai apropiat perete al unei clădiri. O senzație de deja-vu mă încearcă.

Nervoasă, supărată, furioasă că e aici, cu mine, îmi lipesc palmele de abdomenul lui, vrând să îl dau la o parte din calea mea. El îmi cuprinde palmele, aducându-mi-le între noi și își mută strânsoarea pe încheieturi, ținându-le una lângă alta ca și cum ar fi prinse de niște cătușe. Printre gene îi analizez maxilarul încleștat și

ochii care mă ard pe dinăuntru, stomacul meu antrenându-se în a face tumbe. Striațiile din irisurile lui mă bombardează cu semne de întrebare și propoziții mustrătoare. Nu poartă ochelari și contactul vizual mi se pare și mai intim.

— Nu ai și tu o prietenă de care să îți pese? izbucnesc furioasă, întrucât mă strânge cu atâta posesivitate, încât mă scoate din sărite.

Privirea i se înăsprește instant și, pentru o secundă, regret că am întrebat asta.

Mă roade de mor interiorul și enervarea asta pe care nu am cum să o definesc.

Furia crescândă din mine se alimentează cu tăcerea lui Adrian, cu prețiosul lui chip ce nu exprimă absolut nimic, și trupul meu se cutremură la propriu; tremur.

Adrian își lasă capul în pământ; oftatul de exasperare îi scapă printre buze ca mârâitul unui animal rănit.

— Dă-mi drumul odată că, la urma urmei, chiar dacă ești bona mea, nu ești obligat să cutreieri tot timpul după mine! De ce îți pasă ție ce mi se întâmplă? strig la el, împingând mâinile imobilizate în lături.

Atenția i-a revenit iute asupra mea și s-a crispat, ochii lui privindu-mă cu un licăr mușcător, adresat comentariilor mele caustice.

Îmi eliberează mâinile numai ca să își lipească tot trupul de mine, trăgându-mă aproape de el cu brațul pe care mi-l plasează în jurul taliei. Respiră sacadat, fiecare

particulă de aer aterizând pe chipul meu înmărmurit. Ochii îi scot la iveală angoasa, și Adrian își strânge buzele, colțurile gurii pierzându-și din proeminență, rotunjindu- buzele, făcând să pară că sunt întinse înainte.

Trupul lui, lângă al meu, acționează ca un întrerupător, stingându-mi rezistența.

— Te urăsc! sunt singurele două cuvinte pe care sunt capabilă să le pronunț.

Pentru că mă faci să-mi placă să te am aproape de mine, e ceea e omit să-i spun.

— Sorina, zice el, și mă înfior, ție îți place de mine?

Nici timp să rămân stupefiată nu am. Alcoolul se învârte în mintea mea și dau vina pe el pentru ceea ce am auzit. Da, sigur alcoolul e de vină.

Îl împing pe Adrian, deși sunt convinsă de slăbiciunea mea fizică. Bolborosesc în continuare cuvinte care au legătură cu ura mea infinită față de el și consider că jignirile mele îl vor alunga. Mă înșel amarnic: trupul lui se încordează, iar ochii lui mă sfredelesc.

— Ție îți place de mine? întreabă din nou și, de data asta, e o certitudine; urechile nu-mi joacă feste.

Inima îmi bate în piept mai ceva să mă părăsească, tot sângele îmbibat de alcool scurgându-mi-se din corp.

Îmi place de el?

Da, îmi e drag.

Stomacul îmi dă pumni, și singura dorință pe care o am momentan e să nu ajung în stadiul în care o să

dau afară conținutul lui.

— Posibil, spun cu bărbia în piept, încetând să mă zbat.

Obrajii mă ard.

— Ție îți place de mine? repetă Adrian, din ton răzbătând consecvența.

Fir-ar! Deja corpul nu-mi mai dă ascultare, îi dă ascultare alcoolului ce mă înmoaie.

— Oarecum...

Doamne, ce tot zic aici?

— Sorina, ție îți place de mine?

Vocea lui lovește fiecare părticică din mine și mă înspăimântă puterea dominantă pe care o are; se întinde ca cerneala pe hârtie, pentru totdeauna. Îmi vine să fug mâncând pământul, la fel de tare cum îmi vine să aștept o intervenție divină.

— Da. Îmi ești drag.

Nu aveam cum să mă mai ascund de astea... de sentimente. Le-am reprimat, le-am pus la îndoială, le-am analizat pe toate părțile ca să le găsesc cusururi, motive pentru care să mă despart de ele și mi-a fost imposibil. Nici măcar nu le-am acceptat, nu le-am văzut ca pe o posibilitate, m-am prefăcut că nu sunt acolo. Ființa umană nu funcționează așa, e slabă, are nevoie de afecțiune, de atenție, și lupta împotriva nevoii de a le avea e pierdută înainte să înceapă. E o luptă inexorabilă în care ne rănim singuri, ne trădăm mintea; ne aruncăm inima în bătălie ca pe o bombă ce poate exploda în orice clipă.

Cred că Adrian e mai siderat decât mine de această dezvăluire, și asta nu o pun pe seama alcoolului. Pentru a doua oară în această seară, fac ceva ce n-aș fi crezut că voi face niciodată în viața mea.

Îmi duc mâna la ceafa lui, trăgându-l spre mine, și îl sărut.

Mai bine zis, îmi lipesc buzele de ale lui. Din fericire, am ochii închiși și nu îi observ respingerea. Brațul lui încetează conexiunea cu mine.

Mă desprind stânjenită, vrând să fug și tocmai când permit spațiului să se interpună între noi, el se repede la mine, sărutându-mă.

Buzele mele maleabile îi permit lui să preia controlul, stânjeneala mea reieșind din rigiditatea poziției corpului. Mâinile îi poposesc pe șoldurile mele și sărutul devine mult mai al nostru, înghițind tot ceea ce se află împrejur, lăsându-ne în contemplarea trupească pe care amândoi o emanăm cu fiecare clipă în care nu punem punct contactului fizic. În simplitatea sărutului, recunosc grija pe care mi-o poartă și pe care am desconsiderat- mereu. Momentele petrecute cu el se derulează în spatele pleoapelor mele, sunt așezate pe un fir și le urmăresc cu atenție ca pe niște perle. Acum, una dintre palmele lui îmi furnică ceafa, de parcă ar fi știut că am nevoie de stabilitate, însă tânjesc după căldura amorțită pe care mi-o inducea mâna lui pe șoldul meu. Adrian continuă să mă sărute dulce, încet, suav, cu răbdare, sufocând îndoielile usturătoare, născute din teama de

abandon. Aerul electric dintre noi nu face decât să înci-freze restul lumii. Îi cuprind mijlocul, fascinată de normalitatea situației, de normalitatea acceptării și gust sinceritatea duioasă a senzației de satisfacție și împlinire oferită de atingerea lui. Pentru prima dată, simt că am completat puzzle-ul cu o piesă, că nu sunt la fel de seacă, și un ciob s-a așezat la locul lui. Nu înțeleg cum m-am aruncat mereu departe de sentimentele astea, de emoție, de adevărul care s-a proiectat înaintea mea și care licărea a evidență, rugându-mă să nu îl resping. Mă simt ca și cum aș fi dezbrăcat cerul de câțiva nori puși aiurea în fața soarelui, de acei nori care îmi înnegurau gândirea, iar limpezimea acelor porțiuni se reflectă în sufletul meu.

Desprinzându-ne, în sfârșit, ne contopim într-o liniște aninată de respirațiile noastre.

Cuvintele nu își dau acordul pentru a le rosti, anunțându-mă că le place această liniște.

Mă uit la Adrian, încă rușinată, doar ca să îl văd cum îmi dăruiește cel mai luminos și naiv zâmbet al său. Se uită la mine cu o fericire melancolică ce îi trage în sus colțurile gurii, cu o foame în ochi, cu bucurie și stare de bine.

Aș vrea să-l ating din nou, numai că văd negru în fața ochilor.

Capitolul 25

— Diaconescu, deciîîî... ai absențe! zice diriga adăugând un „î“ prelungit, absolut nelalocul lui la sfârșitul cuvântului „deci“.

Stau cu capul pe bancă, și vocea ei ascuțită mă face să o bag în seamă, ca să nu o enervez mai rău. Abia reușesc să mă uit la ea corect, nu cruciș, durerea de cap afectându-mă și acum.

Ochelarii dirigintei scot flăcări, rujul ei rozaliu cu sclipici asortându-se cu bluza în aceeași culoare. Să mă uit la ea e ca și cum mi-ai băga mortu' direct în casă, fără preaviz.

Sincer, bolboroseala ei mă lasă rece ca mortul, ca să păstrăm tonul sumbru. Pe mine mă interesează și stresează mai mult furișatul meu de dimineață. Am plecat de acasă înainte să se trezească Adrian. Nu mă întrebați de ce am plecat așa, pe furiș, că nu am un motiv clar în mintea mea dereglată. Nu e pentru că nu-mi amintesc noaptea trecută, chiar deloc, îmi amintesc fiecare detaliu, doar că... Ah, habar nu am, m-a luat un nu știu ce la gândul că trebuie să mă întâlnesc cu Adrian. Acceptarea sentimentelor or fi fost împinse la suprafață de alcool, dar nu mi-am schimbat părerea peste noapte, asta simt și acum. Numai că el are o prietenă, iar eu eram beată, ce impresie și-o fi făcut, știind că mă luase valul când l-am sărutat? Sigur nu e o părere bună.

— Diaconescu!

Mă prefac că nu m-a speriat!

— Măi, fetițo, tu înțelegi că ieri ai luat șase absențe?

Ăăă, păi da, din moment ce ieri am avut șase ore.

— Dhoamne, se minunează ea introducând un „h“ unde nu îi e locul, sunteți ceva de speriat. V-ați învățat chiulangii, vorbește ea întregii clase. Voi chiuliți toți și luați absențe, și mai chiuliți și individual!

Tac din gură, oricât de mult mă tentează să îi zic vreo două, căci în această instituție ea e mai presus decât mine, iar eu trebuie să plec fruntea în fața ei și s-o las să mă facă așa cum îi vine la gură.

— Deci, spune ea privindu-ne de sus, în timp ce-și împreunează două degete într-un mod amenințător, asta e sfidare. Voi mă sfidați! Asta e sfidare!

Ah, te rog, mă lași în pace cu sfidarea ta?

— Dhoamne, deci ce-o fi în mintea voastră? Unde ai fost Diaconescu, de ce nu ai venit ieri?

— Am fost acasă, doamna, nu m-am simțit bine, bag eu scuza universală, cu inocență.

Nu mint în totalitate și, la cum arăt azi, e greu să nu mă creadă.

— Păi da, ce vă mai îmbolnăviți toți, ia să nu te mai îmbolnăvești! ridică ea glasul certăreț.

— Doamna, zic pe un ton moale, nu eu aleg când să mă îmbolnăvesc.

— Știu, știu, dar..., zice ea, capitulând. Acum eu trebuie să dau numărul absențelor, păi da, să stau să

număr că nu puteți voi să fiți prezenți la școală!

Ei, asta o supăra, mă, faptul că e nevoită să numere absențele și se încurcă la numărătoare.

— Am adus tezele, spune agasată. Împarte-le tu, îi ordonă Mariei, iar ea părăsește banca fără tragere de inimă. Deja le-am trecut în catalog.

Nu sunt surprinsă când îmi primesc lucrarea și calculez punctajul. Nota mea e nouă. Constat că profa a uitat să adauge un punct, deoarece nu se încumeta ea să îmi dea mie nota zece, ca și cum ar scoate notele din buzunarul personal și ar sărăci-o. Nota e deja trecută în catalog și, în plus, nu e prima data când se întâmplă să greșească, deși e impropriu spus, ea le trece așa intenționat. Când i-am atras atenția, s-a făcut că plouă, chipurile liniștindu-mă cu promisiunea ei de a pune un punct la notarea orală. A pus pe dracu'.

Încetez să mă macin pentru niște rahaturi ca astea, ce nu au și nu vor avea rezolvare.

Fiecare șoaptă a colegilor e amplificată în capul meu, zvâcnind la nesfârșit, iar tăcănitul pixului dirigintei pe foaia unde scrie absențele pocnește ca focul unei arme.

Rocsana s-a mutat cu Marina în spatele meu, iar Ana s-a mutat în fața Ioanei, pe rândul de la fereastră, iar cele două din spatele meu sunt tăcute. Nu știu cum de nu a comentat diriga. Marina e un piculeț mahmură, Rocsana e îmbufnată și mi-a aruncat o privire fioroasă, de reproș, mai devreme. Supărată nu este, mai mult s-a

panicat, crezând că o să intru în comă alcoolică sau ceva.

Nu-i permit niciunui zgomot să pătrundă în mintea mea momentan, singurul lucru la care mă pot gândi cu adevărat este ceea ce urmează să fac în pauză. Dis de dimineață am pescuit din debara o cutie veche, de fier, ruginită, în care mi-am amintit că păstram pozele. De asemenea, mi-am amintit că nu m-am uitat vreodată la ele, nu că nu am fost interesată, pozele precum amintirile au fost total excluse din mintea mea. Era imposibil să nu găsesc o chichiță care să mă ajute în procesul de reamintire.

Sună clopoțelul, aștept să iasă diriga din clasă, nu înainte să îmi adreseze cea mai disprețuitoare strâmbătură, și o tulesc către baie, unde nu am nici cea mai mica îndoială că mă așteaptă un fum gros de să-l tai cu lama cuțitului și un grup de fumători înghesuiți în fiecare compartiment al toaletei. Pierd vreo cinci minute bune, înjurându-i în sinea mea pe deștepții ăștia care nu se intoxică numai pe ei, dar și pe cei care chiar au nevoie de baie pentru problemele strict fiziologice. OK, nu sunt în cazul ăla, eu vreau doar să cercetez cutia cu poze, și în baie nu m-ar deranja nimeni.

Intrând în compartiment, mă lovește o duhoare, mă, o duhoare amară, dar strâng din dinți, trag capacul și împrăștii pe el servețele desfăcute, ca să mă pot așeza ca pe un scaun și să nu mor din cauza silei, că deja sunt scârbită total.

Desfac capacul și un miros antic, metalic, se împrăștie în aer; îl pun sub fundul cutiei și o sprijin pe genunchi. Țin teancul de poze în mână, mutând prima poză la sfârșit, pe măsură ce le trec în revistă. Primele sunt cu mama și tata la nunta lor. Ea are o rochie albă, simplă, cu câteva mărgeluțe aplicate pe linia decolteului, strânsă în jurul taliei și făcută din multe voaluri în partea de jos. E bufantă și îmi închipui că sub acele voaluri era o chestie din aceea din arcuri în formă de cerc, prinse unul de altul, care să dea amploare rochiei. Are părul scurt, vopsit cu o nuanță de castaniu-roșcat, ca și acum de altfel; îi lipsesc ridurile de expresie din jurul ochilor și îi zâmbește tatălui meu în fiecare poză. Tata este numai fericire, în costumul negru un pic cam mare pentru conformația lui.

Mă zgâiesc mult la o fotografie ce o înfățișează pe mama mult mai tânără, cu un schelet, și presupun că e din timpul facultății. Amănuntul care îmi sporește interesul nu este scheletul, ci persoana care se ițește din spatele mamei. Mă izbește părul fetei, complet negru, răvășit, ochii negri ce sclipesc a viață și zâmbetul larg ce îmi dă șansa să îi număr toți dinții albi, perfecți. Mama surâde timid în comparație cu fata de lângă ea. Petrec mai multe minute cu ochii asupra acelui chip străin.

Sună clopoțelul de intrare, și eu nu mă clintesc de pe budă. Ora aceasta avem desen, ora de uitat pe pereți. Găsesc mai interesant uitatul la poze.

Următoarea imagine la rând este tot cu mama din

timpul facultății, dar în aceasta apar mai multe persoane. Este îmbrăcată cu un halat alb și pare panicată de seringa pe care o mânuiește. Într-un colț al camerei, un băiat se amuză teribil, nu fățiș, căci sesizez palma lipită de gură menită să-i înăbușe râsul. Ca o proastă, realizez târziu că acel băiat este tata. Un lucru știu și eu despre perioada ante-căsătorie; s-au cunoscut la facultate și el tot râdea de ea pentru că se temea să facă injecții.

Zăbovesc iar pe o fotografie cu mama, tata și fata respectivă, care aici poartă ochelari cu rame groase, mari pentru chipul ei rotunjor, și asemănarea o dă de gol. Fata aceea este mama lui Adrian. Întorc poza și, pe spatele ei, sunt scrise trei nume împreună cu trei semnături. Mariana, Victor și Diana.

Trag aer în piept, simțindu-mi plămânii precum un balon cu aer gata să se spargă. Mâna îmi tremură pe poza culeasă din morman și le las pe celelalte în cutie pentru a intensifica ideea că am găsit dovada faptului că nu îmi amintesc perioade din viață.

Sunt eu, îmbrăcată cu un costum bleumarin, între bunicii mei pe care îi țineam de mână. Mamaie se uită la mine cu dragoste, iar tataie, ceva mai serios, este atent la persoana ce fotografia. Eu îmi dădusem capul pe spate, privind cerul și râdeam cu gura până la urechi, părul la fel de ondulat ca acum, fiind luat de vânt. Ochii bunicii mele sunt mici, încurcați de cutele bătrâneții, dar extrem de vioi. Mici fire de păr argintiu se ivesc de sub basma și sunt frapată când mă concentrez pe toate

detaliile. Ea e îmbrăcată într-o fustă neagră și o cămașă de pânză, prăzulie, în picioare având niște botoși de cauciuc. Tataie poartă pantaloni simpli, negri și spălăciți, un tricou cu dungi albastre, găurit în unele locuri și, în mâna cealaltă, strânge o sapă. Toți suntem pe un câmp; eu sunt desculță și am picioarele pline de noroi. Am crescut la țară. Sau bunicii mei erau de la țară.

Un bubuit de teamă se instalează în inima mea. Ce naiba e cu mine? De ce nu îmi amintesc nimic? Vreau să plâng, învinsă de neputința mea, dar nu îmi dau voie; nu îmi dau voie să par slabă în fața tuturor.

Continui cercetarea doar ca să mă afund într-o ceață și mai densă.

Ultima poză din teanc nu e completă. Adică, cineva a tăiat-o pe jumătate. În jumătatea rămasă mă văd pe mine, în varianta de prichindel. Îmbrăcată în pantaloni scurți de blugi, un tricou albastru, având părul împletit și purtat pe un umăr, nu mă uit la cadru, ci într-o parte. Scot limba la cineva. Din ciotul rămas se înțelege că țineam o persoană de mână. Cartonul e tăiat fix pe jumătate.

Las aerul să se scurgă din mine, închizându-mi ochii. Au tăiat poza intenționat.

Bun, proastă sau nu, înțeleg un lucru. Părinții mei îmi ascund ceva. Propriul trecut.

De ce?

*

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că, venind, nu mă ciocnesc de Adrian. În schimb, nu scap de Mihail.

— Măi, măi, măi, să fie chiar mica domnișoară bețivă? Trebuie să spun, m-ai impresionat! M-ai dat pe spate! Nu și voma din baie, totuși.

Ridic sprâncenele.

— Ce?

— Hai, nu-mi spune că nu-ți amintești cum ai sosit acasă leșinată, cu frățiorul meu ținându-te în brațe și nedormind toată noaptea ca nu cumva să te înneci cu propria vomă?

Oh, Doamne Dumnezeule!

— Nu, partea asta, nu, mărturisesc cu un nod în gât.

— Păi, atunci e naspa, ai pierdut eforturile frățiorului meu. Și s-a chinuit așa tare să îți intre în grații, oftează Mihail cu durere mincinoasă.

Tocmai, că nu s-a chinuit deloc să îmi intre în grații. Perfect, ce poate fi mai drăguț decât să nu dormi din cauza unei tipe care e în pericol să se înece cu propria vomă?

— Dacă vrei să-mi mai povestești cât de penibilă am fost, treci în bucătărie, îi zic, aruncând ghiozdanul pe canapea și intrând în bucătărie. Am poftă de ceva dulce.

După modul în care țopăie până la bucătărie aș zice că și pe el îl încearcă fix aceeași poftă.

— Eh, nu te-a judecat frățiorul meu drag, el e

obișnuit cu asta.

Îl ignor pentru o vreme, deși continuă să pălăvrăgească despre seara trecută. Mă spăl pe mâini, iau din dulap o ciocolată amăruie, o rup bucățele și o pun într-o oală ca să o topesc. Mărunțesc niște migdale și le amestec cu semințele de chia într-un castron. Dintr-o altă mână de migdale prepar lapte la blender. Remarc liniștea din cameră, semn că Mihail e atent la ce fac.

Telefonul lui Mihail sună, și brusc se înroșește, citind mesajul. Bănuiesc că e vorba de o fată, întrucât, ridicându-se devine stângaci în mișcări.

Prin câteva vorbe amestecate se scuză și pleacă, uitându-se pentru ultima dată la spatula mânjită de ciocolată. Iau de pe foc oala când văd că ciocolata s-a topit și totul e perfect omogenizat, și mă mut la masă. Torn ciocolata topită peste ingredientele celelalte, amestec un timp, și, nefiind convinsă că ingredientele se întrepătrund cum trebuie, îmi vâr mâinile acolo. Nu e frumos să gătești așa, dar nu e nici prima dată, nici ultima când o să procedez în acest fel.

Aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se.

Cu inima cât un purice iau spatula în mâna, strângând cotorul.

Privirea surprinde mișcarea persoanei care stă în pragul ușii.

Adrian.

În mâini are două pungi mari și grele, doldora de

alimente. E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri-închis, drepți, cu vipușcă, cu două-trei degete mai scurți decât lungimea normală a unui pantalon, dezvelindu-i o mică parte din gleznă, un tricou alb și nelipsiții lui ochelari pe care am ajuns să-i consider un obiect vestimentar.

Știu că m-am înroșit ca naiba pentru că îmi este cald, iar Adrian se stăpânește cu greu să nu râdă. Eu îmi reiau munca și el pune plasele pe blatul bucătăriei, apoi ia un loc pe scaun. Coada ochiului prinde fugitiv modul în care se așază cu grijă, ridicându-și ușor pantalonii de la genunchi. Îmi e din ce în ce mai cald.

Ceea ce îmi provoacă fiori este gândul că noaptea trecută... Nu exclud opțiunea de a fi respinsă de Adrian azi. Eram pilită rău și nu insinuez că a profitat, dar e cam improbabil să-i placă de mine și... ah, nu gândesc deloc coerent și capul încă mă doare. Ca să nu mai zic că are o iubită. L-am văzut de două ori cu ea. A naibii băutură!

— Ai nevoie de ajutorul meu? se interesează, și îi simt zâmbetul.

— Harap Alb, am încetat de mult să sper că tu ai o șansă în arta culinară. Răspunsul e nu.

E un anumit tremur în vocea mea și îmi e imposibil să îl maschez.

Râde scurt.

OK, dacă nu aduce vorba de seara trecută înseamnă că nu a contat pentru el și, ca să nu mă

rănească, evită subiectul.

— Sunt priceput pe domeniul meu, însă sunt de ajutor și în bucătărie.

Oh, Doamne, vreau doar să pleci, pentru că începe să îmi tremure mâna.

— Cum a fost ziua ta la școală?

— Bună, mint eu.

Poate, dacă îi răspund monosilabic, va renunța la ideea de a face conversație.

— Ai plecat foarte devreme.

— Nu voiam să întârzii, i-o servesc eu rapid ca să nu îi dau impresia că mă poticnesc în cuvinte.

— Mai devreme decât de obicei, accentuează el, și-i sesizez inflexiunile ce acompaniază râsul în cazul lui.

— Da. Aveam prima oră cu diriginta, mă justific, mestecând iar cu spatula. Îmi dau seama că e cam multă ciocolată pentru cantitatea de chia și migdale.

— Aha. Ce gătești acolo?

Mă fierbe în halul ăsta dinadins, dar sunt suficient de isteață ca să-mi dau seama că nu l-a încântat îndrăzneala mea de aseară.

— O prăjitură pe bază de ciocolată. O rețetă reinventată.

Singurul răspuns adevărat din cele pe care i le-am servit azi.

— Cred că ai folosit o cantitate mult prea mare de ciocolată în compoziție.

— Nu ai de unde să știi tu asta, mă rățoiesc la el, fiindcă prezența lui și amintirea serii trecute mă intimidează.

— Se vede că ai greșit cantitățile.

Doamne, taci odată!

— Mergi la un alt control la oftalmolog și lasă-mă în pace!

El se amuză copios.

Mă întorc amenințătoare către el, bombănind, fluturând spatula spre ceruri înainte să o îndrept la nivelul feței lui precum o armă letală, oftând exasperată din rărunchi.

Pe moment doar mă încrunt la el. Hopa! Asta până să bag de seamă că l-am stropit cu ciocolată.

Adrian își dă ochelarii jos, clipind și, slavă Domnului, ochelarii i-au protejat ochii de atacul gastronomic.

— Scuze, scuze.

Inexpresivitatea lui e sare pe rană.

Cu intenția de a drege busuiocul, fac doi pași în față, eliminând distanța dintre noi într-un suflet, și îi șterg chipul cu palmele mele, în speranța că îl voi curăța imediat. Ei bine, speranța asta dispare. În graba mea, am uitat că mâinile îmi erau pline de compoziția care i-a aterizat și pe față. Acum e mânjit mai ceva ca un luptător din război.

Sângele îmi năvălește în obraji și, panicată, îmi bag mâinile în păr, dându-mi seama cu întârziere că m-am murdărit toată.

— Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Apuc primul șervețel de pe blatul bucătăriei și cum mă întorc, înaintând către Adrian, mă lovesc de el. Se ridicase deja de pe scaun și venea spre mine. Impactul și năucirea sunt atât de mari că nu știu cum Dumnezeu mi se împleticesc picioarele și cad pe podea, iar în încercarea de a stopa căderea îi prind brațul, trăgându-l și pe el peste mine. Mă lovesc puternic și, în mine, se zdruncină toate organele, dar eu sunt capabilă să simt doar trupul lui Adrian lipit de al meu și fața lui îngropată în curbura gâtului.

Umerii lui încep să se zgâlțâie, corpul lui să vibreze peste al meu și, cum bine intuiesc, e chinuit de un râs isteric. Hohotește de mama focului, pe când mie îmi vine să bag capul în nisip, ca un struț. Buzele lui, nasul, pielea, i se atașează de gâtul meu, gâdilându-mă în timp ce râde.

Când se calmează, ridică privirea și mă privește. Căldura din ochii lui se revarsă peste mine în valuri-valuri, lăsându-mă fără suflare.

— De ce...

Nu mai suport situația asta și izbucnesc.

— OK, ca să fie clar de la bun început. Aseară am fost beată și alcoolul m-a împins să te sărut, dar asta nu înseamnă că nu voiam sau că azi regret că am acționat așa. Totuși nu a fost OK din partea mea să te sărut din senin, luându-te pe nepregătite, având în vedere că tu ai o prietenă, însă, hei, nici tu nu ai fost vreun sfânt,

explicându-mi că ești implicat într-o relație, și eu eram, pur și simplu, prea ametită și supărată și văzusem imaginile alea, turui eu neîncetat cu privirea fixată în tavan. Oricum nu doresc să se schimbe ceea ce avem, spun și mă corectez automat, adică nu că am avea ceva, dar nu vreau să fii deranjat în vreun fel și, dacă îți servește drept consolare, ia-o ca pe tâmpenia unui om beat...

Din nou, hohotele lui Adrian mă întrerup. Perfect, sunt clovnul ce îl amuză. După ce scapă de accesul de râs se ridică de pe mine cât să-și schimbe poziția, proptindu-și palmele pe podea, pe de-o parte și alta a umerilor mei. Își lasă greutatea pe ele și se apropie de fața mea atât de mult, încât părul lui îmi cade pe frunte și vârful nasului e puțin mai sus de al meu.

— Din păcate, s-a schimbat ceva, se pronunță el, pierzându-și orice urmă de jovialitate.

Cu greu îi susțin privirea, neînțelegând nimic din ochii lui scăpărători.

Scotocesc prin minte după răspunsuri care să mă scoată dintr-o altă situație penibilă, pentru că exact așa mă simt acum: penibilă. O dată în cei șaptesprezece ani ai mei mi-a plăcut de un băiat pe care, de când ne-am cunoscut, l-am făcut cu ou și cu oțet, și o să fiu respinsă, deoarece sunt o copilă insignifiantă pe lângă prietena lui. Măcar de s-ar da jos de pe mine!

— Spune-mi, m-ai sărutat tu sau alcoolul ingerat?

Chiar trebuie să îmi sporească sentimentul de

rușine?

— Ce contează acum? pufnesc, și închid ochii ca să nu mă mai bântuie forța lui.

— Contează. Spune-mi! îmi zice și face ca totul să sune precum o poruncă.

Îi face plăcere să mă tortureze cu chestia asta, înfigând cuțitul în rană? Asta dorește, să îi confirm că e în stare să se facă plăcut?

— Spune-mi, Sorina! zice, și nerăbdarea ricoșează în mintea mea țăndări.

— Da! Răspunsul e da, renunț eu.

— Bun. Deci voiai să mă săruți?

— Iisuse, da, acum putem să închidem subiectul? bâigui dinadins ca să priceapă că a adus enervarea mea în punctul exacerbării.

Vreau să mă ridic, dar trupul lui e nemișcat asupra mea.

— Bun. E bine. Eu voiam să te sărut. Tu voiai să mă săruți. Eu voiam ca tu să mă săruți. E perfect, de fapt, îngaimă Adrian, și colțurile gurii îi sunt trase în sus de un zâmbet mulțumitor.

Sunt sigură că îmi vede mutra trăsnită de afirmația lui, căci iar îl apucă râsul. Și hohotește, hohotește, hohotește pentru a treia oară pe ziua de azi, pe seama mea; se înecă de râs înainte să se oprească definitiv. Eu sunt... panicată de cuvintele lui. Voia să mă sărute.

Izvorăște subit o dorință de a-l lua la palme.

— Mă bucur că te amuz, dă-te naiba de pe mine!

— Mnn-nuuu!

— Te omor! mârâi la el printre dinți, deși sunt mai mult ușurată decât supărată.

— Nu, n-ai să faci asta, se dă el mare.

Își mută centrul de greutate pe o singură mâna, cu cealaltă, trasând dâre pe obrazul meu. Înghit în sec, luată prin surprindere de atingerea lui.

— Sigur, cu un minut în urmă mă îmboldeai să vorbesc, să recunosc că te-am sărutat pentru că am vrut și așa mai departe, iar acum te dai mare cu faptul că știi că nu îmi doresc să te omor...

— Nu mai vorbi!

— Tocmai, asta spuneam. Ba să vorbesc, ba să tac, în funcție de cum îți convine ție...

— Doamne, nu mai vorbi! repetă, strecurându-și amuzamentul în voce și chip.

— Vezi să nu te ascul...

Mă sărută. Nu cred că mai suport mult senzația asta de uimire, e destul.

Adrian mă sărută gracil, conducându-mă pe drumul ales de el, și degetele lui se mișcă cu tandrețe pe obraz. Nu mă opun, ci mă cuprinde o imensă gratitudine în ceea ce-l privește și o foame de mai mult. Îi primesc gura cu nesaț și îl sărut stângace, nepreluând inițiativa. Oprindu-se, își trece buzele de câteva ori peste ale mele, trimițându-mi furnicături în fiecare celulă din corp. Am rămas fără suflare.

— Te-am rugat să taci, dar am și alte metode prin

care să te oblig, șoptește Adrian, apoi îmi sărută pielea arzătoare.

— Nu m-ai rugat, mi-ai ordonat!

— Consideră sărutul rugămintea mea, atunci.

— Oh, frate, mă faci să te urăsc și mai tare dacă îmi distrugi retina de tânăr! sparge vocea lui Mihail atmosfera. Ce dracu'? Nu vă ajunge camera? Ah, n-o să mai pot mânca în bucătărie de acum încolo! nu se oprește el, părând cu adevărat oripilat, și noi ne împiedicăm unul în celălalt, deoarece nu știm cum să ne ridicăm mai repede.

Trag de tricou ca să-l netezesc, ca să-mi fac de lucru, mai precis, dar Adrian își păstrează amuzamentul.

— Nu aveți și voi milă de un biet puștan ca mine? se autocompătimește băiatul într-un fals acces de indignare.

— Scutește-mă de placa asta! Și parcă plecasei? îl chestionez, nevrând sub nicio formă să îi dau explicații.

— Plecasem. Am uitat ceva acasă. Un sfat: data viitoare când vreți să v-o trageți, nu alegeți un loc public, că vreau să îmi trăiesc experiențele sexuale, nefiind traumatizat dinainte, OK?

Iau foc, făcându-mă ca racul.

— Vezi cum vorbești! replică Adrian imperativ, un mușchi al fălcii, zvâcnindu-i.

Mihail e vizibil deranjat de tonul fratelui, și îi zâmbește cu ură, răspunzându-i din priviri la poruncă.

— Da, scuze, frățioare, am uitat că tu ești un

militant al extraordinarității femeilor și un protector fără pereche.

Pumnul lui Adrian s-a încleștat, prevestind o situație urâtă, și-mi pun mâna pe umărul lui, în ideea de a-l calma. Speram să nu se ajungă la un conflict ce implică bătaia, întrucât aș fi fost neputincioasă și, chiar dacă Adrian nu are pornirile unei persoane violente, cred cu tărie că Mihail poate să îl scoată din sărite, pe el sau pe oricine altcineva.

— Nu întrece limita! scrâșnește Adrian.

— Nu-ți face griji! Abia aștept să văd cum distrugi totul din nou. Să aveți o zi frumoasă!

Adrian înlemnește cu capul plecat, pumnii încordați, inspirând puternic aer în piept, împrăștiind în aer izul vinovăției.

— Îmi pare rău!

— Să nici nu te gândești să-ți ceri scuze pentru Mihail! Stai jos, îi zic, lipindu-mi palmele de spatele lui și împingându-l pe scaun. Materialul tricoului e subțire, tatuajul lui complicat, făcându-mi cu ochiul. Pun de o cafea la ibric, cu liniștea apăsătoare atârnându-mi pe umeri. Torn în cești, o îndulcesc cu miere și mă așez pe scaunul alăturat, înmânându-i una dintre căni.

Fața i s-a înnegurat și dă semne că un vârtej de amintiri l-a atacat.

— Uită de Mihail, te rog, e imatur și nu crede ceea ce spune.

Ha, cine s-a găsit să vorbească despre maturitate!

Mai că îmi vine să izbucnesc în râs.

— Nu e imatur, e necioplit și nu își direcționează furia către cine trebuie.

Adrian, se pare, își direcționează furia către cana de cafea, sugrumând-o cu mâinile. Mă aplec peste masă, în față, dându-i o palmă peste mâini, și-mi atrag o tresărire nervoasă din partea lui.

— Ia mâna de pe cană, arde! Calmează-te odată! zic, impunându-mi voința cu același ton imperativ utilizat de el.

— Ești neobișnuit de calmă. Nu îți stă în fire! se minunează el, ascultându-mă și trăgându-și mâinile.

— Ești neobișnuit de nervos. Nu îți stă în fire.

— Mă imiți? ridică el sprânceana la mine, dăruindu-mi un zâmbet firav.

— Te oftici? îl provoc eu pentru că e mai ușor să evit subiectul care nu-mi dă pace.

— Nicidecum.

Cădem amândoi într-o mare de cuvinte nerostite. Eu îmi fac de lucru cu mâinile, frecându-le, cum fac când sunt emoționată, nervoasă sau mint. Când îmi ridic privirea, remarc că Adrian se hlizește la mine.

— Ăăă, mă duc să mă spăl, îndrug eu o scuză ca să părăsesc încăperea și, înainte să îmi dea vreo replică, plec, scaunul clătinându-se din cauza neîndemânării mele.

Ajung în baie cu o viteză neomenească. Sunt așa de speriată fiindcă... sărutul de aseară a fost primul meu

sărut, cel de acum a fost al doilea. Nu mi-a plăcut niciodată de vreun băiat. Toți m-au dezgustat; mă enerva faptul că nu exista niciun subiect de discuție comun. Și, deodată, îmi place de cineva, căruia i-am purtat pică, căci eram forțată să locuiesc cu el, care m-a derutat cu informațiile și secretele păstrate. Îmi este drag de Adrian. Cum să mă comport eu în preajma lui? Nici să sărut nu știu.

Deschid robinetul, udându-mi mâinile.

Cum de viața mea dată peste cap a suferit o altă întoarce de gradul trei?

Îmi curăț crema de la rădăcina părului, constatând cu nefericire că pojghițe de cremă uscate sunt încă lipite de firele de păr. Trag de elastic, și-mi bag capul sub duș, deasupra căzii. Văd apa prinzându-se cu gheare mici de părul ondulat, lipit, apoi curgând la vale ca pe un tobogan, agățându-se de vârf și căzând, cu o pleoscăitură.

Doamne, am fost sărutată din nou de Adrian! E al doilea din viața mea. Lui îi place de mine. Sau nu? Nu, stai așa. Ce naiba tot rememorez săruturile când Adrian era cu o tipă ieri, îmbrățișând-o în fața casei mele? Eu nu mă pretez la chestii de genul ăsta, la jocuri și, oricât de departe de așa ceva ar fi imaginea lui Adrian, tot nu vreau să mă arunc înainte. După ce că... Ei, e ciudat în ceea ce mă privește că îl plac. Simt multe pentru el, de la furie când îl văd cu altcineva, la drăgălășenie privindu-l, la enervare în fața moralei, la admirație pentru maturitatea și forța lui, la indignare pentru secrete, până la

regretul de a nu-l pierde, de a nu dispărea din viața mea. Și un sentiment de atașament exagerat care luminează puternic între toate acestea.

Acum, serios vorbind, vi se pare că nu eram deja destul de dusă cu pluta și complicată încât să mai am și asta pe cap? Sentimentele astea?

Iau un prosop și-l trec prin păr ca să absoarbă apa.

Fără prea mare tragere de inimă, trag de mânerul ușii, doar ca să mă dau înapoi uluită.

— Trebuie să vorbim!

— Aha, îi răspund lui Adrian într-o doară, deși sigur o să urmeze o discuție lungă.

— Nu, chiar trebuie să vorbim. E important. Lucrurile au luat o turnură ciudată și, cel mai probabil, inconfortabilă pentru tine. Aș vrea să lămurim unele aspecte.

Mda, și eu.

Îmi ridic privirea spre el. Dau să fac un pas ca să văd dacă vrea să îmi blocheze drumul și, cum el se dă la o parte, continui să merg, cu privirea în pământ de data asta. Adrian e în spatele meu, pășind încet, și-i aud oftatul lung înainte să-l aud spunând:

— Lucia nu e iubita mea.

Oh, ce bine!

Mă răsucesc spre el cu viteza luminii, uitându-mă chiorâș. Răsuflu ușurată, și penibilul reacției mele mă face să râd. Apoi receptez întreaga informație și o filtrez, atașând numele anumitor amintiri. Când am fost la

Ana... cea care l-a sunat, cea pentru care a plecat a fost Lucia.

— Lucia e fosta mea prietenă. E a doua femeie care m-a părăsit.

Tresar, surprinzându-l și pe el, care îmi surâde cu tristețe și resemnare.

— Cum spuneam, noi chiar trebuie să vorbim.

Capitolul 26

Având în vedere faptul că sunt cuprinsă de nerăbdare, emoție, și că inima nu mă ascultă, nu mă opun când Adrian mă conduce afară, spunându-mi că discuția trebuie să aibă loc în altă parte, într-un loc mai liniștit și ferit de priviri curioase.

— Nu mă simt bine, știind că trebuie să îți povestesc totul, în special, această perioadă din viața mea, însă dacă vrem să funcționeze ceva, tu trebuie să cunoști totul. Nu o să mă pună în valoare nimic și, probabil, o să par un pămpălău, dar asta e situația. Lucia e a doua femeie care m-a părăsit, relatează Adrian, în timp ce scoate cheia mașinii din buzunar.

— Oricât de ciudat ar părea... vreau și nu vreau să știu, dar dă-i bătaie, îl îndemn eu, căci nu mai e loc de cale-ntoarsă.

Adrian îmi deschide portiera, apoi îmi face semn cu mâna pentru a mă pofti înăuntru. Nu e nici trist, nici fericit, e doar un pic plecat, nu e chiar aici cu mine, nu în totalitate, ceea ce mă obligă să vorbesc pentru a destinde atmosfera, deși eu sunt mai încordată decât el.

— Iar mergem cu Trabantul tău? Harap Alb, îți amintești micul incident din drumul nostru spre Argetoaia? Deloc plăcut, deloc agreabil. O experiență pe care nu vreau să o repet.

Efectul dorit nu se lasă așteptat. Adrian își încrețește nasul, clătinând din cap, iar ochii îi sclipesc a

dezaprobare.

— Pe naiba, nu! A fost prima dată când m-ai văzut fără tricou, cum ai putea să ratezi un nou moment ca acela? În plus, eu nu vreau să te dezamăgesc, știu că asta îți dorești, înțeleg, e de înțeles.

— Serios? Și ce anume crezi tu că îmi doresc? îl iscodesc, apropiindu-mă de el, astfel încât să mă arunc odată în mașină, căci, uneori, mă apucă o criză de rușine și obrajii îmi iau foc, chestie pe care nu o doresc nici în ruptul capului acum.

Adrian mă împiedică să intru, interpunându-se în calea mea. Îmi surâde pișicher, atacându-mă cu ochii lui sub care se ivesc vagi pete albăstrii.

— Oh, nu, asta o să-mi spui tu. O să recunoști.

Punându-mi palmele pe pieptul lui, capăt încredere și rânjesc la el.

— Întâi, hai, să lămurim lucrurile. Apoi... mă mai gândesc.

O undă de hotărâre îi traversează chipul.

— Ai dreptate. Atunci urcă și nu mai comenta despre mașinuța mea dragă!

Se îndepărtează, ocolește vehiculul și se urcă; la fel procedez și eu.

— Mașinuța ta? Îmi vine rău, îi spun, râzând.

— Hei, am trecut prin multe împreună și nu aș cumpăra alta, chiar dacă aș avea posibilitatea.

— Oho, câtă dragoste! îl ironizez eu în glumă, și trag portiera mai tare decât era necesar. Unde mergem?

— Învață să ai răbdare.

— Răbdare. Am, dar nu mereu. În general, eu stric totul.

— Sorina, încearcă să nu te mai gândești la cum o să strici tu totul, pentru că nu o să faci asta. Și, chiar dacă tu strici totul, eu sunt aici ca să repar. Orice ai face, orice ai zice, eu o să fiu întotdeauna aici, sprijinindu-te.

Mă uit la el, în ochii lui plini de promisiuni veridice, dar pe care le consider ireale, nu pentru că nu am încredere în el. Nu am încredere în mine, că aș putea fi persoana care să le merite. Ce am făcut eu ca să fie el atât de atașat de mine?

— De ce? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să stai cu mine? În locul tău, aș fi fugit mâncând pământul. Ți s-a urât cu binele? îl descos, râzând amarnic.

Clatină din cap.

— Vezi, asta nu e atitudinea potrivită. Tu nu te înțelegi și ai impresia că nimeni din jurul tău n-o poate face. Urăști faptul că nu te înțelegi. Nu e sănătos pentru tine. Hmm, uite, am să-ți dau un exemplu. Mama m-a părăsit, dar eu nu o urăsc. Nu îmi place decizia ei, dar nici nu o pricep. Nu am habar de ce a plecat și nu e corect să urăsc ceva al cărui sens nu mi se revelează pe de-a-ntregul. Oamenii mereu urăsc și se tem de necunoscut. Poate fi frumos dacă nu îl etichetezi din prima ca pe ceva rău. Ceea ce nu înțelegi tu e a doua limbă pentru alții.

Îmi las capul pe speteaza scaunului, ascultându-l cu atenție. Înflăcărarea din vocea lui mă liniștește.

— Părțile pe care le urăști la tine sunt cele pe care alții le iubesc. Sunt frumoase pentru alții. Eu văd frumusețe în tine, deși tu nu. Și nu o să mă alungi, nu ai nicio șansă să scapi de mine.

Scap un hohot de râs.

— Și eu văd frumusețe în tine, îi mărturisesc.

Își întipărește pe chip un zâmbet copilăresc, abia schițat.

— Nu-mi place să stric momentul când, poate tu ai avea un acces de bunătate și m-ai lăuda mai mult, însă trebuie s-o luăm din loc dacă vrem să ajungem.

Mă concentrez doar la cer, la un infinit care atârnă asupra existenței noastre mizerabile; norii se înghesuie unii într-alții, rezultând bucle, inele perlate pe un fundal bleu, tăios ca sticla.

Mirosul mașinii, mirosul vechimii, mirosul lui Adrian, mirosul unei cărți aruncate în torpedou, bâzâitul, zgomotul motorului, celelalte mașini, trecătorii, clădirile, toate se scurg, se lipesc de o imagine a trecutului și vizualizez absolut fiecare detaliu cu ochii minții, într-un plan foarte îndepărtat. În ciuda acestei neatenții, respirația lui liniștită capătă vizibilitate, ca și cum s-ar desprinde de ființa lui și m-ar învălui pe mine, precum o aură.

Îmi doresc atât de tare să mă împac cu acest sentiment ce trăiește împotriva firii mele și să scap de o

nesiguranță construită în ani de zile. Eu nu sunt tipa care făcea o fixație pentru un băiat pe care abia l-a cunoscut. Eu nu sunt aceea adolescentă tipică. Eu nu sunt ca celelalte fete. Celelalte fete nu au goluri ce se înmulțesc pe zi ce trece în mintea lor. Nu au secrete... nu au părinți care ascund ceva. Ele au trecut. Eu nu am. Eu nu îmi amintesc. Nu tot.

— Te-am rugat să nu mai întorci situația pe toate părțile.

— Ce? întreb, dezrădăcinată de gânduri.

— Acum ai în căpșorul acela mii de întrebări, contradicții și alte aiureli. Și nu mă contrazice, știu că am dreptate! se impune el, cu o seriozitate nu prea credibilă.

— Ai dreptate, zic, nevrând să neg.

— Ooo, ai grijă, dacă mă mai aprobi o dată îmi vine rău din cauza impactului emoțional pe care mi-l produce schimbarea bruscă de comportament și murim amândoi.

— Taci acolo! mă veselesc, lovindu-l ușor peste brat.

— Bun, deci înapoi la ce voiam de fapt să spun. Dacă vei continua să extragi din fiecare vorbă, întâmplare, situație, gest câte o întrebare, pe care o vei diviza în alte întrebări, viața ta o să fie un calvar, un haos, un infern, un talmeș-balmeș...

— Am prins ideea, treci mai departe, că sunt bună la sinonime!

— Ha! Câtă nerăbdare! Da, păi, câteodată e bine să accepți lucrurile așa cum sunt, spune Adrian, cu ochii ațintiți la drum.

— E greu.

— Pentru că ești obișnuită să răscolești și-n ra... ăăă..., se împotmolește el în cuvinte, vrând să rectifice, nămol. Să știi tu totul, să nu fie nimic pe care oamenii să-l ascundă de tine, să fie toți transparenți.

— Da, clar, nămol era cuvântul, izbutesc să spun, înghițindu-mi râsul.

De n-ar avea atâta dreptate, i-aș întoarce-o imediat, dar nu am dovezi care să-mi susțină cuvintele.

— M-ai făcut purcică, realizez eu.

— Ce? Ai... când am zis eu asta? se impacientează el, uitând de drum.

— Răscolesc prin nămol. Asta ai zis. Și fii atent la drum, Harap Alb!

— Da, am zis, dar ce legătură are... Oooo, am priceput. Nu, Doamne, nu mă referem la asta. Era un fel de-a zice. Nu era intenția mea... Auzi, eu nu am spus asta! Nu-mi pune cuvinte în gură că nu e frumos!

În loc să mă avânt într-o tornadă de acuzații, eu izbucnesc în râs, un râs de maniacă, un râs atât de ciudat, încât m-ar speria și pe mine.

— Eu mă dădeam de ceasul morții și tu mă zeflemiseai. Bravo, bravo!

— Glumeam, bă, erai așa drăguț când te chinuiai să dregi busuiocul că nu m-am putut abține.

— Drăguț, ăă?

— Eh, câteodată...

— Recunoaște că mereu sunt drăguț!

— Nu reluăm o asemenea discuție unde tu și fețișoară ta de tocilar aveți de pierdut.

— Doamne, tu numai sărutată taci din gură. Și, pariez că dacă ți-aș închide gura, ai da din picioare ca o căprită, se lamentează Adrian, oftând teatral.

— Porcușor, căprită. Ce-o mai urma? Sfântă Născătoare, un băiat mai normal nu puteai să-mi dai și mie... Ghinionistă sunt și eu...

— Hai să ne oprim aici! Să nu atentăm la reputația mea, te rog.

— Reputație și tu? Ambele cuvinte în același context... Hmm, aici miroase a ceva.

— Bine, bine, domnișoară, mă dau bătut. Oricum am da-o tu mereu ai vorbele la tine, și la bine și la rău, dar... Știi care este partea bună din ciondănelile noastre?

— Spulberă-mi îndoielile!

— Zâmbești mai des, rostește Adrian slab, ca pentru el, și jumătate din surâsul lui ajunge și la mine. Te comporți așa cum simți, nu așa cum crezi că e bine. Ești tu...

— Defectă și minunată? îl întrerup eu.

— Uite cum cred eu că stau lucrurile de fapt. Tu te consideri defectă, da? întreabă, neașteptându-mi răspunsul evident. O să îți spun de ce. Viața nu e ca în cărți, traiectoria ascendentă a vieților noastre nu e

perfectă ca a personajelor din cărți sau din filme. În cărți, sunt personaje care greșesc, care, spre exemplu, se ceartă de mama focului cu părinții, apoi, brusc, au o revelație și își dau ei seama cât de greșit s-au comportat, corect?

Încuviințez din cap, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Își cer scuze, își amintesc cât de tare își iubesc părinții, nouă ni se face clar faptul că părinții sunt părinți și te iartă orice ar fi, acela fiind finalul fericit. Ei bine, pe de altă parte, în viața reală ne dăm seama de greșelile noastre, însă asta nu înseamnă că nu le mai repetăm. Suntem oameni, plini de slăbiciuni și repetăm greșelile oricât de mult am vrea să credem că nu o facem. În viața reală nu te certi cu părinții timp de două săptămâni și după aceea te lovește rușinea și, gata, s-a închis subiectul. Ne certăm, ne împăcăm, iar ne certăm, ăsta e procesul în care funcționăm.

— Cu siguranță am prins aluzia, îi surâd, înțelegând unde bate și la cine se referă.

— Tocmai de asta te consider deșteaptă. Oricum nu ești numai tu în situația asta. Se întâmplă tuturor. La un moment dat, asta se termină, dar se termină când suntem deja maturi, cu responsabilități, când rolurile se inversează și noi suntem în postura de a ne privi copiii ripostând.

— Nu sunt sigură că mai înțeleg, mint eu, uitându-mă pe geam.

— Cum am spus, ești deșteaptă, dar fie voia ta. Tu

ai impresia că defecțiunea asta ți se trage de la contradicțiile firești din mintea ta. Mi-ar plăcea să înțelegi că acele contradicții sunt dovada faptului că gândești, că te preocupă ceva, că nu ții creierul acela într-o stare de somnolență. Dovada că ești vie.

Oftez. Când o spune, pare că e în regulă să fiu așa, că argumentele lui sunt sustenabile, dar când o gândesc eu tot vraiște mi se pare. În orice caz, se poate spune că ne-am cam lămurit în legătură cu părerea lui extrem de bună și măgulitoare despre mine, pe care încă o suspectez ca fiind rezultatul unui experiment ciudat.

— Viața e o mizerie uneori, dar avem mereu o mătură în debara să curățăm. Depinde de noi dacă dorim să trăim în mizerie sau într-un mediu curat.

— Unde mergem? schimb subiectul, observând nemulțumirea lui cu privire la retragerea mea.

— E surpriză, mi-o taie scurt.

— Te întreb, deoarece poate o să avem nevoie de mâncare sau mai știu eu ce, în funcție de scopul și durata drumeției, peripeției, surprizei. Vrei să flămânzesc?

— M-am gândit la toate, zice, fluturând mâna la mine, iar eu mă enervez pentru că tocmai a luat mâna de pe volan ca să mă expedieze. Am biscuiți, covrigei, alune, pufuleți, batoane și fructe pentru tine, în portbagaj.

— Vai, ce precaut ești și cât de gândești la mine. Fructe? Mersi de grijă, dar am presimțirea că o să am mare nevoie de ciocolată, așadar, încă o dată, mersi de

grijă, dar fructe papi tu, taică.

— Am luat în calcul orice posibilitate, bine? se umflă el de râs, oprind la semafor.

Arunc o privire împrejur. Am trecut de Electroputere, ceea ce înseamnă că mergem undeva mai departe de îmbulzeala Craiovei.

— Bine. Oprește mașina să luăm cafea!

— De ce să...

— Câteodată pari deștept, alteori foarte aiurit. Am nevoie de cafea din plin ca să trec peste... orice o să fie, îl întrerup din nou, atrăgându-mi un mârâit.

Își întoarce capul spre mine după ce vede că mai sunt 59 de secunde de așteptat la semafor.

— ... cumpărăm cafea când deja am câteva termosuri pline? termină el ce avea de spus.

Tac, lăsându-mă pe spate.

În alte zile nu aș fi plecat niciodată cu un băiat într-un loc de care habar nu am, acum... e altceva. Alt băiat nu ar fi Adrian, și eu încă mă întreb cum de m-am apropiat de el.

Probabil ziua în care nu mă voi mai bombarda eu cu întrebări o să fie ziua în care o să mor.

Adrian scotocește după telefon, caută, cred, un număr și sună, avertizându-mă să tac din gură pe durata conversației.

— Bună ziua! Doamna dirigintă? Mă scuzați că vă deranjez, sunt Adrian, cel care se ocupă de eleva Diaconescu cât timp părinții sunt plecați. Da, da. Am sunat să

vă anunț că domnișoară Sorina nu o să se prezinte mâine la ore, zice el cu un aer solemn pe chip, și eu sunt deopotrivă amuzată și speriată că diriga o să înnebunească. Sigur, vă explic imediat... Da, nu e nevoie. Când a venit acasă am observat că avea febră mare, probabil a contactat vreun virus, știm cu toții că vremea aceasta nu este în favoarea copiilor... mai ales, da... am înțeles. De fapt, ne îndreptam spre cabinetul doctorului de familie, însă m-am gândit că trebuie să vă anunț și pe dumneavoastră. Da, da, o să aducă o scutire pentru a motiva absențele, replică Adrian, și-mi înăbuș râsetul cu palmele. Vă mulțumesc foarte mult! O zi bună! încheie el, apăsând butonul pentru terminarea apelului.

În sfârșit îmi permit să râd.

— Nu ești în toate mințile, pe cuvânt!

— Da, plânge-te tu că o să lipsești de la școală, n-o să ai probleme cu diriga asta zănatecă și n-o să te duci să îndrugi vreo minciună doctorului de familie ca să ne furnizeze o minunată scutire.

— Dacă privești lucrurile din unghiul ăsta, oftez eu teatral, tu ești cel la ananghie.

— Mersi că recunoști situația precară în care mă aflu și meritele mele.

— Eh, pe-alea n-am menționat că le recunosc, râd de el.

— O mică nerecunoscătoare. Asta ești tu.

— Și tu exagerezi prea mult!

Acum râde și el cu poftă.

— Da, eu sunt ăla care exagerează, care le dă o importanță prea mare tuturor lucrurilor, care hiperbolizează...

— Neinteresant, îmi dau ochii peste cap, mimând plictiseala. Ești așa un moș!

Adrian mă aduce într-un mic cartier dincolo de Electroputere, unde și-au construit locuințe o grămadă de oameni, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Mereu mi s-a părut interesantă locația, deoarece toate casele sunt înconjurate de verdeață și de corcoduși și, unde sunt corcoduși, hop și eu! El parchează la intrarea în cartier, chestie ilegală, zic eu, dar nu îndrăznesc să-i spun asta, că sigur găsim un motiv să ne ciondănim. Eu, cu o plasă în mână în care ochesc niște fructe, el cu două sacoșe ca babele, ne îndreptăm spre o casă destul de izolată față de celelalte și nu chiar atât de îngrijită.

— Aceasta a fost casa noastră, zice Adrian, scoțând cheia din buzunar și rotind-o în broască.

Intrăm.

— Când bunica nu și-a mai permis să locuim aici, ne-am mutat la bloc. Pe vremea aceea era mai ieftin. Acum e doar o casă pe care o vizităm din când în când, dar pe care bunica o păstrează îngrijită, pe cât posibil.

Îmi ia plasa și duce totul, mă gândesc eu, în bucătărie.

— Stai jos pe canapea, vin imediat.

Așa și fac, simțind că momentul discuției pe care

am tot amânat-o e foarte aproape. Înghit în sec. De ce trebuie să îmi complic eu viața în felul ăsta?

Casa este, cu adevărat îngrijită, dar simplă. Aici este o canapea grena, destul de inconfortabilă, două dulăpioare și un covor. Mă gândesc că este goală pentru că, mutându-se, a trebuit să ia din lucrurile de aici, din mobilă și alte obiecte casnice.

Aterizând lângă mine, Adrian îmi întinde o cană cu cafea.

— Mersi.

— Bun, n-am de gând să lungesc foarte mult treaba asta, dar cum spuneam, Lucia nu e iubita mea, ci fosta mea iubită. Am fost iubiți în primii doi ani de liceu, iar în al treilea mi-a dat papucii.

— Ea ți-a dat ție papucii?

Adrian încuviințează tacit.

— Ăăă, ideea ar fi următoarea... cum să înfrumusețez eu povestea asta? râde cu tristețe. Am asociat plecarea ei cu abandonul mamei, pe atunci având ceva resentimente, așa că am inițiat un proces de autodistrugere.

Soarbe o gură de cafea, oftând nemulțumit.

— Nu sunt mândru de persoana în care m-am transformat atunci, însă sunt mândru că am trecut peste și totul a devenit o lecție de viață. Câteodată te împaci cu întâmplările din viața ta, cauți ceva bun din ele și mergi mai departe, pășind peste ele.

Adrian se oprește. Aștept cuminte. Nu vreau să îl

bulversez, fiindcă realizez că nu-i este ușor să-mi povestească totul. Sunt conștientă că, în sinea lui, se teme de reacția mea. Se teme că l-aș putea judeca.

— Clasa a 11-a a fost un dezastru, eu eram un dezastru ambulant. Am început să beau în neștire, abia am trecut clasa a 12-a, abia am luat bacu' și, cum bunica era din ce în ce mai dezamăgită, iar eu, deși beat, eram rușinat de purtarea mea, m-am mutat și n-am mai trecut niciodată pe la ei. Îmi petreceam zilele cu sticla lângă mine, lamentându-mă, vrând să dispar și toate alea, continuă el, povestind repede, semn că și acum e rușinat de cele întâmplate.

— Adrian, îi atrag atenția, unde te-ai mutat?

— Am stat la un tip aiurit, un coleg de clasă. Părinții lui munceau în străinătate, așa că nu avea cine să mă tragă la răspundere. Când eram praf, adormeam și afară. Mama ta știa ce se petrece. Nu a renunțat până ce nu mi-a băgat mințile în cap și a avut ea modalitățile ei, așadar, după ce m-am pus pe picioare, m-a dus la Tuși. Refuzam să merg la dezalcoolizare, nici mort nu voiam să mă întorc la bunica și să mă vadă în halul ăla. Să spun că le sunt recunoscător e puțin, că le sunt îndatorat, iar e puțin. Tuși era bâta și mama ta pansamentul. Pe cât de frumos se purta Mariana, pe atât de dur, de drastic se purta Tuși. Uite așa, m-au adus pe calea cea bună amândouă.

Se lasă pe spate, închizând ochii.

— Am fost un nenorocit, Sorina, și nu neg asta,

dar viața nu s-a oprit acolo și nici eu nu m-am oprit acolo. Mi-a părut extrem de rău pentru tot ce am făcut și nu am găsit puterea să merg înapoi la bunica, de asta Mihail e întors pe dos, pe bună dreptate. Totuși nu m-am blocat în trecut, am mers mai departe. Uneori distrugerea îți aduce o nouă viața și depinde de tine dacă o accepți sau nu.

Nu am trăit experiența și de aceea nu pot relaționa cu aceste fapte, însă mă bucur mult că nu mai este aceea persoană, că și-a revenit. Probabil că procesul a fost devastator și nu-mi pot imagina prin câte a trecut. Uitându-mă la el, văd un om care a luptat. El a trecut prin multe, lui i-a fost distrusă viața și, în ciuda acestor lucruri, nu a renunțat, nu s-a dat bătut, a luptat cu toate armele. Nu o să-l întreb mai multe despre asta, despre influența mamei sau a lui Tuși, este clar că maică-mea i-a fost aproape. Nu sunt geloasă pe apropierea dintre ei. Mă bucură faptul că, dacă eu am fost un caz incurabil și nu s-a încumetat să mă ajute, el a fost opusul. Cuvintele lui înglobează cumva ceea ce i s-a întâmplat, dar nu spun toată povestea. Și cum ar putea? Cum să povestești despre acele zile? Cum să rememorezi totul fără să te doară?

— Și de ce te tot întâlnești cu Lucia?

Da, îmi dau seama cum sună. Prost, prost, prost. Atât de prost că până și Adrian zâmbește.

— Întrebarea asta nu o anticipasem așa devreme. Mă așteptam la câteva dezaprobări, se amuză,

întorcându-se într-o rână. Ea are o problemă și crede că eu o pot ajuta.

— Și vrei să o ajuți? pufnesc eu, plesnindu-l încet peste tâmplă, având grijă să nu-i lovesc ochelarii.

— Încă nu știu. Ea este prietena din liceu despre care ți-am povestit. Finalul tragic, îți amintești?

— Da.

— Am luat-o razna după ce ne-am despărțit. Ar fi simplu să dau vina pe ea, însă nu pot. Nu este ea vinovată de faptul că nu am avut tăria de caracter să accept lucrurile și să merg mai departe. Am fost slab, am clacat. De asta iau în considerare implicarea mea în problemele ei.

Eu nu aș fi fost capabilă să o absolv de vină. Știu tot ceea ce am discutat cu el despre încredere, dezamăgiri și responsabilitate. Dacă în ceea ce-mi privește părinții, dau vina pe ei în aceeași măsură în care dau vina pe mine, în ceea ce ar privi o altă persoană dragă... nu cred că aș cruța-o. Beau din cafea, multe guri, mult prea repede. Ce să zic în legătură cu trecutul lui?

— Gata, am reușit să te pun pe fugă?

— Taci, Harap Alb, că nu la asta mă gândeam, mă înfoi la el, bătând darabana în cana de ceramică.

— Te gândeai la sărut?

Era cât pe aici să scap cana din mână. Noroc că nu a observat. Îmi ridic privirea spre el. Mă privește pișicher. Oh, stai, de fapt, a observat.

— Sorina, mie îmi place de tine și încă mult și, în

sfârșit a venit momentul să îți spun asta, mărturisește, și rămân fără suflare. Dar nu am pretenția ca tu să mă placi, mai ales după ce te-am pus la curent cu trecutul meu.

Mă aplec și las cafeaua pe podea, și mă apropii de el.

— De multe ori am fost mult prea apropiat, la început, când abia mă mutasem la tine și era straniu, înțeleg. Dar tu ai fost salvarea mea...

Îmi pun mâna peste încheietura lui.

— Da, este ciudat că ai fost apropiat de la început. Nu mi s-a părut normal. Dar... Harap Alb, e ceva legat de tine... ai o chestie care m-a intrigat mereu. Și nu te judec. Ce văd eu la tine cântărește mai mult decât întâmplările prin care ai trecut. Îmi ești drag, și asta e aiurea în ceea ce mă privește, întrucât eu nu sunt genul care să se dea peste cap doar ca să-și facă un prieten.

— De ce e ciudat că mă placi?

Doar ridic din umeri.

Râde, apoi își face palmele căuș în jurul chipului meu.

— Sorina, astea au fost toate secretele mele. Nu ți-am spus nimic de la început ca să nu te distanțezi de mine fără să mă cunoști. Eu nu sunt perfect și nu îmi doresc să fiu, dar vreau o viață bună, am planuri, visuri, sunt un om normal, banal, și sunt eu. Nu pretind că sunt cea mai bună alegere pentru oricine, însă mă străduiesc să nu dezamăgesc pe nimeni și, în același timp,

îmi păstrez spiritul, sunt mereu același cu toată lumea, fără să mă schimb pentru cineva. Așa și trebuie. Există, undeva, acei oameni care te apreciază pentru ceea ce ești cu adevărat și...

— Eu te apreciez, îi fur vorba, luându-i mâinile din jurul feței mele și ținându-le strâns. Te apreciez pentru cum mă înveselești, pentru cum mă calci pe nervi, pentru glumele și complimentele tale, pentru inteligența ta și, mai ales, te apreciez pentru că ești un om bun.

Îl îmbrățișez, pentru că vorbesc în zadar. Nu sunt pricepută în arta consolării, nu sunt pricepută în foarte multe chestii și sper ca această îmbrățișare să conteze.

— E ceva cu tine, Harap Alb, că ai venit și-ai măturat cu mine pe jos, îl tachinez, însă spunându-i adevărul. E ceva cu tine, ai picat de nicăieri, ai aterizat pe cea mai dură stâncă și ți-ai petrecut timpul cioplind-o, continui cu fața în curbura gâtului său.

— Ascultă, începe Adrian încet, mângâindu-mă pe spate, nu garantez că tu îți dorești pe cineva ca mine, dar vreau să știi că sunt aici, o să fiu aici mereu.

— Eu... sunt în șoc, așa că stai ușor, replic, desprinzându-mă din strânsoarea lui pentru a-l privi în ochi. Îmi ești drag, însă dar nu vreau să vorbim despre cum o să fie, pentru că niciodată nu știi ce se întâmplă. Tu ai spus asta. Nu avem certitudini, totul fluctuează. Mă arunc cu capul înainte prima dată în viață. Din păcate, am așteptări de la tine și, crede-mă, nu voiam... Tot nu vreau să-mi fac speranțe, chiar dacă e vorba de tine... E

complicat.

Îmi place cum schițează un mic zâmbet, de copil.

— Vezi să nu plângi că nu am șervețele la mine! își revine el, surâzând cu gura până la urechi.

— Mamă, mi-ai stricat momentul, mă strâmb la el și apoi scot limba.

— Nu sunt obișnuit cu abordarea sentimentală din partea ta, aș fi mai confortabil dacă mi-ai da cu vreo tigaie în cap, asta nu m-ar mira.

Îl plesnesc din nou, în joacă.

— Ia vezi, n-o spune de două ori.

Adrian își lipește timid buzele de obrazul meu și înaintează spre colțul gurii, sărutându-mă delicat și sfios. Se oprește, parcă temător să treacă mai departe. Răspund sărutului, dată peste cap de atingerea lui. Își trece degetele peste maxilarul meu, trasând forme complicate, și își înfășoară brațul de-a lungul mijlocului meu, rămânând cu mâna pe pântec, trăgându-mă mai aproape de el; tresar.

Capitolul 27

Mă grăbesc să deschid persoanei care bate așa insistent la ușă. Nu am mai avut musafiri neanunțați de o veșnicie, și e foarte ciudat.

Pun mâna pe clanță, după ce îmi trag sufletul.

Deschid ușa și mă holbez la persoanele care mă privesc cu duioșie.

— Ah, ați venit, spune Adrian, salutându-i, din spatele meu.

Ei dau din cap, în timp ce intră în casă, și închid ușa a cărei clanță era încă în mâna mea.

Mă frec la ochi, buimacă, gândindu-mă că ori e un vis, ori am luat boala orbului de la Adrian, dar când ea mă îmbrățișează știu că nu îmi imaginez nimic.

Părinții mei s-au întors acasă.

Mâinile mamei m-au împresurat și ochii au început instantaneu, fără permisiunea mea, să mă usture. Încep să plâng în momentul în care îmi încolăcesc brațele în jurul ei, strângând-o într-un asemenea hal, încât am impresia că vreau să o absorb. Ea niciodată nu m-a luat în brațe, și apropierea aceasta îmi umple sufletul. Nu știu ce înseamnă asta sau cât va dura, însă impulsul de a o ține alături de mine e iminent.

Ea nu zice nimic, doar îi simt răsuflarea greoaie pe gâtul meu, iar eu plâng cu lacrimi mute, cu respirația întretăiată. O strâng tare, de parcă s-ar putea face mai mică și am deveni o singură ființă, așa cum eram când

încă nu mă născusem. Două inimi într-un singur trup. Am uitat prostiile pe care le-am făcut, am uitat de ce mă certam cu ea, am uitat că m-am supărat pentru că nu avea timp să stea cu mine, am uitat că mă durea atunci când mă mustra, am uitat că a decis să plece. Îmi amintesc că mi-a fost dor de ea, de ei. Prea dor, atât de dor, încât nu am vrut să realizez asta, încât am vrut să uit că mi-e dor de ei.

Mama se desprinde din îmbrățișarea mea sufocantă și îmi șterge lacrimile de pe față. Se îndepărtează și mă panichez, dar tata îi ia locul. Îl înlănțui și pe el la fel de pătimaș; oftează cu greutate și prelungește momentul. Cu coada ochiului, o surprind pe mama trecând pe lângă noi și pe Adrian care ia bagajele de lângă ușă.

Bagaje! Deci rămân aici?

Habar nu am ce s-a petrecut, însă răsuflu impacientată pentru că nu procesez ce se întâmplă. E ireal și atât de nespecific nouă.

Mă dau puțin înapoi să îl privesc pe tata, să îi văd bucuria de pe față, însă nu sesizez nimic de genul acesta. O ușoară sclipire în ochii lui, o scânteie pentru că m-a întâlnit, dar, în rest, toată ființa lui e cuprinsă de o mare dezamăgire, o apăsare, o durere, și nu înțeleg de ce.

Poate e oboseală, îmi explic în gând.

De ce încerc să mă mint? Probabil că totul e doar închipuirea mea și apropierea a fost un simplu gest.

Oare totul este în capul meu? Îi vreau așa mult lângă mine, încât inventez sentimente?

Tata mă prinde de mijloc și mă așază pe canapea. Adrian aduce trei scaune de la bucătărie pe care le pune vizavi de canapea, iar părinții mei iau loc pe ele. Și Adrian stă jos, dar își trage scaunul puțin mai departe. Ei, acum i-o fi frică de reacția tatei când va afla că s-a combinat cu fiica lui?

Nimeni nu zice nimic.

De ce e toată lumea tăcută? Oboseală, oboseală, dar totuși...

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, însă mă opresc, uitându-mă la mama. Probabil a muncit atât de mult. Să fii medic nu e ușor; nopțile pierdute, grijile, pacienții, rudele care te întreabă mereu de ei. Mereu am știut că era o muncă grea și mai știam că îmi răpește părinții, dar acum... ea arată mai mult decât extenuată. Arată ca o persoană bolnavă. E trasă la față, cu pete vinețiii sub ochii verzi, mâinile îi sunt două surcele cu venele pompând afară, și pare că vrea doar să închidă ochii din cauza somnului. Doamne, nu a avut deloc grijă de ea. Nici tata nu arată mai bine. Umerii îi sunt lăsați, parcă a descurajare.

Ce au pățit?

S-au îngropat în muncă, uitând de ei? De mine, cu siguranță, au uitat.

Adrian privește podeaua și își freacă încontinuu mâinile. Ce e cu voi oameni buni?

Ca să curm suferința și tensiunea, izbucnesc.

— Trebuia să spuneți că veniți, le zic cu vocea răgușită și cu câteva lacrimi căzând pe obraji. Nu... nici nu știu ce să zic..., mă înec în cuvinte și respir greu, pieptul săltându-se ciudat atunci când vorbesc. Îmi pare rău, le spun, însă nu știu de ce.

Râd nervoasă și mă aștept să îmi zâmbească, să râdă de mine, să urle. În schimb, mama mă soarbe din priviri și zâmbește trist, de parcă nu îi vine să creadă că sunt în fața ochilor ei. Are pe chip întipărit un amestec amar de melancolie, amintiri și fericire. Dă să zâmbească mai larg, dar comisurile gurii îi cad, revenind la firavul ei zâmbet. Cum se face că nu se uită la mine cu furie?

— Ce e cu voi?

Îl privesc pe Adrian, căutând ajutor pentru că el se pricepe să destindă atmosfera, dar nimic.

Mama plânge. Hohotește, trupul zguduindu-i-se din cauza lacrimilor și își acoperă fața cu palmele. Tata o trage la pieptul lui, mângâind-o pe păr, încercând s-o liniștească, și Adrian fuge la bucătărie de unde vine cu un pahar cu apă. Ea îl refuză cu un vag semn al mâinii.

Eu mă uit panicată la Adrian, murmurând din buze o întrebare despre ce se întâmplă aici, dar el reușește doar să îmi susțină privirea preț de o secundă, apoi își reia locul pe scaun, ignorându-mă.

Mă mănâncă limba să întreb ce se întâmplă. Mă stăpânesc, paralizată, văzând-o pe mama plângând în

halul acesta. Nu... nu înțeleg. Ce s-a întâmplat?

Ea se dezlipește de tata, tremurând, și își șterge lacrimile rapid. Adoptă o poziție demnă. Mai că mă aștept să îmi mărturisească faptul că sufăr de o boală gravă.

— Mariana, poate ar fi bine să nu...

— Nu, îi ia mama vorbele din gură. Nu câștigăm nimic dacă lungim situația asta. E inutil, se pronunță cu duritate, și îi citesc în privire determinarea. Sore, începe și eu tresar la auzirea acestui apelativ plin de afecțiune, nu vreau să te mai mințim, continuă, țintuindu-mă cu privirea și mă cuprinde un nou val de panică. Eu...

Închide ochii o clipă, de parcă și-ar aduna gândurile și forțele, expiră și reia contactul vizual

— Mie nu îmi mai funcționează rinichii și nici dializa nu mă mai ajută. O să mai trăiesc, cel mult, o lună, zice sec.

Nu pot să spun că nu am auzit bine. Nu pot să spun că glumea. Nimic din expresia ei nu aduce a glumă. Nimic din modul în care arată nu aduce a persoană sănătoasă.

Continuă să vorbească, explicându-mi totul în termeni medicali, zicându-mi de ce nu îi funcționează rinichii și de ce nu poate face transplant. O ascult și nu o aud. Cuvintele trec pe lângă urechile mele și nu ajung acolo unde trebuie. Informația nu e transmisă corect, pentru că eu mă uit la ea, la chipul ei palid, la lacrimile pe care tata nu și le poate stăpâni, la Adrian care își

privește șosetele, și apoi... mă uit iar la ea. Și aș vrea să o aud, să îi zic vreo două că spune lucrurile astea și nu pot pentru că mă preling de pe canapea, căzând în fund, îngropându-mi fața în palme și bocind. Plâng urât, cu sunete dizgrațioase, cu văicăreli, plâng dezgustător, deoarece lacrimile o iau în toate direcțiile și nasul meu eliberează substanțe vâscoase, dar nu vreau și nu mă pot opri. Nu vreau să mă ascund. Vreau să nu fi auzit ce a spus la început. Răsfir involuntar degetele și, prin pânza de ceața a lacrimilor, o pironesc cu privirea pe cea care mi-a dat viață. Doar las mâinile să cadă fără vlagă pe lângă mine și clătin din cap a dezaprobare, a negare, chemând-o din priviri, întrucât vocea nu mă mai ajută, a dispărut undeva.

Se repede la mine, aproape prăbușindu-se, și trupurile noastre se zguduie la unison, lacrimile noastre rămânând unele în hainele celeilalte. Unghiile mele intră în spatele ei și, când simt o urmă de os, ea fiind extrem de slabă, le retrag imediat, blestemându-mă.

Ea plânge încet, corpul îi cântă durerea, eu, pe de altă parte, răcnesc și scot sunete animalice.

— Sore...

Rostirea numelui de către ea, cu vocea frântă, mă distruge, și încep să îngaim aiurea.

— Tu nu mori, jelesc cu gura pe umărul ei.

Printre sughițuri și lacrimi, aerul se rarefiază. Trag aer în piept, însă un bolovan e aruncat în plămânii mei și nu mă oxigenez cum trebuie. Acum, scot un sunet

grav și nu pot să respir.

— *Tu nu mori! îmi țipă în urechi, plângând într-una.*

Nu pricep de ce plânge.

Nu pricep de ce mergem cu această mașină cu fire. De ce nu l-au luat și pe el cu noi?

Ei știu că nu îl pot părăsi. Atunci de ce nu e cu mine?

De ce, în locul mâinii lui, este a mamei?

De ce nu ne-au lăsat în pace?

*

— S-a trezit, te rog, nu te îngrijora. Nu îți face bine, Mariana!

— Mai rău de atât nu pot fi! Lasă-mă! o aud pe maică-mea.

Mi-ar plăcea să spun că, trezindu-mă, privesc cele întâmplate ca pe un vis, dar nu e așa. Mă ridic de pe canapea, unde m-au întins ei, și nu-mi iau ochii de la mama care stă la picioarele mele, în genunchi. Lângă ea e tata, ținând-o strâns de umeri, protector. Ce să îi spun? Ea nu poate să moară, și asta e tot.

Tăcând, îmi arunc privirea și la Adrian care acum e rezemat de perete, și nu mă privește. Nu poate.

Îmi trec o mână prin păr, nemaiputând să... să... să ce?

Plâng iar, de data aceasta cu ochii închiși, fiindcă nu pot să mă uit la ea. Nu, asta nu se întâmplă.

Mă ridic ca o vijelie, trecându-mi mâinile peste

obraji. Inspir adânc și mă uit în tavan cu mâinile ridicate, ca și cum m-aș preda poliției. Fug în baie și trântesc ușa în urma mea, nu înainte să îmi lovesc mâna de clanță în trecere.

Stau și mă privesc în oglindă cum plâng, jelesc, bocesc, hohotesc, cum fața mi se face roșie ca focul, cum ochii înoată într-o apă care nu are ce căuta la mine. Mama nu poate să moară. Privesc cum chipul mi se schimonosește și buzele mi se răsfrâng, lăsând la iveală dinții de sus, singura pată albă de pe chipul meu roșu. Îmi bag mâinile în păr, strâng cu ură, trăgând de el, în timp ce coatele mi se împreunează în față.

Pășesc încet lângă cadă și mă așez, sprijinindu-mi capul de obiectul tare și rece. Răceala îmi intră până-n creieri, însă lacrimile nu-mi îngheață ca restul corpului.

Ea nu poate să moară!

Numai asta am în minte. Eu nici nu am multe amintiri cu care să rămân. Nu am avut timp să fabricăm amintiri. Vreau ca ea să rămână și să creăm amintiri, să râdem de ele când o să fiu mai mare. Vreau să fie o doctoriță ocupată, dar vreau să iasă la pensie, să am grijă de ea, să aibă grijă de copii mei și să îmi amintesc cum o îngrijeam. Vreau să nu fie neapărat lângă mine. Vreau să fie în viață. Oriunde, numai să fie în viață.

Nu! Ce rinichi, asta e o prostie, ea... Nu e ea bolnavă. Ea e doctor, nu pacient. Ea are grijă de bolnavi, ea nu poate fi unul dintre ei.

Nu pot să o pierd, pentru că nu m-am bucurat de

ea, pentru că... e vina mea. Pierdeam timpul, certându-mă cu ea, supărându-mă pentru că o vedeam rar. În loc să mă bucur de momentele când o vedeam. Noi trebuie să recuperăm timpul, eu trebuie să îmi răscumpăr greșelile. Nu am cum să fiu pedepsită atât de rău. Am nevoie de ea. Am nevoie să nu plece. Am nevoie să fie vie. Nu înțeleg. Nu vreau să înțeleg. Asta este o minciună. Cum să moară?

Încet, mintea mi se golește. Tot ce văd e tavanul alb. O singură informație rămâne. O să moară. Ea, mama. Lacrimile au luat altă direcție, și apa asta nenorocită îmi intră în urechi, se scurge în jos, până la ceafa mea. Gambele mele protestează și nu am habar de ce. Inima nu mai e la locul ei. Nu o simt bătând, pe când restul corpului pulsează. Din nefericire, în momentul în care mă gândesc la moartea mamei, o și vizualizez cu ochii minții. O văd cu adevărat, așa, fără viață, într-un sicriu, în Biserică, la cimitir, apoi deloc.

Nu accept asta, dar corpul îmi e inert, în ciuda pulsațiilor. Sângele gonește, străpungând țesuturile... vrea să iasă, să țâșnească. Vreau să îl las să plece. Vreau să... nu, nu doresc să stau singură, vreau ca ea să fie cu mine.

Însă merit să fiu singură, am fost pedepsită pentru că am fost o fiică rea. Asta e pedeapsa mea, mi-am făcut-o cu propria mână. Nu am dreptul să mă plâng și totuși nu mă pot abține.

Nu!

Mă ridic de jos, împingându-mă cu mâna de cadă, adusă la viață de o furie incontrolabilă. E imposibil să vină și să-mi trântească extrem de simplu boala ei, moartea ei. Așa ceva nu e admisibil. Ies din baie, venind spre ei, care tresar din cauza apariției mele furtunoase.

— Tu clar nu o să mori, ai înțeles? Dă-o dracului de treabă, medicina... La dracu', există doctori... De ce nu găsesc o soluție? reformulez, însă problema este că literele par să fugă în altă parte. Și dacă nu găsim ceva aici, iar medicii din țara asta de rahat sunt prea proști, vei merge în altă țară. Nu mă interesează! țip la ei. Nu se moare din cauza rinichilor!

Îmi trag un pic suflul, profitând pentru a le observa reacțiile. Pe chipurile lor e resemnare și milă. Milă pentru mine.

— Cred că glumiți dacă vreți să stați așa, să așteptați... nu știu, să vină Dumnezeu și să facă ceva... Cum naiba să vii să îmi spui că mori? Asta e o aberație. Ați înnebunit cu toții!

Mama tot cu milă mă privește. E confuză și nu știe cum să discute cu mine. Tata e dărâmat. Judecând după chipul lui, nimic nu mai contează pentru el. Mă plimb prin cameră, zguduită de calmul pe care sunt oamenii ăștia în stare să-l afișeze. Mă opresc cu mâinile în șold și-mi las capul pe spate admirând, pentru a mia oară tavanul, ce pare a fi singurul care-mi dă atenție. Îmi simțisem obrajii uscați până mai acum, dar devin din nou uzi. Lacrimile curg din nou, și nu-mi dau seama cum se

întâmplă asta. Nici nu hohotesc. Stau, mă uit la tavan, respirând greu și lacrimile își fac drum neîntrebate.

— De ce nu scoateți niciun sunet? mă răstesc, proptindu-mă în fața lor.

Niciunul dintre ei nu e în stare să îmi răspundă. Sunt al dracului de calmi și tăcuți.

— Tu nu poți să înțelegi că eu nu accept așa ceva? o iau la rost pe mama, prinzând-o pe umeri și forțând-o să se uite bine la mine. Femeie, nu ne-om fi înțeles noi bine, dar nu îți permit să mori, bine?

— Adrian, ia-o, te rog, de aici! îl îmboldește tata, cu vocea joasă, în timp ce îmi dă mâinile la o parte.

— Ce Adrian..., mă pornesc, numai că îmi pierd glasul și îmi vine să sparg ceva. Tu! zic, întorcându-mă la el. Tu știai?

Faptul că Adrian ezită la început, clătină din cap, apoi îmi aruncă o privire firavă, îmi e de ajuns. Mi-a ajuns. În mine există o furie crescândă, toate încheieturile îmi tremură și dinții mă dor de cât i-am strâns.

— De când? De când știați toți?

— Sorina, noi am aflat în urmă cu doi ani, dar Adrian...

Maică-mea nu își duce la capăt fraza. Faptul că unicul zgomot din camera asta e respirația mea greoaie mă înfurie.

— Am aflat înainte să mă mut aici, îmi răspunde Adrian pe un ton vinovat.

— De ce nu mi-ați spus? murmur eu, simțind că o

să încep boceala. De ce dracu' nu mi-ați spus înainte? Ce așteptați? întreb, răsucindu-mă să-i văd pe toți împreună. Dacă tot susțineți că nu e nimic de făcut, ce ați așteptat? Așteptai să mori și să aflu atunci? îmi direcționez furia către mama.

Mă sprijin de spătarul unui scaun, având senzația că trupul mi se frânge. Ei trei stau pe canapea, unul lângă altul, ca mieii la tăiere. Toți vinovați. Toți mincinoși.

— Ce se presupune că trebuie să fac eu? Cum se presupune că trebuie să pricep... Cum se presupune că eu pot să pricep asta?

Cum m-au putut lăsa să trăiesc în ignoranța și-n prostia mea?

— Sorina, se încumetă tata să vorbească încet, ca și cu un animal ce-și apără prada, ne-am întors pentru că nu mai e nimic de făcut. Am hotărât că cel mai bine e să petrecem ul... ultimele zile împreună.

Cuvintele lui mă scot și mai tare din sărite. Ei îmi cer să îmi păstrez calmul și să o privesc cum moare, că deh, asta e firea normală a lucrurilor? Că așa e viața? Nu pot!

Mama și Adrian își părăsesc locul în același timp. Adrian își cercetează telefonul și pleacă afară, spre deosebire de ea care vine la mine și mă îmbrățișează.

O îmbrățișez la rândul meu și fac ce știu mai bine: plâng.

*

Mă trezesc în camera mea cu dorința să fi visat totul. Zăbovesc în pat minute în șir după ce mă trezesc. Nu am idee de ceea ce o să fac în continuare. Cum să mă uit la mama, să nu plâng, să nu țip, să nu mă blestem că am fost o proastă, să nu mă supăr că am aflat abia acum, să nu mă enervez pentru că tot mă bat la cap cu faptul că nu există soluții?

— Mariana...

Oh, nu! Auzind sunetele de pe hol ce se apropie rapid, închid ochii ca o lașă, întrucât nu am puterea să mă controlez, nu am puterea să găsesc o cale de mijloc prin care să nu înrăutățesc situația. Mă prefac că dorm. Ușa se deschide încet, iar vocile încetează puțin, după care persoanele încep să vorbească din nou.

— Doarme? întreabă mama precaută. Bine, zice ea, probabil pentru că cealaltă persoană a încuviințat.

— Mariana, sfătuiește-mă tu! îl aud pe Adrian, discutând cu mama și corpul mi se transformă într-un arc gată să sară. Nu mai am timp. Nu am altă soluție și trebuie să îi spun, însă mi-e teamă că o să o afecteze.

— Bineînțeles că o va afecta. Eu i-am spus că mor, iar tu... Nu ai încotro. Dacă eu am așteptat atât, lucrurile nu s-au simplificat cu nimic, dimpotrivă, oftează maică-mea, slăbiciunea revărsându-i-se din voce.

Îmi țin lacrimile în frâu și strâng de cuvertură.

— E important, Mariana. E necesar să termin cu

etapa asta, să rezolv totul, altfel nu o pot lua de la început. Să plec... e cel mai bine. În situația asta nu e indicat, dar mi-e imposibil să rămân, și tu știi de ce. Chiar trebuie să închid capitolul ăsta ca să merg mai departe.

Îmi cade cerul în cap. În decursul unei zi, doi oameni s-au hotărât să mă părăsească.

— M-am simțit ca o pasăre în colivie atâta timp, continuă Adrian domol.

Casa asta a fost o colivie pentru el? Eu am fost cea care l-a ținut legat? Eu i-am distrus viața? Cine altcineva? mă cert în gând. Eu numai la asta sunt bună. La a distruge lucruri pentru că mereu am fost disfuncțională. Și atunci de ce dracu' m-a... de ce m-a lăsat să mă apropii?

Nu sunt bună de nimic. Nu sunt...

De ce toată lumea îmi induce întrebări care încep cu „De ce"? Am fost într-atât de rea, încât am pus pe toată lumea pe fugă?

— Eu nu sunt în măsură să vorbesc cu ea în locul tău, Adrian. E greu, e fata mea, însă nu am dreptul să intervin.

— Nu ți-aș fi cerut asta niciodată.

Adrian oftează.

— Te deranjează dacă...?

Îmi închipui că a întrebat-o dacă poate intra în camera mea, iar ea nu a avut nimic de obiectat, căci ușa se închide și Adrian pășește în cameră. Salteaua se mișcă sub greutatea cuiva și îmi dau seama că e Adrian după... după... habar nu am după ce, dar știu că e el.

Bun, deci Universul s-a decis să-mi dea o dublă lovitură, ca să plătesc pentru toate zilele de idioțenie sporită? Așa se pare. Eu am un cuvânt de spus? Nu, nu prea.

Boala mamei nu se compară cu plecarea lui Adrian, nici cu faptul că el nu s-a simțit absolut deloc bine în preajma mea, așa cum voia să mă convingă. Plecarea mamei nu se compară cu plecarea lui. Cu toate astea, caut o cale să le accept pe amândouă. Amândouă dor.

— Pătura asta nu e croită să te răzbuni pe ea.

Frumos. În plus, nu stau cu spatele la el și, probabil, chipul meu e vizibil încordat.

Adrian se pune pe podea, și se așază în genunchi pentru a fi la același nivel cu mine. Deschid ochii. Ramele ochelarilor, ramele lui pătrățoase și groase îi accentuează remușcarea și dubiul din privire. Îmi revin, nedându-i atenție.

— Nu am chef de vorbă, e tot ce zic.

— Am nevoie să mă asculți.

O fi calmul lui de vină sau o fi ceea ce am aflat, fiindcă în mine clocotește un foc, un uragan, și puțin îmi pasă de nevoile lui.

— Și eu am nevoie să nu moară maică-mea, șuier printre dinți, strângând și mai tare cuvertura. Tu, în realitate, ai nevoie să scapi de drama asta. Asta vrei? De asta ai nevoie?

— Suferi și înțeleg asta. Da, dar tot trebuie să mă asculți, repetă el cu precauție.

— Ei bine, eu nu înțeleg nimic, absolut nimic. Nu trebuie să fac nimic, bine? îmi pierd eu stăpânirea, mutându-mă, astfel încât să-mi duc genunchii la piept și să-i cuprind cu mâinile. Pleci? N-ai decât! Drum bun!

— Sorina! se răstește, vizibil nervos.

— Nicio Sorina! Poate o să regret vreodată că nu te-am ascultat, dar sunt obișnuită să mă sufoce întrebările și remușcările. Vrei să știi dacă sunt supărată că pleci? Da, sunt! recunosc, și îi înregistrez pentru ultima dată trăsăturile feței, dar nu o să fac un mare tam-tam din asta. De ce? Ascultă-mă bine! Acum, nimic nu e mai important decât maică-mea. Moare, Harap Alb, moare! Nu pleacă la serviciu, nu pleacă în altă țară, moare, și nu o să o mai văd vreodată. Moare, și eu nu înțeleg nici măcar asta.

Iau o pauză, în speranța că usturimea din gâtul meu se va calma.

Vocea îmi e din ce în ce mai răgușită.

— Că tu pleci sau rămâi? Da, doare, însă durerea asta e nimic în comparație cu dispariția ei. Știam de la început că o să pleci, că toți pleacă. Să-mi fie rușine! Totuși, în clipa asta, ea mă preocupă, nu o eventuală criză de adolescentă. Cu plecarea ta și acceptarea faptul că am fost o idioată, că am devenit o tâmpită de când te-am cunoscut, că am crezut într-o lume mai bună și oameni de treabă, mă descurc. Cu restul, nu. N-am fost niciodată apropiată de ei, dar acum nu contează nimic. Simt că mă sfâșie ceva.

Își lasă capul în jos, iar părul îi acoperă chipul, trecându- de ochelari. Nu zice nimic preț de câteva minute și mă întreb de ce naiba nu și-a luat tălpășița. Eram sigură că asta se va întâmpla, dar pe măsură ce timpul trecea și căpătam încredere în el, ajunsesem să nu mă îndoiesc de faptul că nu va pleca de lângă mine. Eu nu eram așa, nu mă bazam pe prezența nedeterminată a oamenilor în viața mea. El mi-a insuflat o stare de dependență. Poate obișnuință, Dumnezeu știe. L-am crezut atât de repede și de ușor.

Într-o singură zi s-au ridicat la loc barierele din jurul meu. M-a lovit realitatea pe care prezența și cuvintele lui mi-au ascuns-o.

— La revedere! termin eu, vrând să nu mă mai tortureze în felul ăsta.

Mă doare al dracului de tare, dar am fost sinceră. Maică-mea, chiar dacă nu i-am arătat niciodată, nu se compară cu alt om. Durerea pricinuită de... Nu, plecarea lui e o picătură de ploaie în comparație cu ropotul care urmează.

— Sorina, de asta depinde restul vieții mele. S-o trăiesc împăcat sau împovărat de vinovăție? E greu și pentru mine. Dacă doar m-ai asculta...

— Da, că pentru mine e ușor, îl întrerup și abia acum are curajul să îmi arunce o privire. Dacă nu-ți moare vreo persoană dragă, atunci e ușor. E al dracului de ușor!

— Nu mă face să mă simt vinovat, mă roagă.

— Nu. Nu ești vinovat, Harap Alb. Aveai dreptate, nu pot da vina pe tine. Eu sunt vinovată. Eu te-am crezut. E vina mea, doar a mea. N-am vrut să văd, m-ai orbit. Credeam că ești un felinar aprins, dar ești doar un trecător prin ape tulburi. Tot ce mi-ai spus și tot ce am trăit a murit acum.

Astea fiind spuse, mă întorc cu spatele la el, și înjur lacrimile care șiroiesc pe obrajii mei.

— Aș vrea să aleg calea ușoară, cum te-am sfătuit pe tine de atâtea ori, dar nu pot. Trebuie să fac ce e corect și să merg mai departe.

Ușa e trântită de două ori.

Nu pleca, șoptesc pentru mine.

A plecat.

Capitolul 28

Adrian a plecat în aceeași zi. Nu ne-am luat la revedere. Îi spusesem tot ce aveam de spus.

Mama s-a străduit să mă convingă să-l ascult. Dar plecase. Ce rost mai avea? Nu am ascultat-o, însă nici nu am dat startul unei discuții în contradictoriu. Știam cât de aprins puteam discuta și am avut forța să mă împotrivesc. Nu era momentul. De fapt, niciodată nu era momentul să mă cert cu ea, cu toate astea o făceam. Mi-am petrecut acele zile, continuând să mă blestem pentru toate câte zisesem, pentru toate câte făcusem și pentru toate câte nu făcusem.

După încă două crize, atacuri de furie, scene deplorabile, am încetat să mai zbier la ai mei, la tata, și să-l acuz că nu face nimic. Am încetat să mă cert cu Dumnezeu, însă îl rugam să nu o ia. Nu aveam speranță, dar îl rugam în neștire.

Nu aveam mult timp. Să lupt cu el? Cu timpul care mă dirija, își bătea joc de mine și râdea, scuipându-mi în față neputința, îmi amintea de nimicnicia în care mă trezeam în fiecare dimineață. Timpul sorbea câte o gură din fiecare zi, gusta din clipele petrecute împreună din ce în ce mai repede. Timpul se hrănea și cu puterea maică-mii, cu forța ei vitală. Îl rugam să ne scoată din axa lui, să ne considere invizibili. El refuza. M-am dat bătută.

Timpul nu trecea. Mama se trecea.

La început, m-am mutat în camera lor. Adrian și-a luat toate lucrurile când a plecat. Mihail a mai stat o zi la rugămintea mamei, dar i-am văzut furia și neacceptarea în privire, și am înțeles că a plecat. Ne-am petrecut ziua vorbind despre ceea ce nu vorbisem niciodată. Despre școală, colegi, profesori, vecini. Mi-a povestit despre perioada în care studia la facultate, cum l-a cunoscut pe tata și cum s-a îndrăgostit de el. El era prezent și râdea de povestea ei, deși în colțurile ochilor i se adunau mereu lacrimi. Ea îl tachina, mărturisindu-i că l-a considerat urât, că nu-i plăceau băieții ca el, cu ochi albaștri și părul nisipiu. Mi-a povestit năzbâtiile făcute împreună cu mama lui Adrian, cât de bine se distrau și cât de mult înjurau profesorii pentru materia pe care erau obligați să o învețe. Mi-a povestit și cum mama lui Adrian l-a cunoscut pe tatăl lui, iar eu am înregistrat fiecare cuvânt, chiar dacă subiectul mă durea, pentru că aveam să nu îi mai aud vocea niciodată. Era ultima șansă și nu aveam s-o irosesc din cauza că mă durea plecarea lui.

Nu am întrebat-o despre pozele găsite și nici despre amintirile lipsă. Puteam trăi fără ele. Fără ea, nu.

Tata ne pregătea mâncare. Mâncam în pat și ne plângeam că mâncarea e ori prea crudă, ori prea gătită. El se prefăcea supărat. Râdeam.

Seara, maică-mea mă mângâia pe păr și suspina când credea că dorm. Mă mușcam de buză ca să transfer durerea în altă parte, ca să nu plâng. Durerea se lupta. Voia să rămână în suflet. Plângeam și când știam

că mă vede. Plângeam des. Cum mi se uscau lacrimile, plângeam din nou. De mă opream, mi se plimba prin minte ideea că sunt o trădătoare insensibilă, iar prin suflet, dorul.

— Tu ai multe întrebări. Eu multe răspunsuri, dar timpul nu e potrivit, mi-a spus într-o seară. Aceste trei scrisori..., a continuat, punând trei plicuri numerotate într-o cutie, peste un carnet cu o copertă neagră, învechită. Deschide-o pe prima după ce mor. Citește-o! Toate îți vor spulbera întrebările și părțile lipsă. Nu acum. Nu e timpul.

Mi-a spus că îi pare rău pentru vorbele care m-au rănit. Mi-a spus că mă iubește. Mi-a spus că mă certa, deoarece nu se putea apropia de mine. Mi-a spus că eu nu sunt vinovată.

Asta mi-a spus, îndesându-mi cutia în mână.

Moartea ei era drumul spre răspunsurile mele. Nu, ele nu valorau atât. Nu valorau nimic în comparație cu ea.

N-am mai dat pe la școală în ultimele zile. Tata a sunat-o pe dirigă, i-a explicat totul și a încheiat mediile cum a putut.

Ana nu s-a sinchisit să discute cu mine. Nici eu. Rocsana și Marina au venit în vizită, însă erau popasuri scurte, fiindcă nu aveau habar cum să trateze situația.

Nu dădeam importanță acelor vise care se întețeau, acelor imagini care mă bântuiau noapte de noapte. Nu mă mai întrebam ce era cu ele.

Mama nu era nici măcar palidă. Era gălbuie și nu reușea să se ridice în pat în ultimul timp. Îi era greu să ne privească, se uita pe pereți cu ochii pierduți și vorbea cu părinții ei. Zicea că îi vede.

— Asta e ultima mea zi. Aprindeți o lumânare, ne-a rugat ea.

M-a bufnit plânsul; ea a avut o încercare de zâmbet, eu am avut o criză. Am ieșit și am lovit ușa până ce pielea mi s-a sensibilizat și am căpătat vânătăi.

A murit cu lumânarea aprinsă, spunând că nu e singură, că ei doi, bunicii, erau lângă ea.

Capitolul 29

Privesc pământul lucios, ca stropit de ceară, așteptându- replica. Îmi amintesc când am întrebat-o pe mama cum știe o persoană că este singură. Când nu îi mai ajunge lumea, mi-a răspuns ea. Nu am înțeles nimic din vorbele ei în aceea clipă, iar acum, cuvintele ei par a compune un răspuns amăgitor, duhnind a lipsă de esență. Eu simt că lumea asta este prea mare pentru mine, că mă rătăcesc printre oameni, mări și munți. Dacă aș întinde mâna spre lume, ea mi-ar neutraliza condiția. El m-a făcut să simt aceleași lucruri. Mi-a dăruit lumea, și apoi m-a distrus, lăsându-mă singură în ea. Singură, într-o prăpastie surdă.

Nu mi-am dorit nicio secundă să plece. A stat cu mine cât dogorise soarele pe cer și a plecat când a răsărit luna. Când m-am dat jos din pat, am știut cu siguranță că universul s-a spart, stelele au căzut, luna s-a sfărâmat, soarele a ars.

Pe trup mi-au fost scrise regretele, scrijelite în mușchi și oase, încununate în sânge. Casa s-a zguduit, iar pereții au răsuflat adânc, duhnind a ploi stinse și pământ rânced.

Nu mai mirosea a cafea în cameră, ci a flori moarte, frunze înecate, a fum de rouă și a singurătate. Am simțit cum mă strâng pereții, cum își înfig tentaculele în carnea mea, torturându-mă, zvârcolindu-se; m-au sufocat propriile bătăi de inimă, și tot ceea ce îmi doream

era să înceteze, să le arunc într-un mormânt, să mă cheme după ele și să dispărem într-o mare de particule putrede. În aer pluteau niște cuvinte căzute din cer, formau nori negri de amintiri și m-am uitat cu ochii împăienjeniți la o urmă de voce care-mi pâlpâia la ureche. Suferința îi face pe oameni puternici, mi-a spus el. Ea naște flori în ploi și stele-n ceață. Ea cântă stihuri peste apă și desenează viață-n glie. Și taie-n cer lumini mute, aprinde focuri în lupte oarbe, crește păpădii în mlaștini și cheamă corbii de pe dealuri.

Am așteptat să vibreze totul în mine, așa cum mi-a promis că se va întâmpla, dar din neguri vechi nu a sosit nimic. Timpul a trecut zâmbind pe lângă mine, hohotind pe ritmuri ample, dansând cu aerul părăsit și respirații duse de mult. Am așteptat să vină primăvara sau florile de mai, dar am primit ierni ruginite și ceasornice căutându-și un rost. Era așa un haos mieros care mă înghițea în fiecare zi; mă dezmierda cu jale și dor, cu șoapte despre el și ea, prinși în pânza de cleștar a unui vis. Iar eu cădeam în ființă și neființă, murmurând cuvinte gâtuite. Așa, încet-încet, începusem să miros lumânările trecute; glia se surpa peste toată pielea mea: vorbeam cu vântul, cu nebunii, cu pomii și străbunii, eram Universul întreg, înghițită de el stăteam. Și am așteptat iar să aud. Să simt electricitatea lui în jurul meu.

Dar năluca-i tot nălucă, de coboară sau de urcă.

Realitatea e la fel. Moartea e în fața mea. Amândoi s-au dus, dar în direcții diferite.

Vreau să iau o mână de țărână, dar ochii mei sunt tot la trupul rece al maică-mii. Groparii se pregătesc să bată cuiele în tron, să sigileze femeia pe care nu am avut-o suficient timp lângă mine. Mă apropii de ea, târșâindu-mi picioarele, și mă las pe vine ca să-i admir trăsăturile pentru ultima dată. Adevărul este că nu mai seamănă mult cu ea. Îi ating fața rece ca gheața și nu îmi vine să cred că a fost învinsă de moarte. Chipul îi este vinețiu, brăzdat de pete închise la culoare și buzele sunt strânse într-o linie dreaptă. Pare supărată din cauză că o lăsăm singură. Tata stă la picioarele ei, tăcut, prea tăcut pentru un om ce întâmpină o asemenea suferință. O mângâi și o sărut pe frunte, nevrând să-mi dezlipesc buzele de fruntea ei degerată. Nu vreau să intre în pământ și, cu cealaltă mână, îi prind încheietura, presând-o, în speranța infantilă și ireală că o pot aduce înapoi, că o pot târî de pe tărâmul îndepărtat unde a plecat. Lacrimile mele se strâng în scobitura de la gâtul ei și nu suport că am pierdut-o. Trupul ei mic, firav, trupul ei slăbuț și osatura de copil nu se potrivește cu sicriul acesta gigantic care pare că o înghite.

Lumea din jurul nostru, persoane necunoscute mie își împărtășesc părerile de rău și ne compătimesc pe noi.

A alege înseamnă a renunța. Eu ce să fac? A accepta că se duce sau a nega cu înverșunare? Renunțarea nu se aplică ființei umane. Renunțarea înseamnă sacrificiu. Oamenii sunt egoiști, se gândesc cum să păstreze

cât mai mult din orice, pentru totdeauna. Să gândesc la ei, la cum să le fie lor bine, să gândesc cum să nu piardă. Deci cum să mă gândesc să renunț la ea? Egoismul nu vorbește doar unor persoane, nu e selectiv, vorbește tuturor atunci când simte că e chemat. Eu sunt egoistă. Vreau mai multe zile cu ea, chiar și așa, măcinată de durere. Sunt egoistă. Și nu aș fi o criminală dacă mi-aș fi dorit să se ducă? M-ar fi privit cineva ca pe o martiră pentru că mi-aș fi dorit să-i curm suferința? Nu. Tot ce aș vrea acum, ar fi ca suferința mea să nu se fi amplificat. Sunt egoistă, deoarece aș vrea să nu fi plecat de lângă mine. Tare mă tem că, în memoria mea, imaginea care-mi va domina viața o să fie aceasta: ea, dispărută pe vecie, strivită de lemn și pământ.

Obișnuiam să privesc moartea ca pe o eliberare, începutul unei alte vieți. Obișnuiam să cred că a muri e echivalent cu a trăi, întrucât corpul e un sigiliu și numai atunci când el se sparge și spiritul nostru e liber suntem cu adevărat vii. Asta credeam înainte să fiu lovită în halul ăsta. Moartea mamei e orice numai eliberare nu. M-am dus odată cu ea. E inacceptabil, e nedemn, e nedrept.

Două perechi de mâini mă apucă de brațe și mă trag mai departe; eu conștientizez cu greu ce se întâmplă. Printre lacrimi îi văd pe gropari punând capacul ce acoperă chipul mamei, și ceva se dărâmă în mine. Mă smucesc și țip, vrând să mă eliberez din mâinile ăstora. Ei nu pot să o închidă, să o ducă în locul ăla

rece, unde o să fie singură. Îmi adun forțele, ultimele, și mă zbat, strigând la ea să se ridice, să fie puternică, să nu mă lase, dar fiecare cui bătut în lemn îmi amorțește speranța, puterea și voința. Dau din picioare, și un nor de praf se ridică în aer, înecându-mă. Taică-miu doar își acoperă gura cu palma și plânge înfundat fără să facă nimic ca să-i oprească.

Nu...

În timp ce eu zgârii tot ce apuc și corpul mi se contorsionează, încercând să alunec din strânsoarea lor, bărbații pun tronul în groapă. Atunci brațele îmi sunt eliberate. Alerg, prăbușindu-mă în mormanul de pământ cu care o vor acoperi pe mama. Îmi încleștez mâinile, uitându-mă la cer cu disperare, dorindu-mi atât de tare să nu se întâmple asta, să nu fie ea cea închisă în cutia fără suflet, să se înfăptuiască o minune și să se trezească, uimindu- pe toți, să se întoarcă.

Tata e primul care aruncă o mână de țărână peste ea și mă imploră să îi urmez exemplu. Pământul pe care l-am strâns atât de tare în mâini.... îl privesc cu invidie... el o să o acopere pe mama, doar el o să fie lângă ea. O fură pentru a o avea doar pentru el. Îmi duc brațele în față și, jelindu-mi durerea și pierderea, slăbesc strânsoarea, pământul curgând printre degetele mele.

Am părăsit-o, ea m-a părăsit. A plecat și ne-a lăsat.

Groparii încep să arunce pământul cu lopata, iar taică-miu vine spre mine, săltându-mă de jos. El îmi susține greutatea, corpul meu tânjește să se lipească de

lutul ăsta odios în care o să fie îmbrăcată mama mea, și ne uitam la ei cum ne acoperă o parte din suflet și ne sporesc mizeria strânsă în inimă.

Capitolul 30

Pomana se ține în curtea Monicăi, mătușa mea, cea care nu s-a deranjat să ne viziteze nici măcar o zi de când mama s-a întors de la București. Celelalte două și-au făcut apariția abia acum.

Pe drum, taică-miu mi-a explicat că se va întoarce la București. Ar vrea să stea cu mine, dar, exceptând faptul că îi e greu să se reîntoarcă în casa unde a trăit mama, o să piardă și serviciul. Aparent, el muncea la București, iar mama făcea tratament, dializă, de asta nu îmi telefonau des.

Toată lumea vrea ceva, dar nimeni nu primește mai nimic. Am dat din cap a înțelegere și el nu a continuat. Sunt singură și o să trăiesc numai cu durerea mea.

Persoanele care m-au ținut la cimitir au fost Roxsana, Liviu și Marina. I-am zgâriat și le-am lăsat destule răni urâte, dar niciunul nu a protestat. Tot ei au insistat să stea cu mine o vreme, așadar suntem toți tăcuți în actuala mea camera, din casa Monicăi. Nu o să locuiesc în casa noastră singură, nu e posibil, așa că m-a găzduit buna mea mătușă. O să locuiesc cu ea, zgârcita de vară-mea, soțul ei amator de băutură și copilul lor de doi ani. O să înnebunesc.

— Sorina, îmi pare rău că te întreb, se foiește Roxsana lângă Liviu, dar... Adrian de ce nu este aici?

Nu am tragere de inimă să-i răspund, însă o mică parte din mine mă îndeamnă să țin cu dinții de strâmta

mea viață socială.

Harap Alb. Nu, nu Harap Alb. Harap Alb nu există, eu l-am creat. Adrian există și a plecat departe.

— A plecat, Rocsana. Avea treburi mult mai importante.

Cu siguranță i-am dat de înțeles că n-o să-mi fac un scop din a descifra motivul din spatele plecării lui. Mă doare, dar o să mă chinui cu asta mai încolo, când o să jonglez cu moartea mamei fără a-mi scăpa durerea din mâini.

— Eu am vorbit cu profa de psiho și... te-a sfătuit să mergi să vorbești cu ea.

— Rocsana, n-am nevoie de nicio ședință de terapie. Sunt prea furioasă pentru a intra în depresie și a-mi pune capăt zilelor.

— Nu crede nimeni că te omori, însă...

— Rocsana, pe bune! Nu te strădui să mă convingi, că nu mă duc. Îmi jelesc mama cum mă descurc mai bine, fiind supărată, furioasă și obosită, OK? îmi alunecă vorbele, și din priviri o rog să înceteze.

— Nu te contrazic. Eu am vorbit cu maică-mea, zice Rocsana, și se oprește brusc după ce realizează că mă jenează o discuție despre relația lor mamă-fiică, și a zis că nu s-ar supăra dacă te-ai muta la noi o perioadă, cât să te pui pe picioare, să îți revii, să nu mai stai singură, adică.

— Sau la mine, că și eu am întrebat-o pe mami, mă anunță Marina, cu privirea în pământ.

— Te-aș chema și eu la mine, dar e cam nepotrivit, glumește Liviu, deși e notabilă iritarea lui și faptul că dorea să-mi smulgă un zâmbet.

Nu e vesel ca de obicei. N-a mai glumit de mult timp cu mine. Toți trei m-au sprijinit cum au crezut ei că e mai bine în luna aceasta și le sunt atât de recunoscătoare că nu au ales să-mi fie alături numai în momentele de veselie. Și Mihail a fost acolo. Pentru mine și mama. Când ea stătea cu tata, noi stăteam în camera mea. Nu vorbeam, însă ne înțelegeam. Mi-a spus că ea a fost o mamă pentru el. El o cunoștea mai bine decât mine și, cumva, era mai furios pentru că se duce. Într-o zi, Mihail a zis că el nu este orfan. Mama lui este Mariana. Am plâns lângă el.

— Mulțumesc. Mersi că sunteți aici, rostesc cu vocea frântă.

— Doamne, bă, se repede Rocsana la mine, îmbrățișându-mă, nu începe vorba de mulțumiri. Noi nu facem nimic, n-avem nicio putere.

— O să te vindeci singură, se aude glasul lui Liviu, uluindu-mă. Și maică-mea e moartă și știu că orice ți-ar spune alții, oricâte încurajări ai primi, tot te va durea, însă ăla care a zis că timpul vindecă orice nu era prost deloc.

Nu-mi găsesc cuvintele să răspund la așa ceva. De fapt, nu m-a întrebat nimic și nu așteaptă un răspuns de la mine, dar tot mă simt obligată să dau din cap.

— Marina, închizi, te rog, ușa?

Mă îndepărtez de Rocsana, lungindu-mă peste pat și trăgând ghiozdanul.

Tata se ocupase de mutare înainte să aflu eu, imediat cum a murit mama mai precis, deci camera aceasta se presupune a fi ceva pe gustul meu. Ăsta e un înveliș odios al camerei mele adevărate. Laptop-ul e aici, pus pe podea, lângă priză, o noptieră unde se află manualele, caietele și câteva cărți, o cutie cu obiectele personale, un șifonier plin cu hainele mele, două scaune din Evul Mediu, din lemn tocit, orientate cu vedere la patul meu și cu spatele la geamul imens, o perdea de tot rahatul, care fusese odată albă, iar acum arată de parcă ar fi căzut în latrină și ar fi spălat-o la nesfârșit în zadar, și patul meu, potrivit unei persoane de treizeci de kilograme. Am loc să dorm doar în dungă în patul ăsta. Din cauza zgârceniei acestei componente infame a familiei noastre, nu m-aș mira ca patul să fie predestinat fetiței peste câțiva ani. Nu s-ar fi deranjat ei să mobileze o cameră nouă pentru mine, iar tata cred că s-a afundat în datorii din pricina înmormântării și pomenii. Din ghiozdan, scot cutia de la mama.

Cei trei crai de la Răsărit stau la capătul patului, holbându-se la mine, la mâinile tremurânde. Deschid primul plic.

— Astea mi le-a lăsat maică-mea.

— Ca o moștenire?

— Ceva de genul, Marina. Vreau să citesc acum, cât sunteți voi aici, așa mă asigur că nu ne va deranja

nimeni. Mătușă-mea are obiceiul să își bage nasul ca nesimțita, și dacă mă prinde cu astea nu o să renunțe până nu pune mâna pe ele.

— Și nu vine dacă suntem noi aici?

— Nu, e oripilată de adolescenți. O să-i fie teamă să nu-i cereți mâncare sau alte alea. E zgârcită.

— Drace, poți să locuiești la mine, serios! exclamă Liviu consternat.

Involuntar, mimez un zâmbet sincer. Despăturesc scrisoarea și îmi acord un moment ca să nu renunț.

Mai întâi de toate, nu râde de scrisul meu. Ideal ar fi să-l înțelegi, deși am mari dubii. Îmi tremură mâna. Nu ar trebui să îți mărturisesc asta, însă, dacă citești scrisoarea, înseamnă că am murit, așadar nu mai contează detaliile. Pe deasupra, scrisul meu e deplorabil ca al tuturor medicilor, asta o fi o regulă.

Da, am deviat de la subiect.

Logic și frumos ar fi să încep cu „Draga mea", dar asta spun numai americanii în filme, când vor să-și liniștească adolescenții. Eu sunt româncă, o femeie din clasa de jos, o țărancă, am fost crescută la țară și nu mi s-a implantat ideea asta aberantă de a mă supune stereotipurilor vremii. Nu îmi plac chestiile astea și tu, la fel ca mine, le urăști. Tu crezi că nu te cunosc. Ba te cunosc, și încă cum. Oricât de departe aș fi fost, oricât de mult te-ai schimbat, te-am cunoscut. Știu ce îți place, ce nu-ți place. Ah, și nu te mai frământa din cauza înverșunării tale împotriva

oamenilor, asta o ai de la tata, numai el își petrecea ziua, înjurând blestemățiile din țara noastră. Vezi, spuneai că nu te cunosc!

Mă gândeam că o să mor. Am presimțit asta cu câteva zile după ce te-ai născut. Era ca o umbră peste existența noastră și s-a adeverit, dar, înainte să-mi descopere doctorii boala, m-a anunțat cineva.

Nu mi-ar plăcea să schimb lucrurile, Sorina. Decât să mori tu, mai bine mor eu.

Moartea e mai arțăgoasă de felul ei și nu se grăbește, căci ea are tot timpul din lume. Tu ești puternică, te-ai luptat cu ea, dar eu nu pot și nu vreau. Sunt slabă și mi-e frică, în plus schimbul a fost corect.

Mi-e frică să te las, știind că noi am pierdut multe. Medicii sunt cam prostovani. În timp ce salvează pacienții, își pierd viața și se pierd de familie. Eu nu m-am comportat bine. Am plecat de lângă tine, te-am demoralizat cu vorbele mele. Am greșit, știam că greșesc, dar eram furioasă. Nu pe tine, tu nu ai nicio vină, eram furioasă pe mine, deoarece nu puteam să ajung la tine.

Recunosc, nu gândesc foarte limpede, sunt obosită. Era mai simplu să-i permit tatălui tău să-ți explice, însă profit de hârtiile acestea, căci sunt ultimele noastre conversații, iar, pe de altă parte, tatăl tău va fi bulversat, incapabil să te ajute.

Cu ideea că mori nu te împaci ușor. Nu când ai 42 de ani, nu când îți părăsești copilul, soțul. Cine bravează, spunând că nu îi e frică, e un mare mincinos și idiot pe

deasupra. Oricât de clar ne e că toți ne ducem, niciunul nu vrea asta. Și ne e frică. E un alt necunoscut. Bun, rău? Aș vrea ca tu să nu afli. Nimeni nu moare împăcat când are pentru cine, pentru ce să trăiască. Tu ești motivul meu, ești copilul meu.

Doamne, cât aș vrea să te scutesc de suferința asta, dar aleg să suferi acum, decât să sufăr eu. Promit că atunci când o să-l întâlnesc pe Dumnezeu, îl iau la rost, îl urechez că i-a dat viață morții. Amuzant, nu? S-a născut moartea ca să culeagă sufletele oamenilor.

Sorina, ar trebui să îți spun să nu plângi, însă e o rugăminte falsă, întrucât n-o să mă asculți. Nu ai putea, e mai presus de noi suferința. Am simțit-o și eu. Vreau să suferi și să treci peste, să mă lași să dorm liniștită, recuperând nopțile albe din timpul vieții. Să nu te consideri vinovată pentru nimic, eu am fost fericită că erai copilul meu, și acele certuri erau din vina noastră; tu nu îți amintești și ești frustrată, dar noi știam, e vina noastră că ți-am ascuns asta.

Mie și tatălui tău ne-a fost teamă. Ne-am pierdut de tine și am uitat să ne întoarcem.

Ești o fată puternică și de aceea te rog să te liniștești, să îți acorzi timp ca să receptezi totul și apoi să te privești pe tine și să cauți răspunsul acolo unde s-a ascuns. În tine. Nu ești defectă, dar ești incompletă, asta este adevărat. În tot timpul ăsta ai căutat ceva-ul necunoscut ție pentru că, în adâncul tău, erai conștientă că îți lipsește.

Ascultă-mă acum, pentru ultima dată, învață să

asculți. Nu îndepărta oamenii, întâi ascultă-i și, după aceea, ia o decizie. Știu că nu vrei să auzi nimic de el acum, de Adrian, fiindcă te doare că am plecat, însă nu asta e calea. Pe el nu l-ai ascultat. Ascultă-i pe ceilalți și învață să selectezi ceea ce te interesează.

Îndreaptă lucrurile înainte să fie prea târziu și ascultă vocea pierdută, căci ea e adevărata ta față.

Ți-am dăruit un cadou neprețuit, pe Adrian. Nu îl arunca. Pentru mine.

Terminând de citit, lacrimile se scurg în continuare pe hârtia din mâinile mele.

E singura data când am ascultat-o în mod real. Am ascultat-o printr-o hârtie și rânduri scrise, cuvinte înșirate, gânduri nerostite.

Aș fi ipocrită să recunosc că am priceput toate gândurile ei. Unele sunt atât de încurcate și fără noimă, dar, totuși, acum cred că toate poartă adevărul și o fărâmă din răspunsurile pe care le caut. De asta am poze cu bunicii, la țară: familia noastră, rădăcinile mele sunt acolo.

— Bă, te simți bine? îmi întrerupe Rocsana firul, și dau din cap.

Nu sunt bine, dar nici rău după ce am citit scrisoarea. Mama și-a răsturnat tăcerea într-o mare de cuvinte, mărturisindu-mi faptul că există un secret. E în mine, e al meu și toți l-au păstrat. Nu sunt defectă, ci incompletă, deci lipsește ceva. Ceva-ul meu.

— Sorina!

Sunt strigată de tata și tresar.

— Da? îi răspund cu o voce pițigăiată de spaimă, mulțumită că Marina s-a lipit de Rocsana la capul patului, ascunzând cutia de privirea tatălui meu. Deocamdată nu îi povestesc nimic. Nu știu dacă îi voi spune vreodată, el e distrus și astea... Nu, nu îi voi arăta nimic.

— Cineva dorește să te vadă. Ar fi bine să te întâlnești cu prietenii tăi mai târziu.

Schimb niște priviri cu ei, oftând. Bag totul la loc, în cutie, în ghiozdan, ridicându-mi privirea spre taicămiu, dar el nu e atent. Împing ghiozdanul jos și-mi iau la revedere de la ei. Tata pleacă înaintea lor.

— Nu cumva să te prăbușești, puștoaico, că îmi pierd sursa de hrană! mă amenință Liviu din ușă.

— Sigur!

De unde atâta siguranță? Poate pentru că scrisoarea mamei mă motivează să caut? Ea asta dorea.

Pe ușă intră o femeie pe care nu o cunosc, ce, în cel mai bun caz, își va prezenta condoleanțele și-o va tuli înapoi fără a înșira amintirile inexistente cu mama, fără a-mi împărtăși admirația ei și profunda recunoaștere pentru divinitate că i-a scos-o în cale.

— Sorina, nu? testează ea terenul cu stângăcie. Nu te voi reține mult, adaugă domol.

Îi acord minimul de atenție din politețe, dramul de politețe care și-a găsit un moment inoportun pentru a ieși la iveală. Preferam să citesc din nou scrisoarea, să

inspectez restul cutiei.

Mă îndrept de spate, și fiecare porțiune din trupul meu se lamentează, resimțind durerea unei ciomăgeli. Ochii căprui ai femeii mă analizează, nedându-și seama dacă pot duce la capăt o conversație.

— Da, zic într-un târziu, îndemnând-o să continue și arătându-i scaunul de la fereastră.

Se duce cu pași mărunți, măsurând podeaua și, din poziția corpului ei, îmi dau seama că e temătoare. Ce? Îi e teamă c-o mușc? Atinge spătarul scaunului de lemn, așteptând nemurirea sufletului, căzută pe gânduri și se așază, într-un sfârșit, din mila Domnului. Femeia e slăbuță, de înălțime medie, poartă un costum negru din mătase la care a asortat o pereche de pantofi cu toc cui. Sigur nu a mers la cimitir cu tocurile alea. Se joacă un pic cu perlele albe de la gâtul ei. Coama neagră îi e aranjată într-un coc în creștetul capului și dă semne că e mai mult moartă decât vie, uitându-mă la tenul ei alb. Oricum, are trăsături frumoase, aristocrate, cumva familiare. Genele ei lungi și negre sunt singurul detaliu ce colorează acel ten palid. Tăcută, înghite în sec, începe să își plimbe degetele pe plicul negru din poala ei și catadicsește să-mi arunce o privire. Ne cunoaștem? Femeia asta îmi pune răbdarea la încercare.

— Sorina, îți prezint sincere condoleanțe...

Nu reușesc să mă controlez și-mi dau ochii peste cap. Uite așa, anticipând dorința ei de a-și exprima durerea profundă, doar știm că mort te prețuiește toată

lumea, probabil pentru că, ei bine, ești mort, nu mă amestec în trăncăneala ei. Nu îi întrerup discursul, dau din cap în semn că apreciez cuvintele ei, când colo nu dau nici doi bani pe ele.

— Da, încuviințez eu.

— ... Adrian.

Aha. Stai! Ce?

— Poftim? reacționez ca trezită din morți.

OK, nu am ales bine cuvintele.

— Sorina, ai fost puțin atentă la mine?

— Nu, recunosc.

Oftează și reia ceea ce fusese, până acum, un monolog.

— Tocmai ți-am explicat că eu sunt mama lui Adrian, Diana.

Nu, că îmi pică falca la auzul celor de mai devreme! Rămân efectiv cu gura căscată, ochii bulbucați, neîncrezători și cu consternarea vădită pe chip.

— Victor mi-a dat de înțeles că nu ai aflat nimic, că Mariana nu a avut timp să... Te rog să îmi acorzi câteva minute.

Ce? Să mă extragă cineva din ziua asta nenorocită. Am îngropat-o pe maică-mea, am citit o scrisoare plină de nedumeriri, în care mi se cerea să îl prețuiesc pe Adrian, iar femeia asta, colac peste pupăză, vine să-mi spună cine știe ce dracu'. Auzi tu, vine la mine, nu se duce la fii ei, c-o fi străfulgerat-o remușcarea și și-a adus aminte de prietenia cu maică-mea din facultate. Ai, pe

bune? Să se ducă, domnule, la Adrian și Mihail, nu la mine.

— Doamnă, spun civilizat, căci, amintindu-mi de faptele ei aș arunca-o din casă una-două, eu consider că vă irosiți timpul. Dacă ați venit să îl întâlniți pe Adrian, ați întârziat. A plecat cu o lună în urmă.

— Pe tine voiam să te întâlnesc, precizează ea.

— Și dacă voiați să-mi transmiteți condoleanțe, vă mulțumesc, apreciez, termin.

— Da, da, și asta. Sorina, îți cer câteva minute, nu mai mult, e foarte important.

E insistentă și e trimisă de tata, deci, cugetând asupra problemei, aleg să îi dau undă verde, să-și încheie discursul sau ce-o fi și să se care naibii de aici. Nu mai e Adrian prin preajmă și tot mă roade că a plecat, dar asta nu înseamnă că acum mă iau de mână cu mă-sa, care l-a părăsit. Asta nu iert nici mamei celui mai mare dușman.

— Vă rog, îi dau aprobarea, și văd că și-a ținut respirația în acest răstimp.

— Sorina, eu m-am căsătorit din pripă, orbită de dragoste, de iluzia că băiatul ales..., se precipită femeia și neînțelegând bălmăjeala ei, înșirată mie, și nu copiilor eu, o opresc.

— O secundă. Dumneavoastră nu sunteți obligată să vă justificați în fața mea și exact asta faceți. Dacă sperați că o să-i transmit lui Adrian povestea aceasta, vă înșelați amarnic.

— Sorina, te rog, eu am nevoie ca tu să afli că nu

sunt un monstru.

Din nou, fiecare are nevoie de ceva. Dar cu nevoile mele cum rămâne?

— Doamnă, repet pe o tonalitate mai înaltă, nu îmi doresc să vă jignesc, dar ăsta e ultimul lucru la care-mi stă capul și iertarea sau ispășirea păcatelor dumneavoastră nu ține de mine. Nu contează cum vă privesc eu, ci Mihail și Adrian. Am menționat că Adrian s-a mutat și nu am niciun interes să intervin în...

— În memoria mamei tale, ascultă-mă. Victor m-a pus la curent cu cele întâmplate, dar Adrian se va reîntoarce.

— Asta e chiar hilar, deoarece, nu demult, al doilea fiu al dumneavoastră, Mihail, mă asigura de contrariu.

— Nu..., mâinile ei tot trag de colțurile plicului și nu-și găsește locul, e neliniștită. Îți spun toate astea pentru că Mariana mi-a telefonat, informându-mă că tu ești supărată pe el. Nu am știut cum să procedez, și asta e ultima șansă să îndrept lucrurile pentru Adrian, ajutându-te pe tine să înțelegi cât de importantă e familia voastră pentru el. Adrian nu o să suporte mai multă durere. Respingerea ta îl va doborî, întrucât a fost încontinuu respins.

— Doamnă! ajung eu să țip la ea. În primul rând, eu nu l-am respins. El a plecat. În al doilea rând, nu văd rostul conversației noastre, e irelevantă. Și, în al treilea rând, de ce v-a sunat mama, cum a dat de dumneavoastră?

— De asta te rog să mă lași să îți explic. Nu l-ai ascultat pe Adrian sau pe mama ta, ascultă-mă pe mine!

Exact! Dacă nu i-am ascultat pe ei, de ce aș asculta- pe ea?

— Da, cu femeia care l-a abandonat tânjeam să discut. De fapt, muream de dragul unei asemenea întâlniri, îmi ies din fire, jignind-o, și nu scap tresărirea ei și vinovăția din priviri.

Îți mușcă buza pe dinăuntru, obrazul ei rotund fiind supt de mișcare și îi ia ceva până devine stăpână pe sine. Are impulsul de a se ridica, piciorul îi zvâcnește în față, însă și-l înfrânează, își îndreaptă spatele, trăgându-și umerii; devine calmă.

— Nu-mi voi justifica acțiunile, sunt greșite și le dezaprob acum, dar dacă povestea mea îți va confirma că Adrian a suferit mult și că aveți o situație similară...

Ah, mă apucă toți dracii!

— Situație similară? Maică-mea a murit, și nu pentru că i s-a urât cu viața, pe când dumneavoastră l-ați abandonat pe Adrian. Ați părăsit doi copii, împovărată, desigur, de greutățile creșterii. Unde vedeți similitudini, numai Dumnezeu știe.

Șovăie, buza de jos îi tremură ușor.

— Ai dreptate. Nu există nicio asemănare, însă, încă o dată, te rog să mă asculți. Eu sunt convinsă că Adrian se va întoarce la tine și...

— Și ce? Vreți să pun o vorbă bună pentru dumneavoastră? Nici nu mă gândesc.

— Dorești un ceai? intervine tata, apărând în ușă. Diana? Sorina, ești bine?

Nu.

— Mă, tată, ce este cu vizita aceasta? scrâșnesc printre dinți, sugerându-i că tipa calcă pe nervii mei deja sensibili.

— În opinia Dianei, vizita ei te-ar anima un pic, explică el cu un aer spășit.

— Venim de la înmormântarea maică-mii. Cum mă ajută ea, exceptând rolul ei major în întinderea nervilor mei la maximum?

— O să îți diminueze furia? întreabă el ca pentru sine, derutat, ridicând din umeri.

— Oh, da, sunt mult mai calmă acum.

— Sorina, eu nu mă descurc cu situația asta, dar știu că maică-ta ar fi optat pentru ca tu să discuți cu Diana. Scuzați-mă!

Se evaporă pe ușă.

În excesul meu de zel, cauzat de nebunia infernală, sar din pat și mă plimb prin cameră, dintr-o parte în cealaltă, trăgând încet aer în piept. Îmi trec mâinile peste față, ștergându-mi sudoarea pe care nu-mi imaginam că o am. Adevărul este că m-am încins destul de tare.

— Doar ascultă-mă, apoi hotărăști ce faci!

Ascultă! Mama a zis să ascult. S-o ascult pe ea și pe ceilalți. Toate astea par scoase din povești. Viața mea a devenit o telenovelă, și nu e una frumoasă. Hai, Sorina, o dată în viață, ascultă sfatul mamei și las-o să

vorbească. Fă și tu ceva bun în viața ta!

Îmi reiau locul.

— Ascult! îi spun, evitându-i privirea.

— Mulțumesc. Sorina, eu am regretat că i-am părăsit din clipa în care am pășit în afara casei. Nu eram de fier, îmi iubeam copiii, îi adoram, și m-a durut inima când am plecat, însă eram tânără și fricoasă. Mă părăsise omul în care îmi adunasem toate speranțele și, da, asta nu justifică acțiunile mele, dar lumea mea se prăbușea. Aveam doi copii, o facultate, experiență zero și trăiam din pensia mamei. Nu aveam nicio șansă s-o scot la capăt, eram terminată. Devenisem ranchiunoasă și țipam mult la copii, așa că am decis că e mai bine să plec. Am sunat-o pe Mariana, povestindu-i că am plecat de acasă, iar ea m-a sfătuit să mă întorc. Văzând că nu era chip să mă convingă, mi-a promis că se va ocupa de ei.

Face o pauză, trăgându-și nasul. Plânge.

— S-a ocupat și îmi telefona săptămânal pentru a-mi povesti cum se descurcă, mă ținea la curent cu starea lor. Am bănuit, cu fiecare an care trecea, că Mihail și Adrian se atașează de mama ta. Binevoia să le acorde grija unei mame și iubire, și se străduia din răsputeri ca ei să fie mulțumiți. Îi iubea, chiar îi iubea. Ea i-a îndrăgit imediat, de cum s-au născut, căci a fost pâinea lui Dumnezeu, însă odată cu vizitele ei din ce în ce mai dese, i-a privit ca pe copiii ei, sunt sigură.

Numai eu nu vedeam cât e de bună. Numai eu.

— M-am căsătorit cu un om de afaceri și locuiam în Constanța. Părea că totul intra pe un făgaș normal. Îmi refăcusem viața și ea îmi spunea că, deși copiii încă îmi duc dorul, nu mai pomenesc numele meu în casă. Am crezut că se întâmplase ce era mai bine pentru toți, că poate așa ne fusese sortit. Am luat hotărârea să nu mă întorc sub nicio formă.

Atunci, de ce a venit acum?

— Am realizat cât de mult am greșit și cât de mult iubea Adrian familia ta, cum se transformase afecțiunea lui în dragoste, când ai avut tu accidentul. El s-a arătat mult prea preocupat pentru...

— Ce? îmi aud vocea, străpungând relatările ei.

— Da. Ce să spun, la urma urmei, ea a fost mama lui, nu l-a tratat ca pe un copil oarecare și tatăl tău a sprijinit-o constant.

Mă pregătesc să o opresc din tâmpeniile ei, vrând să revină la faza cu accidentul, când un zgomot tăios se aude, și pe podea se împrăștie multe cioburi, însoțite de un lichid colorat și o tavă de tablă. Tata a scăpat ceștile cu ceai din mâna.

— Diana, nu, spune el, speriat și îndurerat. Nu...

— Îmi pare rău, începe Diana, ducându-se lângă el cu un aer vinovat și temător. Nu a fost intenția mea să te jignesc, să insinuez ceva. Voi ați luat asupra voastră o responsabilitate enormă, pe baza prieteniei și a omeniei. Sub nicio formă nu sugeram că ați...

Femeia nu înțelege reacția tatălui meu. El se

comportă așa din cauza altor vorbe.

— Eu nu îmi amintesc.

— Ce anume? întreabă Diana cu precauție.

Tata e străbătut de o undă de ofuscare. Nu se aștepta și nu voia să aflu asta, mai ales acum. Nu se uită la mine, ci la cioburile de pe jos.

— Accidentul. Nu îmi amintesc de niciun accident, de asta tata a dezaprobat ceea ce doreați să spuneți, o lămuresc eu bulversată, forțându-mă să nu mă pierd acum, când acel ceva începe să iasă la iveală.

Diana îngheață. Își pune mâna la gură, mișcându-și capul, trădând iar neliniștea.

— Eu... Victor, se întoarce ea către tata, nu am știu că nu își amintește, că nu i-ați spus, se scuză ea. Îmi pare tare, tare rău.

— Mie îmi pare rău, replică el.

Da, și mie, dar din cu totul alte motive. Nu plânge, nu plânge!

— S-a întâmplat inevitabilul. Poate e un semn divin, poate trebuie să dezgrop secretul și să îngrop minciunile. Ia loc, Diana, nu mă feresc de tine!

Plin de resemnare, tata vine la mine. Se așază pe pat și își sprijină coatele de genunchi, aplecându-se înainte. Îmi evită cu tot dinadinsul privirea.

— Nu consider că ăsta e momentul prielnic, dar date fiind circumstanțele nu am de ales, n-o s-o dau cotită. O să-ți povestesc totul de la început, însă mă tem că o să te rănesc...

— Mai mult de atât? Te rog, măcar acum, spune-mi ceea ce am nevoie să aflu.

— Mama ta s-a născut într-un sat de la marginea Craiovei, numit Valea Buzăului și acolo îți petreceai sfârșiturile de săptămână. De cele mai multe ori te însoțeam, pentru că munca la spital nu ne dădea așa mare bătaie de cap. Bunicii tăi te adorau și tu, la rândul tău, erai entuziasmată să petreci timpul cu ei.

Să fiu a naibii dacă-mi aduc aminte ceva! Nu îmi produce nimic, nu tu emoție, nu tu tresărire, nu tu amintire.

— Cel mai bun prieten al tău era un băiețandru de oraș, Ștefan, dar venea și își petrecea weekend-ul tot la bunici. Nu îi plăcea să stea pe acolo, spunea că sunt numai țărănoi, însă venea din ce în ce mai des, odată ce ai apărut tu. Eu și Mariana am dedus că ăsta era motivul pentru care venea, eram vecini și cunoscuți cu părinții lor, iar ei ne-au mărturisit că schimbarea lui se datora prezenței tale. V-ați împrietenit. Mai mult de atât, petreceați tot timpul împreună. El locuia în oraș și, după școală, ori mergeați la el acasă, ori la noi, de multe ori dădeați cu banul ca să alegeți locația potrivită. Erați așa drăguți și amuzanți! Umblați peste tot împreună. Ne miram că legătura voastră era atât de puternică. În patru ani nu v-am auzit niciodată certându-vă cu adevărat, doar pe tine dându-i rareori ordine și el ascultându-te ca un soldat. Vă mai ciondăneați, el te trăgea mereu de codițele împletite și tu te bosumflai rău, dar vă împăcați

imediat. Vă cunoscuserăți fiind niște copilași și creșteați, dar tot împreună.

Tata nu continuă, de parcă și-ar pune gândurile în ordine. Îl ascult, cu panica crescându-mi în piept, și Diana îl urmărește cu aceeași atenție. Din când în când, își mută ochii de la el spre mine, ca și cum i-ar fi teamă să nu izbucnesc din nou. Asta-i ceea ce am văzut. Visele mele. Cineva trăgându-mă de codițe.

— Într-o sâmbătă seară, bunica ta a intrat val-vârtej în cameră. A țipat la noi, plângea: bunicul murise.

Nu îndrăznesc să îi adresez vreo întrebare, frica a pus stăpânire și pe mine, nu cumva să se răzgândească și să păstreze trecutul meu doar pentru el.

— Bunica ta nu a suportat pierderea lui, i-a cedat inima în următoarea sâmbătă. Sorina, rostește tata, întorcându-se subit spre mine și plasându-și mâinile pe brațele mele, ți-am ascuns toate astea, deoarece nu am dorit să fii măcinată de vreun sentiment de vinovăție. Voiam să trăiești ca un copil normal, nu să fii chinuită.

Vinovăție? Ce am făcut de m-aș fi putut simți vinovată? Pulsul inimii mi se accelerează, și căldura mi se răspândește în tot corpul. Diana se foiește pe scaun, stânjenită de situație.

— În seara aia tu trebuia să stai cu bunica, în timp ce noi eram la părinții lui Ștefan. Ne invitaseră să discutăm despre cum să manevrăm totul și să te ajutăm în sensul acesta, căci erai extrem de atașată de bunicul tău. Ștefan ne ruga să îi permitem să te viziteze în seara

aceea, dar toți ne-am pus de acord că e bine pentru tine să stai cu bunica ta, singură. El s-a supărat, dar nu a protestat, era un băiat bun, ascultător.

Era?

Tata își reia poziția și-și freacă tâmplele preț de câteva secunde. Oftează zgomotos. Mâinile îi vibrează încet.

Împietrită, scap un sunet gutural precum sunetul unui animal rănit. Harta unui coșmar se deschide în mintea mea și, analizând povestea lui, eu sunt declanșatorul lui.

— Tu erai somnoroasă și, ca să nu te lase singură, dar să nu-ți disturbe nici somnul, bunica ta a plecat după o lumânare. Am dedus că tu ai adormit, și ea a suferit infarctul exact când a aprins lumânarea. A izbucnit un incendiu. Casa a ars. Bunica ta a murit.

Nu respir. Aerul refuză să intre în plămânii mei, iar în capul pieptului crește în intensitate un gol. Ochii mei sunt îndreptați către mâinile lui taică-miu, dar nu îl văd, pur și simplu captează niște culori difuze. Tresar când alte lacrimi îmi ating palmele. Le urmăresc cum cad în forma unui gogoloi, cum își pierd centrul de echilibru și se preling în jos.

— Tu... din fericire ai... în seara aceea, Ștefan nu ne-a ascultat și a plecat la casa bunicilor. El a văzut incendiul și a venit în fugă să ne anunțe. Slavă Domnului, pe tine am reușit să te scoatem din flăcări, însă inhalaseși foarte mult fum, respirai greu și nu ai

reacționat când te strigam. Aveai o privire pierdută, erai și nu erai cu noi.

Flăcările. Respirație greoaie. Cineva striga la mine. Imaginile alea ciudate, contorsionate, nu erau viziuni, erau amintiri. Eu mi-am amintit, parțial, seara aceea. De aceea leșinam și aveam dificultăți în a respira. De aceea... Totul dă năvală în mintea mea și eu văd în groaznica mea existență numai moarte.

— Tu ți-ai revenit. Ai primit îngrijiri medicale corespunzătoare. Ne-ai spus ce se întâmplase, cum bunica plecase după o lumânare și pe tine te furase somnul. Numai că...

El se întrerupe și, din câțiva pași, parcurge drumul până la noptieră. Pune mâinile pe ea, lăsându-și greutatea în ele și, cu spatele la mine, îmi vorbește.

— Tu te-ai învinuit pentru moartea bunicii tale și, oricât ne străduiam să îți schimbăm părerea, nu reușeam. Erai înconjurată de o barieră de vinovăție. Nu l-ai ascultat nici pe Ștefan care s-a rățoit la noi zile bune. Ne învinuia pe noi că te lăsasem singură cu bunica și că nu i-am permis nici lui să vină mai devreme la tine. Nu greșea absolut deloc. Vina era a noastră, însă tu nu cedai, nu ne ascultai.

Nu ascultam. Niciodată n-am făcut-o.

Involuntar, duc mâna la baza gâtului și, simțind o usturime puternică, realizez că mi-am înfipt unghiile în carne. Pielea s-a înroșit și e sesizabilă apariția unor dâre mici de sânge. Diana chițăie, dar îi fac semn să tacă,

altfel o să pierd ocazia să... să mă cunosc. E ultima șansă. Pentru toți e ultima șansă, indiferent de ceea ce ne dorim.

— Noi... Doamne, cum să îți... cum să continui asta? se lamentează tata cu tremur puternic în voce. Mariana a murit, și acum asta. Ea a plecat și mi-a pasat mie responsabilitatea. Doamne!...

Vrând să îl implor să continue, dau să vorbesc, dar orice încercare e zădărnicită, cuvintele îmi rămân în gâtlej, așchii dureroase.

— Profitând de neatenția noastră, la două săptămâni de la înmormântarea bunicii tale, ai fugit cu Ștefan de acasă. Am tras o sperietură soră cu moartea. Vremea era urâtă, fusese furtună cu o seară în urmă și, în ziua aceea, ploua liniștit. Noi și părinții lui Ștefan ne-am dat de ceasul morții, am anunțat poliția, însă au zis că vă pot căuta numai după ce trec patruzeci și opt de ore, altfel nu e posibil să fiți dați dispăruți. Eram disperați, nu știam unde să vă căutăm, cum să ne comportăm. Erați doi copii în vârstă de zece ani. Nu cunoșteați orașul cât să nu vă rătăciți. V-am căutat în jurul blocului, în zona în care locuiam, apoi ne-am decis să vă căutăm cu mașina. Fiecare cu a lui, am luat orașul bucată cu bucată, hotărâți să vă găsim.

Plâng haotic. Plâng pentru niște momente pe care nu mi le amintesc sub nicio formă. Scenele sunt ca un tablou întunecat, unde a căzut prea multă acuarelă neagră, dar doare. Simt o durere nesfârșită, nemărginită,

ce-mi împrejmuiește sufletul.

— Cei care v-au găsit au fost părinții lui Ștefan.

Răsuflu oarecum ușurată, și apăsarea e suportabilă. Așteptasem să spună asta, deși nu-mi dădusem seama. Ultima lui afirmație e succedată de o pauză mult prea mare ca să cred că are de gând să îmi toarne un final fericit. Și acum mă prind. Era. Mereu a spus că Ștefan era, nu că el este. Mereu a utilizat trecutul, nu prezentul. Era un copil bun și ascultător, a zis ca și cum ce s-a dus, s-a dus pentru totdeauna. Nu, Doamne, nu!

— Ați alergat pe mijlocul străzii, unde nu era trecere de pietoni și v-a lovit o mașină. Ploua, șoferul mergea rapid, nu v-a observat, iar când și-a dat seama, a încercat să vireze la stânga, însă nu a fost suficient timp. V-a lovit. A pierdut controlul volanului și voi ați fost împinși, aruncați în fața unui bloc, pe când vehiculul s-a făcut țăndări, lovit de un stâlp.

Resimt nevoia de aer într-o manieră criminală, acută. Imaginile mi s-au derulat în minte pe măsură ce tata povestea. Incendiul, fuga, starea de amorțeală, totul. Totul în afară... poate, poate mai e o speranță. Eu strângeam pe cineva de mână și, dacă asta e într-adevăr tot o amintire, acel cineva... poate...

— Ne-au sunat și am venit cât de repede am putut. Am ajuns odată cu ambulanța și... Doamne, văzându-vă... Sorina, vă țineați de mâini, chiar dacă o mașină vă aruncase cât colo cu putere. Imaginea aceea ne-a bântuit atâtea nopți. La distanță unul de celălalt, dar mână-n

mână...

El nu rezistă și se predă plânsului. Nu. E ireal totul, e rupt din... Din ce? Din ce? E rupt din blestemata mea viață! Din asta e rupt. Din viața mea condusă de moarte.

— Doctorii aflați la fața locului ți-au luat pulsul. Era foarte slab. Tu... tu ai fost moartă. Tu..., se străduiește el să vorbească, iar eu simt că nu mai accept nicio astfel de relatare ce mă omoară psihic în fiecare secundă. Un minut au încercat doctorii să te resusciteze, un minut nu ai avut puls. Un minut... ai fost plecată, dar, dar a fost o minune. Ți-ai revenit atunci când ei voiau să renunțe și ne priveau cu milă, cu fețele acelea pe care le știm, pe care le foloseam și noi când dădeam o veste tragică unei familii. Ștefan nu a fost suficient de puternic, nu s-a luptat ca tine. El a murit, dar mâinile voastre continuau să fie strânse și îmi amintesc că doctorilor nu le-a fost ușor să vă despartă. Te-au dus de urgență la spital. Te-ai recuperat într-o lună. Ai spus un singur lucru, că el ți-a promis că va rămâne mereu alături de tine, apoi nu ai mai zis nimic.

Mă transform într-o legumă și singurul detaliu care trădează viața din mine sunt hohotele de plâns. M-am recuperat. El nu. Băiatul acela a murit din cauza mea. Tot ce s-a întâmplat a fost din vina mea.

— La început nu vorbeai cu noi și abia mâncai. Am presupun că faptul că nu ai reușit să îți iei la revedere de la el a fost insuportabil. Totuși timpul trecea și tu tot nu

dădeai semne că îți revii din șoc. Ne-am mutat în casă nouă, ne-am gândit că schimbarea mediului îți va face bine, dar ne-am înșelat. Cu greu ai început să spui câteva cuvinte. Scoteam cu cleștele vorbele de la tine. Brusc, ți-ai schimbat dispoziția, erai destul de veselă și zâmbitoare, iar de accident, de bunicii tău sau de Ștefan nu pomeneai deloc. Te-am dus la doctor să te examineze, dar ne-a spus că nu e nimic în neregulă cu tine, fizic vorbind. Nu a trecut mult de la întâmplare și te-am dus la o consultație, la un prieten din spital, la un psiholog. Ați stat două ore în cabinet. Ne-a adus la cunoștință că ultimele evenimente te traumatizaseră și că ți-ai impus să uiți totul. Creierul tău fusese într-atât de afectat, încât ți-ai propus să îi uiți ca să nu simți durerea, să nu le duci dorul.

Nu vreau să cred nimic, dar cum să ignor dovezile. Cum să ignor amintirile mele lipsă, imaginile derutante, golurile din inima mea?

— De asemenea, ne-a liniștit sau a încercat asta. A zis că îți vei aminti atunci când o să fii pregătită să înfrunți durerea. Noi..., își mută greutatea de pe-un picior pe altul, nu am fost capabili să îți mărturisim. În plus, doctorul credea că e dreptul tău să îți amintești. Noi ne-am căutat alinarea în muncă. Munceam mult, acceptam să lucrăm tură după tură. Era dureros să venim acasă și să nu ne recunoaștem propriul copil. Am cedat în fața lașității...

Respiră, Sorina, respiră!

— Accidentul acela te-a dărâmat. Sorina, tu te duci mereu într-un anume loc când ești supărată.

— Blocul.

Sunt siderată că am rostit cuvântul. Unica sursă de zgomot e, momentan, Diana ce își suflă nasul de zor într-o batistă bleu. Îmi vine să mă concentrez asupra tuturor detaliilor, numai să nu fiu atentă la tata. Vreau să fug, să fug iar. Să fug, cum am fugit atunci.

— Da. În fața acelui bloc zăceați. Eu și Mariana am crezut mereu că tot acolo îți vei recupera amintirile.

Să găsesc ceva-ul meu. Mi-am pierdut amintirile acolo și acolo le căutam, fără să știu ce caut.

— Ea n-a trăit să te vadă, amintindu-ți, să-și vadă fata înfruntându-și trecutul, fricile, durerea și amintirile.

Mă surprinde; vine la mine, lăsându-se pe vine și punându-și mâinile pe genunchii mei. Îmi e imposibil să mă uit în ochii lui. Sunt un morman de mizerii.

— Ne-am temut că o să te copleșească vinovăția.

Greșește. Vinovăție e puțin spus. Eu am pus în mișcare odiosul joc al morții și am manipulat persoanele, aruncându-le în ghearele ei. Eu sunt mai mult decât vinovată și, pe deasupra, nici măcar nu îmi amintesc. Nu îmi amintesc. Mi-am îngropat amintirile ca să scap de crudul adevăr, exact ca o lașă. Am înfăptuit crima și am fugit. Măcar de-aș fi fost sfâșiată de durere pură, zbătându-mi-se în vene, nu de pojghița asta de tristețe incomparabilă cu ceea ce îmi este menit să simt.

— Îmi pare rău, îmi pare cu adevărat rău! Nu a fost

corect din partea noastră să îți ascundem asta. Sorina? Sorina, vorbește cu mine!

— Victor, se căznește Diana să spună printre lacrimi, dă-i timp să proceseze informațiile.

Timpul s-a declarat de mult inamicul meu.

— E prea mult pentru mine. Moartea Marianei. Tu. Casa noastră. Eu nu fac față. Îmi doresc să ne ierți, dar nu sunt capabil să stau prin preajmă și să aștept. Diseară... plec. Îmi pare rău că nu o să fiu lângă tine...

Cum propozițiile îi sunt întrerupte de o pauză gravă, și vocea îi trădează avalanșa de emoții, bănuiesc că e, la rândul lui, îndurerat. Iese din cameră.

Cad pe spate.

Mi s-a adus la cunoștință că m-am născut ca să distrug viețile tuturor. Am distrus vieți înainte de accident, am distrus vieți și după. Nu-mi aduc aminte acele momente, dar știu că le-am făcut zile fripte alor mei. Au suferit din cauza mea, fata ce atrăgea moartea; au suferit și după, când, ideal era să îi cinstesc.

Mă rostogolesc, chircindu-mă în poziția de fetus și mă culc.

Capitolul 31

Viața mea deja stricată s-a deteriorat și mai tare. Ce denotă nesimțire din partea mea este că tot eu am tendința să mă plâng, să mă vait, când totul s-a întâmplat din vina mea. Suferința e o pedeapsă corectă pentru nerozia mea.

Tata s-a cărat aseară. Mătușa mea iubită a fost drăguță și m-a anunțat. Nu-l învinovățesc, cu o fată ca mine și eu aș lua-o la goană.

Diana mi-a lăsat pe pernă un bilețel cu numărul ei de telefon, spunându-mi că dorește să ne continuăm conversația, deci s-o sun. Plănuiesc să fac întocmai cum m-a rugat, dar, deocamdată, trebuie să găsesc o soluție ca să-mi vin în simțiri. În afară de asta, încă mai am multe întrebări, mai ales în legătură cu scrisoarea de la maică-mea. O voi reciti și voi trece și la celelalte.

— Da, da, da, doamnă, mă descurc și singur. Mă primește, conchide o voce exasperată, culminând cu Mihail intrând și trântind ușa camerei mele.

Mă holbez la el, la cum se lipește de ușă pentru o secundă, și traversează camera, aruncându-se pe pat cu prea multă forță. Îmi trag genunchii la piept ca să-i fac loc. Pune în mijlocul patului o cutie alimentară gigantică.

— Știi, mătușa asta a ta e idioată rău. Cică întrec limita, intrând în camera ta și perturbându-ți liniștea. Ce? se miră el după ce-mi alocă fix un minut să îi dau vreo

replică și nu o fac. Ești bucuroasă să mă vezi, recunoaște!

Se strâmbă, suflecându-și mânecile puloverului negru și mă lovește un miros divin. Cutia e secționată în patru părți și fiecare compartiment e plin până la refuz de mâncare gătită în casă. Coloritul mă îmbie să gust, dar privesc sceptică. Stomacul meu nerăbdător scoate sunete ciudate, rușinoase, și îmi strâng brațele în jurul lui, deși nu-s atât de bătută în cap, încât să cred că voi acoperi zgomotele. Când am mâncat ultima dată? Mihail împinge cutia spre mine.

— De la buni, ridică din umeri, ferindu-și privirea.

De la amestecul de legume: mazăre, porumb și fasole verde, asezonate cu piper, la carnea de pui încărcată cu o crustă din susan și chilli, de unde răzbate un vag gust de lămâie, la salata de dovlecel și castravete și până la bucățile de prăjitură cu mere, totul e minunat, o explozie de gusturi și arome. Mănânc aproape tot.

— Frățică, ăștia te pun să faci foamea? se minunează Mihail, rânjind la mine.

Mușcând dintr-o bucată de prăjitură cu mere, îmi ridic privirea din cutie, îngustându-mi ochii amenințător. Mestec, înghit, și-mi îndrept șira spinării.

— Ai trecut peste partea cu schimbul de politețuri. De ce nu treci și peste partea cu nesimțirea?

— Ha, ha! Am venit cu gânduri pașnice, se apără.

— Sincer, Mihail, nu sunt deloc în apele mele, n-am chef de nimic.

— Daaa, și pe mine m-a cuprins o stare de rău, nu mi-e bine, pe cuvânt, dar o să te întreb o singură chestie scurt și la obiect. Îmi răspunzi? Preferabil repejor, că nu mi-e bine aici, mă simt slăbit și poate mă ia cu leșin, se preface el, oftând îndelung.

— O să mă străduiesc s-o fac înainte să mori, dar tărăgănând lucrurile nu obții nimic, îl asigur sarcastic.

A naibii să fiu de am chef de prostiile lui!

— Atât de acidă la ora asta a dimineții? Nț! Nț! Nț!

— Ți se scurge timpul. Poate mori și nu apuci să-ți auzi răspunsul. Sau să pui întrebarea, având în vedere plăcerea ta de a mă freca la icre.

— Irascibilă ești! Bine, fie, trec la subiect. Unde e Adrian?

Pufnesc, mă așez turcește, nevenindu-mi să cred că Mihail mă întreabă de fratele lui. Să mă mir că mă întreabă de el sau să mă mir că s-a gândit că eu știu unde e.

— De ce aș ști eu unde e?

— Hai, pe bune, se burzuluiește el! Era în limbă după tine, și singura care ar fi la curent cu locația lui actuală ai fi tu, în 99% din cazuri.

— Oh, câtă iscusință! Nu demult te mândreai cu informațiile tale despre caracterul lui și îi tot dădeai înainte cu plecarea lui și obiceiul lui de a părăsi lumea. Ce s-a schimbat acum?

— Nu-mi retrag cuvintele, care s-au și adeverit în cele din urmă, mă înțeapă el zâmbitor. Eu te întreb unde

s-a dus.

— La dracu', de unde să știu eu? îmi pierd răbdarea, fiindcă subiectul Adrian nu îmi îmbunătățește deloc starea.

— Drăguță locație pentru un dobitoc ca el, totuși e acolo numai dacă e mort. Ai ceva să-mi spui?

Mi se strânge inima la procesarea cuvintelor lui. Doamne, asta mai lipsea!

— Nu mi-a zis, mă dau eu bătută, obosită din cauza milioanelor de probleme actuale. Să fiu sinceră, nu l-am ascultat.

— Asta e o noutate. Luând în calcul figura ta când erați unul în preajma celuilalt aș fi îndrăznit să afirm că ești îndrăgostită de el, dar numai auzul acestor vorbe îmi zgârie urechile.

— Nu te pripi cu trasul concluziilor, îl iau în derâdere ca să îmi maschez oful. În fine, de ce te interesează unde s-a dus?

— Hmm, mm, am să-l întreb anumite... chestii personale.

Ei, asta-i o noutate.

— Înseamnă că ești disperat rău dacă îi ceri lui ajutorul. Te pot eu ajuta cu ceva? îl întreb, odată ce observ că a căzut pe gânduri, ignorându-mă.

— Da, sigur, mârâie el, de asta îl caut pe el, că uitasem să iau în considerare inteligența ta infinită!

— Nu fi idiot, că nu am chef să-ți suport măgăriile! îl avertizez, îndreptându-mi arătătorul spre el ca să fiu

mai convingătoare.

Chiar îmi doresc, să-l ajut, să îmi ocup timpul și, în special mintea, cu altceva.

— Scuze.

— Îmi povestești sau nu?

— E ceva în neregulă cu... mă rog, nu știu sigur cu ce, dar aseară a sosit în vizită o femeie și a stat ore bune la noi, în bucătărie, cu bunica.

— Și ce-i ciudat în asta? Nu sunteți nici singurii locuitori ai pământului și nici nu locuiți pe o planetă, în altă dimensiune, îl zeflemisesc eu, deducând cine e femeia.

— Nu, bineînțeles că nu. Ciudată a fost reacția bunicii la vederea mea. A pălit deodată și s-a speriat, s-a descotorosit de mine, trimițându-mă la un coleg.

De înțeles.

— Da, păi nu ești o persoană prea plăcută, care să facă impresie bună, ce să zic, o întorc eu ca să-i iau gândul de la chestiunea asta.

Dacă începe să cerceteze o să fie de rău.

— Fii serioasă! Nu e asta! nu-mi dă el dreptate, țâșnind din pat, supărat.

Bun, nu merge în felul ăsta.

— Scuze, ți-am explicat că nu sunt în apele mele. Nu e așa ciudat cum îți imaginezi tu. E posibil ca femeia respectivă să fie o prietenă de familie și bunica ta nu se aștepta la o vizită din partea ei, deoarece... ăăă... fost plecată departe mult timp, îndrug eu, căznindu-mă să

mențin același ton.

Mint prost rău de tot.

— E cusută cu ață albă. M-a... femeia aia, privirea ei... s-a tulburat când am venit acasă, își pierduse echilibrul. Un moment am avut impresia c-o cunosc. Bat câmpii, nu mă lua în seama. Totuși aș vrea ca dobitocul să vorbească și cu bunica. Iar jelește după el.

— N-ai grijă, nu te-am băgat în seama, îi zâmbesc ca să știe că glumesc.

Ce-o fi căutând și Diana acolo? Au năpădit-o remușcările acum? E sezonul dezvăluirilor distrugătoare de vieți?

— Mihail? De ce uneori ești de treabă cu mine și alteori ești un porc?

Își înalță sprâncenele, nemulțumit de ultimul cuvânt.

— Nici tu nu ești mereu cu arțag. Presupun că mi-e greu să mă deschid în fața oamenilor, să le ofer încredere. Știi tu, repercusiunile unui abandon.

— Aha.

— Bun, deci vreo idee briliantă despre cum să-l contactez pe frățiorul meu drag?

— Ăăă, ai încercat să-l suni? Am eu numărul lui...

— Eh, pe naiba, te credeam mai deșteaptă de-atât.

— Nu, nu mă credeai, i-o întorc fără chef de ceartă, dar nu asta e ceea ce contează.

— Bine, bine, poate nu te credeam, cedează el, dar întrebarea ta nu-mi dă multe motive să pun la îndoială

idioțenia. Normal că l-am sunat, dar și-a schimbat numărul.

— Știi, îl imit eu, de-aș fi în locul tău, m-aș comporta mai drăguț cu mine, știi, pentru că tu vrei ajutorul meu și nu invers.

— Hmm, corect. Îmi sap singur groapa. Ziceai că era pregătit să îți spună unde pleacă și nu l-ai ascultat. Nu îmi sări în cap, dar de ce nu l-ai ascultat? Mă scuteai de atâtea căutări.

— De unde era să știu eu că tocmai tu o să îi soliciți lui ajutorul? Și, în plus, auzind că pleacă în mijlocul unor evenimente nu prea plăcute pentru mine, m-am înfuriat. N-aveam niciun motiv să îi ascult scuzele.

Mihail pare că nu e de acord cu mine.

— Te-ai înfuriat că te părăsește. Așadar sentimentele sunt reciproce.

— Termină odată cu sentimentele astea și concentrează-te pe ceea ce te interesează! Pe Adrian, nu pe mine, da? Sper că înțelegi faptul că nu îmi arde de el, momentan.

El clatină din cap, parcă amintindu-și că ieri am îngropat-o pe maică-mea.

— Momentan nu îți arde de el și momentan te las în pace. Odihnește-te! îmi spune, ridicându-se din pat. Vin mâine la tine, ai grijă să o ții pe mătușă-ta aia departe de mine! adaugă din dreptul ușii. Aaa, și apropo, trage-ți niște țoale decente pe tine, cu părul ăla înfoiat și hainele alea șifonate arăți ca o cerșetoare, completează,

făcându-mi cu ochiul și plecând.

Oftez.

Am pierdut-o pe mama și acum trebuie să mă descurc cu membrii unei familii de coșmar.

Nemulțumită din cauza revelațiilor de ieri și a memoriei mele sărăcăcioase și lașe, acord întreaga atenție și concentrare cutiei Pandorei. Îmi impun să citesc scrisorile cu o luciditate asumată și să chibzuiesc sentimentele care dau năvală de câte ori descopăr o verigă slabă în ceea ce privește existența mea inutilă și dăunătoare. Recitesc prima scrisoare a mamei cu inima cât un purice, însă făcând abstracție de vinovăția binemeritată, de dorința de a mă opri ca să nu mai sufăr, de a mă arunca în lamentarea obișnuită și firească a naturii mele. Oricât de vinovată aș fi și oricât de tare merit să fiu pedepsită, vreau să îmi amintesc bucățică cu bucățică chinul de demult, doar pentru a mă considera împlinită, pentru a-mi accepta penitența cu capul sus, deoarece o dată în viață sunt dispusă să adun laolaltă durerea mea și durerea pricinuită altora și s-o transform într-un punct strict intrinsec, într-un punct ce-mi aparține doar mie. Trebuie să analizez scrisorile la rece și să nu cad pradă niciunei emoții, altfel concentrarea se va diminua dramatic. Voința mea e destul de puternică, nu suficient de puternică, însă eșecul nu este o opțiune.

Îmi este imposibil să-i dau ascultare mamei, să nu mă cufund în vinovăție, căci eu am creat-o și a mea este.

Înainte să emit păreri sau doleanțe, apuc a doua

scrisoare și, inspirând adânc, încep să citesc.

Dacă citești a doua scrisoare înseamnă că taică-tu nu și-a ținut pliscul. Ceea ce, de asemenea, înseamnă că pe lumea cealaltă o să-l mustruluiesc zdravăn de tot. Nu că o să-l aduc aici prea curând. Îi alimentez starea de dor vreo șaizeci de ani, cu aproximație, și apoi plănuiesc să-l iau ca să-l cicălesc cum numai eu știu și să îl zeflemisesc în legătură cu bădărănia lui din facultate, când urma principiul: „Eu ,bărbatul, stâlpul relației, tu, doar o femeie!" Ca să vezi ce tată cu apucături de om al peșterii aveai! Da, astea erau tendințele lui în tinerețe, acum s-a potolit, ce-i drept, le-am redus la tăcere. Ah, n-o să sporovăiesc prea mult despre noi – ai râde prea mult și s-ar speria vecinii, ar încropi idei cum că moartea mea te-a afectat atât de tare încât ai și luat-o razna – o să parcurg scenariul cât de repede pot, nu fără să te avertizez: de te vei abandona în voia vinovăției, îți voi bântui toți viitori iubiți și o să apar în cele mai intime situații!

Sorina, nu vreau să mă pronunț și să emit ipoteze asupra gândurilor tale, asupra părerii tale despre propria persoană. Nu pretind că sunt atotștiutoare, dar te cunosc. Niciodată nu ți-a plăcut de tine, nu ai fost mulțumită, nu te-ai apreciat, ți-ai distrus imaginea cu cele mai crunte aberații. Nu era greu să observ asta. Și tatăl tău a observat, dar amândoi am tăcut. Am greșit, nu am greșit? Numai timpul ne va da răspunsul. A fost și vina mea. Mereu ți-am spus că nu ești bună de nimic. Am greșit

cumplit și nu pot să repar trecutul. Așa reacționez când sunt nervoasă, eu mă răzbun pe toată lumea. Nu am încetat să sper că, într-o zi, te vei uita în oglindă și îți vei vedea frumusețea, pentru că noi, părinții tăi, am cunoscut adevărata strălucire când te-ai născut. Ziua aceea ploioasă, de douăzeci și cinci septembrie, nu a fost cea mai importantă din viața noastră. A fost pilonul existenței noastre, împlinirea și darul cel mai de preț pe care ni-l puteam dori și faptul că te-am conceput și ți-am amprentat o parte din ființa noastră s-a dovedit a fi singurul act pur din viață. Nașterea ta a servit ca o dovadă a conexiunii noastre, unirea mea și a lui Victor, pe toate planurile. Nu ești doar copilul nostru, ești singura noastră realizare. Cei din jurul tău îți recunosc bunătatea și te admiră, întrucât te îngropi în modestie și neapreciere, numai că tu nu recunoști aceste calități. Ascultă-i pe cei care te laudă și cred în tine, căci dacă tu nu crezi, nici ceilalți nu o vor face!

Eu am crezut că tu o să trăiești și așa a fost, așa va fi!

Îți amintești că ți-am recunoscut în scrisoarea anterioară câteva detalii despre moartea mea. Acum îți voi spune începutul poveștii.

La o lună de la nașterea ta m-au vizitat în vis trei femei. Chipurile lor erau difuze, acoperite de o ceață gretoasă, și frigul stârnit în acel vis era de neimaginat. Glasurile lor erau ascuțite și, când vorbeau, în întuneric pocnea cruzimea lor. Ele m-au anunțat că mor, înaintea doctorilor. M-au avertizat că moartea este pentru noua născută, tu, și mi-au spus să mă bucur de tine, deoarece timpul nostru

împreună era limitat. Ele au zis că vei avea trei cumpene. O să trăiești trei experiențe care îți vor pune în pericol viața și depinde de tine dacă le vei învinge sau nu. M-am speriat, normal, și le-am strigat că nu e adevărat. Nu îmi dădeam seama că era un vis, mă comportam ca și cum asta se întâmpla în viața reală. Au continuat, nebăgându-mă în seamă, spunându-mi că dacă vei supraviețui în fața a două cumpene și îți vei demonstra dorința de a supraviețui, a treia cumpănă nu va reprezenta un pericol real, însă balanța trebuie menținută. Dacă tu o să trăiești, eu, femeia ce ți-a dat viața, ție, unui suflet puternic, unei războinice, o să mor. Eu, prin comparație cu tine, o să fiu hiba ce îți va produce nenorociri.

M-am trezit gâfâind, fericită că a fost un vis, dar, totodată, îngrozită. Lumea mă liniștea, zicându-mi că este produsul imaginației mele. Eu, doctor, cred în asemenea chestii paranormale? Pentru un timp le-am dat dreptate. Era logic. Când a izbucnit incendiul, am negat cu vehemență orice legătură cu acel vis nefast. M-am convins încă o dată că acel vis nu este altceva decât o plăsmuire cauzată de grijile unei femei ce abia născuse. Acceptarea i-a luat locul negării atunci când ai avut accidentul și ai supraviețuit. Atunci am știut, am știut că nu am nicio șansă. Și nici nu am dorit-o. Am plâns de fericire când am realizat că tu o să trăiești, că tu, așa cum au spus acele femei, ești o războinică, un suflet puternic, aparte. I-am explicat și lui Victor, dar cred că în sinea lui a avut îndoieli până în ultima clipă, pentru el nu a contat că și doctorii ne-au dat

vestea aceasta, nu s-a dezis de ideea lui. Nu a crezut că există ceva mai puternic decât noi, oamenii, decât știința. Undeva, acolo sus, există forțe pe care nu ar trebui să le descifrăm niciodată și ar trebui să ținem cont de ele, într-un fel ne dirijează existența.

Le mulțumesc lor că am plecat eu și nu tu. Nu regret moartea mea. Nu o regreta nici tu. Îmi pare rău că te las singură, dar nu îmi pare rău că te las în viață.

N.B. Citește a treia scrisoare când simți că totul va fi bine în viața ta!

Iarba rea nu piere! De asta sunt eu în viață. Nu mă minunez, nu neg nimic, nu o contrazic. Orice altceva nu își are rostul. Tot ce îmi doresc este să îmi amintesc aceea perioadă, oricum este singura dorință ce poate cunoaște împlinirea. Celelalte sunt puse sub umbra irealității, sunt de domeniul viselor. Lacrimile nu mă ascultă, dar nici nu mă lupt cu ele prea mult. Le dau frâu, plângând înfundat.

*

La ora cinci o sun pe Diana și stabilim să ne întâlnim într-un loc ferit de ochii curioșilor, liniștit, și, judecând după locul ales de ea, presupun că s-a gândit să nu atragem atenția în cazul în care voi face o scenă. Nu am de gând să fac asta. Depun maximul de efort ca să mă deplasez până în parc. Să fie mulțumită că am puterea

să discut cu ea.

— Mulțumesc că m-ai sunat. Nu erai obligată.

— Eram. Îi datorez ceva mamei.

Să ascult oamenii. Încerc, mamă, încerc.

— Nu am intenția să fiu nesuferită sau prost crescută, dar te rog să fii sinceră. Eu sunt nimic pentru tine și nu îți impun să îmi vorbești cu inima bună, dar, pentru mama, fii sinceră.

— Sorina, ești mult pentru mine prin simplu fapt că ești totul pentru Adrian.

Numele lui îmi dă fiori și acum. Însă nu, nu mă voi concentra pe amintirea lui, sunt altele care au prioritate.

— Doamnă, despre Adrian nu sunt multe de spus. A plecat și..

— Dar nu l-ai ascultat, Sorina, replică ea ofuscată. Nu te-a abandonat, doar își clarifică trecutul, aranjează lucrurile ca să...

— Vă rog din suflet, îi spun, încleștându-mi maxilarul. Nu vă contrazic, mereu am înțeles că are obligațiile lui, că are o viață, fir-ar să fie, dar plecarea lui la momentul respectiv am resimțit-o ca pe o eliberare. S-a eliberat de o povară, de mine și nu îmi caut scuze, asta și sunt. O mucoasă, vai de capul ei, care distruge tot ce atinge. Bun, e OK până aici. Se poate să nu mă fi durut la fel dacă alegea alt moment. Dar, drace, când maică-mea mi-a spus că o să moară, a decis el să-și înfrunte fantomele trecutului, să-și nimicească umbrele și să pășească în lumină?

— Nu a depins de el.

— Doamnă, zic, întorcându-mă spre ea, vă dați seama că eu nu cunosc motivele pentru care a plecat, că judecata mea e sumbră deocamdată, că nu am cum să-l înțeleg, pentru că nu am habar de ce a plecat. Da, eu nu l-am ascultat, însă mă îndoiesc că asta ar fi schimbat ceva. Poate l-aș fi înțeles, dar tot m-ar durea. Toată viața mea m-au dominat câteva cuvinte, printre care și acest „poate" și niciodată nu am găsit răspunsul final. Poate așa și poate pe dincolo... Acest „poate" s-a strecurat oriunde și a luat locul unor răspunsuri concrete, deci cum vreți să am încredere?

Am avut încredere în el; cumva chiar m-a făcut să îl cred și... îmi e imposibil să nu consider acum, acele clipe, o minciună. E peste puterea mea. Dacă ar fi dat vreun semn în ultima lună, de-ar fi sunat, de s-ar fi interesat, de-ar fi venit la înmormântarea femeii care i-a fost ca o mamă... poate... Poate vedeam iar adevăr. Dar e doar posibil, deci e doar un „poate".

— Se va reîntoarce, asta e credința mea, oftează ea, cu ochii la pantofii ei lăcuiți, negri. Singura rugăminte este să-l accepți. Eu l-am respins, Lucia l-a respins, dacă îl vei respinge și tu nu se va reface niciodată.

— De ce mă considerați atât de importantă pentru el și considerați că am o asemenea influență asupra lui?

— Ți-aș spune, dar nu m-ai asculta cu adevărat. Ascultă-l pe el!

Mda, s-a cam dus trenul din gară.

— Mihail are un sentiment ciudat în legătură cu dumneavoastră, i-o spun direct, urmărindu-i trupul cutremurându-se. A venit la mine să-l ajut să dea de Adrian ca să-l întrebe câte ceva despre dumneavoastră. Nu își amintește, nu vă îngrijorați, era prea mic, o liniștesc, dar îi sunteți familiară.

— O să... O să plec mâine, o neglijență de acest gen nu se va mai repeta. Mama mă asigurase că nu va reveni devreme acasă. Eu nu m-am gândit. Sorina?

— Hmm?

În ochii ei descifrez vinovăție și tristețe.

— Să nu mă judeci! îmi cere ea.

— Îmi pare rău, dar eu vă judec, deși nu e dreptul meu, nu e dreptul nimănui de pe acest pământ. Nu sunt atât de puternică, încât să las deoparte slăbiciunile umane și să nu vă judec pentru că eu nu concep abandonarea unui copil. Nu o să înțeleg niciodată, nici dacă mi se vor prezenta probe care să susțină că așa e mai bine. Nu erați alcoolică, drogată sau incapabilă din punct de vedere fizic. Nu îmi cereți să nu vă judec, că nu am puterea să mă opun. În plus, cereți-i asta lui Dumnezeu, nu mie.

— Înțeleg, acceptă ea fără ranchiună.

— Acum, mă scuzați, spun, ridicându-mă. Vă urez drum bun și vă mulțumesc că ați bătut atâta drum pentru mama.

Ea aprobă din cap, gânditoare.

— Auziți, replic, atrăgându-i atenția, Adrian nu vă

urăște. Nici Mihail nu cred că o face, dar amândoi merită să le explicați că nu i-ați aruncat ca pe un sac rupt. Le-ar face bine.

— Nu sunt în stare să dau ochii cu ei, mai ales cu Adrian, el își amintește cu siguranță de mine, nu ca Mihail care era prea mic. N-aș suporta respingerea lor, deși nu sunt în măsură să le cer altceva.

— Părerea mea este că ați bătut drumul degeaba, dacă principalul motiv nu au fost copii.

— Ba au fost. Pentru Adrian am venit. Și pentru tine. Sorina, tu ești cea care l-a salvat, și unica modalitate prin care îmi puteam compensa într-o mică măsură greșeala era să te fac să mă asculți, să înțelegi importanța ta în viața lui. Voiam să contribui la fericirea lui...

Vorbește despre mine de parcă aș fi vreo salvatoare, eroină, când colo eu sunt o criminală. Frate, Adrian a plecat și asta e, capitol încheiat!

— Doamnă, căutați-l pe Adrian, n-o să vă acuze de nimic, o sfătuiesc, dar sunt undeva departe și nu știu de ce m-am sinchisit să îi dau sfatul ăsta, de ce mă preocupă pe mine. Sunt sigură că tata vă poate ajuta în acest sens. Eu am plecat, o anunț, neuitându-mă la ea, iar ea murmură un „La revedere“ stins.

Capitolul 32

— Trezește-te și miroase aerul, Mihail se oprește în pragul ușii cu un aer solemn și inspiră puternic, cu capul către tavan, asta până simte adevăratul miros din cameră. Pfui, ce dracu' pute aici, la tine, mă, fată! se oripilează el, ținându-se cu degetele de nas și pășind încet spre geam.

— Nepoată-mea a venit mai devreme în cameră și a vomitat tot laptele sau ce-o mai fi mâncat ea de dimineață, îi spun, ștergând pentru ultima oară podeaua cu soluție de curățat.

— Doamne, miroase ca în vizuina sconcșilor!

— Da, Mihail, pentru că acolo ai locuit toată copilăria ta. Oricum, ai de gând să vii pe capul meu în fiecare zi? Serios, nu sunt destul de nefericită?

— Zi mersi că îți aduc mâncare, dar în niciun caz nu mănânci aici, că ajung acasă verde și fără conținut intestinal.

— Nu sunt dornică să ies afară.

Ridic ligheanul, ducându-l la baie, și mă reîntorc în cameră, unde Mihail se chinuie să respire pe gură, fără a-și folosi nasul.

— Vrei să cureți, din nou, podeaua asta de vomă și să te găsească lumea moartă din cauza odorurilor? Exact, declară învingător când vede că nu îi răspund. Îmbracă-te, te aștept afară, altfel mergi direct la morgă cu mine!

— Lua-te-ar naiba, Mihail!

— OK, aștept afară, se scuză, dispărând din cameră.

Trag pe mine niște blugi albastru închis, un tricou negru, îmi leg eșarfa strâns în jurul unui coc în vârful capului, mă încalț și ies rapid.

— Unde dorește domnia voastră să meargă?

— La cimitir! Asta după ce cumpărăm niște lumânări și o brichetă sau o cutie de chibrituri.

— Haide, mă! se plânge el, bătând din piciorul drept.

— Da, haide!

De la Piața Mare cumpăr zece lumânări, o cutie de chibrituri și un buchet de garoafe, preferatele mamei. Mihail are decența de a-și controla limba cât timp cumpăr eu tot ce îmi trebuie. Luăm autobuzul, coborâm la Billa, și mergem pe jos până la cimitir, în liniște desăvârșită.

Ajungând la mormântul mamei, mă aplec și aprind pe rând lumânările, făcându-le o cruce imaginară și le înfig în pământul moale, nou și rece. Așez florile lângă crucea de lemn, trecându-mi mâna peste ea de câteva ori bune, suspinând în tăcere. N-o să mă obișnuiesc vreodată cu gândul că am pierdut-o pentru totdeauna. Strâng din dinți și mă mut puțin mai departe, sub un brad, așezându-mă cu fundul pe pământ, turcește și sprijinindu-mă de tulpină. Mihail are nevoie de un moment ca să-și desprindă privirea de mormânt. Ea a fost

la fel de importantă în viața lui cum a fost și în viața lui Adrian și, privind retrospectiv, am impresia că ei au apreciat-o mai mult atunci când conta cu adevărat. Când vine lângă mine, zâmbește din nou, disimulându-și neliniștea.

Odată cu moartea mamei am clacat, mi-am dat arama pe față și griul meu a ieșit la suprafață, fata slabă, măcinată de întrebări chinuitoare. Înainte să apară Adrian, purtam o mască, un scut cu menirea de a mă proteja de cei din jur. Acum masca s-a făcut praf, ca toate cele din viața mea. Asta nu e deloc bine.

— Crezi că Mariana ne privește?

— Nu știu.

— Ieri am avut impresia că o văd intrând pe ușă. Venea în fiecare sâmbătă, îmi aducea pizza și Nestea. Știa că sunt preferatele mele. Tu o vezi?

Nu, eu nu o văd, Mihail. Eu nu am atâtea amintiri cu ea, iar cele pe care le am... nu sunt așa frumoase.

Capitolul 33

„În viață risipim ani, iar la moarte cerșim clipe!“

Nicolae Iorga

În dimineața de douăzeci februarie, la câteva luni de la moartea mamei, Dumnezeu mi-a trimis o fărâmă de înțelepciune. Cel puțin, asta vreau să cred, dat fiindcă m-am trezit cu un soi de liniște, cu energie. Am reflectat mult lunile acestea, am ajuns la multe concluzii la care nici nu m-aș fi gândit înainte de moartea ei. Am acceptat plecarea lui Adrian. Am acceptat moartea mamei. Nu m-am împăcat cu ele, a fost imposibil. Nu a dispărut durerea, dar am învățat să îi fac față mult mai bine; odată cu trecerea timpului vine și acceptarea. Mi-am dat seama că singura vinovată pentru că am suferit din cauza persoanelor care ies din viața mea sau a persoanelor care mă rănesc, sunt eu. Da, eu. Adevărul este că toți avem așteptări, dar, în general, ele sunt nerealiste, sunt plăsmuiri create de dorințele noastre și de nevoia de a le satisface. Avem așteptări de la oameni și investim încredere în ei, le acordăm o prea mare importanță, îi clasăm pe un piedestal și, în momentul în care ne dezamăgesc, suntem răniți, pentru că noi nu i-am crezut capabili să procedeze în acel fel. E vina noastră că idealizăm omul, că vrem să vedem în el reflecția concepțiilor, gândurilor și dorințelor noastre. Odată ce am înțeles asta, am încetat să privesc plecarea lui Adrian ca un

abandon, am încetat să privesc comportamentul Anei ca semnificând răutate, am încetat să mă mai uit la colegi și să îi critic din diverse motive. Ce eu consider că este bine, normal, alții consideră rău și viceversa. Am încetat să o privesc pe mama lui Adrian din perspectiva mea, întrucât eu nu am habar de sentimentele acelei femei când a decis să-și părăsească fiii. E aiurea că asta tot voia Adrian să mă facă să înțeleg.

Harap Alb al meu.

Nu îl urăsc pe Adrian, deși asta credeam că o să simt.

Am încetat să fac multe lucruri, printre care și să încerc să-mi amintesc. Mi-am prăjit creierul în fiecare noapte, pentru o bună bucată de timp, și am plâns până când nu au mai curs lacrimi. Am hotărât că o să-mi amintesc atunci când o să fie timpul. Încă am coșmaruri. De câteva ori pe săptămână mă trezesc în miezul nopții respirând greu, dar încerc să mă liniștesc. Recitind des scrisorile mamei am înțeles, în sfârșit, că ea voia să fiu fericită, dar înțelepciunea asta nu m-a lovit peste noapte. A durat ceva. Încă îmi pare rău că mi-a luat atâta timp să o privesc pe ea și pe tata cu apreciere și că am pierdut atâtea din pricina gândirii mele infantile. Pe de altă parte, vinovăția nu și-a slăbit strânsoarea și, de multe ori, mă gândesc că o să îi rănesc pe cei din jur fără să vreau asta, cum am făcut-o și în trecut.

Acum m-am mutat din nou în casa mea. Tata a fost de acord să mă lase, realizând că m-am întors pe

axa normalității și îmi trimite bani lunar pentru a achita facturile și a cumpăra cele necesare. M-a vizitat de două ori, dar nu rezistă acolo, întrucât îi revin în minte amintirile cu mama. Stau singură și nu e deloc plăcut, însă Rocsana, Marina, Liviu și, cel mai important, Mihail, mă vizitează constant. Mihail stă în casă cinci zile din șapte, deci am cu ce să îmi omor timpul. În plus, am luat cinci căței de la Rocsana. Sunt cinci năzdrăvani, Moonsoon, Maya, Molly, Max și Aarun. Nu pot să merg prin casă fără ca unul dintre ei să nu vrea să se joace, mușcându-mă de picior sau trăgându-mă de pantaloni. Sunt tare simpatici. Când nu citesc lecțiile și scriu temele, ascult muzică, fac mâncare, sport, vizionez filme, mă iau la harță cu Mihail, fac curat prin casă, orice, numai să nu stau degeaba. M-am apropiat mult de puști, și se poartă chiar bine cu mine, deși are momente când mă face să vreau să îl omor. După moartea mamei, a continuat să vină cu mâncare... Cred că acesta este motivul pentru care îi accept clipele rare de grosolănie. Nu cred că avea un dinte împotriva mea înainte, dar îl deranja că stăteam în prezența lui Adrian. Din fericire, s-a calmat cât de cât, în primele săptămâni îi dăruia fratelui faimoasele lui reproșuri și jigniri, dar apoi și-a domolit cuvintele, până când, în urmă cu vreo lună și jumătate, s-a potolit. N-a adus vorba de el, era de parcă l-ar fi dat uitării, chestie pe care aș fi făcut-o și eu, dacă nu aș fi pățit-o deja... Treaba asta cu uitarea te lasă cu multe goluri și nu e plăcut deloc. Am mers des și la Tuși, m-am jucat cu mititeii

și i-am luat pe la mine la sfârșit de săptămână, iar Crăciunul l-am petrecut acolo.

Am vrut să încep să alerg, am alergat cinci kilometri și am renunțat, nu era de mine. În schimb, m-am înscris la un club de dans. Nu e mare lucru, dar este acolo o tipă super veselă, cu un chef de viață enorm. E interesantă. Are părul mov. Și eu mi l-am făcut verde, iar Mihail a spus că acum sigur am înnebunit. Nu e chiar verde, nu s-a prins culoarea foarte bine, însă e funny.

Iau o gură mare din cafea, aplecându-mă spre dreapta după o altă coală. Întorc pagina și recitesc una din poeziile scrise de mine. În cutia de la mama erau trei scrisori, multe poze din copilăria mea și un carnețel cu poezii scrise de mine în perioadă de după accident. Toate au ca temă moartea, titlul volumului, cum îmi place să-l numesc, fiind „Rânduri către moarte". Până și mie mi se par morbide, dar se pare că eram afectată rău. De ieri am continuat să transcriu toate poeziile pe coli albe, le-am decupat în jurul scrisului și le-am lipit pe pereți cu bandă adezivă. Având în vedere că mi-am petrecut întreaga noapte cu această activitate, este de înțeles numărul cănilor de cafea goale, cinci, și a celor pline, două. Mă ridic, lipind ultimele două bucăți de hârtie, și, mulțumită, îmi privesc capodopera. Cine știe, poate versurile acestea mă vor ajuta să îmi amintesc.

Strâng dezastrul de pe jos, aplecându-mă după hârtiuțe până ce mă doare spatele, pentru că aspiratorul meu s-a dus pe apa sâmbetei în urmă cu vreo lună, duc

cănile la bucătărie, le spăl și fac o baie rapid. Verific cățeii care dorm buștean pe canapeaua din sufragerie, le umplu bolurile cu Pedigree, mă îmbrac și plec. Pipăi buzunarul jachetei ca să mă asigur că am lumânările, și sunt gata. La momentul actual merg cu pace în suflet la mormântul mamei, poate pentru că e singurul loc unde o găsesc, e acolo pentru totdeauna și, chiar dacă nu îmi răspunde când vorbesc cu ea, știu că mă ascultă.

Cum ies din casă, mă simt ca o ancoră aruncată în largul mării: greoaie și singură, deoarece picioarele mele lovesc zăpada, chinuindu-se să scape din strânsoarea ei. Acum nu mai ninge, dar cu o noapte în urmă puteam să jur că vom fi înghițiți de omăt. Cu fiecare pas pe care îl fac, am impresia că mă afund și mai mult și mi-e tot mai greu să-mi eliberez picioarele. Iau un autobuz care oprește destul de departe de cimitir, dar îmi place.

Cotesc la dreapta, pe o stradă îngustă, unde doi oameni mergând unul lângă celălalt nu ar avea niciodată loc. E o stradă uitată de lume, pe care toată lumea o evită, o stradă dintr-un cartier vechi, a cărui perioadă de glorie a apus demult. Este singurul cartier din oraș care păstrează parfumul unei alte epoci. Mă zgâiesc la clădirile a căror tencuială lipsește cu desăvârșire, ale căror ferestre s-au transformat în cioturi uniforme de sticlă, murdare, pline de straturi groase de praf, la spiritul mort care trăiește în aer, și mă gândesc la toți oamenii care au stat în aceste case și la amintirea a ceea ce nu mai există. O casă construită în stil victorian, împânzită de

liane uscate parcă îmi face cu ochiul și mă strigă atunci când trec pe lângă ea. Este un loc atât de pustiu, de gol, și tocmai asta îmi place. E o zonă moartă, pe care oamenii nu o aduc la viață, toți o ocolesc, pentru că e animată de izul dulceag al putreziciunii. Uneori, când trec pe lângă aceste case, văd la ferestrele distruse oameni. Oameni triști, oameni furioși, oameni care mă privesc, care își sustrag energia din mine.

Uneori cred că sunt nebună. Dar nu e adevărat. Așa sunt eu.

Merg timp de douăzeci de minute, apoi clădirile dispar, și orașul devine o siluetă indescifrabilă în spatele meu.

Mă opresc cu picioarele înfipte în zăpadă, aplecată, sprijinindu-mă cu mâinile pe genunchi în încercarea de a-mi recupera respirația. Când mă simt mai bine îmi reiau drumul; nu e vreme de pierdut.

Lumea moartă ce se deschide în fața mea îmi dă o senzație de familiaritate. Crucile de piatră sunt pătate de porțiuni groase, grele de zăpadă pufoasă la exterior, dură în interior. Neaua atârnă precum o povară pe brațele crucilor, semănând cu niște îngeri înlănțuiți în propria lumină.

Îmi strâng mâinile la piept, din cauza frigului. Oricât de gros m-aș îmbrăca, frigul tot reușește cumva să pună stăpânire pe mine. Fac slalom printre cruci până ajung la mormântul mamei. Mă așez în fund și curăț zăpada de pe cruce. Nu mi-am luat mănuși, tocmai pe

astea le-am uitat. Scot lumânările și cutia de chibrituri din blugi, le pun în cutia de tinichea și le aprind.

Liniștea de aici mă face să-mi adun gândurile, chiar dacă nu vreau.

Singurul sentiment care rămâne după moarte este iubirea, în rest, totul dispare. Iubim oamenii morți, în aceeași măsură în care îi iubim atunci când trăiesc, dacă nu chiar mai mult. Eu o iubesc la fel de mult cu mama, dar o apreciez abia acum. Târziu, dar...

Am realizat, de asemenea, de ce l-am îndrăgit atâta pe Adrian și de ce îl îndrăgesc și acum.

Adrian Gherman a fost un ticălos inteligent care se descurca atunci când venea vorba să manevreze situațiile. I-am admirat perspicacitatea, înainte să îmi dau seama că mă atrăgea. În neștiința mea, în frământările mele și în ciuda neîncrederii, l-am găsit fascinant. Tot reflectând, căci, din fericire, cimitirul nu are factori perturbatori, mi-am mai dat seama de un lucru. Eu, oricât de mult criticam o persoană, oricât de inoportună și dezagreabilă o consideram, nu mă repezeam să o atac. Îmi păstram vorbele deoparte, și înjurăturile i le dedicam mental, o ocăram, dar cu zâmbetul pe buze, prefăcându-mă. Nu eram și nu sunt încadrată în rândul curajoșilor și nu-mi dau drumul la gură în prezența tuturor. În schimb, de când am aflat că Adrian se va muta cu mine, i-am făcut viața amară, fără doar și poate. Reacțiile mele usturătoare nu s-au clădit doar pe problema mea, pe presupusul abandon, ci proveneau din neobișnuita,

dar reala, senzație de disconfort, dată de ideea că o să am pe cineva atât de aproape. Atunci nu am realizat cum tânjeam după o relație sinceră, nu neapărat amoroasă, ci de prietenie, după un om care să mă vindece. Mintea mea, chiar dacă acceptase modul meu ciudat de a fi, căuta o cale să-și demonstreze că o altă persoană nu m-ar respinge și, când Adrian m-a acceptat, m-am panicat și mai rău. M-am simțit atrasă de el de la început, chiar dacă vedeam în perioada noastră împreună o dată de expirare, și m-am speriat pentru că nu mai simțisem acel sentiment niciodată. Și chiar m-a rănit plecând ca un angajat ce și-a încheiat contractul, dar tot nu m-a făcut să îl uit.

Știu că am greșit. În privința lui, în privința multor chestiuni. De-aș avea ocazia să îl mai văd încă o dată, i-aș spune... Hmm, nu știu ce i-aș spune. Trebuie să mă bucur că l-am cunoscut pe Harap Alb, să zâmbesc datorită momentelor frumoase. Viața ne oferă șanse și depinde de noi dacă le acceptăm sau nu. Chiar avea dreptate. Nu am scăpat de multe întrebări. Odată ce dispar unele, apar altele, e un alt cerc care marchează evoluția. Apar răspunsuri pentru întrebările actuale, dar aceste întrebări devin vechi și le ocupă locul altele noi, astfel continui să cauți alte răspunsuri și tot așa.

Șirul gândurilor îmi este întrerupt de bâzâitul telefonului.

— Da, Mihail!

— Ce faci gagico, pe unde umbli? răzbate vocea lui

prin difuzor.

Cum ziceam, s-a apropiat mult de mine și își permite și mai multe.

— Ți-am zis să nu mă mai strigi gagico, cin' te aude se gândește că sunt pedofilă. Și sunt la cimitir.

Râde.

— Aaa, corect, la cimitir. De ce nu mă miră? Ce naiba, o s-o plictisești pe maică-ta dacă te duci din două în două zile pe la ea. Cin' te vede o să zică că ești profanatoare de morminte, mă ia Mihail în derâdere, folosind propriile mele cuvinte.

— De asta m-ai sunat?

— Nu. Diseară ești acasă, ăăă, aud niște bălmăjeli în fundal și zumzetul mașinilor, pe la șapte?

— Da, sunt, oricum mă duc direct acasă. Am teme și ceva de citit. Vii la mine?

— Mmm-hmm.

— Vorbește cu toată gura. Vii sau nu? Vezi că la nouă trebuie să merg la ziua Rocsanei.

— Da, da! îmi răspunde, dar parcă nu e atent.

S-a găsit să mă sune când e cu prietenii lui prin oraș, ca să vorbesc eu singură. Îmi închide fără alte cuvinte.

Simt că zăpada mi-a udat deja blugii și jacheta, așa că mă ridic, mânată de dorința de a nu mă îmbolnăvi, nu de alta, dar o ia diriga razna dacă absentez. Ating numele mamei scrijelit pe cruce și plec către mormântul lui Ștefan. Nu mi-l amintesc, dar măcar să fiu acolo

pentru el.

De fiecare dată când plec de la ei sunt mai liniștită.

*

Când ajung în dreptul ușii îmi aud copii lătrând de mama focului. Deschid repede, scot bocancii din picioare cu neîndemânare și mă reped în bucătărie de unde deduc eu că vine sursa zgomotului. Nu sunt nici uimită, nici supărată sau oripilată. Nu e prima dată când Moonsoon se urcă pe blatul bucătăriei în căutarea unor preparate pe care nu le servește în mod normal. Dragul meu cățelandru linge de zor dintr-un castron în care aveam o cremă de ciocolată, iar ceilalți îl latră, deoarece nu au reușit să se urce odată cu el. Moonsoon este un pic mai dezvoltat și se pricepe să se cațere precum o maimuță peste tot, însă ceilalți sunt slăbuți, firavi și niciodată nu reușesc să sară pe ceva.

— Muș! îl strig așa cum îl alint eu, mai mult râzând, dă-te jos de acolo!

Își scoate boticul din castron, uitându-se încremenit la mine pentru o clipă, apoi începe să dea din coadă, să se gudure și sare imediat jos. Știe, bineînțeles, că nu îl cert când face asta. Toți mă aud și vin la picioarele mele, sărind. Îi mângâi pe cap, pe spate și văd că au castronul de mâncare gol. Îl umplu, și mă tratează cu indiferență, ademeniți de mirosul mâncării.

Nu am încotro și mă apuc să fac curat în bucătărie,

spălând blatul, castronul, dar și vesela care mai era împrejur.

Ca să evit alte probleme, mă schimb de hainele ude, îmi iau pijamalele, scriu textele argumentative la română și eseul la engleză. Acum, mai mult ca niciodată, regret că nu am făcut deloc meditații cu Adrian, mare nevoie am, serios. După ce bat câmpii cu grație la acest eseu mă trântesc pe spate, admirându-mi capodopera. Pereții sunt atât de diferiți de cei la care mă uitam cu câteva luni în urmă: înainte erau simpli, acum sunt plini de poezii despre moarte. Totuși a meritat o noapte de muncă, numai că acum, când ar trebui să fiu concentrată pe teme, pe opera lui Dante, mie mi se închid ochii de somn. O pauză de zece minute nu mi-ar strica, dar sunt convinsă că o să mă fure somnul dacă mă las pe tânjeală. Termin cu brio temele și, știind că nu am mult timp la dispoziție, încep să mă aranjez, pentru că trebuie să onorez pe cineva cu prezența mea la o petrecere. N-am nicio tragere de inimă, nu am starea necesară să iau parte la conversații inutile, banale; clar, mai am de lucrat la partea cu socializarea. În ciuda acestor lucruri îmi impun o anume stare de spirit: vioaie. Las vocea lui Drake să umple camera, dând volumul la maximum. Fac un duș rapid, mă ocup de păr, alegând cea mai bună metodă de a nu mă chinui pentru a-l așeza: aleg să-l ondulez ușor și să-i dau un aspect sălbatic, neglijent. Nu mă complic nici cu machiajul, optez pentru chestii basic, care să dea un aspect natural tenului și

înfățișării. Singurele accente se datorează blush-ului rozaliu, rimelului care-mi alungește genele extrem de mult și rujului roșu. Rocsana și alegerea ei de a-și serba cei optsprezece ani la restaurant! Ora mă presează, așa că mă îmbrac rapid, îmi pun sandalele și zăbovesc puțin în fața oglinzii. Este una dintre puținele dăți când mă uit la reflexia mea și nu observ nimic nelalocul lui. Înainte eram nemulțumită de mediocritatea unor trăsături; acum accept. Nu sunt unică, extraordinară, specială, banală, dar sunt o persoană care respiră și care poate să acceseze orice, dacă dorește. Și, ca să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului, recunosc, nu arăt rău deloc. Treaba asta cu aranjatul funcționează perfect și mă încearcă un sentiment de satisfacție. Părul îmi luminează chipul, machiajul îmi evidențiază osatura pometilor și ochii mari, iar îmbrăcămintea scoate în evidență fix ceea ce este mai frumos. Fusta lungă se crapă pe partea dreapta, din jurul coapsei exterioare și continuă să se despice pe lungimea piciorului, asimetric; cele două părți rotunjite îmi ajung la gleznă și apoi se sfârșesc pe partea stângă, materialul fiind mai lung, atingând puțin podeaua. Modul în care este petrecută sus, micul șnur legat în talie face ca, atunci când pășesc să se vadă o bucată generoasă de piele, însă nu este nimic vulgar, dimpotrivă. Topul simplu, decupat, îmi încadrează spatele cu două fâșii groase ce se întrepătrund, formând un x, susținut la rândul lui de o altă fâșie lată care se întinde spre față și se îmbină cu materialul. Culoarea, un roșu intens,

este țipătoare. De ce să mint? Nu m-am așteptat să mă simt atât de confortabil, dar ăsta-i șpilul cu așteptările, nu? Sunt înșelătoare, orice direcție ar lua. Iau repede pe mine geaca de piele, telefonul, cheile, clutch-ul auriu și, nici nu apuc să-mi trag suflul așa cum trebuie că ai mei copii mei au dat drumul sportului lor preferat și latră zgomotos. De data aceasta, zgomotul vine din sufragerie. Pe ce s-or mai fi urcat acum, Doamne? Te pomeni că or fi pe birou? Prin decembrie am cumpărat unul nou, având în vedere că Mihail și-a făcut un obicei de a pierde vremea pe aici și cum uneori se preocupă și de temele de la școală, am zis că trece de la mine; l-am dus în sufragerie, nu aveam nevoie să aglomerez camera și nu îl doream pe băiat cățărat pe salteaua mea. Ne înțelegem bine, dar asta nu înseamnă că-l vreau băgat în sufletul meu non-stop și e preferabil să aibă cuibul lui pe acolo. Îi trimit repede un mesaj lui Mihail, spunându-i că nu-l mai pot aștepta, și cobor.

În sufragerie dau cu ochii de căței care, așa cum intuiam, stau la baza biroului, lătrând. Îmi ridic privirea ca să înțeleg ce i-a apucat și, așa, tot uitându-mă în sus, văd o pereche de picioare. Zăbovesc puțin asupra lor, nițel panicată, privesc și mai sus și, Sfântă născătoare, mare mi-e minunea când mă surprind zgâindu-mă la Adrian, cocoțat pe biroul meu. Poartă o pereche de blugi negri și un tricou grena cu anchior. Ochii lui mă privesc întrebători dincolo de ochelarii familiari cu rame groase, în timp ce mai aruncă câte o ocheadă îngrijorată

cățeilor. Preț de câteva minute sunt absolut sigură că visez. Adrian, aici, imposibil. De n-ar fi noua lui frezăă nu aș crede că aceasta este realitatea. Părul lui nu mai este ciufulit și nu mai cade un pic peste ochelari așa cum îl știam eu, acum și-a tras altă tunsoare: în părți este tuns mai scurt, pe când partea din față este cu două-trei degete mai mare, astfel încât și l-a aranjat, dându-l pe spate, dar păstrându-i un anumit volum. Nu reacționez în niciun fel, simt că sângele mi se scurge din corp lent, dureros. Parcă tot aerul mi s-a strâns în piept, și acum mă presează, trimițând frisoane de durere. Ochii mi se umezesc, simt asta, îmi dau seama că sunt lividă și mi-e frig.

— Tu ce faci aici? îngaim cu vocea întretăiată.

— Mi-ar face plăcere să îți răspund la faimoasa și veșnica întrebare, dar nu când sunt atacat de niște câini și cocoțat pe un birou care n-o să mă mai susțină mult.

Nu cred. E Adrian, acel Adrian pe care îl cunoșteam eu. De ce acum? Nu plânge!

— Cum ai intrat?

Nu sunt capabilă să-mi adun gândurile și rostesc întrebări simple, ce nu necesită efort intelectual; sunt blocată.

— Am cheia, ai uitat? Serios, purtăm conversația asta așa? mă întreabă, arătând spre căței. Echilibrul meu e precar, Sorina.

Încă șocată, iau cățeii, doi câte doi, lăsându-l pe Moonsoon la final, și îi închid în baie. Mă lipesc de ușă

ca să procesez întreaga tărășenie, trecându-mi mâinile prin păr, inspir, expir și... tot sunt șocată, mirată, stupefiată, siderată. Nu cred că Adrian a intrat în casă, că e aici. Prima dată mă năpădește furia. Furia, amintindu-mi cum a plecat pe nepusă masă, în cel mai nepotrivit moment, dar apoi îmi amintesc de altceva. O să ascult. Trebuie să ascult ce are de zis și să nu pierd toată liniștea acumulată în aceste luni. Venirea și prezența lui, indiferent de scop, n-o să mă determine să-l iau la șuturi, deși chef nu mi-ar lipsi, să fiu sinceră. Până ies eu din baie, Adrian se duce în bucătărie și îl găsesc rezemat de blatul bucătăriei. Cu ochii în podea îi fac semn să stea pe scaun, iar eu pun de o cafea. O senzație de arsură și pișcături electrice mi se instalează în piept și sunt conștientă că am căpătat o ușoară roșeață. Mă așez la capătul celălalt al mesei, după ce îi dau cana. Chipul îi este mult mai palid decât înainte, însă nu are o tentă bolnăvicioasă și noua tunsoare îl face să pară mai slab, îi reliefează mult mai mult pometii. El nu-și ia ochii de la mine, în lumina artificială, culoarea lor fiind aproape de cea a tăciunelui. Cât de straniu este ca o persoană să trezească în tine atâtea sentimente deodată! Îmi vine să-l iau la palme pentru că mi-a dat speranțe, dar asta ar însemna să dau vina numai pe el, când, de fapt, eu am investit încredere. Am atâta poftă să-l învinovățesc pentru că m-a uitat în tot timpul ăsta. Vreau să-l iau în brațe, deoarece mi-a lipsit mult și casa striga a pustietate după ce a plecat. Îmi doresc să vorbesc cu el cum o făceam

pe vremuri, să mă minunez de felul în care gândește, să înflorească în mine întrebări, să râd cu lacrimi, cu poftă, de umorul lui, să aud pe cineva care nu pare că mă judecă. Dar, cel mai mult, vreau să-i spun că nu-l iert pentru că m-a făcut să mă simt OK cu mine, doar ca să plece, întrucât se considera prins în colivie. Vreau atâtea, însă nicio dorință nu este potrivită în situația asta.

În aer pocnește stânjeneala, tăcerea.

— Nu ai sărit la gâtul meu, constată el cu seriozitate, dar nu scap vaga urmă de amuzament.

— Întâi te ascult. Nu uita că nu e niciodată prea târziu, replic, sorbind din cafea.

— Ai dreptate.

Nu mă bagă în seamă și se uită în continuare la cana pe care o ține în mâini. Nu pot, nu pot să zic tot ceea ce simt. Și nu voi lăsa să se vadă.

— Scuze că am intrat fără să te anunț, am uitat că acum ai căței și nu le sunt familiar.

— Da, s-au mai schimbat lucrurile de când ai plecat.

Abia acum mă privește și mă enervează că face asta, pentru că îi citesc fiecare emoție de pe chip. E calm și calculat, se uită la mine ca la o străină pe care nu știe cum s-o abordeze. E dureros când constați că nu ai greșit cu presupunerile. A fost prea ușor să cred în el, în ce poate fi bine.

— Stai. Ai uitat? sunt eu nedumerită?

— Mi-a spus Mihail, se explică Adrian. Am revenit

în Craiova în urmă cu o lună și în timpul acesta am profitat și am lămurit lucrurile cu el. De când am plecat am tot vorbit cu el, puțin câte puțin, și a fost altfel acum. Am locuit la bunica, iar asta m-a ajutat în încercarea mea de a rezolva problemele dintre noi.

What the... De asta m-a întrebat dacă sunt acasă azi și de asta îndruga tot felul de scuze când ziceam că vreau să merg în vizită la bunica lui. Acum e și codoașă sau ce?

— Așadar zero tensiune între voi? întreb, împingând adevărata întrebare departe.

— Nu aș spune chiar zero, însă suntem pe drumul cel bun.

În clipa de față, eu sunt cea care îl privește cu neputință, confuză și pe punctul de a răbufni. El este... fals. Tot calmul ăsta e o fațadă și e așa idiot că nu-și poate ascunde stânjeneala. Se simte incomod cu mine în preajma lui.

— De ce ai venit, Adrian?

Nu are rost să mă prefac că discuția asta a noastră e o conversație normală între doi prieteni. Clar nu a venit pentru asta.

— Eu...

Întrerupe din nou contactul vizual și se vede treaba că nu știe cum să jongleze cu vorbele.

— Am pus întrebarea greșită, îi spun, făcându-l să fie din nou atent la mine. De ce ai plecat? Și, adaug cu sinceritate, nu te sinchisi să spui altceva decât adevărul,

pentru că nu am de gând să mă cert cu tine, bine?

Adrian își îngustează ochii, și sprâncenele îi coboară până în punctul în care devin o linie dreaptă. Figura lui derutată îmi provoacă râsul; e unul amar, forțat. Îi zâmbesc înțelegător, îndemnându-l să vorbească. Să termine ce are de zis în speranța că nu mai are ce să sfărâme.

— Eu ți-am zis că s-au schimbat multe lucruri, îl lămuresc. Vorbeam cât se poate de serios. Spune-mi ce dorești, bănuiesc că de asta ești aici, să discutăm. Eu te ascult.

Zâmbește cu jumătate de gură și, cumva, furia de mai devreme dispare. Ba nu, nu dispare, e din ce în ce mai pregnantă, pentru că tentativa asta de zâmbet îmi umple inima de bucurie. E absurd să-l văd după multe luni...

— Îmi pare rău.

— Nu, nu-ți pare, rostesc aproape silabisit, și cu greu nu-mi dau ochii peste cap. Regretele sunt pentru cei cărora le pasă. Dacă îți păsa nu dispăreai, pur și simplu.

— Sorina...

— Nu vreau să te scuzi, înțelegi? La urma urmei, suferința e rodul propriei mele slăbiciuni. Știi, m-ai făcut să cred în tine, să am așteptări. M-ai făcut să te aștept, îl lămuresc eu cu tremur în voce. Mă opresc o secundă și-mi reiau ideea. Mi-ar fi plăcut... OK, nu erai obligat să stai, dar cred că puteai trata altfel situația. Tu, pur și

simplu, te-ai descotorosit de tot. Dacă ai venit, nu te scuza, nu încerca să te scoți într-o lumină bună!

Nu îl ascult, îmi dau seama.

E rănit. La fel am fost și eu. Rupe din nou contactul vizual, singura lui ocupație rămânând frământarea mâinilor. Se pare că se aștepta la alte reacții și nu se descurcă nici cu gestionarea acestei situații.

— Ai dreptate. Părerile de rău ar fi o simplă justificare și nu vreau să găsesc motive. Am ales să plec. Se oprește, inspirând lent și expirând și mai lent. Ți-ai minte când ți-am spus că Lucia avea niște probleme?

Nu, te rog. De asta a plecat el tocmai când maică-mea era pe moarte, când femeia pe care o stima așa mult își dădea ultima suflare? S-ar putea, ca la final, să mă enervez. Una este să mă părăsească pe mine, alta este să o părăsească pe ea. Da, încă reglez părerea mea despre ea, dar am înțeles că a fost prezentă mai mult pentru el decât pentru mine. Nu era de ajuns asta ca să rămână o perioadă?

— Da, răspund, pentru că asta aștepta.

Bine că așteaptă, bine că are așteptări!

— Sorina, tu cunoști trecutul meu cu ea, cel puțin, ți-ai format o idee despre cum eram și sunt sigur că ți-ai format și ipoteze despre ce s-a întâmplat ulterior. Ea a continuat să fie o frânghie care mă lega de tot ce s-a întâmplat, întrucât mă căuta din ce în ce mai des, cerându-mi ajutorul. Lucia era dependentă de droguri și intrase în belele pentru că avea datorii colosale la

anumite persoane cu o reputație nu prea bună. Tatăl ei s-a săturat să o protejeze, așadar s-a decis asupra unei soluții drastice. A acceptat să îi plătească datoria doar dacă se interna într-un centru de dezintoxicare și nu pentru că nu avea bani, ci pentru că era singura modalitate de a o convinge.

Terminându-mi cafeaua, mă ridic și spăl cana, tăcută, vrând ca el să continue și să pricep ce legătură are cu asta.

— Ultima dată când m-ai văzut cu Lucia, ea a venit la mine să mă roage să o însoțesc la București, la centru și să locuiesc acolo o perioadă, s-o vizitez până când o să se acomodeze și s-o ajut să treacă peste... mă rog, îi era mai ușor dacă știa pe cineva cunoscut lângă ea, o motiva, ca să zic așa. Am fost de acord.

Mi-am dat seama că ai fost de acord.

— Am vrut să îți explic, dar nu mi-ai permis, și nu te învinovățesc sau ceva. Nu am ales eu momentul în care să plec, dar, deși nu mă îndoiam c-o să mă urăști, trebuia s-o fac. Oricât de mult am luptat să las trecutul în urmă, mă simțeam ca într-o colivie, deoarece o vedeam pe ea într-o situație asemănătoare cu a mea și eu eram singurul pe care se baza și în care avea încredere. Poate te gândești că nu merita să o ajut și nu te contrazic, însă eu îmi datoram asta. N-aș fi trăit fericit dacă știam că aveam puterea să o ajut și am refuzat, aș fi rămas prins în colivie, rememorând trecutul iar și iar.

Și eu cum să reacționez? Pentru acel trecut a

renunțat la prezent, la un potențial viitor. A reușit să scape de tot ce îl îngrădea, s-a eliberat, a revenit în prezent. Toate bune și frumoase, nimic de contestat, omu' poa' s-o ia de la început acum, însă e tardiv să vină aici cu scuze, păreri de rău, regrete.

Să îl judec, să îl critic pentru că, în mod firesc, a dorit să meargă pe un drum în care trecutul să nu intervină, afectându-l sufletește, afectându-i relațiile? Eu, care știu cât de naspa e să te gândești la trecut în fiecare zi și să te lupți ca să nu cedezi altor sentimente negative, să îl judec pe el pentru că a plecat? Îmi e imposibil să nu păstrez o urmă de... ranchiună, dar în rest, nimic. Cine eram eu să-i dictez destinul?

— Nu te urăsc Adrian. Te-am privit în multe feluri, în funcție de sentimentul pe care îl aveam, dar nu te-am urât niciodată.

Îmi e greu să îl privesc. Totuși, mă conving că ultima noastră conversație, acel adio pe care nu l-a rostit atunci, merită să mi-l amintesc frumos. Mă reazem cu spatele de blat, strângând-mi degetele pe margine.

Speranța din ochii lui e evidentă și răsuflă ușurat.

— Nu o să te mint, când ai plecat nu radiam de fericire și nu te-am înțeles. De fapt, nu am înțeles până acum pentru că nu te-am ascultat, dar nu te-am urât. Drace, aș fi ipocrită să declar că înțeleg în totalitate și acum. M-a durut, deoarece țineam la tine.

Țin la tine era o exprimare mai potrivită.

— În plus, maică-mea te-a ridicat în slăvi până la

final, să știi, chiar și după, zic gândindu-mă la scrisorile mamei, la cele două.

— E posibil să-mi tai singur creanga de sub picioare din pricina a ceea ce voi spune, dar regret mai mult că nu am fost lângă ea decât regret că am plecat de lângă tine, mărturisește, punându-și ambele mâini pe cana de cafea.

— N-ai fi Adrian pe care credeam că-l cunosc eu, dacă ai spune contrariul.

Între noi se lasă o tăcere cruntă. Și-a pierdut cuvintele.

— Uite, nu știu dacă e bine să îți zis asta, dar în ziua în care am înmormântat-o pe mama, am primit o vizită... ăăă... neașteptată.

— Știu. Mama, nu?

E rândul meu să fiu surprinsă.

— L-a întrebat pe tatăl tău unde mă poate găsi și m-a găsit. M-am trezit cu ea la ușa hotelului unde m-am cazat.

— Și..., spun, îndemnându-l să-mi povestească.

— A mers bine, ce să zic. M-a căutat datorită ție. N-am idee ce i-am spus, dar era profund impresionată și mi-a mărturisit că dacă nu erai tu nu ar fi îndrăznit să mă contacteze. Vorbim din când în când și ne întâlnim, nu-i port pică, însă nici nu pot să fiu fiul drăgăstos pe care și l-ar dori. În timp, vedem ce-o fi.

— Mă bucur. Pe Mihail nu l-a căutat?

— Nu și nu o sfătuiesc să facă asta, momentan.

— Cine știe, poate o să o accepte.

— Poate.

Nimic nu este cum a fost. A fost o poveste cu un final nu prea frumos.

— Adrian, de ce ai venit?

— Îți sunt dator cu un adevăr.

— Mie? mă mir.

— Am aflat că ți s-au dezvăluit anumite chestii din trecutul tău, începe el, nu neapărat plăcute și eu îți sunt dator cu o piesă nu prea importantă din acel trecut, dar trebuie să îți spun.

Parcă m-a lovit cineva cu o lopată în moalele capului. Mai era ceva de aflat din trecutul meu? Am mai făcut ceva grav de care căpățâna mea nu-și amintește?

— Când ți-am povestit despre perioada în care eram un amator al alcoolului, ți-am zis că mama ta a avut un rol major în distrugerea acelui viciu și că s-a folosit de niște modalități inteligente pentru a mă ajuta.

Îmi umplu o altă cană de cafea. Ajută-mă, Doamne!

— Sorina, tu ai fost salvarea mea.

Ah, nu! Nu din nou.

— Adrian, am mai auzit placa asta, dar măcar tu, dă-mi o explicație plauzibilă care să susțină afirmația asta, bine?

Iau și cana lui goală și o umplu. Îmi reiau locul.

— E destul de simplu. Sorina, eu trebuia să vin în casa voastră în ziua în care tu ai suferit accidentul.

Mama ta hotărâse că o prezență nouă și neafectată de moartea bunicilor tăi îți va face bine, însă eu m-am răzgândit în ultima clipă. Mă certase bunica și, supărat, am plecat de acasă și m-am dus în locul unde îmi recăpătam mereu liniștea, pe blocul tău preferat.

Îmi încleștez atât de tare mâna în jurul cănii, că nici nu o mai simt.

— Eu am fost martorul accidentului tău, eu am fost un spectator ce a vizionat totul de la înălțime. Am coborât panicat și m-am întâlnit cu ai tăi. Asta a făcut ca noi să nu ne mai vedem după aceea. Părinții tăi mi-ai relatat transformările tale și nu s-a pus problema să se întâlnim. Te știam de atunci. Iar când am avut probleme, mama ta mi-a aruncat în față un singur motiv care mi-a schimbat percepția, care m-a bulversat și m-a făcut să mă simt precum un om de nimic. Moartea ta, adaugă Adrian, sfredelindu-mă cu privirea.

Se uită prin bucătărie, se lasă pe spătarul scaunului și continuă.

— Mi-a arătat că alții nu sunt atât de norocoși ca mine și nu trăiesc o viață bine mersi, alții se confruntă cu obstacolele destinului și luptă împotriva lor fără să se întrebe dacă merită să lupți. Nu greșea. Eu îmi iroseam viața, iar tu te luptaseși cu moartea de două ori și învinseseși. Mi-a reamintit că tu ai murit pentru un minut din cauza loviturii și împrospătarea acestui fapt a fost vălul luat din mintea mea. Eu îmi provocam moartea și tu te luptai să trăiești.

Îmi șterg o lacrimă care mi s-a ivit în colțul ochilor.

— Da, tu ai fost salvarea mea. Mama ta își petrecea destul de mult timp, povestindu-mi despre tine, despre repercusiunile accidentului, îmi arăta poze și mă motiva constant. Voiam și eu să lupt și să fiu un învingător ca tine.

— Halal învingătoare, Adrian, nu mă pot abține să spun. La ce bun să fii învingător dacă ești singur?

— Nu ești singură, niciodată nu ai fost. Mama ta mi-a propus să locuiesc cu tine pentru că boala avansa, îi era din ce în ce mai rău, era obligată să plece la București și nu voia să te lase de izbeliște. Ei au plecat rapid, fără multe pregătiri, nu aveau timp, și eu nu am luat în considerare un nu pentru că m-am gândit mereu la tine ca la o eroină, o războinică și eram fascinat.

Îl ascult cu lacrimi în ochi și nu mă obosesc să le șterg, fiindcă oricum o să apară iar. Nu îmi vine să cred că eu am fost motivația cuiva și că tocmai eu l-am ajutat pe el să lupte contra alcoolului. Amintirile mele vagi mi-au dat multe indicii, dar neștiind adevărul nu le relaționam cu cineva. Silueta pe care o vedeam departe, deasupra mea, aproape de cer, întrunadintre amintiri era Adrian, copilul, Adrian pe acoperișul blocului, uitându-se la mine cum mă sting.

— Când te-am văzut în carne și oase a doua oară, rătoindu-te la mine am avut un moment de satisfacție interioară. Văzusem omul care m-a salvat și care, din spusele mamei tale, se desconsidera cel mai mult.

Mă ridic, și scaunul scârțâie când îl împing. Rotițele din capul meu se învârt, punând în funcțiune inima, iar șuruburile care se strâng în jurul ei, străpungând- din loc în loc, își modifică starea, risipind straturile de protecție pe care le construisem cu atâta trudă. Ducându-mi mâna la gât, detectez palpitația provocată de spusele lui. Adrian e unul dintre fragmentele din viața mea trecută, unul pe care nu-l detectasem, pe care nu am fost capabilă să-l descifrez. El însemnă ceva pentru mine pentru că era parte din viața mea, dinainte să-mi dau seama.

Pun palmele pe blatul bucătăriei, să nu cad.

— Probabil îți amintești și a treia întâlnire a noastră, de pe acoperiș. Acela a fost momentul în care am înțeles că sentimentele mele pentru tine nu mai aveau ca sinonim fascinația. Mă intrigai, tot ce voiam era să îți povestesc de ce mă simt apropiat de tine. Apoi, petrecând timpul împreună, am constatat că nu mă înșelasem. Mă îndrăgostisem de tine. Și eram obligat de împrejurări să îți ascund asta, să îți ascund trecutul tău, al meu, de teamă să nu mă respingi înainte să mă cunoști, să îți fiu prieten, deoarece tu nu mă vedeai altfel și, sincer, nu speram că mă vei vedea vreodată altcumva. Speram doar să te ajut, să te înveselesc, să fii fericită.

— Un moment, oprește-te un pic, zic pe măsură ce mi se derulează în minte cuvintele lui. Noi ne-am întâlnit prima oară aici, în casă, când ai dat buzna

precum un hoț, asta a fost prima dată când ne-am văzut, nu a doua oară.

— Nu, Sorina, a fost a doua. Ne-am întâlnit prima dată la școală, când am vărsat cafea pe tine, dar atunci nu m-am oprit, eram grăbit, mergeam să discut cu o profesoară care mă recomandase unor părinți ca meditator pentru fetița lor.

— La școală...

— Nu a fost momentul să ne întâlnim când eram copii, dar viața, destinul, soarta, numește-o cum dorești, ne-a intersectat drumurile.

Simțindu-i căldura corpului, tresar. Adrian își pune mâna peste umărul meu.

— Chiar dacă nu ne-am întâlnit pe douăzeci și cinci mai, când eram copii, când era ziua mea, când ai avut tu accidentul, viața a avut grijă să ne aducă împreună.

Ziua pe care o detestam... De aceea nu-mi plăcea aceea zi. O renegam, fără să-mi amintesc de ce.

— Ziua în care trebuia să-mi celebrez nașterea e ziua în care ai murit pentru un minut. E... sunt atâtea coincidențe, detalii... Ești bine?

Clatin din cap că da.

— Te-ai îndrăgostit de o nălucă, de o imagine plăsmuită din vorbele mamei. Tu nu te-ai îndrăgostit de mine, Adrian, înțeleg eu deodată. Mă întorc și, dacă pe chipul meu sigur se observă o revelație dureroasă, pe al lui se citește cât de jignit este.

Se dă un pas înapoi, ca ars de spusele mele.

— Nu, tu nu ai dreptul să-mi chestionezi sentimentele, să le dai alte nume, să le pui la îndoială. Nu ai dreptul. Sorina, eu m-am îndrăgostit de tine în fiecare zi în care te-am văzut, cu fiecare discuție pe care o purtam, răspunde el categoric, enervarea strecurându-i-se prin voce. M-am îndrăgostit de fata pe care o vedea mama ta, de fata pe care o văd alții, de fata cu care am conviețuit, de fata care râde, plânge sau se răstește la mine. M-am îndrăgostit de toate chipurile tale, bune și rele.

Clatin din cap, zâmbind amar.

— Nu am venit aici pentru asta, spune el deschizându-și brațele spre mine. Îți eram dator, meritai să știi că viața mea e legată de a ta, dar nu accept să-mi contești sentimentele.

— Atunci pentru ce ai venit, Adrian?

Fac un pas în față.

— M-a trimis Mihail.

— O, pufnesc eu sătulă până peste cap. Deci îmi zici că ai venit din obligație? Ți-a pus Mihail pistolul la tâmplă? Doamne, nu ai spus asta!

— Nu, nu înțelege greșit. Nu eram convins că îmi vei suporta prezența, astfel că eram în dubii, dar el m-a impulsionat. El mi-a povestit că te-ai schimbat și că...

— Adrian, îmi pare rău, dar nu sunt capabilă să-mi organizez gândurile și, decât să bălmăjesc prostii, prefer să tac. Pare că, de fiecare dată când încep să mă simt bine, mai aflu ceva. Mă bucur cu adevărat că ești aici,

dar nu... nu pot face față discuției. Sper că înțelegi.

— Da, da, absolut. E timpul să plec. Dacă simți nevoia să discutăm, știi unde mă găsești, zice el, și dau din cap afirmativ. Eu... o să plec poimâine cu trenul de la ora opt, înapoi la București, așadar... Uită! spune el, pierzându-și cuvintele. Distracție plăcută! îmi urează.

Șovăie, parcă ar căuta un motiv să mai zăbovească aici, însă nu eu trebuie să-l opresc. E propria lui decizie, așa cum a fost și ultima dată. Deși în mine clocotește orgoliul, acesta nu preia controlul asupra mea, îl pun pe pauză și fac un lucru care-l contrariază pe Adrian. Îl îmbrățișez. La început nu reacționează, e rigid, însă nu durează mult pentru ca brațele lui să mă înlănțuie cu putere, lăsându-mă fără aer. Îmi sprijin capul de pieptul lui, bucurându-mă de un soi de împlinire care ia locul dorului resimțit în tot acest timp, iar el se ascunde în curbura umărului.

— Ce s-a întâmplat cu Harap Alb? întreabă el, observând că l-am numit Adrian acum.

— Harap Alb a plecat și nu știu dacă o să-l mai găsesc.

— Sorina...

— Nu, nu am nevoie să spui ceva.

Îi dau drumul, îi zâmbesc, ne luăm la revedere și pleacă.

Capitolul 34

Adrian se pregătește să plece peste o oră, cu trenul de la ora opt. Aș descrie cum mă simt, însă sentimentele mele sunt îmbibate în confuzie și neclaritate. Faptul că, de data aceasta, n-am irosit ocazia de a-mi lua la revedere nu a ajutat extrem de mult. Zâmbărețul ochelarist mi-a luat mințile complet și am ajuns exact ca tipele pe care le criticam că își plâng de milă din cauza dragostei. Nu știu dacă ceea ce simt se numește dragoste, dar știu că alături de Adrian am simțit, nu un sentiment, ci un infinit de sentimente, căci fiecare emoție se prelungea într-alta și se preschimba, radiind o altă culoare în razele soarelui. El a supraviețuit lângă mine, lângă cea inundată de părți urâte și nu încerca să mă schimbe, căuta să mă convingă să mă prețuiesc. El a iubit ce eu uram.

Of, mamă, se pare că aici s-a terminat povestea noastră.

— Hai, că ești culmea! zbiară Mihail, dând buzna în camera mea.

OK, ar trebui să nu mai dau cheia de la casă tuturor că uite ce se întâmplă.

— E șapte și douăzeci și tu stai în pat?

— Da' ce să fac, să joc călușul?

Pe când de calmă sunt eu, pe atât de iritat e el.

— Adrian pleacă la București cu trenul de opt, pufnește el, lovind aerul cu brațele, și tu stai. Ce aștepți,

nemurirea sufletului? Nu te mai uita așa la mine, îmi zice, și eu sar din pat, că știu că a venit la tine.

— Bineînțeles că știi, doar tu te-ai asigurat că sunt acasă, nu? Mihail, ce propui tu, de fapt?

— Ăăă, păi, să vedem, începe el, arătându-se gânditor, hmm, să te duci naibii să îl oprești! spumegă exasperat.

Se pare că nu sunt eu singura care s-a schimbat. Mihail vrea să fiu cu Adrian, să îl opresc și să trăim toți fericiți în Craiova. Uraa!

— Fii atent, eu nu sunt responsabilă de hotărârea lui. Pricepi că are o viață acolo, la care vrea să se întoarcă?

— Nu vrea nimic! mă contrazice. Vrea să rămână, dar, fiindcă tu ai fost atât de calmă și împăcată cu situația, că te-ai decis să te schimbi și tu tocmai acum, el e de părere că prezența lui o să te încurce în noua ta viață și de asta pleacă. Nu pleacă de drag.

— Fii serios, Mihail. Adrian nu a menționat nimic care să-mi dea de bănuit că ar vrea să rămână, altfel nu-mi zicea că pleacă, altfel nu pleca, și el nu e genul care să recurgă la metode de genul ăsta, să spună o chestie de care nu e convins.

— Nu fi prostănacă!

— Auzi, oi fi tu fratele lui Adrian și mai mic decât mine, dar ești de-a dreptul dus și ar fi bine să înveți să te abții, că îți trag una de te-nvârți în loc.

— Ete, mă doare în cot! Folosește-ți mintea, fato!

Ia uite cum țipă un mucos la mine!

— De ce oare ți-o fi spus cu ce tren și la ce oră pleacă? I-o fi trecut prin minte, știi, zic și eu, că te duci după el o dată în viața ta. Știi ceva, el a stat mereu după fundul tău și mie puțin îmi pasă că, vezi Doamne, tu l-ai ajutat să depășească problema cu alcoolul, acum e rândul tău să nu mai stai atât ca momâia și să te duci după el.

— Mihail...

— Nu! Nimeni nu o să lupte pentru fericirea voastră, nimeni. Și dă-l naiba de destin, că abera Adrian ceva despre destin și întâlniri! Ulciorul nu merge de două ori la apă, așa cum și destinul s-o sătura să vă aducă împreună, doar ca voi să vă despărțiți. Nu înțelegi?

Înțeleg, înțeleg, dar nu pare real ca treaba asta să funcționeze... Noi doi...

— E târziu, Mihail.

— Și mori dacă încerci? E șapte și jumătate. Încearcă sau o să regreți toată viața!

Șapte jumătate...

— Nemernicule, nu puteai să vii cu o oră mai devreme? mă răstesc la el, și nu stau să aud răspunsul.

Strigătul lui Mihail se pierde în vuietul iernii, imediat ce ies pe ușă. Îmi dau seama relativ repede că am uitat să mă încalț, dar nu am timp. Nu am timp nici să aștept un taxi, nu am cum să aștept, nu-mi stă în putere să trag de timp, așadar alerg. Degetele de la picioare îmi amorțesc când zăpada se înfige în ele. Aerul rece al

nopții mă atinge delicat și absent, călduros și furtunos, răzbunător și iubitor. Oceanul negru ce atârnă deasupra capului meu, mă apasă cu greutatea unei dureri de plumb, mă invadează cu goliciunea unui întreg dens, mă sfâșie cu tăișul mătăsos al schimbării perpetue. Un val de frică, entuziasm, exaltare, suferință, se înfiripă în degetele picioarelor și își continuă drumul spre partea superioară, impregnând în vene teroarea unei nopți de februarie, proiectând în exterior, la nivelul porilor, fiori. Vântul țipă, tăindu-mi fața, și conduce copacii într-un dans de flăcări reci. Inima îmi bate tare, mai că am impresia că o să sară din pieptul meu, dar alerg, alerg pentru mine, pentru Adrian, pentru mama, pentru o viață bună, cu defecte, dar bună. Orașul înghețat mi se pare reproducerea iadului. Sunt eu, alergând, și o umbră ce se ține după mine. Umbra mea, geamănul imaterial pe care mamele noastre îl poartă în pântec odată cu noi, geamănul ce păstrează trecutul. În umbră se înmagazinează totul, ca într-o carcasă în care fluiditatea gândurilor rămâne intactă, departe și totuși atât de aproape. Nu eu sunt umbra, ci minutul care a zburat pe lângă mine, zilele, anii, momentele bune și rele, suma tuturor acțiunilor mele. Toate sunt atașate de mine. Nu voi scăpa de ele, iar acele amintiri nu sunt uitate, sunt în întuneric, dar o să lupt pentru a le lumina, căci îmi aparțin, și numai eu am puterea să le influențez. O să lupt pentru mine și pentru ei care mi-au dăruit încredere necondiționată și nu mă voi topi în umbre. O să fiu un

felinar aprins.

Alerg prin perdeaua de fulgi. Nu contează că sunt amorțită. Văzând gara, mă inundă bucuria. Intru, și rapiditatea mișcărilor sunt în antiteză cu corpul meu înghețat, dar mă duc direct pe peron și... elanul îmi dispare. Nu e niciun călător. Mă uit la ceasul electronic afișat pe un panou. Ora opt și zece. Prea târziu. Al dracu' tren! Tocmai acum nu a avut întârziere.

Îmi vine să mă întind pe jos, însă ar fi o decizie greșită. Aștept să-mi controlez respirația din nou, cu toate că usturimea din capul pieptului nu se domolește, și mă întorc din drum, coborând scările gării. Mă zgâiesc la picioarele vinețiii pe care nu le simt absolut deloc, pentru că îmi este mai ușor să mă concentrez asupra rănilor fizice. Nu regret că am venit, dar regret că nu am reușit să îl opresc. La fel ca întrebările, regretele sunt într-o continuă mișcare.

Nu mai zăbovesc mult în mijlocul drumului ca să nu înțepenesc; tremur atât de tare, încât îmi clănțăne dinții în gură și-mi cuprind talia cu brațele, dar nu e suficient. Nu am simțit mai devreme, întrucât eram alimentată de hotărâre, de încredere, dar acum frigul a luat locul acestor sentimente.

— Unde pleci așa grăbită?

Încremenesc, dacă asta mai e posibil.

Auzind vocea, mă prăbușesc pe zăpadă, ca și cum trupul meu ar fi fost prins într-o luptă și, istovit, dar învingător, își permite să lase garda jos, în sfârșit.

Durează o secundă până când cineva îmi acoperă umerii cu o haină și să se prăbușește în fața mea. Genunchii noștri sunt lipiți și mâinile lui calde le cuprind pe ale mele, îndepărtându-le de zăpadă.

— Ești înghețată bocnă, îmi spune cu îngrijorare.

Nu pot să-mi potolesc zumzetul inimii și nici respirația.

— Iar t-t-t-tu ești un... n-n-n-nemernic ochelarist, mormăi printre sunetul dinților mei, care se plimbă ca bezmeticul ici-colo ca s-s-să am eu pentru c-c-c-cine să alerg...

— Hei, îmi ridică el bărbia încetișor, și își apropie chipul de al meu, răsuflarea lui caldă căzând pe obrajii mei, în valuri.

N-am idee cum arăt eu, însă el e... el. Chipul scăldat în lumina difuză a becurilor are pete rozalii în obraji, de altfel și vârful nasului a prins culoare. Genele întunecate îi încadrează ochii, ascunzându-i privirea pătrunzătoare. Fiecare fulg ce se așază pe pielea lui e topit instant, lăsând o dâră cristalină pe chipul său neted. Pare atât de... înghețat, o sculptură impresionantă ce emană, contrar aparențelor, mireasma îmbietoare a verii.

— Hai, spune zâmbind, prinzându-mă de talie și săltându-mă, să mergem la ma... Ești desculță? se înăsprește vocea lui. Ce-a fost în capul tău? mă admonestează, în timp ce-mi pune brațul în jurul umerilor săi și mă conduce în mașină.

Mi-e frig de mor. Se urcă și Adrian și dă drumul la

căldură. Chipul chinuit mă cercetează minuțios. Îmi ia mâinile într-ale lui și le duce la gură, suflând cu putere în încercarea de a le încălzi.

— N-ai plecat.

— N-am plecat, repetă el, întinzându-se spre bancheta din spate de unde ia o pătură, acoperindu-mă.

— Sunt bine, îl liniștesc eu, întrebându-mă ce naiba face cu o pătură în mașină.

— De ce nu ai p-p-plecat?

— Adică, de ce am rămas? schimbă el întrebarea, aplecându-se peste mine. Planul inițial cerea ca eu să plec, dar mi-a fost imposibil după ce te-am revăzut. Eram sigur că te-am rănit și că nu vrei să mai ai de-a face cu mine și, când ți-ai luat rămas bun, mi-ai spulberat orice îndoială. Credeam că asta era tot și, neavând motive să rămân..., vocea i se frânge și își coboară privirea. Chiar dacă te pierdusem, nu mi-a păsat. M-aș fi mulțumit să te văd rareori de la distanță sau, dacă mă lovea norocul, ca prieteni. Dar ai venit, concluzionează el, zâmbindu-mi și expresia i se îndulcește.

Îmi prinde obrajii în mâini, atingându-și nasul de al meu. Ochelarii lui mă jenează, dar nu se pune problema să îl îndepărtez.

— Idiotule! zic, reținându-mi lacrimile.

— Mi-a fost dor de asta, râde el, vibrând odată cu trupul meu. Mi-a fost dor de tine, adaugă, sărutându-mă pe obraz. Dar tu, spune-mi, de ce ai venit?

— Glumești? Dobitocule! Acum te-ai găsit să faci

pe niznaiul? Veniseși ca să pleci din nou, veniseși să îți iei la revedere, de parcă noi eram un capitol închis, veniseși doar ca să sufăr iar! mă smiorcăi. Explică-mi și mie cum dracu' vine asta?

— Am crezut că eram de domeniul trecutului.

— Păi ești de domeniul trecutului, dar nu în sensul ăla, afurisit nerecunoscător! Tu – îmi reped mâinile pe pieptul lui, apucându-i tricoul, mototolindu-l – ești singurul adevăr din viața mea, singurul om care m-a acceptat, care m-a învățat că nu sunt un monstru, care a continuat să lovească niște ziduri ca să ajungă la mine. Nu puteam să te las și pe tine să pleci, știind că te-aș putea opri, că soarta ta, a noastră, stătea în mâinile mele. Eram Dumnezeu și coordonam traiectoria vieților noastre... Îmi este prea drag de tine, mă confesez lui și niciodată nu mi-am închipuit că senzația de după este așa de pură, ca și cum aș zbura deasupra tuturor lucrurilor materiale, ca și cum mă transpun în alt plan.

Expiră zgomotos, pieptul împingându-i-se într-al meu.

— Eu deja te iubeam, dar nu mă așteptam să mă iubești și tu.

Și mă sărută îndelung, apăsat, cu o înflăcărare pe care nu am simțit-o nicicând din partea lui. Buzele ni se împletesc și el își strecoară mâinile pe spatele meu, trăgându-mă din ce în ce mai aproape de el. Sărutul lui pasional invocă timpul petrecut despărțiți și dorința de a ne uni. Continuăm să ne sărutăm, fiecare întreținând

scânteia, atracția, și nu ne mai împotrivim, nu mai fugim de trecut și greșeli, le înfruntăm împreună, așa cum trebuia să fie de mult. Ne-am regăsit și nu contează câte greșeli am făcut, contează că le-am conștientizat și nu le vom repeta.

— Tu ai murit ca să mă nasc eu, șoptește cu buzele lipite de ale mele.

— Și tu te-ai născut ca să trăiești pentru mine, Harap Alb.

Epilog

Am speranță și încredere. Încredere în tine. Încredere că acest plic nu o să rămână nedesfăcut, că această scrisoare nu o să rămână necitită. Am încredere în tine că vei lupta mereu împotriva obstacolelor, că o să te eliberezi din jocul vinovăției. Am încredere că nu îl vei pierde pe Adrian, că nu îți vei pierde viața. Asta e important, să dai tot ceea ce ai tu mai bun acum, să îți faci norocul singură; să spui ceea ce trebuie, atunci când trebuie și cui trebuie. Soarta... Asta-i o altă poveste, dar tu ești datoare să încerci.

Nu uita, sunt mereu lângă tine, privește-ți sufletul și mă vei vedea.

Aruncă-te și zboară, chiar dacă nu ai aripi!

Împăturesc scrisoarea și o pun în plic. Nu te voi mai dezamăgi, mamă! Promit! Iau cutia de la ea și o așez sub pat, acolo unde stă mereu. Nu credeam că o să citesc această scrisoare, însă am renunțat la compătimire, văicăreală, milă și vinovăție. Am renunțat la a mă mai desconsidera, lupt cu mine ca să îmi depășesc limitele psihice. Acum, pe douăzeci și cinci septembrie, pot spune că mi-am găsit liniștea.

— Cafeaua e gata, micul dejun, nu, bombăne Adrian bosumflat, azvârlindu-se pe saltea. Îți vine să crezi că am ars pâinea?

— Mi s-ar fi părut ciudat dacă nu o ardeai, mă amuz eu pe seama lui, luându-l în brațe.

Adrian stă într-o rână, sprijinindu-se în cot, uitându-se la mine.

— În relația asta numai unul trebuie să cunoască tainele bucătăriei, replică, aranjându-și ochelarii.

— Ăăă, care relație?

— Relația noastră, rostește, sărutându-mă pe frunte.

— Harap Alb, de când avem noi o relație? Și eu de ce nu știam de ea?

— Nu ești atentă la mine, de asta nu știai, intră el în joc, presărându-mi săruturi pe tâmple.

Râd.

— Cred că tocmai asta e problema. Sunt prea atentă la tine, mă distragi, îi spun, împingându-l la o parte.

Ne ridicăm, el se strâmbă la mine și mă prinde într-o îmbrățișare de urs, ducându-mi mâinile la spate și ținându-mă de încheieturi precum o prizonieră. Ne privim și zâmbim amândoi și, probabil, suntem uimiți de cât de frumos s-au așezat lucrurile pentru noi, pentru toți. El se înțelege ca pe roate cu Mihail, predă de trei ori pe săptămână engleza la o grădiniță privată, iar eu, ei bine, eu mi-am găsit liniștea într-un fel. Ne trăim viața fără să vorbim de trecut ca să nu irosim timpul.

— Ai devenit o zâmbăreață!

— Am mereu un clovn prin preajmă, e musai să zâmbesc.

— Ai noroc că avem musafiri și-mi păstrez forțele

pentru prietenii tăi și frate-miu, care face cât douăzeci la un loc, altfel nu te-aș fi cruțat!

— Leagă-te tu de Mihail, dar pramatia de frate-tu ne-a adus împreună. De nu era el, tu erai pe străzile Bucureștiul, și eu pe culmile regretului. Așa că taci și hai să pregătim mâncarea până nu ajung toți!

— Vine și Iana?

— Da, împreună cu Clara și Andra.

— Doamne, cum ai dat tu peste fetele alea? Nu-mi era de ajuns vechea gașcă, acum s-a mărit.

— Vezi cum te plângi că acum te oblig să iei cu mine lecții de dans, îl avertizez eu. Și, crede-mă, Iana este o profesoară pe cinste.

— Nu, am spus eu ceva rău de ele? Ce bucurie pe mine, se veselește el. Hmmm, o mică întrebare îmi e permisă? întreabă, și îl văd cum privește pereții.

— Da.

— Așadar, acum că ai citit și ultima scrisoare și ești bine, am putea să dăm jos poeziile astea? Mă deprimă!

— Nu dau jos nimic, îi răspund, împingându-l și-mi încrucișez brațele la piept. N-ai decât să nu mai dormi cu mine.

— Asta nu e discutabil, mă ia la rost, nu mă mut niciunde, dar mă întreb cât oare mă va pune bunul Dumnezeu să aștept ca tu să nu te mai contrazici cu mine...

Râd tare și zgomotos.

— Harap Alb, îți doresc o viață lungă pentru că o să ai mult de așteptat.

— Se pare că l-ai găsit pe Harap Alb, nu?

— Da.

— Cum așa?

— Nu a fost deloc greu. Harap Alb mi-a dăruit un felinar aprins și mi-a luminat calea.

Râde, apropiindu-se de mine. Îmi plantează un sărut pe frunte și mergem amândoi în bucătărie.